

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINNERS & SAINTS

POWER

KATHY LOCKHEART

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

GÜÇ

GÜÇ

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER
İKİNCİ KİTAP

KATHY LOCKHEART

Telif hakkı © 2025 Kathy Lockheart

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Editör: Susan Staudinger

Düzeltilen: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Kapak tasarımı:

Model kapak tasarımı: © Hang Le

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Gizli

Kapak: Wild Love Designs

ISBN

e-kitap: 978-1-955017-56-5

Ciltli Kapak: 978-1-955017-58-9

**Bu e-kitap Amazon'a özeldir. Başka bir siteden okuyorsanız, bunun korsan bir kopya olduğunu ve Amazon'un yazarın kitaplarını kaldırmasına neden olabileceğini lütfen unutmayın.*

Yayıncı: Rosewood Literary Press

BLURB

Patronum hakkında bir intikam listesi yazdım ve yanlışlıkla yeni CEO'muza verdim. Sonra yanlışlıkla o milyarder CEO ile yattım. İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünebilirsiniz, ama spoiler uyarısı: kesinlikle daha kötüye gitti.

Açıklayayım.

O intikam listesi özel kalmalıydı, üç margarita içtikten sonra yazıp sabah yakacağınız türden bir liste. Ve o muhteşem yabancıyla geçirdiğim çılgın hafta sonu? Kesinlikle yapılacaklar listemde yoktu. (Ama belki de olmalıydı, çünkü... vay canına.)

Pazartesi sabahı onun yeni CEO olarak şirketimizin sahnesine çıkmasını izlemek de planın bir parçası değildi.

Şimdi dünyanın en tehlikeli yasak işyeri romantizmine hapsoldüm, her ateşli bakış bana o ellerin neler yapabileceğini hatırlatıyor. Ve Jace (Bay CEO) gerçeği ortaya çıkarana kadar durmayacak — en iyi arkadaşının benim listemin arkasında olduğunu ve bir imparatorluğu yıkabilecek sırları saklayan bir adam olduğunu bilmeden.

Soru, bunun yüzümüze patlayıp patlamayacağı değil.

Asıl soru, patladığında kimin daha fazla kaybedeceği.

Uluslararası ve Amazon En Çok Satanlar Listesi'nde 25. sırada yer alan yazar Kathy Lockheart'ın kaleme aldığı POWER, tehlikeli derecede takıntılı, ahlaki açıdan gri bir CEO'nun yer aldığı yasak bir işyeri romantizmi.

- *Sahiplenici, Koruyucu Kahraman*
- *Tek gecelik ilişki*
- *"Ona Dokunursan Ölürsün" Enerjisi*
- *"Seni Kim incitti?" Vibes*
- *Şakalar ve Baharat*
- *İntikam*

Bağımsız. HEA.

Tetikleyici Uyarılar: Tam liste için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YAZARIN NOTU

POWER, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırmaktadır. Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen KathyLockheart (nokta) com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

Derin cepleri ve daha da derin sorunları olan sorunlu kitap erkek arkadaşları koleksiyoncuları arkadaşlarım için. CEO'larınız sahiplenici, iş yeri romantizmlerinizi son derece uygunsuz ve patlamış mısırınız asla bitmesin.

SCARLETT

Patronunun parmaklarını kırma, Scarlett. Bu, özgeçmişinde çok kötü bir iz bırakır ve muhtemelen sabıka kaydına girersin.

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi, tırnaklarım etime batarken, uyluklarımdaki avucuna odaklanmamaya çalıştım. Chicago silüeti ofisinin pencerelerinden uzanıyordu, şehir hayatla doluydu, ama nedense kendimi hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim. Tek bir yanlış hareket ve iki kariyer bugün sona erecekti: onunki tacizden, benimki saldırıdan.

Yanılmayın. O kariyerinin sona ermesini hak etmişti, ama haftada yetmiş saat çalışarak, krizleri yönetmek için tatillerimi kaçırarak, Kuzey Amerika bölümünün en büyük başarısızlığını en büyük başarıya dönüştürerek geçirdiğim yıllardan sonra, onun bir toplantıda kariyerimi mahvetmesi için çok uzun ve çok sıkı mücadele etmiştim.

Aslında, birkaç şeyi açıklığa kavuşturayım.

Öncelikle, o benim patronum değildi. Teknik olarak değil. O, bu şirketin bir yöneticisiydi. Ne yazık ki, terfi kararları üzerinde büyük etkisi olan bir yönetici.

Bu da beni ikinci noktaya getirdi. Bu bir toplantı değildi, bir mülakattı. Arzuladığım terfi, yani Kuzey Amerika operasyonlarının başkan yardımcılığı, kariyerimin en önemli anıydı ve bu büyük anımın böyle geçmesi gerekmiyordu. Bu hafta altı mülakattan sonra (diğerleri harika geçti, çok teşekkürler), ilk yönetici pozisyonuma bir adım kalmıştı. Bir gün bu şirketi yönetme hayalime bir adım daha yaklaşmıştım.

Bu terfi, şirket merdiveninde bir basamak daha çıkmak anlamına gelmiyordu. Bu şirkette yönetici pozisyonuna gelmek, özel bir kulübe kabul edilmek gibiydi. Bir kez içeri girdiniz mi, kapılar açılırdı. Fırsatlar ortaya çıkardı. Birinin yeni bir hayata başlamasına yetecek kadar yüksek maaşlı fırsatlar. Annem gibi birinin.

O küçük dairede durup, titreyen ellerini izlerken, ona en az bir yıl boyunca kirasını ödeyeceğime söz vermiştim. Hayatını yeniden kurarken para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Sonunda

arkasını kollamayı bırakabileceğini söylemiştim. Sahip olduğum her şey üzerine yemin etmiştim çünkü alternatif, yani onun evden atılması, *onun* onu tekrar bulması, düşünülmesi bile imkansızdı.

Şu anda, bu sözümü zar zor tutuyordum, bir maaş ödemesini kaçırırsam felaketle sonuçlanacaktı. Bu terfi her şeyi değiştirecekti. Her görüşme, ofiste geçirdiğim her gece, yaptığım her fedakarlık bu an için birikmişti. Ama değerlendirme sürecinden geçemezsen? Şirket ikinci şanslara inanmıyordu. Terfi alamazsan, son kullanma tarihi geçmiş bir karton yumurta haline gelirdin.

Ama asıl meseleye dönelim. Yani, lanet olası uyluğumdaki eli.

Derin nefes al, Scarlett. Daha kötüsünü de atlattın. Daha kötüsünü de gördün. Bu adamın seni, durduramayan korkmuş on iki yaşındaki çocuğa dönüştürmesine izin vermeyeceksin...

Hayır. Odaklan. O travmayı, terapistimin ekstra seanslara ihtiyaç duyacağı şeyler olarak etiketlenmiş zihinsel dolaba kaldır.

Uyluklarımı sıkan ince parmaklarına baktım.

Belki bu bir testtir, diye mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. Yani, yönetici olmak istiyorsan, işyerinde cinsel taciz gibi anlaşılabilir bir durumda kendini idare edebileceğini bize göster.

Ama ince dudaklı gülümsemesi ve dolaşan parmakları, bunun insan kaynakları tarafından onaylanmış bir senaryo olmadığını gösteriyordu.

Elini tuttum ve bacağımdan, saldırı suçlamasıyla karşı karşıya kalmadan amacımı yeterince açık bir şekilde ifade edebileceğimi umduğum bir güçle çektim. Sandalyeye, fark edilmeyecek şekilde fiziksel olarak mümkün olduğunca geriye kayarak, boğazımı temizledim.

"Ben de burada büyük şeyler görüyorum." Diz boyu eteğimi çektim, ki birdenbire kağıt mendil kadar koruyucu olduğunu hissettim.

Grabby Hands, başını avını ölçen bir avcı gibi eğerek, benim geri çekilmemi telafi etti. Tabii avcılar iğrenç kolonya sürseler ve alnlarıyla kaybedecekleri savaşları veren saç çizgileri olsaydı, öyle olurdu. "Buraya geldiğim andan beri ilerlememi izliyorum."

Üç ay. Üç aydır buradaydı. İyi kahve makinesinin nerede olduğunu bulmak için zar zor yeterli bir süre ve bir şekilde, bunun kendisine hak verdiğini düşündü...

"Sende belirli bir..." Gözleri kaydı ve tüylerimi diken diken eden rahatsız edici bir parıltı aldı. "Sende bir kıvılcım var. Seni diğerlerinden ayıran

seni diğerlerinden ayıran özel bir şey."

Ve el geri geldi. Bununla birlikte başka ne geldi biliyor musun? Onun penisini koparma hayalleri. Eminim penisi olmasaydı kadınlara bunu yapmazdı.

Bu sefer, ona acı verecek kadar sertçe parmaklarını sıktım ve kendimden uzaklaştırdım.

"Tutkumu takdir etmenizi takdir ediyorum, ama işimin kendisi için konuştuğuna inanıyorum."

Bu odadan kaçmam gerekiyordu. Hem de kariyerimi mahvetmeden.

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, yüzü benimkine çok fazla yaklaştı. Pahalı kolonyanın kokusu, hak iddia etme kokusunu maskeleyemedi.

"Böyle bir rol, sana harika bir kariyer yolunun kapılarını açacaktır." Sesi, önerilerle doluydu.

"Beceri ve tecrübemle bu pozisyon için çok güçlü bir aday olduğuma inanıyorum ve niteliklerimi sergilemek için sabırsızlanıyorum."

"Peki, diğer adaylardan sizi ayıran özellik nedir?" Gözleri beni öyle bir şekilde süzdü ki, on yıl boyunca düş almak istedim. "Deneyiminin yanı sıra," dedim, her kelimeyi sanki

"Her zaman takım oyuncusu olduğum ve insanlara kendilerini değerli hissettirdiğim için övgü aldım. Ve saygı gördüm."

Son kelimeyi duyunca dudakları sıkıştı.

"Aslında," diye devam ettim, yeni temama ısınarak, "burada çalıştığım yıllar boyunca bu şirkette her zaman hayran olduğum bir şey" —*Yıllar, seni geçici küçük parazit. Senin gibi aylar değil*—"karşılıklı saygı ve profesyonellik kültürünü teşvik eden insanları terfi ettirmesidir. Bu olumlu çalışma ortamına katkıda bulunabileceğime inanıyorum."

Çeviri: *Ne yaptığını çok iyi biliyorum ve her saniyesini kafamda insan kaynakları için kaydediyorum.*

"Bu pozisyon doğrudan benimle çalışıyor," diye mırıldandı, sanki bu bir uyarı etiketi değil de bir satış argümanıymış gibi. "Ve bence birlikte çok iyi çalışabiliriz."

Cesedimi çiğnemedi olmaz. Ya da sen çekilmezsen, senin cesedini.

"Benim hakkımda başka sorunuz var mı?"

Bu sefer dizimi tuttu ve düşüncelerimi yarıda kesti. Bana nasıl böyle dokunur? Sadece güçlü bir konumda olduğu için insanlara nasıl böyle davranır?

"Geçmiş performansın etkileyici," diye mırıldandı, "ama burada bir sonraki seviyeye ulaşmak için bundan daha fazlası gerekecek."

Parmakları iç uyluklarıma doğru uzandığında, sandalyem devrilme tehlikesi yaşayacak kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladım. Boğazım acı verici bir şekilde şişti, gözlerim ağlamayı reddettiğim gözyaşlarıyla doldu. Burada olmaz. Onun önünde olmaz. Bu kadar güçsüz hissettiğim diğer anların anıları yüzeye çıkmak üzereyken, boğazımı temizleyerek zorlukla yuttum.

"Niteliklerimle ilgili başka sorunuz varsa," dedim, her kelimenin etrafında buz kristalleri oluşurken, "İK'ya sorabilirsiniz."

Anında, yüz ifadesinin sapıkça hali sert hatlara dönüştü. İnce dudaklar. Sessiz uyarılar gönderen daralmış gözler. Sandalyesine geri yaslandı, bacaklarını genişçe açarak, "*bana dokunamazsın, nasıl cüret edersin insan kaynaklarına benden bahsetmeyi düşünürsün*" tavrıyla kibirli bir duruş sergiledi.

Omurgamı düzelterek, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim" diye ekledim. *Sen oksijen israfısın.*

On adımda kapıya ulaştım, ama avucum soğuk gümüş kapı koluna uzandığında, sesi havada yankılandı.

"Gidersen, özgeçmişin yığının en altına gider."

Çenemin yere düşmesini engellemeye çalışarak arkamı döndüm. O, beni taciz etmeye çalıştığı sandalyeye başını salladı, ben ise şokun merdivenlerinden aşağı yuvarlanıyordum. Gerçekten düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? İstenmeyen cinsel tacizden, buraya geldiğimde aklında ne varsa onu yapmazsam, hak ettiğim terfi şansını kaybedeceğim şeklinde açık bir uyarıya mı geçiyordu?

Tabii ki bunu açıkça söylemiyordu; yasal olarak inkar etmek isteyen kimse bu kadar dikkatsiz olmazdı. Teknik olarak, tek söylediği, eğer gidersen görüşmenin biteceği idi. Ama beni tekrar o taciz koltuğuna oturtmak için emir veren baskıcı bakışları çok farklı bir şey söylüyordu.

Yumruklarımı sıkarak gözlerini karşıladım. Bunu insan kaynaklarına bildireceğimi söyleyerek onu tehdit etmeyi düşündüm, ama elimdeki kozları açığa vurmak istemedim, bu yüzden farklı bir silah seçtim.

"Bana bir daha dokunursan," dedim, "parmaklarını kırarım."

Bunun üzerine kapıyı açtım ve dışarı fırladım.

Neyse ki, ofisinin hemen dışında kimse yoktu, böylece yüzümdeki ifadeyi ve gözlerimden akan yaşları kimse görmedi, ama masamın yanında iş arkadaşım Dakota vardı. Son görüşmemin nasıl geçtiğini görmek için geç saatlere kadar kalmıştı. Planımız, kutlama için martini içmeye gitmekti.

Ancak yüzüme bir bakış attı ve gülümsemesi kayboldu. "Oh, kahretsin." "Evet. Sanırım işimi kaybettim."

Dakota elimi tuttu. "Acil durum içkileri. Gidelim."

O bara gitmenin beni her şeyi değiştirecek biriyle karşı karşıya getireceğini bilmiyordum...

SCARLETT

"Eminim mikroskobik bir penisi vardır," dedi Dakota, genellikle köpek yavrularını tekmeleyen insanlara yönelik olan türden bir kinle.

"Orada bir şey olduğunu varsaymak cesurca," diye mırıldandım. "Belki de aşağısı Ken bebeği gibidir. Tamamen plastik ve hayal kırıklığı."

Barmeni çağırdım ve sessizce bir içki daha istedim. İlki bu kabusu hafifletmek için yeterli olmamıştı.

"Onu yok edeceğim," diye karar verdim. "Yardım edeceğim."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama yapacağım. Sadece bunu... sindirmem lazım, sonra kesin bir çözüm bulacağım."

"Bunu daha önce yapmamış olması imkansız. Onda ince bir ürkütücü hava var."

"Bu şirketin güçlü bir etik kuralları olduğunu sanıyordum." Şakaklarımı sertçe ovuşturdum. "Ya o, yöneticilerin perde arkasında gerçekte neler olup bittiğinin sadece bir belirtisiyse? Ya yıllarımı, perde arkasına bir kez baktıktan sonra asla çalışmak istemeyeceğim bir yerde kariyerimi inşa etmekle harcadıysam?"

Terfi alamamak korkunçtu. İşim mi? Daha da kötüydü. Ama bu şirketin yöneticilerinin başından beri cinsel iyilik talep ediyor olabileceği düşüncesi? Bu, en başından beri yanlış şirkete bağlandığım anlamına gelirdi ve bu, birkaç yıl geriye gidip genç halime bir tokat atıp aklını başına getirmek istememe neden olan türden bir farkındalıktı.

"Öncelikle" — Dakota eğildi, sesi en önemli dedikoduları anlatırken kullandığı o komplo tonuna düştü — "Kimseye cinsel taciz yapıldığını hiç duymadım." En azından bu bir şeydi. O, dedikodu toplayıcıdan başka bir şey değildi. "İkincisi, bu adam buradan değil; bu şirkete üç ay önce katıldı. Muhtemelen onu kovdukları pis bir geçmişi vardır ve sapık bir ninja gibi radarımızın altından sıyrılmıştır."

Bar, bir spor etkinliği nedeniyle alkışlarla çalkalandı ve ani gürültü beni irkitti. Ani gürültüler genellikle böyle yapardı. Omuzlarımın kulaklarımla birleşmeye kararlı olduğunu görmezden gelmeye çalışarak içkimin bir yudumunu daha içtim.

"Hangi şirketten geldi?" diye merak ettim.

"Cinsel Tacizciler Anonim Şirketi'nden, belli ki." Dakota'nın ifadesiz yüzü, benden isteksiz bir homurtu kopardı. "Sosyal hakları paketinde muhtemelen bir hukuki savunma fonu da vardır."

"İşimi kaybettiğime inanamıyorum." Boğazım düğümlendi, *onunla geçirdiğim* yıllardan beri hissetmediğim tanıdık bir baskı. Babam gücü bir silah gibi kullandığında, annem ve ben tek bir adımında titrerdi.

"Bunu kesin olarak bilemezsin," diye ısrar etti Dakota, ama onun iyimserliği benim karamsarlığımın duvarından sekti.

"Onun parmaklarını kıracağım diye tehdit ettim." Ona bir bakış attım. "Pazartesi işe döndüğümde eşyalarımın bir kutuda olacağından eminim. Muhtemelen parmak kırma çılgınlığına girmediğimden emin olmak için bir güvenlik görevlisi bekliyor olacak."

"O sana sarkıntılık etti," diye karşılık verdi ve lanet olsun, sesindeki sertliği takdir ettim. "İnsanlara parmaklarını kıracağını söylediğini anlatmak için çok dar görüşlü olması gerekir, çünkü o zaman insanlar neden hiç şikayet almamış ve kötü çalışan değerlendirmesi almamış yıldız operasyon müdürü olan senin birdenbire ona WWE gibi davranmakla tehdit ettiğini soracaklardır."

Onun mantığı depresyonumun sisini dağıtmalıydı, ama beynim o sapığa söylemek istediğim tüm şeylerin en iyi hitlerini çalmakla meşguldü. Eğer batıyorsam, ona haddini bildirmek isterdim. Hem de büyük bir şekilde. Muhteşem, sözlü bir havai fişek gösterisi.

"Bu iş için ne kadar fedakarlık yaptığımı biliyor musun?" Sözler, kaliteli votka ve kaliteli öfkeyle beslenerek döküldü. "Mutlulukla, unutma. Her adımda benim seçimimdi. Yıllardır neredeyse her hafta yedi gün çalıştım. O kadar çok çalıştım ki, sosyal hayatım neredeyse yok oldu. Hayatımda son kez dengeyi yakaladığımda, insanlar hala Plüton'un bir gezegen olduğunu düşünüyordu ve Netflix DVD'leri postayla gönderiyordu."

"Bu abartı," diye azarladı.

"Belki. Ama o kadar uzun zamandır randevuya çıkmadım ki, randevulaşmanın kuralları muhtemelen tamamen değişmiştir." Dürüst olmak gerekirse, randevuya çıkmak istemiyordum, ama mesele bu değildi. Mesele, kendime zaman ayırmayacak olmamdı.

İstesem bile bugüne kadar yapamadım. "Ve o kadar uzun süredir seks yapmadım ki, muhtemelen bir tür ikincil bakire olarak sınıflandırılıyorum. Bu noktada, kadınlık organlarımın terk edildiğinden eminim. Birkaç elleri uzun yönetici, ellerini kendine saklayamadığı için her şeyin duman olup gitmesi mi? Bu tam anlamıyla kraliyet sınıfı bir saçmalık."

Merhaba öfke, eski dostum. Bir sandalye çek, bir içki al.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Dakota koltuğunda kıpırdadı.

"Ne zamandan beri sorularına böyle giriş yapıyorsun?" diye merak ettim. "Kariyerin senin için neden bu kadar önemli?"

"Kariyer birçok insan için çok önemlidir."

"Doğru, ama..." Omuz silkti. "İşkolikler arasında bile, sen bu konuda aşırıya kaçırıyorsun. Sanki senin için *her şey* gibi görünüyor. Neden?"

"Hoşuma gidiyor."

Muhtemelen benim saçma cevabımı hemen fark etti. Elbette, içten içe gerçek nedenin bir kısmını tahmin ediyordu, ama onun lehine olan şey, şu anda benim derin, karanlık ihtiyaçlarımı sormak için hiç de uygun bir zaman olmadığını hissetmiş olmasıydı, çünkü başını salladı ve konuştuğumuz konuya geri döndü.

"Belki de oraya geri dönüp ona fikrini söylemelisin," dedi Dakota, gözlerinde genellikle çok kötü kararların habercisi olan o tehlikeli ışıltıyla.

"Cuma günü saat sekiz. O hala orada olsa bile, ofis bomboş olacak ve cinsel saldırıya uğramak benim yapılacaklar listemde yok."

"Gördün mü, bu saçmalık. Onun ne kadar tehlikeli bir avcı olabileceğinden endişelenmen bile? İnsan kaynakları bunu dün öğrenmeliydi."

Haklıydı. Bildirmeleri gerekiyordu. Ama bu, *Pazartesi günü Scarlett'in* sorunu olacaktı. *Bu gece Scarlett'in* tek yapması gereken, bu duygu selini boğulmadan sindirmektir. İnsan kaynaklarına verebileceğim en profesyonel konuşmayı hazırlamam gerekiyordu, tercihen "*pislik*" veya "*sapık ahtapot elleri*" gibi ifadeler içermeyen bir konuşma.

Bu gece, beynimin öfke dolu bir düdüklü tencere gibi hissetmesini engellemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Gözlerimi yakacak kadar yoğun bir hayal kırıklığından, rekor sürede *Game of Thrones'un* sezon finaline dönüşen bir öfke. Bütün kadınlar bu tür durumlarda böyle mi hissediyorlardı? Yoksa bu sadece benim için mi geçerliydi: Acının küllerinden kendini yeniden inşa etmek için mücadele eden bir kadın için? Bir daha asla bir erkeğin kendisini kontrol etmesine izin vermeyeceğine yemin eden bir kadın için. Ağlamamak için tüm gücümü kullanmam gerektiği gerçeği

Bu beni daha da sinirlendirdi. O pisliğin beni yıkmasına izin vermeyecektim.

"Oraya birlikte gidebiliriz," dedi Dakota. "Birlikte onunla yüzleşebiliriz."

"Pas." Güç veren bir yudum daha aldım. "Onu şu anda görsem, hayalarına tekme atardım ve *patronunun penisine ağır saldırı*, özgeçmişte pek iyi görünmez."

"Onu arayabiliriz. Gerçekten haddini bildirebiliriz."

"Şansımı bilirim, o da bunu kaydederdi. O zaman sadece işimi kaybetmekle kalmaz, işsiz kalırdım."

"Bir şeyler yapmalıyız," diye ısrar etti Dakota, parmaklarını giderek artan bir şiddetle bara vurarak.

"Yapacağım." Bar taburesinde yerimi değiştirerek, omurgamın camdan yapılmış gibi hissetmediği bir pozisyon bulmaya çalıştım. "Pazartesi. Ama şu anda, bu öfke beni boğacakmış gibi hissettirmeye son verene kadar içimi dökmem lazım. Hala öfkeliysem insan kaynakları departmanıya yüzleşmem."

"Bundan daha iyisini yapabiliriz," dedi. "Sen burada oturup kendini berbat hissederken, o yürüyen insan kaynakları ihlali muhtemelen banyo aynasında kendi yansımasına high-five yapıyordur, bu adil değil."

Haklıydı. O bu öfkeyi hak etmiyordu.

"Bu gece bir erkeğin seni eve götürmesine izin vermeli ve onunla sevişmelisin." Kaşlarını oynattı.

Ona en *ciddi* bakışımı attım. "Evet, cinsel tacizin yaralarını, yabancılarla rastgele seks yapmak kadar iyi iyileştiren bir şey yoktur. Harika bir plan. Başka bilgece sözlerin var mı?"

"Seks her zaman insanları daha iyi hissettirir." "Kesinlikle hayır."

Dakota çenesine dokundu ve kafasının üzerinde bir ampulün yandığını neredeyse görebiliyordum. Hiç iyiye işaret değildi.

"Tamam, Douchenozzle'a saldırmak ve erkekleri tavlama söz konusu değilse, o zaman bu öfkeyle ilgili bir şeyler yapalım."

"Eğer önerdiğin buysa, barda kavga çıkarmayacağım." "Yazmak öfkeyi dindirmeye yardımcı olur, ama bunu eğlenceli hale getireceğiz."

Barmen, üniversiteli çocuklarla flört etmekle meşgul olduğu için onu fark etmedi.

"*Eğlenceli* öfke mi? Bu ne demek oluyor ki?"

"Tamam, birine kızdığında bir anlığına aklından geçen, ama asla yapmayacağın şeyler var ya? Mesela trafikte biri önünü kesince, *'Tanrım, keşke kafasına bir buz kıracağı saplasam'* diye düşündüğün gibi."

"Trafikte asla önümü kesmemem gerektiğini bana hatırlat," diye mırıldandım bardağıma.

"Yapabilseydik intikam almak için hayal ettiğimiz yöntemlerin bir listesini yapalım.

Tamamen hayal ürünü, tamamen terapötik."

"Onu kovdurmak," dedim.

Kafasını eğdi. "Bu sıkıcı. Daha eğlenceli bir şey düşün... Gözleri şeytani bir sevinçle parladı. "Pantolonunun dikişlerini söküp, yönetim kurulu toplantısının ortasında CEO'ya sunum yaparken pantolonu ortadan ikiye ayrılınsın."

Yüzüme yayılan sırıtışı engelleyemedim. Bay Grabby Hands'in beyaz iç çamaşırlarıyla saygınlığını korumaya çalışmasını izlemek oldukça tatmin edici olurdu.

"Affedersiniz!" Dakota, sonunda barmenin dikkatini çekerek ona seslendi. "Birkaç peçete alabilir miyiz?"

Çantasından bir kalem çıkardı. Bu arada, Dakota'nın çantası kıyamet günü hazırlığı yapanların sığınağı gibiydi: nükleer kıştan ani intikam planlarına kadar her şeye hazırlıklıydı, ama ironik bir şekilde, bugün içinde tek bir kağıt parçası bile yoktu. Küçük bir iç çekişle peçetelerden birini açtı.

"Ne yapıyorsun?"

En üste kalın harflerle şunu yazdı: İNTİKAM LİSTESİ. "Bunu yazıyorum. Eğlenceli olacak."

"Sen öyle diyorsun."

Bana sert bir bakış attı. "Hadi ama. Burada oturup somurtamayız. Bu senin için iyi değil, daha da önemlisi, çok sıkıcı."

Haklıydı. Telefonu elinden alınan bir gençten daha fazla somurtuyordum. Daha da kötüsü, kendimi bu durumdan çıkarmak için hiç istek duymuyordum. Berbat bir gökyüzüne paraşütle atlayıp, kendimi ve kötü ruh halimi yere çakılana kadar düşürmek istiyordum.

"Eminim o bunu hiç düşünmüyor bile," diye mırıldandım.

"Muhtemelen şu anda kötü sığınağında sırıtıyor, mecazi bıyığını kıvırıyor ve aynanın önünde kötü adam kahkahasını çalışıyor."

"Tam bir pislik," diye onayladım ve onu zihnimde *"Parmakları Arasına Acı Veren Kağıt Kesikleri Hak Eden İnsanlar"* koleksiyonuma ekledim.

"Bu, onun hafta sonunu mahvetmesine izin vermeyecek," diye işaret etti ve gururumu tam da damarına bastı.

"Bu, onun hafta sonunu mahvetmesine izin vermeyecek," dedi, gururumu inciterek.

Bardağımı daha sıkı tuttum, avucumda soğuk yoğunlaşma hissettim. Kadın bu gece sinir bozucu bir şekilde mantıklı konuşuyordu ve bana aslında kendimi acınacak bir duruma düşürmek istemediğimi fark ettiriyordu. Onun tüm hafta sonunu mahvetmesine izin vermeyecektim. O kadar gücü hak etmiyordu.

"Peki," dedim, şüpheli hayat seçimleri yapmak üzere olan birinin kararlılığıyla bardağımı boşalttım. "Ama bunu yapacaksak, bir içki daha içmem gerekecek. Kötü fikirleri baş döndürücü kılan ve kötü karar verme yeteneği ile birlikte gelen bir içki."

"İşte bu ruh!" dedi Dakota. "Kendini daha iyi hissedeceksin. Bana güven bana."

Dakota, herkesin hayal edebileceği en iyi iş arkadaşıydı, en azından bu ruh halinden çıkmaya çalışabilirdim. Onun hatırı için.

Tamam o zaman. Bir oyun.

Ne ters gidebilirdi ki?

"Kahvesine müshil koyalım," dedim. "Ekstra güçlü olanından."

Bunu yazdı ve ekledi: "Gizemli alıcıyla yönetim kurulu toplantısından hemen önce."

Gizemli alıcı. Çünkü görünüşe göre, elleri uzun yöneticilerle iş yeterince stresli değildi. Yönetim, a) işi satarak (toplu panik atakları ve otomatlardaki tüm yiyecekleri stres nedeniyle yiyip bitirmeyi tetikleyerek) ve b) yeni sahibinin kimliğini Pentagon'un yeni silah teknolojisinden daha sıkı bir şekilde gizli tutarak işleri renklendirmeye karar verdi. Şirket dedikodularında siyah kuşak sahibi Dakota bile bunu çözemedi. Dakota bilgi alamadığında, bu, birisinin bu bilgiyi Mariana Çukuru'na gömdüğü anlamına geliyordu.

Ve şimdi, satışın tüm bu olaya ekstra bir karmaşıklık katıp katmayacağını merak ediyordum.

"Ooh, testislerine buz kıracağı sapla," diye rahatsız edici bir coşkuyla haykırdı.

Gülümsemem kayboldu. "Bu... şaşırtıcı derecede şiddetli. Bir daha akşam yemeği davetini kabul etmeden önce, bodrumunda kayıp kişiler olup olmadığını kontrol etmemi hatırlat."

"Asla yapmayacağız." Elini küçümseyerek salladıktan sonra not aldı. "Ve benim fantezi intikam fikirlerimi eleştirme. Burası yargılamanın olmadığı, küçük intikamların olduğu bir yer."

Tamam... haklısın. Zihinsel not: Dakota'nın fantezilerini "*Yikes*" altında sakla ve belki terapi öner.

"Masasının çekmecelerini yapıştırıcıyla kapat," önerdim. "Endüstriyel güçte bir yapıştırıcıyla."

Gülümsedi ve bunu listeye ekledi.

"El dezenfektanını süper yapıştırıcıyla değiştir," diye önerdi.

"Onu var olan tüm utanç verici e-posta bültenlerine kaydettirmeye ne dersin?"

"Eretil disfonksiyon destek grupları." Dakota ciddiyetle başını salladı.

"Yetişkinler için yatak ısıtma çözümleri."

"Kendi kendine hemoroid tedavileri."

"Çiftlik hayvanları yetiştirme teknikleri," diye karşılık verdim. Dakota içkisini neredeyse tükürecekti. "Bu çok tuhaf oldu."

"Onun elinin bacağıma dokunması da öyle, ama işte buradayız." Omuz silktim ve kendimi gerçek bir kahkaha ile şaşırttım.

Sonra o da bir tane daha yazdı, her öneri giderek daha yaratıcı ve bazen de endişe verici hale geliyordu.

Yine de, ben de bir tane daha ekledim ve kendimi tüm bu saçmalığın içine kaptırdım.

"Gördün mü?" dedi, başyapıtımızı inceleyerek. "Bu somurtmaktan çok daha iyi. Ve merak etme, kimse bunu görmeyecek."

Meşhur son sözler. Çünkü "kimse" o kapılardan girip intikam listemizi tüm ihtişamıyla görmeyecekti. Ve o kimse? Dünya üzerindeki sekiz milyar insan arasında bu listeyi görmesi en kötü kişi

...

JACE

"Bana yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?" Sesimi alçak tuttum, ama sesimin keskinliği camı kesebilirdi. Ağustos sıcağı cildime baskı yaparken, Chicago'daki bir barın önünde volta atıyordum, koşu ayakkabılarım günün sıcaklığını hâlâ yaymakta olan betona çarpıyordu. Egzersizim bu gerginliği yakmak için hiçbir işe yaramamıştı.

"Pazartesiye kadar yok," dedi Finn, sinir bozucu bir sakinlikle. "Pazartesi duyuru yapılacak."

"Biliyorum."

Telefonumu iPhone standartlarının tavsiye ettiğinden daha sert bir şekilde sıktım ve geceye öfkeyle baktım. Gökdelenler hala ışıklarla doluydu, hepsinde de istenen saate kadar çalışan ekipler vardı, ama ben burada, dizlerimden kesilmiş durumdaydım. Ve gece yarısı da değildi. *Daha* güneş batmıştı. Cuma günü saat sekizdi. İki gün boyunca boş boş bekleyemezdim.

"Jetimi hazırlasınlar." Bu anlaşma sırasında kaldığım otelin yönüne döndüm.

Birisi, otelde kalmanın bana ulaşım süresinden tasarruf ettirdiğini söyleyebilir ve haklı da olur. Ama dürüst cevap, birleşme işleminin son haftasonunda olduğumda, son dakika sorunları için her zaman binanın hemen yanındaki oteli seçtiğimdi. Son dakika acil durumu mu? Yürüyerek giderim.

"Kızının düğününde."

"Rahatsız edilmek istemiyorsa, ayrılmadan önce i'lerin noktasını ve t'lerin çizgisini koymalıydı."

"Jace." Finn'in sesi, benim çok sabırsız bir şey yapmak üzere olduğumu düşündüğünde kullandığı o özel tona büründü. "İmzalamadığı *tek bir* sayfa var. Doksan dokuz sayfanın altmış yedinci sayfası."

"Hepsi de öyle sayılır. Tüm sayfalar imzalanmadan satın alma işlemi yasal olmaz. Açıkçası, sana endişelenmeni söylemek zorunda kalmam beni şaşırttı. Yaşanan tüm karmaşıklıklar arasında, bu bizim kaldırabileceğimiz son şey."

"Satın alma işlemi gerçekleşecek."

"Bunu kazara yaptığını varsayıyorsun."

"Ziegler'ın satmak için her türlü nedeni var. Satmazsa, mali açıdan o kadar zor durumda kalacak ki, nefes almak için solungaçlara ihtiyacı olacak."

Burun köprümü sıktım. "Evet, *düşmanca devralma* kelimesinde '*düşmanca*' kelimesi süs olarak kullanılmıyor." Birisi bar kapısını açtığında, bira kokusu ve cuma gecesi özgürlüğünün uğultusu ile birlikte soğuk bir hava dalgası bana çarptı. "Bu, Lockwood Holdings'in şimdiye kadar gerçekleştirdiği en önemli satın alma."

Lockwood Holdings, iyi yönetilen ve saygın bir özel sermaye şirketi idi ve daha önce zor durumda olan işletmeleri satın alıyor, yeniliyor ve ya satıyor ya da elinde tutuyordu. Taze nakit akışı ve operasyonel uzmanlığımızla, şirketleri düze çıkardık ve bu sayede sadece büyük bir kâr elde etmekle kalmadık, aynı zamanda işsiz kalacak olan insanların işlerini de kurtardık.

Ancak işimiz sorunsuz değildi. Büyük borçları olan veya operasyonel kaos içindeki şirketleri satın almak, elbette sorunları da beraberinde getiriyordu. Kolay satın alma diye bir şey yoktu ve son zamanlarda bir dizi talihsizlik yaşamıştık, bu da yönetim kurulumu endişelendirmişti. Bu anlaşmayı kaybetmek veya ertelemek, yönetim kurulunun bana olan güvenini tehlikeye atabilirdi. Ne kadar ironik. Daha fazla nakit getirmek için sermaye ortaklıklarını genişletmek amacıyla kurduğum yönetim kurulu, benim bu işe uygun olmadığımı karar verme yetkisine sahip olabilirdi.

"Babamın en iyi arkadaşı, Ziegler şirketi satın almadan önce bu şirketi kurmuştu," diye ekledim, sözlerim acı bir tada büründü. "Babam, şirketin batmak üzere olduğunu bilseydi mezarında ters dönerdi."

"Jace." Finn'in iç çekişi telefondan duyuldu. "Bitti. Anlaşma kesinleşti. Bu teknik bir ayrıntı. Pazartesi günü, mecazi anahtarları alacaksın. O zamana kadar, bir yolunu bul da... gerginliğini at."

"Belgeleri tekrar görmek istiyorum."

"Hafızana kazındı. Muhtemelen uykunda bile ezberinden okuyorsundur." "Neden uzaktan imzalayamıyor?"

"Çünkü avukatı yanında olmadan hiçbir şeyi imzalamaz ve avukatı hafta sonu eyalet dışındadır, muhtemelen şu anda seninle uğraşmak zorunda olmadığı için Tanrı'ya şükreliyordur."

"Yani, burada sıklerimiz masanın üzerinde oturup bekleyeceğiz," diye tersledim.

"Neden hafta sonu şehirden ayrılmıyorsun? Beyaz kumlu bir plaja uç ve soğuk bir bira iç, ya da şnorkelle dalış yap, ya da... bilmiyorum... bir

Antarktika'da kardan adam yap, umurumda değil, sadece düğüne dalmak gibi akılsızca bir şey yapmadan önce ortadan kaybol.

"Beni sanki kontrolsüz bir insanmışım gibi gösteriyorsun." Uzakta bir siren çalmaya başladı ve sesimi yükseltmek zorunda kaldım. "Bu şirketin sahibi kim, hatırlatmam mı gerekiyor? Bu şirketi pervasız davranarak kurmadım."

"Dikkatsiz değil, gergin. Baloda bir bakire kadar gerginsin ve cazibeden uzak durman lazım. Neden küçük bir tatile çıkmıyorsun?"

"Şehirden ayrılmayacağım."

"Burada kalırsan, dürtüsel bir şey yapabilirsin. Mesela gece yarısı jeti çalıştırıp kızının düğün hafta sonuna dalmak gibi."

"Bu pervasızlık değil, iş."

"Bunu yaparsan, o zaman büyük bir sorunumuz olur. Ziegler iyi niyetle davranıyor, ama tek kızının rüya düğüne müdahale edersen, keyfi kaçacak ve ihale sürecinden ellediği diğer özel sermaye şirketlerinden birini tekrar davet edebilir."

"Lanet olası düğünü mahvetmem. İmzaladığı tek bir kağıtla onun oteline veya kiralık evine gitmek..."

"Bu satın almayı gerçekleştirmek istiyor musun, istemiyor musun?" Finn, keskin bir ses tonuyla sözümü kesti. Bana bu şekilde konuşup paçayı sıyrabilen birkaç kişiden biriydi.

"Çalışmadan tüm hafta sonunu nasıl geçireceğim?" diye sordum.

"Sadece... Pazartesiye kadar stres atmanın bir yolunu bul." "Ben stres atmam."

"Biliyorum. Gidip stres atacak bir yol bul. Pazartesi görüşürüz."

İki gün. Kahretsin, iki gün boyunca saatin tik taklarını nasıl dayanacağım?

Telefonu kapattım ve sanki bana kişisel bir hakaret etmiş gibi şehrin silüetine öfkeyle baktım. İki gün. Kırk sekiz saatten fazla bir süre boyunca saati izleyip, Ziegler'ın vazgeçmemesi veya başka bir teklif almaması için dua edecektim.

Kardeşlerim olarak gördüğüm erkeklerle olan grup mesajlaşmasını açtım: Blake, Axel ve Ryker. Knox da onlardan biriydi, ama o hapisteydi ve telefonla ulaşılamıyordu. Belki geri kalanımız, Sinners and Saints Club adını verdiğimiz malikanede buluşup doğaçlama bir poker oyunu oynayabilirdik.

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Ben: Poker oynamak isteyen var mı? Beynim kafatasımdan çıkmak üzere.

Axel: Az önce felç mi geçirdim? Tuvalet molalarını planlayan şirket patronu Jace Lockwood, spontane bir insan etkileşimi mi önerdi?

Blake: Konumunu kontrol et. Biri telefonunu çalmış.

Ryker: Ya da kimliğini. Çabuk, Jace, Axel geçen gece pokerde Blake'e beş bin dolar kaybettiğinde ne demiştin?

*Ben: *orta parmak emoji**

Axel: O. Maalesef.

Ben: Bugünkü yönetim kurulu toplantısı, benim birden fazla cinayet işlememle neredeyse sona eriyordu. Ulusal haberlere çıkmadan önce dikkatimi başka yere yönlendirmem lazım.

Blake: Üzgünüm dostum. Nişan yüzüğü alışverişiyle meşgulüm.

Ben: Ne yapıyorsun sen?

Blake: Bunu Tessa'ya tekrarlarsan, sen uyurken arabanın özel deri iç döşemesini cerrahi iğnelerle dolu bir yatakla değiştiririm.

Ryker: Bekle, cidden evlenme teklif mi ediyorsun? Kız kardeşime mi?

Blake: Hayır, nadir boş zamanlarımı eğlence için mücevher alışverişi yaparak geçiriyorum. Evet, kız kardeşine.

Ryker: Ve bunu bana böyle mi söylüyorsun????

Blake: Poker gecesinde sana söylemiştim.

Ryker: Şaka yaptığını sandım. Beş saniyedir çıkıyorsunuz.

Blake: Biz aşığız. Ve birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Bu kadar dramatik olma.

Axel: Evlilik mi? Kendi isteğinle mi? Buna karşı aşı olmadık mı?

Blake: Senin aksine, bazılarımız bir karton süttten daha uzun süreli ilişkiler arzuluyor.

*Axel: *tabut emoji* *mezar taşı emoji* Burada Blake'in özgürlüğü, haysiyeti ve omurgasının bilinen son kanıtı yatıyor.*

Ryker: Peki. Kız kardeşimi hayatının geri kalanında koruyacak bir kişi seçmem gerekirse, sen... biraz kabul edilebilirsin.

Blake: İltifatların beni ağlatıyor.

Ryker: Ancak, kardeşi olarak, düğünden önce en az bir kez hayatını tehdit etmekle yasal olarak yükümlüyüm.

Ben: Benim soruma geri dönebilir miyiz? Siz ikiniz tanışabilir misiniz?

Ryker: Dava dosyalarına gömüldüm. Kendi hukuk bürosunu kurmanın dezavantajları var. Örneğin, potansiyel bir müvekkile, mülkiyet sınırı anlaşmazlığı nedeniyle komşunu fondü çatalıyla bıçaklamanın meşru müdafaa olmadığını açıklamak gibi.

Axel: Şu anda NFT'lerin tasarımcı çantaları olduğunu düşünen bir kadını eğlendiriyorum. Ama 3 milyon Instagram takipçisi var, yani...

Ben: Flört algoritman hala feci şekilde bozuk.

Ben: Yönetim kurulumu ilgilendiren bir suç işlemekten önce stresimi atmam lazım.

Axel: Flip telefonlar hala moda olduğundan beri güneş ışığı görmemiş işkolik diyor. En son ne zaman hesap tablosu içermeyen eğlenceli bir şey yaptın?

Ryker: Neden bir yerlerde bir şeyler içmiyorsun?

Ben: Barlara tek başıma gitmem.

Axel: O zaman çöküşünün tadını çıkar.

Ben: Tamam. TMZ'ye çıkarsam, hepinizi suçlayacağım.

Axel: İşte bu ruh! Orada manken görürsen, onlara benim çok daha az çekici ve çok daha az başarılı arkadaşım olduğunu söyle.

Ben: Ben birkaç ülkenin GSYİH'sinden daha değerliyim.

Axel: Evet, ama ayak parmaklarına dokunabiliyor musun? Hayır mı?

*Üzücü. *kaslarını gösteren emoji* Ryker: Telefonumu trafiğe atmadan önce bunu sessize alacağım.*

Axel: Sonunda. Şimdi gidip benim ilk dairemde daha pahalı bir şey iç ve insan duygularıyla bizi rahatsız etmeyi bırak. Rahatsız edici.

Telefonu cebime attım ve yüzümü ellerimle ovuşturdum.

Seçenek 1: Eve gidip penthouse dairemde kalabilirdim. Hayır. Bu büyük evrak meselesi dışında, son dakikada başka sorunlar da çıkabilirdi ve böyle bir durumda yakınlarda olmam gerekiyordu. Hafta sonu boyunca çok fazla anlaşmanın bozulduğunu görmüştüm. Penthouse dairemde olsaydım, sorunları çözmek için en az yirmi dakika uzaklıkta olurdum. Ayrıca, eve gidersem, tüm hafta sonu telefonuma bakarak geçirirdim.

Ayrıca, eve dönmek pes etmek gibi geliyordu ve ben bunu yapmadım.

Barın tabelası yine yanıp söndü. Belki alkol, aklımı tamamen kaybetmeden hafta sonunu nasıl atlatabileceğime dair bana bazı fikirler verebilirdi.

Kapıyı açıp içeri daldığımda, evren mükemmel şekilde şekillendirilmiş dikkat dağınıklığıma göğsüme çarptı. Sonra bir bacak ve sarı saç yumağı çılgın atarak yere düştü.

SCARLETT

Omuzlarımdaki gerginlik nihayet gevşemeye başladığında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. İntikam fantezilerinin terapiden daha iyi olabileceğini kim bilebilirdi? Votka da muhtemelen yardımcı olmuştu, ama esas olarak Dakota'nın çarpık dehasına teşekkür etmem gerekiyordu.

"Sana bunun eğlenceli olacağını söylemiştim." Dakota'nın gözleri parladı. "Tuvalete gidiyorum. Bana bir içki daha sipariş et, tamam mı?"

Başımı salladım ve onun cuma gecesi kalabalığının arasında ilerlemesini izledim. Aile piyangosunda kısa çöpü çeken biri olarak, iş arkadaşları konusunda bir şekilde büyük ikramiyeyi kazanmıştım. Dakota, sadece bir kalem ve şüpheli önerilerle bir saat içinde benim ölümcül öfkemi gerçek kahkahalara dönüştürmeyi başardı.

O köşeyi dönüp kaybolduğunda, siyah mürekkeple karalanmış şaheserimize hayranlık duymaktan kendimi alamadım:

İNTİKAM LİSTESİ

- Yönetim kurulu toplantısından hemen önce sabah kahvesine endüstriyel güçte müşil ilacı koy. (Bonus: toplantıyı tuvaletten en uzak konferans odasında planla.)
- Testislerine buz kıracağı sapla.
- Ofis koltuğunun tekerleklerini yerine yapıştırın.
- Arabasını Craigslist'te satışa çıkarın: Lüks araç, uygun fiyata satılık, sahibi ülkeyi hemen terk etmek zorunda.
- Telefonunu, adını otomatik olarak "Asswipe" olarak düzeltecek şekilde programlayın.
- Pantolonunun dikişlerini sökün, böylece bir sonraki sunumunda pantolonu yırtılsın.
- Ona isimsiz parlak bomba paketleri gönderin.
- Onu utanç verici haber bültenlerine kaydettirin, örneğin: erektil disfonksiyon destek grupları, yetişkinler için yatak ısılatma çözümleri, evde hemoroid tedavisi, çiftlik hayvanları yetiştirme teknikleri.
- Ofisinin havalandırma deliklerine sardalya saklayın.

- E-posta imzasını "En iyi dileklerimle, dost canlısı komşunuz sapık" olarak ayarlayın.
- Masaüstü arka planını, burnunu karıştırırkenki halini gösteren bir GIF ile değiştirin.
- Masasının çekmecelerini süper yapıştırıcıyla kapat.
- Telefonunun dil ayarlarını Ortaçağ Latince'ye değiştir.
- El dezenfektanını süper yapıştırıcıyla değiştirin.
- Takvimindeki tüm toplantıları sabah 3'e erteleyin.
- Zil sesini Britney Spears şarkısına değiştir.

Gülümsedim, saçlarımı elime alıp bara göz gezdirdim ve hemen içkimi boğazıma kaçırdım. Orada, karma'nın en sevdiği akbaba gibi en uzak köşede, İK'dan Jessica oturuyordu. Beni hiç tanımayan, bugünkü felaketin hiçbirinde parmağı olmayan yeni çalışan, yine de midemi altüst etmeyi başardı.

Ya ona ulaşmışsa? Sebepsiz yere onu tehdit eden operasyon müdürü hakkında bir hikaye uydurmuşsa? Ve şimdi ben, kokteyl peçetelerine yazılmış, adeta bir suç manifestosu niteliğinde bir metnin ortak yazarıydım. *Düzgün bir profesyoneli*, dalgalı el yazısıyla yazılmış *buz kıracağı* ve *toplar* kelimeleri kadar iyi tanımlayan başka bir şey yoktu. Bu sadece kötü bir görüntü değildi; bu, bar peçetelerine sarılmış bir kariyer ölümüdü. Bu listeye bir bakış, benim hakkımda söyleyebileceği her yalanı doğrulayacaktı. Daha da kötüsü, bunu başkalarına da söyleyebilirdi. Yani, hem içeride hem de dışarıda, kariyerim üzerinde etkisi olan diğer insan kaynakları çalışanlarına, ağızdan ağıza.

Ve bunu açıklayabileceğim de değildi: *"Bu şiddetli intikam fantezisi mi? Yönetici senin üzerine atlamaya çalıştığında yaptığım küçük bir terapötik egzersiz."* Evet, bu harika olurdu. Güvenilirliğim yerle bir olurdu ve onun "o dedi/bu dedi" durumuna bir de benim katkımla yardımcı olmayı kesinlikle göze alamazdım.

Şansıma bakın. Jessica'nın bakışları mekanı taradı ve bana takıldı. Evrenin lütfü sayesinde biri ona merhaba dedi, aksi takdirde çoktan buraya doğru yola çıkmış olabilirdi.

Bundan kurtulmam lazım. Hemen.

Dakota, dipsiz çantasını tuvalete götürmüştü ve bütün hafta boyunca bana sorun çıkaran kapısı kaprisli olan kendi çantama da güvenemiyordum. Benim şansıma, Jessica selam vermeye geldiği anda peçete onun ayaklarının dibine düşecekti.

Peçeteyi kapıp bar taburesinden fırladım ve çöp kutusuna doğru deli gibi koştum, çılgınca (ama çılgın görünmemeye çalışarak) hızla yürürken gözlerimi Jessica'dan ayırmadım. Ki bu, ortaya çıktığı üzere, pek de güvenli bir fikir değildi. Gözlerimi yana dikmişken, kaçmış bir Yunan heykeli gibi görünen bir şeye çarptım ve Newton'un hareket yasaları hala geçerli olduğunu, bir çılgılık atarak geriye doğru kırımın üstüne düştüğümde anladım.

Önümde iki ayakkabı belirdi. Daha doğrusu, yakışıklı bir çift gri spor ayakkabı, kaşmirleri kışkırtacak kadar yumuşak görünen siyah bir spor pantolon ve Michelangelo'nun kendisi tarafından yontulmuş olması gereken bacaklar. Beynim düşüşün etkisiyle hala karışık olduğu için, tamamen uygunsuz bir şekilde o bacaklara uzanıp parmağımı bastırma dürtüsü hissettim. Sadece gerçek olduklarından emin olmak için. Araştırma amaçlı.

Ama o bacaklar? Onlar sadece başlangıçtı. Siyah spor tişörtü sanki üzerine boyanmış gibiydi ve çamaşır tahtası gibi görünen bir karın kasları sergiliyordu. Bakışlarım daha yukarıya kayd (merhaba, araştırma modu) ve göğsü ile omuzlarının, bir kızın kendi adını unutturacak en muhtemel şey için destansı bir savaş verdiğini gördüm. Spoiler uyarısı: ikisi de yüzüne karşı kaybediyordu.

Gördüğüm en parlak zümrüden bile daha parlak gözler bana bakıyordu. Buradan bile, ve adamın boyu uzundu, söyleyeyim —barın ışığında dans eden altın rengi beneklerle, deniz köpüğüne karışan çeşitli orman yeşili tonlarını görebiliyordum. Hipnotik gözleri, sanatçıların onun zarif çenesini, geniş elmacık kemiklerini ve tüm kadınların her emrine itaat etmesini sağlayabilecek esnek dudaklarını yontarken ağlamasına neden olacak kadar keskin hatlı bir yüze yerleştirilmişti.

Hafif bir ifadeyle, çarpıcıydı.

Daha önce başka bir insanla göz göze geldiğimde kalbimin aniden çarpması gibi bir şey yaşamamıştım ve bu istemsiz tepki beni hem heyecanlandırdı hem de tedirgin etti. Belli ki, böylesine muhteşem güzellikte bir adamla karşılaşmanın etkisine hazırlıklı değildim, çünkü orada öylece oturdum. Yerde. Bir insan gibi davranıp kendimi kaldırmaya hiç çaba göstermedim.

Adam elini uzatırken gözleri bana sabit kalmıştı. "İyi misin?"

Vay canına. Sesi kulak seksine benziyordu, düşük bir zevk uğultusuyla beynime nüfuz ediyordu.

"Düştüm." *İlginç.* Belli ki kulak seks IQ'mu öldürmüştü. Ve kayıtlara geçsin, tam olarak düşmedim. Onun granit gibi vücudundan sektiğim.

Tanrısal dudakları bir tarafta hafifçe kıvrıldı, saçlarıyla uyumlu mükemmel şekilli koyu kaşlarının arasında hafif bir çizgi belirdi.

Beni eğlenceli buluyor. Ve sanki barın geri kalanı yok olmuş gibi bana bakıyor.

Yanaklarım yanıyordu ve beynim bana hormonların neden olduğu komadan çıkıp zihinsel olarak işlev görenlerin dünyasına geri dönmemi emretti.

Neden hala bu iğrenç zeminde yatıyordum, o ise elini uzatmış, sanki donmuşum gibi bana yardım etmek için bekliyordu? Hiçbir erkek bana böyle bir etki yapmamıştı, ama ben MBA sahibi yetişkin bir kadındım, Tanrı aşkına, ilk kez erkek grubu hayranıyla tanışan ortaokul öğrencisi değildim.

Kendine gel. Kalk.

Elini kabul ettiğimde, kolumdan göğsüme ve karnıma doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı. Yine donakaldım — çünkü bunu yeterince garip bir şekilde yapmamıştım — ve onun bakışlarını karşılayarak merak ettim.

... *O da bunu hissetmiş miydi?* İstedğim şeyi görüp görmediğimi bilmiyordum, ama dudakları hafifçe açılmıştı ve gözleri kapalı avuçlarımıza kaymıştı.

Nasıl olur da küçük bir an her şey gibi hissedilebilir, varlığımı beyaz gürültüye dönüştürebilir, var olan tek şey benim elimdeki eli, gözleri yüzüme dönen bakışları olana kadar? Etkileyici bir şekilde baştan çıkarıcı bir sessizlik aramızda uzandı, ta ki o boğazını temizleyene kadar, ve zarif bir hareketle beni ayağa kaldırdı.

Ona bakmayı bırak. Bir şey söyle. Uzaklaş. Senin neyin var?

?

"Özür dilerim," dedim. "Yürüyordu."

Ayağa kalktığımda, onun ne kadar yakışıklı olduğunu ve vücudundan yayılan ısıyı daha iyi anlayabiliyordum.

Yeni bir çift bara girerken, kapıdan içeri sıcak bir hava dalgası girdi ve yanımdan geçti, bu da iki şeyi başardı: Birincisi, saçlarını o kadar nazıkçe hareket ettirdi ki, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim. İkincisi ve daha da önemlisi, daha önce şüphe çekmeden yerde duran peçeteye dikkatimizi çekti.

Bir saniye havada süzöldükten sonra, korkunç bir şekilde Ear Sex'in dikkatini çekti. Yemin ederim, o haksız derecede güzel elini uzatıp onu almadan önce onu durduramadan, zamanın parçacıkları etrafımda yavaşladı.

Kolunun başlangıçta bana doğru uzanıp sonra donduğu şekline bakılırsa, onu okumak niyetinde değildi, ama sanırım "İNTİKAM LİSTESİ" kelimeleri birinin dikkatini çektiğinde, doğal merakı galip geldi. Görünüşe göre Yunan tanrıları bile.

Bir an dondu, peçeteyi biraz daha yaklaştırdı ve bedenim ve beynim işe yaramaz seyirciler olmaya karar verirken, gözleri fikirlerimizin listesini taradı. O mükemmel dudakları bir kez, iki kez seğirdi ve sonra...

Aman Tanrım.

Zümrüt yeşili gözleri benimkilere doğru kalktı ve tehlikeli bir şekilde eğlenceye benzeyen bir şey ile dans ediyordu.

Hikayede beklenmedik bir gelişme: Cuma gecem kötüden felaket derecede eğlenceliye doğru gidiyordu. Ve bu sadece başlangıçtı...

JACE

Mükemmelliğin bir görüntüsü önümde uzanıyordu, ince vücudu bir şaheserdi, gri kalem etek ve bembeyaz bluzla sarılmıştı. Dirsekleriyle kendini desteklediğinde, kumaş göğüslerinde baştan çıkarıcı bir şekilde gerildi ve tek bir düğme, kopmak üzereymiş gibi, canını dişine takarak tutunmaya çalıştı.

Çilek rengi bir tonla parlak sarı dalgalar yüzünü çerçeveleyiyor, şampanya köpükleri gibi ışığı yakalıyordu. Ama beni asıl büyüleyen yeşil gözleriydi, nefesimi kesen bir yoğunlukla gözlerime kilitlenen, çarpıcı bir gizemle dolu derin havuzlar. O, bedenlenmiş bir sirenin çağrısıydı ve ben çaresizce, umutsuzca ona çekiliyordum.

Etrafımızdaki bar ortadan kaybolurken, elimi uzattım, onun yumuşak tenini kendi tenimde hissetmek için can atıyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

Güzel dudakları—bütün vücudumu öpebilecek dudakları—hafifçe aralandı.

"Düştüm."

Sesi bana yıllanmış viski gibi geldi: pürüzsüz, sarhoş edici ve beni dürtüsel bir şey yapmaya itecek kadar güçlü. Yanakları kızardı ve ben de bu kızarıklığın ne kadar aşağıya indiğini merak ettim.

Eli elime kaydı, vücudumdaki her hücre birdenbire dikkat kesildi. İçimdeki beyefendi ona bir içki ısmarlamak, hikayesini öğrenmek istedi. Omzumdaki şeytan ise başka fikirler peşindeydi, bar tezgahı ve çok daha az giysi içeren fikirler. Her iki taraf da bir konuda hemfikirdi: Ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yürüyordu, etrafıma bakmıyordum."

Ben de öyleydim ve şimdi başka bir yere bakamıyorum.

İyi bir nedenden dolayı kadınlarla çıkmıyordum. Soyadımı öğrendikleri anda, gözlerinde dolar işaretleri belirliyordu. Biz dört Lockwood kardeş, girişimlerimize başlamadan önce miras yoluyla zengin olmuştuk ve birçok kişi yüzümü tanımıyor olsa da, adım Chicago'da bir davul sesi gibi yankılanıyordu. Kadınlar bağlantıları kurdukları anda

gerçek gülümsemelerin, kadınlar bağlantıyı kurdukları anda yırtıcı bir hale dönüştüğünü saymayı bıraktım. Her zaman aynı dansı yaparlardı: kahkahaları biraz daha yüksek, dokunuşları biraz daha uzun, bakışları biraz daha keskin olurdu. Ve sonra onların benden mi yoksa prestijimden mi hoşlandıklarını asla bilemezdim.

Adil olmak gerekirse, muhtemelen doğru kadınlarla tanışmamıştım. Birçok kadın, servet gibi şeyleri umursamıyordu, ama mesele bu değildi. Mesele, randevulaşmaktan vazgeçmişim, ama şimdi bu kural imkansız olduğu kadar saçma da geliyordu. Anında, bu kadın hakkında her şeyi bilmek istedim. Adını. Hikayesini. Dudaklarının tadını. Yatakta, ben...

Bir rüzgâr esintisi saçlarının buklelerini hafifçe uçurdu ve çarpıştığımızda elinde tuttuğu bir kağıt parçası aramızda dans etmeye başladı. Onu aldım çünkü görünüşe göre, artık ona ait olduğu için rüzgârın uçurduğu çöpün peşinden koşan türden bir adamdım.

Ama okuduğum şey içimi eğlenceyle doldurdu: İNTİKAM

LİSTESİ

Vay vay. Belki de görüldüğü kadar melek değildi. Ve belki, sadece belki, bu onu daha da dayanılmaz kılıyordu.

JACE

Başımı kaldırdığımda, kendimi panikle dolu bir çift geniş göze bakarken buldum. Kadının yanakları o kadar kızarmıştı ki, sanki hayatı tehdit eden bir ateşi varmış gibi görünüyordu.

"Kahvesine müshil mi koydun?" diye okudum yüksek sesle, kaşımı kaldırıp ciddi bir ifade takınmaya çalışarak. "Bana senden asla içki kabul etmememi hatırlat."

Kadın narin elini uzattı, açıkça utanmasına rağmen çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Bu özel bir şey. Geri alabilir miyim lütfen?"

Gülümsemeden edemedim ve peçeteyi onun ulaşamayacağı bir yerde tuttum. "Şanssız adam kim?"

Peçeteye uzandı ama ben daha hızlıydım. Ayrıca daha uzundum ve bu konuyu bırakmaya hiç niyetim yoktu çünkü bu, hayatımda karşılaştığım en eğlenceli şeylerden biriydi.

"Sadece bir şaka," diye ısrar etti, sesi öncekinden daha tiz çıkıyordu, bakışları benimle arkamdaki bir şey arasında gidip geliyordu.

"Testislerine buz kıracağı sapla," diye dramatik bir şekilde okudum, onun yüzünün buruşmasını izleyerek. "Kahretsin. Bu adam ne yaptı? Bir kedi yavrusunu mu tekmeledi?"

"Sadece... yaratıcı yazma alıştırmasıydı," diye mırıldandı.

"Sen yazar mısın?"

"O peçetenin yazarı, evet. Şimdi geri ver," diye karşılık verdi, utangaçlığının ardında bir parça küstahlık belirliyordu.

Gözleri yine arkama kaydı. Öfkesinin hedefi burada mıydı? Bu ilginç olabilirdi.

"Ofis koltuğunun tekerleklerini yapıştırmamalısın," diye tavsiye ettim.

"Onları sökmelisin. Oturduğunda, uçup gidecek. Çok daha tatmin edici olur."

Ağzı seğirdi. "Sen... intikam fantezilerimi eleştiriyor musun?" "Biri birisi
bunu kaliteyi kalite kalite s kalite
intikam

endüstrisinde."

Bana baktı, ağzı hafifçe açık kalmıştı. Sonra -Tanrı yardımcım olsun- gülümsedi. Chicago'ya bir hafta boyunca enerji sağlayabilecek türden bir gülümseme. Ama

hemen vazgeçti, sanki bu durumun hiç de komik olmadığını kendine hatırlatır gibi.

Ben aynı fikirde değilim.

"Hiç kimsenin kalemi kitle imha silahı gibi kullandığını görmemiştim," dedim ve sonunda peçeteyi uzattım. O peçeteye uzanırken, her zaman bar peçetelerine intikam planları yazan bir tip olmadığını, aksine kadınsı ve çekici bir tip olduğunu gösteren, kırmızı tırnaklı zarif ellerini fark etmeden edemedim. Parmakları benimkine değdiği anda, damarlarımdan ateş gibi bir şey geçti. "Bu bir sanat eseri. Çerçeveletmelisin."

"Haklısın," dedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. Alt dudağını ısırmasını izlemek, kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu. "Şey, teşekkür ederim. Söz veriyorum, aslında şiddet eğilimli biri değilim."

Onun gergin enerjisi ve vanilya parfümünün kokusu beni kendine çekti, kendimi ona yaklaşımdan alıkoyamadım.

"Biliyorsun, çoğu insan intikam almayı sadece hayal eder. Ama sen? Senin bir tarzın var. Korkutucu, muhtemelen suçlu bir tarz, ama yine de bir tarz." Göz kırptım, yanaklarının altında yeni bir kırmızı leke belirmesini izleyerek keyif aldım.

Arkamızda biri yüksek sesle boğazını temizledi. Doğru. Hâlâ girişi kapatıyorduk. Cuma gecesi kalabalığı artıyordu ve homurtulara bakılırsa, kapının yanında yaptığımız bu ani sohbetten pek hoşnut değillerdi.

"Tamam, şey, uh, tanıştığımıza memnun oldum," diye kekeledi, peçeteyle oynayarak.

"Jace," dedim, elimi uzattım.

"Scarlett."

Bu muhteşem kadın için ne kadar güzel bir isim.

Eli, sanki oraya aitmiş gibi elime tam oturdu. İsteksizce elini bıraktım, parmaklarının sıcaklığını şimdiden özlemiştim.

Odaklan, Lockwood.

"Scarlett, sana bir içki ısmarlamak istiyorum," dedim.

Kaşları yukarı kalktı, şaşırmış görünüyordu. Dudaklarının yumuşamasına bakılırsa, eğleniyordu.

"Bunu bir ifade olarak söyledin."

"Çok mu cüretkar?"

O sırtıttı ve ses tonunda daha fazlasını duymak istediğim bir parça cesaret vardı. "Bunu bir ifade olarak söylemiş olman bana senin hakkında çok şey anlatıyor."

Bir çift, fısıldayarak yanımızdan geçip gitti. O, yer açmak için bana yaklaştı ve aniden aramızdaki hava gerginleşti.

"Öyle mi?" diye meydan okudum, onun ağzına bakarken yakalanmamaya çalışarak, ama tanrım, şu dudaklara bak.

"Tanıştığım çoğu erkek bu daveti bir soru olarak ifade ederdi," diye devam etti.

"Ben çoğu erkek gibi değilim. Ne tür bir içki seversin?"

"Ama bunu bir gerçekmiş gibi söyledin," diye ısrar etti, keskin gözleriyle beni inceleyerek. "Bu da bana, istediğini elde etmeye alışkın olduğunu gösteriyor."

Ona doğru eğildim. "Ve şu anda istediğim şey sana bir içki ısmarlamak." *Böylece senin hakkında her şeyi öğrenebilirim.*

"Aslında," diye düzeltti, "çoğu erkek o listeyi gördükten sonra kaçışırdı."

"Çoğu erkek sıkıcıdır."

"Benim psikopat biri olmadığımı, eski sevgilime yapmak istediğim şeylerin listesini yapmadığımı nereden biliyorsun?"

Daha da yaklaştım. "İçgüdülerim, o listeye girenlerin her kelimeyi hak ettiğini söylüyor."

"Sezgilerin çok yanlış olabilir."

"İçgüdülerim şu anda bana, beni ilgi çekici bulduğun için oyalanıyorsun diyor."

Dudaklarını ısırarak gülümsememek için kendini zorladı. "Sezgilerin çok kendini beğenmiş."

"Sezgilerim ayrıca, hala kapıyı tıkadığımızı ve" — yanımızdan geçmeye çalışan kalabalığa başımı salladım — "senin bu listen hakkında bana her şeyi anlatabileceğin sakın bir köşe bulabileceğimizi de belirtmek istiyor."

"Ya ben gerçekten tehlikeliysem?"

Gülümsedim. "O zaman bu, şimdiye kadar aldığım en ilginç içki olacak."

Onun yumuşak kahkahası, beklediğim her saniyeye değdi. "Ya çok cesursun ya da çok aptalsın."

"Ben iyimser bir şekilde pervasız olmayı tercih ederim. Şimdi, o içkiye gelem..."

Gözleri tuvaletten çıkan bir kadına kaydı ve tekrar benimkilerle buluştuğunda, yüzünde bir şeylerin işlendiğini görebiliyordum.

ifade. Eminim ki benim teklifimi kabul edip etmemeyi tartışıyordu, ama birkaç saniye sonra hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir gülümseme attı.

"Üzgünüm. Bir arkadaşım la birlikteyim. Tanıştığımıza memnun oldum, Jace."

Boğazını temizledikten sonra, bana son bir kez bakarak uzaklaştı. Ayaklarım yerinde donakaldı, gözlerim onun narin vücuduna kilitlendi. O ise peçeteyi yırtıp, konfeti gibi parçalarını bir suç mahallindeki kanıtlar gibi çöp kutusuna attı.

O anda fark ettim: Uzun zamandır ilk kez, iş düşüncelerimi meşgul etmiyordu. Aklım satın alma stratejileri veya pazar tahminleriyle meşgul değildi. Tamamen ona kapılmıştı. Akıllıca olan, beni nadiren yanıltan Lockwood iş içgüdüğü, onun gitmesine izin vermek olurdu. Hayatım zaten karmaşıklıklar, son teslim tarihleri ve sorumluluklarla doluydu. Bu karmaşaya, yaratıcı intikam alma yeteneğı olan güzel ve ilgi çekici bir yabancıyı eklemek, kötü bir risk değerlendirmesi anlamına geliyordu.

Ama onun kalabalığın içinden geçmesini izlerken, içimde bir şey değışti. Buna delilik deyin, bu dikkat dağınıklığını kovalayarak iş anlaşmasını sabote etmekten kaçınmak için çaresiz bir önlem deyin, hayatımın en kötü kararı deyin, ama onu tekrar görmenin bir yolunu bulmadan gitmesine izin verirsem pişman olacağımı kesin olarak biliyordum.

SCARLETT

"Vay canına," dedi Dakota, Jace'in barın sonuna doğru yavaşça yürüdüğünü ve iki parmağını havaya kaldırarak barmene işaret verdiğini izlerken, bu hareketle gömleği geniş omuzlarında gerildi. "Bu uzun boylu seksi adam da kim?"

"Gitmeliyiz," dedim. "Ne?" diye itiraz etti. "Neden?"

"Çünkü Sex on Stilts az önce gizli intikam listemizi okudu ve benim yeni keşfedilen kötülüğümün kanıtına sahip biriyle aynı odada bulunmak istemiyorum." Camın arkasına saklanmaya çalıştım, ancak odanın diğer ucundan bana doğru yakıcı bakışlarını hissettiğim için bu oldukça zordu.

"Sen kötü değilsin."

İnsanlık tarihinin en seksi erkeği benim kötü olduğumu düşünüyor. Ve ben kötüydüm. Belki bunun için iyi bir nedenim vardı, ama birine zarar vermeyi hayal etmek? Ne kadar alçalmıştım ve neden, neden, neden Ear Sex/Sex on Stilts bunu görmek zorundaydı?

"Az önce yaşadığın o küçük etkileşim, bir erkeğin senden tiksindiğini göstermiyordu." Dakota'nın kaşları, ima dolu bir dans sergiledi. "Aslında..."

Barmen, elinde taze bir içkiyle onun önüne çıktı. Buz küpleriyle dolu bir bardakta kehribar rengi bir şey vardı ve sonra, dehşetle, Jace bizim yönümüzü işaret etti. Sex on Stilts gülümsediğinde (Tanrım, o gülümseme) ve kredi kartını barın üzerinden ittiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Sana içki ısmarlıyor," dedi Dakota, uygunsuz bir coşkuyla. "Bunun benim için olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben tuvaletten çıktığımdan beri gözlerini senden ayırmadım. İnan bana, izliyordum."

Nitekim, barmen bize iki taze içkiyle yaklaştı. "Barın sonundaki beyefendinin ikramı."

Bana bir tür zafer dolu sırtış attı. O sırtışı çok iyi tanıyordum; Dakota plan yapmaya başlamadan hemen önce ortaya çıkan sırtıştı ve Dakota eğlencenin kraliçesi gibiydi. Onu kıskandığım şeylerden biri de

; o kendini asla çok ciddiye almazdı, oysa ben hayatımı çok adımlı yol haritalarıyla planlamayı severdim.

"Gördün mü? Söylemişim! Sana içki ısmarladı ve sana bakıp duruyor. Oraya git," diye ısrar etti.

"Listenin okunduğu kısmı duymadın mı?" diye tekrarladım. "Hani, *birinin testislerine buz kıracağı saplamak* gibi şeyler içeren listeyi? Tabii ki bana bakıyor. Muhtemelen benim bir ucube olduğumu düşünüyor."

"Öyle düşünüyorsa, sana bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, istediği şey bir ucube. Oraya gidip onunla konuşmalısın."

"Bu olmayacak."

"Neden? Vücut diline bakılırsa, ona tamamen ilgi duyuyorsun," diye meydan okudu.

"Ondan hoşlanmıyorum."

Sanki blöfümü görmek istercesine, kollarını sıvadı ve bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkardı. Kahretsin.

"Yalancı." Sesi, "*Seni kendinden daha iyi tanıyorum*" tonuna düştü. "Bazen eğlenmek sorun değil, Scar."

"Ben eğleniyorum," diye karşılık verdim.

"En son ne zaman dürtüsel bir şey yaptın?"

"Cumartesi. O yeni çantayı aldım. Önceden araştırma falan yapmadım bile."

Gözlerini devirdi. "Git onunla içki iç."

"Bir ilişkiye girmek istemiyorum." Son ilişkimle ilgili anılarım aklımda canlanırken parmaklarım bardağı sıkıca kavradı. "Unuttuysan hatırlatayım, bir kez erkek arkadaşım olmasını denedim. İsteksizce ve içimdeki tüm içgüdülerime aykırı olarak." Benimki gibi bir babayla büyüdüğünde, erkeklere karşı pek de iyimser beklentilerin olmaz. "Ve bunun bana tek kazandırdığı şey, neden içgüdülerime güvenmem gerektiğini iyice hatırlamam oldu. Üç ay süren manipülasyon ve kontrolün ardından, erkek arkadaşlardan sonsuza kadar vazgeçtim." Kimin buna ihtiyacı vardı ki? Kesinlikle ben değilim ve kesinlikle şu anda, kariyerim pamuk ipliğine bağlıyken değil.

"Yani, hayatının geri kalanında bekâr kalmak mı istiyorsun?" Dakota daha da yaklaşarak, sesini komplo kurarcasına fısıldayarak konuştu. "Bir daha asla bir erkeğin öpücüğünü hissetmek istemiyor musun? Ellerini vücudunda hissetmek istemiyor musun? Ya da üstünde onun sıcaklığını hissetmek istemiyor musun?"

Yanaklarım kızardı. "Neden böyle ifade ettin?" Vibratörüm muhtemelen aşırı kullanımdan dolayı grev yapacaktı ve elbette işini yapıyordu

işini yapıyordu, ama bir erkeğin yapabileceği gibi değildi. İç uyluklarım titreyerek bu noktayı vurguladı.

O güldü. "Adamla evlenmek zorunda değilsin. Sadece onunla bir içki iç ve nereye varacağını gör. Eğer ilişkiyle ilgileniyorsa, dürüst ol, ama Scar, Tanrı aşkına, sence seksi bir adam sıradan bir geceye razı olmaz mı?"

"Sanki seks yapacaktıydık gibi konuşuyorsun."

"Sadece... tüm olasılıkları gözden geçiriyorum." "Tabii ki."

Ve şimdi o yaramaz olasılıkları kafama soktu. *Gömleksiz hali nasıl acaba?*

"Bak, az önce kariyerine her şeyini adadığını söylüyordun," diye ısrar etti. "Uzun zamandır kimseyle çıkmadın. Şimdi senin şansın. Rahatla. Çünkü Pazartesi sabahı geldiğinde, bir kova stresli kariyer problemiyle bir balkabağına dönüşeceksin."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"Sadece rahatla diyorum."

Onun tüm ihtişamını gözlerimle süzdüm, direnme irademi korumaya çalışarak. Normalde tedbiri elden bırakmazdım, ama o sadece bir rüzgar değildi. O bir kasırgaydı, tüm mantığımı ve nedenlerimi yerle bir ediyordu. Sanki bir tür kutup girdabı ya da onun gibi bir şeydi.

Kokteyl elbiseli bir grup kadın onun yanından geçerek, başlarını mükemmel bir senkronizasyonla çevirip gizemli yabancımızı süzdüler. Onlardan biri, uzun bacaklı bir sarışın, yürümeyi bıraktı.

"Çok geç olmadan teklifini kabul etmelisin," diye uyardı Dakota, sarışına doğru başını sallayarak. Sarışın, "kazara" çantasını onun koltuğunun yanına düşürüyordu. "Bu yere bir bak. Buradaki tüm kadınlar, sanki o onların tüm dualarının cevabıymış gibi ona bakıyor. Şu anda sadece sana bakıyor, ama sen hemen harekete geçmezsen, başka biri onun dikkatini çekebilir. Ya da o gidebilir ve onu bir daha asla göremeyebilirsin."

Bu düşünce neden göğsümü sıkıştırdı?

Bana aldığı içkiyi çevirerek, buz küplerinin bardağa çarpışını izledim. Onunla doğrudan göz göze gelmemek için her şeyi yapıyordum, ama onun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Gözümün ucuyla, sarışının şimdi onun yanındaki bar taburesine oturduğunu görebiliyordum, ama vücudunun hala bizim yönümüze doğru olduğunu fark ettim.

"Şu anda odaklanmam gereken daha önemli şeyler var," diye karar verdim. "Yani, terfimi ve kariyerimi kurtarmak."

"Bunu pazartesi sabahı yapabilirsin. Hafta sonu için mi? Biraz rahatlamayı ve tüm bu saçmalıkları unutmayı hak ediyorsun." Bir süre durdu, sarışının onun dikkatini çekmeye çalışıp başarısız olduğunu izledi. "Bak, bilmen gereken tek şey şu: O çok çekici. Senden hoşlanıyor. Sana içki ısmarladı. Kariyer krizinden kafanı dağıtacak bir şeye ihtiyacın var." Ellerini genişçe açtı. "Bunun ne kadar mükemmel olduğunu görmüyor musun? Ayrıca seni tanıyorum. Onunla vakit geçirmenin kötü bir fikir olduğunu *bana* ikna etmeye çalışmıyorsun. Kendini ikna etmeye çalışıyorsun."

Tamam, onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra hayal etmemem gereken şeyleri hayal ediyordum. Cesaretle söyleyebilirim ki, bu fikir ilgimi çekmişti. Ama bu ben değildim. Kontrol bendeydi. Hareketlerimden önce düşünürdüm. Ve, merhaba, erkeklerle ilgilenmeme kuralım vardı.

"Bence bu içkiyi bitirip gidelim," diye karar verdim, barın arkasındaki aynada onun beni tekrar süzdüğünü fark ettiğimde hain kalbim atlamış olsa da.

"Olmaz." Korkarım ki Dakota beni ikna etmeye çalışmayı bıraktı ve doğrudan tanışımıza doğru yöneldi.

"Dakota! Ne yapıyorsun sen?"

Arkasını döndü ve bir saniye durup açıkladı: "Bu gece eve gidersen, tüm bunlar yüzünden endişe krizine gireceksin. Aklını buradan uzaklaştırman lazım."

"Yaptım. Yapıyorum." Paniklemiş gözlerim, evet, şu anda kesinlikle bana bakmakta olan Sex on Stilts'e kaydı. Daha doğrusu, bakışları benimle fısıldayarak bağırdığım kadın arasında gidip geliyordu. Yanındaki sarışın bir hikaye anlatıyordu, ama o dinliyormuş gibi bile yapmıyordu.

Ama Dakota beni dinleyip durdu mu? Hayır. Hayır, durmadı. Hemen ona doğru koştu.

SCARLETT

O, Jace ile arasındaki mesafeyi kapatırken, ben de onu kovalamak için bar taburesinden atladım, topuklarım sert ahşap zeminde hızlıca tıklıyordu. Ampullerin sıcak ışığı, çıplak tuğla duvarlara dramatik gölgeler düşürüyordu, her şeyi olduğundan daha yoğun hissettiriyordu. Ama çok geç kalmıştım.

Dakota, onu bin yıldır tanıyormuş gibi sırtını onun yanındaki bara dayadı, her zaman kıskandığım rahat güvenin tam örneği idi.

"Merhaba. Ben Dakota."

Jace'in gözleri... Bana karşı farklıydı. Sıcak, meraklı, barın loş ışığında sıvı kehribar gibi. Ama Dakota'ya karşı, ihtiyatlıydı. Anlaşılabilir bir durumdu. O, sınırları iyi koruyan biri değildi. Bu, onda sevdiğim özelliklerden biriydi, ama şu anda?

Şu anda bundan
nefret ediyordum.
"Dakota!" diye
azarladım.

Jace'in gözleri bana kaydı ve benimkilerle, kalp atışlarımın durduğu on saniye kadar kilitlendiğinde, yumuşadı, ağzı sert çizgisinden gevşeyerek hafif bir gülümsemeye dönüştü. Barın arkasındaki kristal bardakları bile sönük gösteren türden bir gülümseme. Onun neredeyse gülümsemesinin bende bu etkiyi yaratmasından nefret ediyordum. Beni özel hissettirmesinden nefret ediyordum, çünkü bence Dakota benden çok daha güzeldi. Birlikte dışarı çıktığımızda tüm bakışlar hep ona yönelirdi. Ve daha da önemlisi, onun yakıcı yoğunluğu, beni durduramadığım bir akım gibi ona çeken bir çekiciliğe sahipti.

Kim olduğunu merak ettim, bu bardaki tüm kadınların - yani, hepsinin - *hala* ona saf özlem ve arzu ile baktığını fark edip etmediğini merak ettim. Hoparlörlerden çalan rock müziği, Dakota ve benim "ayrılmamızı" ve onunla bir şans yakalamayı umut eden kadınların toplu iç çekişlerini gizleyemiyordu.

"Bu benim arkadaşım Scarlett, sanırım tanışmıştınız," diye devam etti Dakota, Jace ise o kadar yoğun bir şekilde bakmaya devam ediyordu ki, onun

Onu dinliyordu. Odak noktası, bir spot ışığı gibi somut bir şeydi. "Korkunç bir gün geçirdi ve neşelenmeye ihtiyacı var."

Onun gülünç derecede utanç verici sözleri, dikkatimi Jace'den uzaklaştırma gücüne sahip tek şeydi.

"Dakota, yardım et bana."

"Yüzün tanıdık geliyor," dedi Jace, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirerek. Gözlerini kısarak kadının yüzünü inceledi ve başını eğdi, sanki yarı unutulmuş bir kabusu hatırlamaya çalışan biri gibi. "Yüzleri asla unutmam. Seni nereden tanıyorum?"

Tanrım, kırıksıklığı bile seksi görünüyordu. Onu yalamak istedim.

O, sosyal medyada çok popüler bir influencer olduğu ve zaman zaman tanındığı için tanıdık geldiğini açıklamaya zaman ayırmadı. Yani, onun onu bu yüzden tanıdığını varsayıyordum.

Çünkü başka ne olabilir ki?

Onun sorusuna cevap vermek yerine, kaşlarını oynatarak ona baktı ve "Sen büyük bir çocuk gibi görünüyorsun, çok fazla tezahürat yapabilecek gibi." dedi.

Tanrım, lütfen altımdaki zemini aç ve beni dünyanın merkezine doğru serbest düşüşe bırak.

"Yeter." Onu kolundan tutup lanet bardan çekip çıkardım. Yarı gülümsedi, yarı da sözünü kestiğim için sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Arkadaşım için özür dilerim. Sosyal becerileri olmayan bir kız."

Dakota'yı bar taburelerimize geri sürükledim.

"Seni boğacağım," diye fısıldayarak bağırdım. Onu seviyordum, gerçekten, ama "Biz ortaokulda değiliz. Hoşlandığım bir erkeğe gizlice notlar yazmana gerek yok!"

"Demek onu seviyorsun." Bana anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Ona olan ilgim (tamam, peki, G-kuvveti çekimi) önemli değildi. Önemli olan şuydu: "Bu çok utanç vericiydi. Açıkçası, şu anda kimseyle çıkmak istememem iyi bir şey, çünkü isteseydim, sonsuza kadar ilk kez gerçekten istediğim ilk erkeği mahvetmiş olurdu!"

O bilmiş bakışları için ona lanet olsun.

"Muhtemelen söylediklerimi dinlemiyordu bile," dedi Dakota. "Kafasında 'hadi başlayalım' müziği çalarken sana bakmakla meşguldü." *Eski* en iyi iş arkadaşım omzunun üzerinden bana baktıktan sonra yüzünü bana çevirip zaferle sırtıttı. "Sana bakmaktan vazgeçmiyor."

"Evet, *olay* çıkardığında böyle olur. Barda bir trafik kazası gibi olduk."

"Hadi ama. O, odanın diğer ucundan sana gözleriyle tecavüz ediyor."

Sadece bu düşünce bile karnımın alt kısmında bir arzu uyandırdı. *Harika. Artık lanet hormonlarım bile bana ihanet ediyor.* Yumruklarımı sıkarak vücuduma *hakim olmaya* çalıştım.

"Nereye gidiyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak, alnım göz kapaklarımı yutarken, o çantasını omzuna attı.

"Pazartesi detayları istiyorum."

Oh, hayatta olmaz. "Sen gidiyorsan, ben de gidiyorum."

"Bir randevum var," dedi. "Söylemeyi unuttum."

"Bu sabah beni işe sen götürdün. Randevudan bahsetmedin ve bugün cuma *akşamı*."

"Dediğim gibi, aklımdan çıkmış."

"Sakın beni terk etmeye kalkma."

"Seninle konuşmak için bekliyor," diye işaret etti.

"Seri katil olabilir."

"Bu, ilk soracağın sorulardan biri olabilir," diye önerdi. Kafamı eğip hoşnutsuzluğumu gösterdiğimde, "İstatistiksel olarak, yatakta iyi bir adam olma ihtimali daha yüksek," diye karşılık verdi.

"Bu hiç sana göre değil," diye karşılık verdim.

"Neşelenmen lazım. O neşe dolu birine benziyor." Kaşlarını bir kez daha oynattı. "Pazartesi detayları istiyorum. Hoşça kal."

"Dakota!"

Lanet olsun. Onu durduramadan kapıdan çıktı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Kendi tarzında "yardım" etmeye çalıştığını biliyordum, ama beni daha iyi tanıyordu. Ahlaki olarak karşı olmasam da, rastgele seks yapmadığımı biliyordu ve bir yabancıyla flört etmek veya seks yapmak, kendimi daha iyi hissetmek için yapacağım en son şey olduğunu bilmeliydi.

Beni burada bırakıp kendi başıma bir araç bulmam gerektiği için çok sinirlendim. Bugün beni götüremezse sorun değildi, ama şimdi bir araç paylaşım hizmetine güvenmek zorundaydım ve bu, cuma gecesi Chicago şehir merkezinde genellikle yedi yıllık bir bekleme süresiyle sonuçlanıyordu.

Siparişi verdikten sonra Dakota'ya asla cevap vermeyeceğini bildiğim "*buraya gel*" mesajını attım ve yenilgiyi kabul ederek bar taburesine oturdum.

"Bu, barın sonundaki beyefendiden." Barmen ortaya çıktı ve Jace'i işaret etti.

Yeni içeceğimin yanı sıra (zihinsel not: Jace sadece bir içki değil, benim istediğim içkiyi sipariş etmek için zaman ayırdı. *Kızlar, bayılmaya başlayabilirsiniz*), barmen üzerine düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir peçete bıraktı:

Arkadaş istemiyormuşsun gibi görünüyorsun, bu yüzden şahsen rahatsız etmek yerine not bırakıyorum. Ama bir sorum var: Gününü bu kadar berbat yapan ne?

Soluma bakmadım, ama Jace'in orada olduğunu hissedebiliyordum, varlığı yaklaşan fırtınadaki hava kadar somuttu. Hayatım boyunca, onun neden bu kadar ilgilendiğini anlayamadım.

Nedeni intikam listesi olmalı. Sanırım her gün bir peçeteye ağır suçlar ve hafif suçlar içeren bir fantezi yazan bir kadınla karşılaşmıyorsunuz.

"Bir kalem ve peçete alabilir miyim lütfen?" diye barmen'e sordum.

Elinde dövme olan adam, bunun sevimli olduğunu düşünürcesine gülümsedi (sevimli değildi; sadece görmezden gelinmeyi hak etmeyen biriyle iletişim kurmanın bir yoluydu) ve bana bir yığın peçete uzattı.

Bir yığın.

İhtiyacım yoktu; bu tek peçeteye yazılabileceğim bir şeydi.

Ben: İçki için teşekkürler. Arkadaşım geceni mahvettiği için özür dilerim.

Bunu, benim küçük posta güvercinim gibi davranan ve bir dakika sonra başka bir peçeteye geri dönen barmene verdim.

Jace: Davetsiz misafirliğimiz hoş karşılanmıştı. Hala bana cevap vermedin. Günün neden bu kadar kötü geçti?

İçkimin bir yudumunu alıp, onun el yazısına baktım. Tanrım, adamın el yazısı bile seksi, kıvrımlı harfler ve okunması kolay yazı tipinin hassas bir karışımı. Adam, ek iş olarak kaligraflık yapabilir.

Eğer yalnız kalmak konusunda ciddiysem, yapmam gereken en doğru şey şu anda tüm iletişimi kesmek olurdu. Artık peçete alışverişi yok. Notu bir

kenara itip meydan okurcasına önüme baktım, ama tabii ki lanet olası gözlerim dolaşmaya başladı. Bunun sadece meraktan olduğunu iddia ettiler, ama onun bakışlarının doğrudan benimkilere kilitlendiğini fark etmem sekiz milisaniye sürdü. Yanaklarımdan ateş çıktı ve gözlerim onunkilerden kopamadı, sanki kili t liymiş gibi, barın geri kalanında ise sessiz konuşmalar ve kahkahalar, bardakların tıkırdaması ve kokusu vardı.

bira—etrafımızda solmuştu.

O anda, tüm ihtiyatımı bir kenara bırakıp ona katılmak istedim.

Ama benim stres atma yöntemim daha çok *eve gidip dolabımı düzenlemektir*. Ayrıca, Prens Charming bile hayatımın felaket büyüsünü öpererek yok edemezdi, bu yüzden son bir mesaj atarak konuşmayı sonlandırdım.

Ben: Konuşacak havamda değilim. Üzgünüm. Not: Herkesin kötü günleri olur.

Bir mesaj daha geldi. Bu sefer barmen gülümsemiyordu. Onu suçlayamazdım. Biz çok bakım gerektiren ve biraz bencil davranıyorduk, ona notlar yazdırıyorduk.

Jace: Ama ben seninkiyle ilgileniyorum.

Jace'e hızlıca bir bakış attım. Dirseklerine yaslanmış, görünüşte rahat bir şekilde duruyordu, ama gözleri bana sabitlenmişti.

Ben: Olma. İlginç değil, emin ol.

Bu notu verirken, bir başkası geri döndüğünde alt dudağımı ısırdım, açılma ihtimalinin sinir bozucu gelmemesine şaşırdım. Aksine ... bu merak mıydı? Özellikle de Jace'in bunu sürdürmesi için barmene nakit para verdiğini gördüğüm için.

Jace: Sanırım bu, testislerine buz kıracağı saplamak istediğin adamla ilgili, değil mi?

Barmen bir sonraki mesajımı getirdi.

Ben: Arkadaşım FİKRİ intikam fikirleri konusunda yardımcı oldu. Ben daha çok parlak bomba fantezisi seven bir kıyım.

Jace: Parlaklık harika bir fikir; adam yıllarca her köşede ve her delikte onu bulur. El sanatları malzemelerinin herpes virüsü gibi, diyebiliriz.

Ben gülmemi engelleyemeden bir kahkaha kaçırdığımda, Jace'in dudakları yukarı kıvrıldı, benim zırhımı deldiği için açıkça kendinden memnun olduğu belliydi.

İçeceğimi yudumlarken, yaklaşık yirmi saniyede bir telefonumdaki saate bakarak, Jace'e bakma isteğine direndim.

Ta ki başka bir peçete ortaya çıkana kadar.

Jace: Şampuana karıştırılmış tüy dökücü.

Cümleyi anlamak için tekrar okudum. Ama anlamadım. Ona baktım (bu arada, onun da beni bekleyerek baktığını gördüm) ve eminim ki yüzümdeki ifade, *okulun palyaçolarının "bu ne anlama geliyor?" dediği ifadeye benziyordu*. Şeytani bir sırıtişla, bir meleğin zarafetiyle barmene işaret etti ve önüme bir peçete daha geldi.

Jace: İntikam listeni yırttın. Ben yeni bir tane başlatıyorum.

Bu gece yaşadıklarımın sonra, dudaklarımın gülümsemeye kıvrıldığına inanamıyordum. Ama sanırım bu basit jest beni üç nedenden dolayı biraz rahatlattı.

Öncelikle, İşimi Kaybetme Konusunda Panik Yapma Operasyonu'nda *eski* (tekrar ediyorum, eski) arkadaşımı kaybetmiştim. Onun yerine benim moralim için destek ekibime katılması çok hoştu. İkincisi, bu adamın beni deli falan sanacağını düşünmüştüm, ama o burada, şakacı bir şekilde benim dikkatimi dağıtma partime katılıyor ve böyle çocukça bir liste yaptığım için kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissetmemi engelliyordu. Üçüncüsü, güzel el yazısıyla yazdığı şakacı sözleri, göğsümdeki gerginliği biraz olsun giderdi.

Görünüşe göre, Sex Ears sadece göz alıcı bir yakışıklı değildi. Açıkça, buna uygun çekici ve eğlenceli bir kişiliği de vardı.

Tanrı, bu bardaki diğer kadınların bunu keşfettiklerinde onlara yardım etsin.

Gülümsemenin gözlerime ulaştığını hissederek, peçetesini düzelttim ve geri gönderdim.

Saç (çıkarıcıyı çizdim) Şampuana karıştırılmış BOYA. Pembe. Ekstra kin için parıltılı.

Jace bunu okurken kaşları havaya kalktı. Başparmağıyla alt dudağını silerek gülmesini zorlukla bastırdı, sonra yaramaz bir bakışla gözlerime baktı. Kalem bir an peçetenin üzerinde durdu, sonra bir şeyler karaladı ve geri gönderdi.

Jace: Tüm kapı kolları ve tutacaklarını %99 oranında sök. Her kullandığında yerinden çıkacak. Güvenlik kamerası tarzında filme alırsan bonus puan kazanırsın.

Gülmeden edemedim ve eğlenerek başımı salladım. Jace, tepkime gülümsemesi daha da genişledi.

Ben: Bilgisayarının dilini Çinceye ayarla. Sonra telefonunu Koreceye. Sonra tabletini Rusçaya. Google çevirisiyle kurtulmaya çalışmasını izle.

Jace bunu okudu ve omuzları titredi. Başını kaldırıp bana hayranlıkla başını salladı, sonra eğilip bir sonraki fikrini yazmaya başladı.

Jace: Arabasına "Lama koleksiyonum hakkında bana soru sor" yazan bir çıkartma yapıştır.

Bu sefer, gülmemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Jace bunu fark etti ve göz kırptı, ben de kendimi toparlamak için içkimin bir yudumunu içtim ve tekrar yazmaya başladım.

Ben: Klavyesindeki tuşları yeniden düzenle.

Jace'in gözleri bu fikirle parladı.

Jace: Aile fotoğraflarını Nicolas Cage'in fotoğraflarıyla değiştir. Ama çok ince bir Photoshop ile. Onun akıl sağlığını sorgulamasına yetecek kadar.

İçimi boğazıma kaçırmak üzereydim, aynı anda hem öksürüyor hem de gülüyorduk.

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi.

Ben: Ofisinde rastgele zamanlarda çalacak şekilde ayarlanmış alarm saatlerini sakla.

Bu sefer Jace'in omuzları daha şiddetli titredi ve bana tekrar baktığında gözlerinde yeni bir sıcaklık vardı. Bir sonraki fikrini yazmadan önce parmakları arasında kalemini çevirdi.

Jace: Otoparkta duran arabasına çok düşük bir fiyat ve telefon numarasını yazan bir "Satılık" levhası koy.

Boğazımdan derin bir kahkaha çıktı. Jace'in gülümsemesi, bunu görünce daha da ısındı ve bana artan bir ilgiyle bakmaya başladı, bu da tabii ki boynuma bir kızarıklık yayılmasına neden oldu.

Bir sonraki önerimi yazdım.

Ben: Ofis koltuğunu çocuk boyu bir koltukla değiştirin.

Jace son öneriyi okuduğunda, gülmesini saklamaya bile çalışmadı. Bar, onun zengin sesiyle doldu ve diğer müşterilerin meraklı bakışlarını çekti. Ama umurumda değildi. O anda, odada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

Jace gözlerimi kilitleyip, sanki çözmek istediği bir gizemmişim gibi başını eğdi.

Hatırlat bana: Neden Jace'den uzak duruyordum? O çok seksi, komik, çekiciydi ve şimdi, onunla (peçete olmadan) konuşmamak düşüncesi beni endişelendiriyordu. Grabby Hands'in bütün gecenin keyfini kaçırmasına izin mi verecektim? Ona bu kadar güç vermek mi istiyordum?

Arabam gelene kadar kırk beş dakikam vardı. O zamanı geçirmek için Jace ile konuşmak o kadar da kötü mü olurdu? Belki Dakota haklıydı; belki onunla vakit geçirmek eğlenceli olurdu.

Oraya doğru yürümeye cesaretimi toplamak üzereydim ki, aniden, dar kırmızı elbisesiyle bir bomba gibi görünen kadın harekete geçti. O, kenarda durmuş, zamanını bekliyor, belki de cesaretini topluyordu, ama şimdi Jace'in yanında durmuş, gülümsüyor, saçlarını çeviriyor ve göğüs dekoltesini onun yüzüne göstermek için mükemmel bir açıyla eğiliyordu. Neden ona bu kadar sert bakıyordum... bu bir kızgınlık mıydı? Ve neden Jace'in

onun göğüslerine bir kez bile bakmayan türden bir adam olmadığına bu kadar rahatlamıştım? Aksine, vücudunu ondan uzaklaştırdı ve gözlerine ulaşmayan kibar bir gülümseme attı.

Onun dikkatini karmaşık bir martini sipariş ederek dağıtmasını beklediğini gördüm, sonra vücudunu çevirip bir peçeteye bir şeyler yazdı.

Jace: Beni kurtar. Cömert bir ödül veriyorum. Soru sormayacağım.

Ağzım kıvrıldı.

Ben: O çok güzel. Ve benimkinden daha iyi bir ruh hali içinde olacaktır.

Onunla konuşmalısın. Eminim lama koleksiyonlarına çok meraklıdır.

Kadın koluna dokunmaya başlayınca, mor tırnakları onun teninde belirgin bir şekilde görünce, Jace'in bakışları şakacı bir öfkeyle benimkilere çevrildi. Sadece barmen ona fazladan zeytin vererek dikkatini dağıttı, böylece Jace başka bir not yazabildi.

Jace: Eminim o da çok hoştur, ama konuşmak istediğim tek bir kadın var. Şaşırtıcı derecede kurnaz bir zihne ve intikam taktiklerinde mükemmel bir zevke sahip olan kadın. Size katılabilir miyim lütfen?

Pencerelerden Chicago'nun ışıkları, sanki o anın bir parçasıymış gibi parıldıyordu. Onun düzgün el yazısına son bir kez baktım, kalbim göğsümde küçük bir dans yapıyordu.

Ben: Evet.

JACE

Bir an için içimi sevinç kapladı, ama sonra gerçeklik yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ne tür bir adam gibi davranıyordum ben?

Benim "ilişkilerim" -eğer onlara öyle denebilirse- her zaman bir nedenden dolayı geçici olmuştu. Geçici demek, karmaşık duygular ve komplikasyonlar olmaması demektir. Kısa süreli, tek eşli ilişkiler demektir, kadınlar yatağımı ısıtmadıkları zamanlarda onları hiç düşünmüyordum. Kesinlikle orada oturup onların vücut dilini analiz etmedim ya da bir bardan çıkıp hayatımdan sonsuza kadar kaybolabilecekleri düşüncesiyle göğsümün sıkıştığını hissetmedim.

Bir kadına bu kadar odaklanmak, aç bir adamın çaresizliğine rakip olacak kadar aç olmak, ben değildim. Kontrolümle, duygularımı uzak tutmamla gurur duyuyordum. Ama işte buradaydım, yirmi dakikadır tanıdığım bir kadın tarafından tamamen sarsılmıştım. Kim bu kadar çabuk böyle bir çekim hissedirdi?

Bu bir dikkat dağıtma olmalıydı. Tek mantıklı açıklama buydu ve ben mantıklı bir adamdım.

Zamanlama mükemmeldi. Hafta sonu için dikkatimi başka yere yönlendirmem söylenmişti ve sonra o tam anlamıyla ayaklarıma kapaklandı. Zihnim, profesyonel cehennemimden kaçmak için ona ve gizemli intikam fantezisine takılmış olmalıydı. O uçağa binmek gibi aceleci bir şey yapmamı engelleyecek bir şey. Sebep bu olmalıydı.

Değil mi?

Ama bu sadece dikkatimi dağıtmak içinse, neden birdenbire onu intikam listesine girecek kadar kötü bir şekilde inciten kişinin kim olduğunu öğrenmek için can atıyordum? Parmaklarım yanımda seğiriyordu, yalan söyleyen iş ortaklarımdan itirafları aldığım gibi ondan da bu bilgiyi almak için can atıyordum.

Bir ilişki söz konusu değildi, ama belki de hayatında kopan fırtınayı atlatmasına yardımcı olabilirdim. O yeteneksiz görünüyordu. O keskin gözlerinde bir şey bana onun kendi başının çaresine bakabileceğini söylüyordu, ama açıklayamadığım bir nedenden dolayı koruma içgüdüm devreye girdi.

Sen kimsin, Scarlett? Ve seni o listeyi yazacak kadar inciten kim?

Asıl soru şuydu: Neden bu cevapları bu kadar önemsiyordum?

Ve neden tüm bu soruların cevaplarını bulmaya yemin ettim?

SCARLETT

"Sana borçluyum." Jace yanımda belirdi, varlığı kalabalık barda bir farkındalık dalgası yarattı.

Nefes kesici gözlerine bir kez baktığımda, esprili cevabım boğazımda takıldı. Onu daha önce görmek ne kadar büyüleyici olsaydı da, şimdi, intikam listemi okuduğu ya da en iyi arkadaşımın aşağılama saldırısını durdurmaya çalıştığı için paniğe kapılmadığım bir anda, sonunda kendimi onun bakışlarının derinliğine teslim etmeye izin verdim. Kehribar rengi beneklerle süslenmiş o zümrüt gözler, gizemli bir şeyin alt akıntısını barındırıyordu. Ondandır yayılan otorite korkutucu olmalıydı, ama ağzının köşesinin yukarı kalkışındaki bir şey kalbimin atışını hızlandırdı.

Bana daha hafif bir tarafını göstermesi, ona olan ilgimi daha da derinleştirdi, çünkü keskin, hakimiyetçi özellikleri bunu sık sık yapmadığını gösteriyordu.

"Bana kurtarılmaya ihtiyacı olan bir tip gibi gelmiyorsun," diye meydan okudum.

Bir. İki. Üç saniye geçti ve Jace, benim şakacı suçlamama yanıtını seçti, ağzının sağ köşesini yukarı kaldırdı. Bu manzarayı görünce iç bacaklarım ısındı, belli ki ne yapmaları gerektiğini onun söylemesini bekliyorlardı.

Hain uyluklar.

"Peki sana göre ne tür bir adamsın, Scarlett?"

Tanrım. Adım, onun dudaklarından çıktığı kadar şehvetli hiç olmamıştı, kadife ve baştan çıkarma içeren zahmetsiz bir senfoni gibiydi. Sol dirseğini yanımdaki bara dayayıp sabırla cevabımı beklerken bile, bu sözlerde bir meydan okuma vardı.

Beynimdeki hücreler birleşip beni alt etmeye çalıştı, bu yüzden cevap vermem birkaç saniye sürdü. "İyi bir mizah anlayışı olan, ama normalde bunu insanlara göstermeyen türden bir adam."

Hallelujah! Kelime dağarcığım ve kelimeleri tutarlı cümleler halinde bir araya getirme yeteneğim geri gelmişti.

O benim yüz hatlarımı, dalgın bakışlarımı ve her şeyi dikkatle incelerken, onu kırmış mıydım yoksa etkilemiş miydim, anlayamadım.

"Gözlemcisin, değil mi?" diye fısıldadı.

Etkilendi, sanırım.

"O çok güzel." Kaşımı kaldırdım ve içkiminle Kırmızı Elbiseli'yi işaret ettim. Odadaki fili, daha doğrusu, daha önce onunla flört eden muhteşem kadını kabul etmek daha iyiydi.

"Fark etmedim."

Ses tonunda kesinlikle samimi bir şey vardı. Ya da belki de sadece duymak istediğimi duyuyordum. Her halükarda, o kadına sırtını dönerek oturması beni gururlandırdı, bu arada kadın şimdi dudaklarını büküyordu.

Jace yanımdaki bar taburesine oturdu ve sanki ben onun pusulasının kuzeyiymişim gibi tüm vücudunu bana doğru çevirdi.

"Senin gibi biriyle konuşmak onu muhtemelen gerginleştirmiştir," dedim, yeni bir peçeteye bir damla silerek.

Ağzının sağ tarafı, o suçlu derecede haksız yarı gülümsemeyle yukarı kalktı, mükemmel kaşlarından biri yukarı doğru kıvrıldı.

"Bana benzeyen biri mi?" Her kelime eğlenceyle doluydu, sanki benim sözlü tökezlememi zevkle izliyordu.

"Fark etmediysen, içeri girdiğinden beri neredeyse tüm kadınlar sana bakıyor." *Ben de dahil. Özellikle ben.*

Saçma sapan bir çekiciliğe rağmen, kaslarımın daha rahat bir duruşa geçtiğini hissettim.

"Buradaki her erkek *sana* bakıyor," diye karşılık verdi Jace, gözleri bir sanatçı gibi yüzümdeki her kıvrımı, her gölgeyi ezberleyerek, daha sonra hafızasından çizebilmek için dolaşıyordu.

"Bu değil..." Boğazımı temizledim, sağlam bir zemin arıyordum. Tercihen, kimsenin bana bakmadığını ısrarla söyleyerek kendimi küçümsemeyen bir zemin. Bunun yerine, konuyu değiştirmeyi tercih ettim. "Arkadaşım daha önce seni rahatsız ettiyse özür dilerim."

"Ben üzülmedim. Seninle konuşmak için başka bir bahane daha buldum."

Bir tane daha. Bu tek kelime, neşeli bir sinek kuşu gibi göğsümde uçtu.

"Bana bu intikam listesinden bahset." Sözlerinin kenarları keskinleşti.

Zavallı sinek kuşu. Hayal kırıklığından düşerken, küçük kalbi göğsümde çarpıyordu.

Yüzümün düştüğünü de hissedebiliyordum, "Eğer benimle konuşmak istemenin sebebi buysa, çok geç olmadan kırmızı elbiseli kıza geri dönmelisin." dedim. Dikkatimi onun tehlikeli derecede yakışıklı yüzünden ayırdım ve bardağıma baktım.

"Bu intikam listesi olayı sinirime dokunuyor, değil mi?" Beni çok dikkatli bir şekilde inceledi.

Çok sinir bozucu. Ve biliyor musun? Bu beni daha da kızdırdı. Bana olan ilgisinin *tek* nedeni o saçma listeyse, neden umursayayım ki?

Ego. Tek açıklaması buydu. *Benimle* ilgilenmesi güzel olurdu, sadece rastgele tuhaf davranışlarımla değil.

"Özür dilerim," dedim, peçeteyi düzelterek. "Sana temin ederim, normalde bu kadar kaba değilim ve bilgin olsun, daha önce hiç böyle bir liste yapmadım."

"Demek bu adam sana gerçekten çok kötü bir şey yapmış olmalı." Bu bir soru değildi. Gözleri hesaplayıcı bir hale gelmişti, sanki ona vermek istemediğim bir bulmacayı birleştiriyormuş gibi.

"Listeden bahsetmiyorum." *Ya da endişenizin kalp atış hızıma tehlikeli şeyler yaptığınızdan bahsetmiyorum.*

"Bununla ilgili bir soru sorabilir miyim?" *Sorabilirsin.* Kim flört ederken doğru gramer kullanır ki? Bu adam içindeki dil meraklısına haksızlık ediyordu. "Buraya gelip sana zarar verecek şiddet eğilimli bir eski sevgilin mi var, endişelenmeli miyim?"

Sakin olun hormonlar, o sadece güvenliğimi kontrol ediyor. Bakışlarında hissedilen şiddetli koruma duygusuna fazla takılmayın.

"Hayır," diye onu temin ettim. "Herhangi bir tehlike altında değilim." *İşimi kaybetmek dışında. Ve belki de o bana böyle bakmaya devam ederse akıl sağlığımı da.* "Liste veya iş hakkında konuşmak istemiyorum."

Jace koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla, bu adam işten bir pislik mi?"

Başımı eğdim ve ona sert bir bakışla azarladım. Belli ki bunu korkutucu bulmamıştı; gözleri yüzümde dolaşırken ve dudakları yukarı doğru kıvrılırken, bunu sevimli bulmuştu.

"Liste ya da iş hakkında konuşmayalım," diye kabul etti, sesi son derece yumuşaktı. "Bunu kabul edebilirim, ama bir ricam var."

"Neymiş o?"

"Bana kendinle ilgili her şeyi anlat," dedi Jace.

"Her şey uzun bir liste," diye karşılık verdim.

"Bütün gece vaktim var."

Bu sözlerdeki vaat kalbimin atışını hızlandırdı. Bar etrafımızda enerjiyle doluydu, ama o burada, benimle baş başa, tamamen mutlu görünüyordu. Yine de

...

"Biriyle buluşacak mısın?" diye yüksek sesle merak ettim.

Jace, uzun ve rahat bir yudum alırken dudaklarını bardağına bastırdı. Cidden, onun içkisini yudumlamasını izlemek bile, dudaklarını bardağa hafifçe bastırması, ön kollarını tamamen sergilemesi, o kadar şehvetliydi ki, neredeyse pornografik sayılabilirdi.

Oh, ve şu ön kollardan bahsedelim. Uzun çizgiler. Dövmeler, ince kasların üzerine gergin bir şekilde yayılmıştı, ama elleri dövmesizdi. Uzun, zarif parmakları bakışlarımı üzerine çekti. O çıplak, muhteşem parmakların cildimin üzerinde kayarken nasıl hissettireceğini merak etmeden duramadım.

"Hayır. Sadece bir içki içmeye geldim," diye cevapladı. "İş yerinde stresli bir gün mü geçirdin?"

"İş hakkında konuşmak istemediğini söylemiştin." Gözleri eğlenmeden parıldıyordu.

"Benim işimden," diye açıklığa kavuşturdu. "Seninkinden konuşabiliriz."

"Konuşmak istemiyorum." Yüzünde karanlık bir ifade belirdi, ama ben onu analiz edemeden kayboldu.

"Kendi listenizi yapmak ister misiniz?" diye şakacı bir şekilde teklif ettim.

"Diğer insanların yetersizliği sinir bozucu." Söyleyiş şekli, pes etmiş ama otoriterdi, bu da onun ne iş yaptığını daha da merak etmeme neden oldu. Satış mı acaba? Bu kadar doğal bir çekicilik yaymak için insanlarla iyi geçinmek gerekir. "Benim hakkımda bu kadar yeter." Sesi yine şakacıydı, ama bu sefer cinsel bir alt ton vardı. "Senin hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Rideshare uygulamasını kontrol ettim. "Arabam gelene kadar otuz dakikam var

."

"Bana sadece bu kadar mı vereceksin?" "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Bütün geceyi umuyordum."

Yanaklarım yanıyordu. Cidden bunu mu söyledi?

"Bu oldukça cüretkar bir davranış." Aslında çok hoş.

"Daha yeni tanıştık."

"Kararsızlık, başarısızlığın başlıca nedenlerinden biridir," dedi Jace.

"İstediğin bir şey gördüğünde, bir seçim yapmalı ve onu elde etmek için harekete geçmelisin."

"Ben senin istediğin bir şey miyim?" "Kesinlikle."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Kendimi mantıklı konuşmaya zorladım. "Bir sapık olabilirim. Ya da ölü hayvan kafatasları toplayan biri."

Jace'in dudakları kıvrıldı ve bakışları yavaşça üzerimde dolaştı. Vücudum tepki verdi ve cildimde dalgalar halinde yayılan ve bacaklarımın arasında biriken bir sıcaklık dalgası ortaya çıktı.

"Görünüşe göre, muhtemelen iş yerinde geçirdiğin korkunç bir günün ardından, arkadaşınla birlikte stres atmak için bara geldiğini biliyorum," diye düşündü Jace. "O günün ardından bir intikam listesi hazırladığın gerçeğine dayanarak, büyük bir olay olduğunu tahmin ediyorum. Bir pislik, tamamen haddini aşan bir şey yaptı, belki de seni incitti ve ben o pisliğin, her gün birlikte çalışmak zorunda olduğun biri olduğuna bahse girerim."

Ne kadar da gözlemcisin, Batman.

O konuşmaya devam ederken ben donakaldım. "Arkadaşının bana gelip bizi tanıştırmaya çalıştığına göre, sen bara gidip erkeklere asılan türden bir kadın değilsin. En azından sık sık değil. Sofistike bir zarafetle davranışların bana senin zeki olduğunu ve kariyerine önem verdiğini gösteriyor. Senin kadar güzel olan çoğu kadın, odadaki tüm gözlerin kendilerine çevrildiğini bilen bir vücut diline sahiptir, ama sen öyle değilsin. Sen ileriye bakıyor, içkine bakıyor ya da gecenin en güzel anlarında bana bakıyorsun. Tüm bunlar, bu bardaki en güzel kadın olduğunun farkında olmadığın bir vücut diliyle. Hem de açık ara farkla."

Tanrım. Kim böyle konuşur ki? Ve neden bu kadar etkili oluyordu?

"Nasıl gidiyorum?" diye sordu Jace.

Omuz silktim, buradaki en güzel kadın olduğum iddiasına karşı çıkma dürtüsüne direndim. Bir şey, onun özgüvenine ayak uydurmak istememi sağladı.

"Fena değil," diye cevapladım.

"Ama daha fazlasını bilmek istiyorum." "Mesela?"

"Chicago'da mı yaşıyorsun, yoksa ziyaret mi ediyorsun?" "Tam zamanlı sakiniyim," diye cevapladım. "Ya sen?"

"Chicago yakınlarında yaşıyorum, ama işler yoğunlaştığında eve gidip gelemeyecek kadar uzaktayım. Şu anda bir otelde kalıyorum."

Otel. Yatağı olan bir otel. Onu çıplak olarak yatakta hayal etmeyi bırak, Scarlett.

"Bunu daha önce sormalıyım," dedi, ses tonu daha ciddi bir hal aldı.
"Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"İyi."

"Bu bir ilişkiyi bitirecek bir şey olur muydu?"

"Hiç kimseyi aldatmadım."

Bu ahlaki çizgi beni daha da cezbetti. Erkekler bana asıldığında, aşk hayatımı sorduklarında, hiçbiri aldatmanın yasak olduğunu açıkça belirtmemişti.

"Benimle akşam yemeği ye."

Tanrım, bu adam istediği şeyi elde etmek için oldukça agresif. Ve ben de buna tamamen varım, hormonlarım çılgık atıyor, özellikle de istediği şey bensem.

"Yine soru yerine ifade kullanıyorsun." Sırıttım. "Benimle akşam yemeği yer misin?" diye düzeltti.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," dedim.

Ancak, birdenbire, nedenini bir kez daha hatırlayamadım. Ve bir kez daha, onun uzaklaşıp bir daha onunla asla konuşamayacağımı düşününce midemde bir panik hissi uyandı.

Daha da kötüsü, benimle vakit geçirmek için ısrarlı girişimlerinden sonra -her biri benim reddedilmesiyle sonuçlandı- Jace sonunda mesajı kabul etmiş gibi görünüyordu. İçkisini bir yudum aldı, ifadesi umutluydu ama sonra pes etmiş gibi görünüyordu. İçini çekti, tekrar konuşurken sesi bir oktav düştü, flörtöz tonu yerini açık bir hayal kırıklığına bıraktı.

"Telefonunu alabilir miyim?" Jace avucunu uzattı.

Merakla ona bakarak, telefonu ona uzattım ve iletişim bilgilerini girip geri vermesini izledim.

"Umarım ararsın, Scarlett."

Ne yapıyordum ben? Onu bırakmak istemiyordum! Bu kadar tutucu muydum? Dakota haklı mıydı? Kendi düşüncelerime o kadar takılmıştım ki, rahatlayıp eğlenemiyor muydum?

O ayağa kalkarken pişmanlık duyuyordum ve onun numarasını almış olsam da, bu gecenin bir daha asla tekrarlanmayacak büyü bir yanı vardı. O gidebilirdi, bu duygular soğuyabilirdi ve ben hep, eğer kalsaydım ne olurdu diye merak ederdim.

Bara geldiğimden beri verdiğim en kötü kararı telafi etmek için ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı düşünmeden, ben de ayağa kalktım.

Ama... yüksek topuklu ayakkabım bar taburesinin ayağına takıldı.

Yerçekimi bu gece ikinci kez bana ihanet etti. İkinci kez Jace'in önünde, çok teşekkürler, ama bu sefer beni yakaladı. Kolayca. Zahmetsizce. Güçlü elleriyle ön kollarımı tutup beni dengeledi ve dikkatim karnına, göğsüne, güzel boğazına ve çenesine kayarken, sırtışının geri döndüğünü fark ettim. Benim düşüşümü son derece sevimli bulduğunu ima eden sırtış.

"Sen sakar mısın, Scarlett?"

Parmakları yanağımı okşadı, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu, ama orada durmadı. Dokunuşu çenemden aşağıya doğru kayd, ardında bir sıcaklık izi bırakırken, dikkati dudaklarıma kayd.

O birkaç saniye hareketsiz kalırken, gözlerini benden ayırmadan, benden uzaklaşmadan, parmaklarını çenemden çekmeden, kalbim evet-evet-evet diye atıyordu. Bunun yerine, parmağını çenemin altına kaydırıldı ve hala ağzıma bakarak yüzümü yukarı doğru eğdi.

Vücudum daha da uzadı, ağzının daha hızlı gelmesini istedim, ama yemin ederim ki, zaman benim için yavaş çekimde akmaya karar verdi, o dolgun, seksi dudaklar acı verici bir şekilde yaklaşırken, sonunda muhteşem bir şekilde benim dudaklarıma bastıldı.

Sıcaklık dudaklarımdan patladı ve boğazımdan, midemden aşağıya doğru yayıldı ve bacaklarımdan arasına doğru fırladı. Daha önce kimse beni öptüğünde böyle bir tepki vermemiştım. Asla. Yumuşaktı ama dilini alt dudağım boyunca gezdirirken aramızda çok güçlü bir kimya vardı. Dilini dudaklarımdan arasından geçirdiğinde, gerçekten inledim.

Hem de herkesin içinde.

Tanrım, bu adam öpüşmeyi biliyordu.

Bütün gece, bütün gün, bütün yıl böyle öpüşebilirdim. Dili nazikti ama baskındı, yüzüme tutunması daha da sıkılaşıırken, bana yaklaştı ve ağzını daha da açtı. Onun girdabına teslim olarak, elimi uzattım ve parmaklarımdan ipeksi saçlarında gezdirdim. Beni bara oturtup kendini içime gömmesini istedim. Giysilerimi yırtıp bu büyüğü vücuduma, göğüslerime ve cinsel organıma yaymasını istedim. Kendini içime gömerken gözlerine bakmak istedim.

"Lütfen." Sesi arzuyla boğuktu. "Gitme."

SCARLETT

Öpücük, daha önce hiç yaşamadığım bir şeye dönüştü, ağızlarımız birbirine değdikçe güçlenen bir elektrik akımı gibi.

Ve sonrasında olanları da kesinlikle hiç yaşamamıştım. Öpüşmemiz neredeyse çılgınlığa dönüşünce, Jace ve ben beni eve götürecek olan araç yerine bir taksiye binip onun oteline gittik. Orada öpüşmeye devam ettik, sadece yürürken önümüze bakmamız gerektiğinde ara verdik. Onun artık açık olan otel kapısının önünde durduğumda, ne halt ettiğimi merak ettim.

Ahlaksız gibi görünme riskini göze alarak, bunu daha önce hiç yapmamıştım. Beni yanlış anlamayın. Tek gecelik ilişkilere karşı değildim, tanıştıktan kısa bir süre sonra bir erkekle yatacak cesaretim de vardı. Hatta, bu tür kararlar alabilecek kadar özgür ve kendine güvenen kadınları kıskanıyordum, ama kısa bir an için, içimden bir ses, pervasız davranıp davranmadığımı sorguladı.

Hatta tehlikeli. Bu adamı tanımıyordum ve onun beni otel odasına çekmesine izin vermiştim.

Yine de içgüdülerim bana onun bana zarar vermeyeceğini söylüyordu. Ortak duvarları, telefonu ve kaçabileceğim birçok yeri olan halka açık bir oteldeydik. Koruyucu doğam durdu ve vazgeçti, zihnimdeki en büyük sorunun yolunu açtı: Neden bunu yapıyordum?

Hayatım, bir hedef etrafında organize edilmiş ve birbirine bağlanmış çok adımlı planlardan oluşuyordu. Eğer ilişkiler kurmuş olsaydım (ki kurmadım), muhtemelen bir PowerPoint sunumu ve erkekler için bir tür puanlama listesi hazırlardım. Ve ne yazık ki, çıkmaya açık olabileceğim tek erkekler, asla evlenmeyeceğiniz türden erkekler olurdu. Geçmişim nedeniyle güçlü erkeklerle hiçbir ilgim olsun istemiyordum, bu da muhtemelen zayıf ve motivasyonsuz erkekleri bırakıyordu. Bu büyük *bir hayırdı*, ama konudan saptım.

Bunca yıl, dikkatli, stratejik ve yorucu bir şekilde şirket basamaklarını tırmanıp, kişisel hayatımdan ödün verdim. Ben,

yürürken gözlerimi kaldırımın sonuna, her adımın titizlikle planlandığı hedefe dikmiş bir kızdım. Sadece çiçeklerin kokusunu almayı başaramadım, çoğu zaman yol boyunca onları fark etmedim bile. Kendime yarın eğlenebileceğimi söyledim. Uzun zamandır izlemek istediğim filmi izleyebilir, okumak istediğim kitap listesindeki kitapları okuyabilir, sadece hafta sonları değil her gün ata binebilir ve *yarın için* feda ettiğim diğer tüm şeyleri yapabilirdim. Bugün disiplin ve hedefime ulaşmak için çalışmakla ilgiliydi. Sorumlu, dikkatli ve önceden planlanmış.

Peki ne için? Yolun sonunu bulmak için tüm o çiçekleri kaçırmıştım, feda ettiğim kariyerim bir serapmış. Takım elbiseli bir çakal, uğruna çalıştığım şeyi sabote etmişti.

Şimdi, Jace beni açık kapıyla bekliyordu ve beni rahat, öngörülebilir hayatımdan bilinmeyene çağırıyordu. Bu da bana başka bir şeyin farkına varmamı sağladı: Hiçbir zaman arzulanan olmanın basitliğini kucaklamamıştım. Jace ile olan bu şey, benim şimdiye kadarki her şeyimin tam tersine güvenerek atılmamdı. Sadece arzu ve eğlenceye göre hareket ediyordum. Ve biliyor musun? Buna ihtiyacım vardı. Bir tür arınma gibi. Engellenmeden, fazla düşünmeden, sadece eğlenerek ve (umarım) akıllara durgunluk veren seks yaparak. Sonra, Pazartesi sabahı, işe geri dönecek ve yapıcı, düşünceli bir şekilde ilerleyecektim.

Bu gece, hayatımı tüketerek kazandığım terfiyi kurtarabilecek miyim, ya da onu şikayet ettikten sonra İK'nın Grabby Hands'e ne yapacağını kontrol edemezdim. Ama çiçeklere karşı tepkimi kontrol edebilirdim. Ve Jace, en sevdiğim çiçeklerden oluşan muhteşem bir buketti.

Tek yapmam gereken onun bahçesine adım atmaktı.

SCARLETT

"Seni mahvedeceğim." Jace beni otel odasının kapısına doğru itti, sıcaklığı giysilerimin içinden yayılıyordu.

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attım - ve inanın bana, ağzı çenemden aşağı doğru bir yol açarken bu bakış yıldırım hızındaydı - ve buranın bir otel odasından çok, her şeyi rüya gibi hissettiren kehribar rengi ışıklarla aydınlatılmış lüks bir süit olduğunu gördüm.

Ve, aman Tanrım, ne kadar çok olasılık vardı. Sıkıcı eski bir yataktan başka pek çok yüzey vardı. Bu mükemmeldi. Daha önce seks yaptığım tek yer yataktı. Geleneksel, misyoner pozisyonu ve eğer gerçekten bunu yapıyorsam, eğer gerçekten kafamdan çıkıp biraz eğlenmek için kendimi zorluyorsam, neden bu seksi yabancıyla bir iki fanteziyi gerçekleştirmeyeyim ki?

Ve ne yabancıydı o. Onun bu kadar uzun boylu olmasını sevdim, beni öpmek için başını eğmek zorunda kalıyordu, her hareketinde siyah gömleğinin altındaki kaslarının dalgalanmasını sevdim, altında ne olduğunu görmek için beklentimi artırdı. Eli dış uyluklarımı kavradığında, eteğimin kenarını işkence edici bir yavaşlıkla yukarı doğru çekerek, etkileyici ereksiyonu bana bastırdı ve nefesimi kesti.

Onun içimde olduğu düşüncesi bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettirdi. Belki uzun zamandır bir erkekle birlikte olmamıştım, ama bu onu istemediğim anlamına gelmiyordu. Tanrım, bunu istiyor muydum? Bir erkeğin elleri vücudumda, dili sihirli dokunuşlarla, gözleri benimkilerle kilitlenmiş, beni mutluluktan çılgınlığa atana kadar doldururken... Görünüşe göre, tüm bu arzular zihnimin arka planında sadece kaynamaya devam etmemişti. Onlar için için yanıyor, onları bir cehenneme dönüştürecek kibriti bekliyorlardı.

"Beğendin mi, Scarlett?" Jace'in dudakları, eteğim yukarı kayarken köprücük kemiğimi izledi.

Onun bir an durup benim ihtiyaçlarımı düşündüğünü fark ettim ve bu beni çok etkiledi. Sadece kendi ihtiyaçlarını değil. Daha önce birlikte olduğum diğer erkekler bunu hiç yapmamıştı. Jace, seks konusunda öpüşme yeteneğinin yarısı kadar yetenekliyse, bu adama talimat vermeye gerek yoktu, ama bana sorması?

Tamam, külotum resmen mahvoldu.

Bonus olarak, onun düşünceli davranışı bana cevap verme cesareti verdi. "Parçalanana kadar beni tatmanı istiyorum," diye fısıldadım.

O inledi, sesi tenimde titreşti.

"Sonra tekrar parçalanana kadar içime girmeni istiyorum.

Sertçe."

Jace'in dudakları boynumu buldu, dili cildimde ateşli izler bırakırken eli gömleğimin altına kayarak göğsümü avuçladı.

"Seni çılgılık attıracağım, Scarlett." Ağzı tekrar ağzımı ele geçirdi, aç ve talepkar bir şekilde, dili dudaklarımın arasında kayarken sütyenimi aşağı çekti ve parmakları arasında meme ucumu yuvarladı.

Evet. Kesinlikle evet.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, etkileyici uzunluğuna kalçalarımı sürtünce gömleğini çektim, ta ki o öpüşmemizi kesip gömleğini başından çıkarana kadar.

Tatlı bebek suaygırları. Onun kaslı olduğunu biliyordum, ama bu tam bir fantezi gibiydi. Karmaşık dövmeler gövdesini sarıyordu, sanki her bir çıkıntıyı, her bir düzlemi vurgulamak için tasarlanmış gibi kaslarının hatlarını takip ediyordu. Geniş omuzları, beni profesyonel vücut yalayıcısı olarak kariyer değişikliği yapmayı düşünmeme neden olan bir dizi karın kasına doğru inceliyordu. Ve ne zamandan beri göbek deliği seksi olmuştu? *Çünkü çok seksi.*

Ben onun vücuduna hayranlıkla bakarken, Jace düğmelerimi hızla açtı, dudakları boynumdan ve köprücük kemiğimden aşağıya doğru kayd, ta ki gömleğim yere düşene kadar. Arkama uzanıp sütyenimi açtı ve göğüslerim serbest kaldığında, öpücükleri göğsümden aşağıya doğru yol aldı, ta ki meme uçlarımı ağzına alana kadar.

O hassas tepeciğin üzerinde dilini dolaştırırken, ben de nefes nefese ona doğru eğildim, elleri ise çoktan eteğimin fermuarını açmaya başlamıştı. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve onun önünde, iç çamaşırı sayılabilecek bir parça dantelden başka bir şey giymeden durdum. O göğüslerime ilgi gösterirken, elektrik akımları doğrudan ihtiyacım ile titreyen kalbime ulaştı.

Vücudumu ustaca okuyan Jace, parmaklarını dantelin altına kayd, ve inledi.

"Benim için sıırıslık olmuştun," diye mırıldandı. "Aferin kızım."

Oh. Bu yeniydi. Erkekler üzerindeki kontrol sorunlarımı düşünürsek, *iyi kız olarak* adlandırılmak beni kaçırdı. Ama hayır. Bu bağlamda, sadece iradesini dayatmak yerine, ne istediğimi sormaya zaman ayıran bu adamla

beni bir Roma mumu gibi aydınlattı. O an mıydı, adam mıydı, yoksa hakimiyetini düşünceli davranışlarıyla dengeleme şekli miydi, o iki kelime beni daha da ıslattı.

Jace önümde diz çöküp, gözlerini gözlerime kilitleyerek yavaşça, işkence gibi külotumu bacaklarımdan aşağı indirip, onun önünde tamamen çıplak kalana kadar beklentiyi uzatınca daha da ıslandım.

Sonunda cinsel organıma bakıp parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirdiğinde, neredeyse damlıyorduk.

"Benim için nasıl parıldadığını gör," diye mırıldandı ve parmağını içeri kaydırıldı.

Uyluklarımdaki zonklama, kendi çaresiz kalp atışına kadar yoğunlaştı, o kadar hazır ki, sadece bu dokunuşla parçalanabilirdim.

Serbest eliyle baldırımı kavrayan Jace, bacağıma omzuna attı ve sonra...

Kutsal ana...

Dili kıvrımlarımı yaladı.

Başım kapıya çarptı ve o benim hassas sinir demetimi yaladığında, neredeyse o anda yanıp kül olacaktım.

Sakin ol, Scarlett. Bırak yükselsin.

Gerçi tarihin en hızlı orgazmı olmak da fena bir rekor sayılmazdı...

"Tadın cennet gibi, *Trouble*."

Zevkin sisinden, takma adı algıladım. "Trouble mu?"

Açıklamadan önce bana iki kez yavaşça ve kasıtlı olarak yaladı. "O liste sorunlu," dedi, nefesi hassas tenimi okşuyordu. "Ve sen. Sen de benim için kesinlikle sorunlusun."

Ses tonu, benim onun karşı koyamadığı bir cazibe olduğumu, normalde aşılmaz zırhında bir çatlak olduğumu ima ediyordu.

Bunu "*Seksi Olmaması Gereken Ama Kesinlikle Seksi Olan Şeyler*" dosyasına ekleyin.

Jace'in dili bir kez daha kıvrımlarımın üzerinde kaydı, sonra dudaklarını o çaresiz tomurcuğun etrafına kapattı, yıkıcı bir hassasiyetle dönüp çırpıldı. Ağzının basıncı ve ısısı vücudumda şok dalgaları yarattı, dilinin her hareketi en hassas cildime kasıtlı bir okşama gibiydi.

Titreyerek, başının arkasını tuttum ve parmaklarım kalın, koyu saçlarına dolanarak onun çalışmasını izledim. Karşımda, şimdiye kadar gördüğüm en yıkıcı derecede yakışıklı adam, dizlerinin üzerinde, bacağıma omzuna atılmış, yüzü uyluklarımda gömülü duruyordu. Güçlü

omuzları her hareketinde kasılır, sırtındaki kaslar bronzlaşmış teni ve dövmelelerinin altında dalgalanırdı. Erkekçe gücünün, bana hizmet eden, beni tapan itaatkar pozisyonuyla oluşturduğu kontrast baş döndürücüydü.

Sadece bu manzara bile beni neredeyse boşaltıyordu. Her bir dil hareketi ile her duyuşsal detay beni bombardımana tutuyordu ve çenesinin hafif sakalları iç uyluklarımla iç kısmına sürtünüyor, ardında lezzetli bir yanık hissi bırakıyordu. Parmakları cildime o kadar sıkı bastırıyordu ki, tutuşunu ayarladığında pembeye dönüşen beyaz izler bırakıyordu. Beni kolayca alt edebilecek o büyük eller, onun ağzının cenneti için beni yerinde sabitliyordu.

Erotik manzaradan gözlerimi ayıramıyordum. Dilinin uzunluğu, dairesel hareketler, düzleştirme, sonra titiz bir dikkatle işaret etme. Dudakları, o hassas tomurcuğu ağzına emerek, içimi titreten bir iniltiyle büzülüyordu. Ses ilkel, açgözlüydü, sanki ben onun şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeydim ve doyamıyordum.

O ağzını yukarı aşağı, sağa sola, etrafında ve etrafında hareket ettirirken saçları hafifçe sallanıyordu ve benim uyluklarımla onun etrafında titremeye başladı. Cildim önce kızardı, sonra soğudu, ter damlaları köprücük kemiğimle ve göğüslerimin arasında birikti. Nefesimin düzensizleştiğini duyabiliyordum, her geçen saniye daha da çaresiz hale gelen yumuşak inlemelerle kesintiye uğruyordu.

Yanımda, bizi en seksi görüntümüzle yansıtan boy aynası vardı. Çıplak vücudum kapıya yaslanmış, başım geriye atılmış, bir bacağım onun geniş omzuna dolanmıştı. Elleri uyluklarımla kavrayarak beni açıyordu. Parlak kıvrımlarımla arasında dili, çenesi beni yalarken çalışıyordu. Görüntü ham, şehvetli ve tamamen büyüleyiciydi.

Duygu ve görüntünün ikili saldırısı ile utanç verici bir hızla doruğa ulaşmaya başladım. Sıcaklık karnımda sıkıca kıvrıldı, gerginlik neredeyse dayanılmaz bir zirveye ulaştığında bacaklarımla titremeye başladı. Genellikle boşalırken gözlerimi sıkıca kapatırdım, ama bir şey beni bu muhteşem adama bakmaya zorladı. Gömleksizdi. Dövmeli cildi kehribar rengi ışıktaydı, yeşil gözleri -şimdi arzu ile koyu orman rengi bir tonla kararmıştı- benimkini esir almıştı.

Yüzümü dikkatle izliyor, her mikro ifadeyi inceliyor, sanki ecstasy'nin eşiğinde nasıl görüldüğümü ezberliyor gibiydi. O göz temasının samimiyeti beni zirveye taşıdı. Tamamen parçalandım, zevk dalgaları içimi kaplarken onun adını haykırdım, vücudum kapıya doğru kıvrıldı ve

kapıya karşı titreyerek kıvrıldı. Ve tüm bu süreç boyunca, Jace acımasız ritmini sürdürdü, dili ve dudakları mükemmel bir uyum içinde çalışarak her titremeyi, her artçı sarsıntıyı sonuna kadar çıkardı, ta ki ben kapıya karşı gevşeyip, tamamen bitkin düşüp nefes nefese kalana kadar.

Ayağa kalkarak, başparmağıyla ağzını sildi, sonra gözlerinde şeytani bir parıltıyla parmağını emdi ve pantolonunu çıkararak, arzuyla şişkinleşmiş siyah boxer şortunu ortaya çıkardı.

"Tadin muhteşem, Trouble. Şimdi yatağa uzan da seni alayım."

Hala nefesimi toparlamaya çalışırken başımı salladım, bunu söyleyecek kadar cesur olduğuma şaşırmıştım.

"Yatak olmaz."

Yatak sıkıcıydı ve Jace'in onu sıkıcı hale getireceğinden şüphe duysam da, bu gece farklı bir şey istedim ve şaşırtıcı bir şekilde, bunu istemek için yeterince rahat hissettim.

O şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Yeri seç, Trouble, ama çabuk seç."

Onun sözleri içimi burktu. Seçenekler, seçenekler...

Bizi taşıyacak kadar sağlam görünen büyük bir cam masa, lüks bir kanepe, birkaç sandalye, hatta bir mini bar vardı. Ama o devasa ayna...

Oh, evet.

Bu beni ona, kanepeye daha da yaklaştırdı. Jace, niyetimin bizi izlemek olduğunu fark edince inledi. Boxer şortunu çıkardıktan sonra - ve, aman Tanrım, size onun büyüklüğünün kalbimi küçük bir panikle sıkıştırdığını söyleyeyim - yatak odasına kayboldu ve geri döndüğünde elinde bir prezervatif vardı, onu etkileyici uzunluğuna sardı.

"Eğil."

Aynada en iyi görüntüyü verecek kanepenin kenarını seçtim, bacaklarımı açtım ve kol dayama yerine tutunmak için öne eğildim. Arkama baktığımda bir anlık gerginlik hissettim.

"Sığılacak mısın bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Merak etme, Trouble." Kendini hizaladı, bu takma ad içimi yeniden bir sıcaklık dalgasıyla doldurdu. "İlk başta yavaş olacağım. Ama bana güven..." Bir eliyle kalçamı kavrayıp diğer eliyle kendini yönlendirerek girişime girdi. Bir anlık rahatsızlık beni içgüdüsel olarak gerginleştirdi. "Rahatla," diye mırıldandı, belimin alt kısmını yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşayarak. "Ben yanındayım."

O, lezzetli santimetre santimetre ilerlerken, beni imkansız derecede dolu hissedene kadar gerip doldururken, ben onun dokunuşuna kendimi bırakmaya odaklandım.

sonunda içime tamamen girdiğinde, ikimiz de inledik.

"Beni alabileceğini biliyordum," diye mırıldandı, sesi arzuyla boğuklaşmıştı.

Hareketsiz kaldı, vücudumun alışmasını bekledi, hafif yanmanın zevke dönüşmesini bekledi. Başka hiçbir erkeğin umursamadığı bir şey daha. Sonunda geri çekilip tekrar ileri doğru hareket ettiğinde, bu his boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkardı.

"Bize bak," diye emretti.

Gözlerimi aynaya kaldırdım ve vay canına. Arkamda duran, kasları dalgalanan, çenesi sıkılı, kalçalarını kavrayan hali, beni tekrar doruğa çıkarmaya neredeyse yetiyordu. Kendini zor tutuyor gibiydi, avını yutmak için izin bekleyen, içgüdüleriyle savaşan bir avcı gibi. En seksi, en iyi şekilde.

Beklediği, benim zevkimi kendi zevki kadar önemseydiği gerçeği, ona daha da güvenmemi sağladı. Sonunda, rahatsızlığımın son izleri saf bir ihtiyaç haline dönüştüğünde, ona doğru ittim.

"Lütfen..."

Jace'in kontrolü kırıldı. Neredeyse tamamen dışarı çıktı, sonra beni o kadar harika bir şekilde doldurdu ki, ritmini bulduğunda çılgılık attım. Daha önce hiç böyle tahrip edilmemiştim ve anında içimde bir zevk dalgası yükseldiğini hissettim.

"Çok güzelsin, Trouble. Benim için ıslanıyorsun."

Hiç bu kadar ıslak, bu kadar çaresiz olmamıştım. Jace'de bir şey vardı, sanki laboratuvarı vücudumdaki her sinir ucunu harekete geçirmek için özel olarak tasarlanmış gibiydi. Muhtemelen sadece bir yabancı olduğu içindi, değil mi? Onu bir daha görmeyeceğim için daha rahat davranıyordum.

Sebepler ne olursa olsun, içime girerkenki hissine, her bir morartıcı tutuşuna ve bedenime vurduğu her bir keskin tokatına kendimi kaptırdım. Yansımalarını izledim, kaslarının gerilmesine, yaklaşan boşalmasını ele veren çenesindeki gerginliğe hayran kaldım. Ama beni çılgına çeviren, aynada yüzümü izlemesi, kendi zevkini tatmin etmeden önce benim zevkimi beklemesi oldu.

Kalçalarını hafifçe kaydırarak, onun içime girip çıkmasını izlemek için açığı değiştirdim ve yeni pozisyonunda, görüşümü bulanıklaştıran bir noktaya vurmaya başladı. O kadar sert bir şekilde doruğa ulaştım ki, tüm vücudum titredi, o kadar sert ki, artık bu dünyaya bağlı değildim, tamamen farklı bir boyuta taşınmıştım.

Jace, bir kükremeyle ritmini düzensiz hale getirdi. Bana son bir kez daha sertçe girdi ve hareketsiz kaldı, göğsü sırtıma yaslanmıştı.

"Vay canına," diye nefes nefese, dudaklarını omuz kemiğime bastırdı. "Hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Bu, duymak hoşuma giden bir şeydi. Aslında inanılmaz derecede gurur vericiydi ve ondan daha fazlasını, bundan daha fazlasını istedim. Terden yapış yapış ve nefes almaya çalışarak birbirimize bağlı kaldık.

"Sen benim için sorun olacaksın, değil mi?" Sesindeki şaşkınlık kalbimi hoplattı.

"Bunca yıldır kaçırdığım şey bu muydu?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce kaçiverdi.

"Kaçırdığım mı?"

"Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım." "Hayır mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ve hiç böyle yapmadım."

"Cinsel gerginliğin ciddi şekilde birikmiş gibi görünüyor." "Öyle görünüyor." O, omuzlarımın arasına bir öpücük daha kondururken ben güldüm.

omuzlarımın arasına bir öpücük kondurdu.

"Duş?" diye teklif etti.

"Lütfen."

"Yara izi mi?"

"Evet?"

"Duş aldıktan sonra, seni tekrar becereceğim."

Öyleyse, belki de ihtiyacım olan şey tam da bela.

JACE

"Hadi, bana o adamdan bahset." Parmaklarımı omurgası boyunca gezdirerek, sarı saçlarının sıvı altın gibi göğsüme dökülmesini hayranlıkla izledim.

"Adam mı?" Scarlett başını kaldırdı, bir kaşını kaldırdı. Çarşaflar etrafımızda karışmıştı, son tutku dolu gecemizin kanıtı. Pencereleden süzülen şehir ışıkları, cildine yumuşak bir parıltı yayıyordu.

"İntikam listesindeki adam."

"Pas." Başını tekrar göğsüme yasladı, ama omuzlarındaki gerginliği fark ettim.

"Hadi ama," diye ikna ettim, parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Merak beni öldürüyor."

Kıkırdadı ama sessiz kaldı, parmakları dövmelerimin üzerinde tembel desenler çiziyordu.

"Bunu içinden atmak iyi gelebilir," dedim. "Ve beni bir daha asla görmeyeceksin, o yüzden bana söylersen ne fark eder ki?"

"Haklısın." Bir an düşünmüş gibi göründü, sonra dirseğiyle kendini kaldırdı, saçları omzunun üzerine döküldü. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki bir şey göğsümü sıkıştırdı. "Patronumun ofisindeydim, tamam mı? Ve o, kelimenin tam anlamıyla elini uyluğuma koydu."

"Ne yaptı?" Dişlerimi sıkarak yukarı doğru kaydardım.

"Biliyorum, değil mi?" Kahkahası acıydı. "Böyle şeylerin hala olduğuna inanamıyorum. İlk başta profesyonelce davranmaya çalıştım, ama o daha da agresifleşti."

Birinin ona böyle dokunduğunu düşününce damarlarımdan öfke kaynamaya başladı. Esprili, komik, çekici Scarlett. Beni uzun zamandır ilk kez güldüren ve içgüdülerimin bana onun kötü bir yanı olmadığını söylediği Scarlett. Aklımı işten uzak tutan ve bana hayatımın en iyi seksini yaşatan Scarlett. Yatakta açgözlü, duşta sırtımı yıkarken tatlı olan Scarlett. Birinin ona tecavüz ettiği düşüncesi...

Ellerim çarşafları yumrukladı.

"Sonunda kalkıp gitmek istediğimde," diye devam etti, sesi gergindi, "geri dönüp oturmama gerekirse kariyerimi mahvedeceğini söyledi."

"Lanet olsun."

"Biliyorum."

"Peki, ne yaptın?"

Dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Ona bir daha bana dokunursa parmaklarını kıracağımı söyledim. Sonra bara gidip onunla ilgili bir intikam listesi yaptım."

"Tanrım. Onu ihbar etmelisin."

Gözleri parladı ve hafifçe geri çekildi.

"Ne?" diye sordum, ama zaten yanlış bir şey yaptığımı biliyordum.

"Saygıyla söylüyorum," dedi sertçe, "Bu durumu kendim halledebilirim. Durumu kendim halledebilirim. Tavsiyeni almak için sana güvenmedim. Sana söyledim çünkü meraklıydın ve evet, belki içimi dökmek iyi gelirdi. Ama ne yapmam gerektiğini söylemene gerek yok. Bunun çok iyi farkındayım."

"Vay canına." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Gerçekten sinirine dokundum, değil mi?"

Yüz hatları pişmanlık gibi bir ifadeye dönüştü. "Özür dilerim," dedi, yastığa geri uzanarak. "Hassas bir konu. Beni kontrol etmeye çalışan erkeklerden hoşlanmıyorum."

Beni kontrol etmeye çalışan erkekler. Bu cümleyi zihnime kaydettim, onu inceleyip kaynağını ortaya çıkarmak istedim, ama bu dürtüye direndim. Yapmam gereken son şey, başka bir sinirine dokunmaktı. Onunla çok eğleniyordum, onu kaçırmak istemedim.

Yüzünden bir tutam saçını çektim.

"Benim işimde, insanlar her an, her gün sorunlarıyla bana gelirler ve benim işim onlara çözümler sunmaktır. Düşünmeden verilen tepki. Lütfen bunu dikkate almayın ve özrümü kabul edin."

Rahatlama, yüzündeki ifadeyi yumuşattı. Parmakları tekrar göğsüme uzandı ve dövmelerimin çizgilerini takip etti.

"Peki, ne yapacaksın?" diye dikkatlice sordum.

"Onu şikayet edeceğim." Bir an sonra, sesi umutsuzluğa yakın bir tona dönüştü. "Muhtemelen bunun rızaya dayalı olduğunu söyleyecektir."

"Ofisinizde arkadaşlık yasağı var mı?" Ona bakmak için döndüm, CEO içgüdülerim istem dışı devreye girdi.

"Evet. Neden sordun?"

"Birçok şirketin çalışanlar arasındaki ilişkileri sıkı bir şekilde yasaklamasının ve bunu uygulamasının bir nedeni var," dedim, ses tonumu nötr tutmaya özen göstererek. "Arkadaşlık çok fazla soruna yol açar."

Biraz gerildi. "Bu bir ilişki değildi. Tacizdi." "Aynen öyle." Gözlerine baktım. "Bu politika sana karşı ona karşı, sana lehte işleyecektir. Bir kuralı çiğnemesini, başka bir kuralı çiğnemek için mazeret olarak kullanamaz. Bunun karşılıklı rıza ile olduğunu iddia ettiği anda, şirket politikasını ihlal ettiğini kabul etmiş olur. Her halükarda, başı belada."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı ve bu görüntüyü görünce göğsümde bir sıkışma hissettim.

"Tamam, bu gerçekten çok iyi bir nokta."

"Teşekkürler. Ara sıra böyle fikirlerim olur."

Ama bir iki dakika sonra gülümsemesi kayboldu ve iç geçirdi. "Ama o, benim ona asıldığımı iddia edebilir. O benim üstüm, bu yüzden bir şeyler elde etmek için yaptığımı iddia edebilir."

Kaşlarımı kaldırdım, ama ben bir fikir sunamadan, Scarlett zaten yüksek sesle düşünmeye başlamıştı.

"Eğer öyle yaparsa, insan kaynaklarına, lekesiz bir sicile sahip bir çalışan olarak neden birdenbire karakterime uymayan ve korkunç bir şey yaptığımı soracağım. Yıllardır orada çalışıyorum ve önemli bir güvenilirliğim olmalı."

"İyi." Sesim daha alçak, daha samimi bir tona büründü. "Ve ne olursa olsun, sana inanıyorum."

Gözlerinde bir değişiklik oldu: rahatlama, minnettarlık ve daha sıcak bir şeyin parıltısı. Elini uzatıp yüzümü avuçladı.

Onu öpmek için eğildim ve birkaç saniye içinde öpücük derinleşti, alev aldı. Çarşaflar ve uzuvlar arasında yere yuvarlandık ve ben kendimi yeniden ona kaptırdım.

Bir saat sonra ayağa kalktı, giyindi ve çantasını omzuna astı.

"Kal," dedim, sesim alçak ve acil. "Hafta sonu için."

İşimi, aslında ondan başka her şeyi aklımdan uzak tutmakta çok başarılı olmuştu. Parmaklarım kolunda hafifçe dolaştı.

Bana döndü, yüzünde eğlence ve ihtiyat karışımı bir ifade vardı.

"Ben ilişki yaşamam," dedi düz bir sesle.

"Kim ilişki demiş ki?" diye karşılık verdim, ona yaklaşıp, kalıcı parfümü beni ipek gibi sardı.

Gözleri kısıldı. "Kalmak, bunun olduğundan daha fazlası olduğunu ima eder. Bu eğlenceli, hepsi bu."

Sesinde kararlılık, duruşunda özgüven vardı. Scarlett ne istediğini bilen ve bunu söyleyecek kadar cesur bir kadındı. Onun bu kararlılığında beni ona daha da saygı duymamı sağlayan bir şey vardı.

Ellerimi havaya kaldırarak şakayla karışık teslim oldum. "İlişki yok. Aşık olmayacağıma söz veriyorum. Sadece iki gün."

"Aşık olmak mı?" Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında o lezzetli sırıtış belirdi. "Şimdi de dramatik davranıyorsun."

Gülümsedim, sözlü atışmamızdan büyük keyif alıyordum. "Sadece iki gün."

Bu kadar eğlendikten sonra, gerçekten bitmesini istiyor musun?"

"Eğlence," diye tekrarladi, kaşlarını yaramazca kaldırarak. "Buna eğlence mi diyorsun?"

"Seks eğlencelidir." Akıllara durgunluk veren, dünyayı sarsan bir eğlence.

Gülüşü saf bir melodi gibiydi, ama gülüşü sönünce, gözlerinde gerçeği gördüm: O da benim kadar bunun bitmesini istemiyordu. Belki bu onun hayatındaki en iyi seksti. Bu düşünce beni heyecanlandırdı.

"Hadi," diye şakacı bir şekilde onu ikna ettim. "Pazar günü gece yarısı, balkabağına dönüşebilirsin. Eve gitmen için bir araba bile ayarlayabilirim."

Benim kişisel Sindirellam.

Tereddüt etti, parmaklarıyla çantasının askısını oynadı. Anı yakaladım, aramızdaki mesafeyi kapatarak parmak eklemlerimle çenesini okşadım, ağzı açıldığında, göğsü bir an önce olduğundan daha hızlı inip kalkmaya başladığında heyecanlandım. Onun bir dürtmeye ihtiyacı olduğunu hissederek, elimi kalem eteğinin kumaşına kaydardım.

Beni durdurmadı.

Eteğinin kenarını hafifçe kaldırıp parmak uçlarımla çıplak tenine dokunduğumda da beni durdurmadı. Bunun yerine, sanki devam etmem için bana meydan okurcasına gözlerini gözlerime dikti. Hatta bana cesaret verdi.

Ne tür bir oyun oynadığımızı bilmiyordum, ama ödül oysa kazanmak istiyordum. Bu yüzden, elimi daha yukarı kaydardım ve iç uyluklarını okşadım.

"Sana hayatının en güzel iki gününü yaşatacağıma söz veriyorum," diye mırıldandım, arzuladığım o tatlı, kaygan sıcaklığı bulduğumda. Kendimi içine gömmem, o benim adımları haykırıcaya kadar tadını çıkarmam gereken sıcaklık.

Onun nefes nefese kalması zaferin kendisiydi. O hassas noktayı daireler çizerek okşarken, beni durdurmaya cesaret etmesini beklerken, sırtışıımı tutamadım.

"Kal." Bu seferki emirdi, sert ve kararlı.

Ve bu sefer, çantasını yere düşürdü. Bana teslim oldu.

Kendime, onun kalmasını istediğimi söyledim çünkü o muhteşemdi, çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti. Kim bu uyuşturucu bitmeden daha fazlasını istemez ki? Kendime böyle söyledim çünkü bir kadına bu kadar çabuk aşık olmak mümkün değildi. Gerçek dünyada böyle bir şey olmazdı, benim dünyamda ise hiç olmazdı...

"Kurallara ihtiyacımız var," dedi.

Gülümsedim ve iki parmağımı onun içine soktum.

SCARLETT

"Peki, bu kurallar," dedi Jace, ben göğsüne uzanmışken parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek, rekor kıran bir seksten sonra hala yapış yapış olan tenlerimizle. "Neler?"

"Şey," diye düşündüm, onun dokunuşuyla bir kedi gibi mırıldanma isteğiyle mücadele ederek, "bu iki gün eğlence olacak, hiçbir bağlanma yok. Değil mi?"

Neden olmasın ki? Kararımı vermiştim. Jace ile seks yapmak hayatımdaki en iyi seks değildi sadece; diğer tüm deneyimleri onunla karşılaştırıldığında birer kullanım kılavuzu gibi gösteriyordu. Ayrıca, bu hafta sonu için hiçbir planım yoktu. Ve bu, çamaşır yıkamaktan çok daha iyiydi, inanın bana.

"Mmhmm," diye cevapladı.

"Öyleyse, birinci kural: Pazar gecesinden sonra, bir daha asla konuşmayacağız." "Ouch. Benim şirketim o kadar berbat mı?"
Parmakları

hipnotik hareketlerini hiç durdurmadı.

"Beklentilerim konusunda çok net olmak istiyorum." Kendimi odaklanmaya zorladım. "Bu hafta sonu hiçbir şeye dönüşmeyecek. İlişki yaşamıyorum ve yaşasam bile, şimdi bunun zamanı değil. Kariyerime tüm dikkatimi vermem gerekiyor. Halletmem gereken işler var, bu yüzden şu anda dikkatimin dağılmasına izin veremem."

Jace kaşlarını kaldırdı, dudakları tehlikeli bir yarı gülümsemeye kıvrıldı. "Bu etkileyici bir dürüstlük. Ve net bir hedef belirleme. Yani, bu bir ilişki olmayan anlaşma mı?"

"Aynen öyle."

"Sen ilişki kurmuyorsun. Nedenini sorabilir miyim?" "Hayır."

"Bir daha birbirimizi görmeyeceksek, sırlarını bana anlatmanın ne önemi var?" Sesinde bir meydan okuma vardı.

Onun mantıklı argümanını düşündüm.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama paylaşacaklarımdan bir sınırı var."

"Peki sınır nedir?"

"Bilmiyorum. Sanırım zamanla anlarız."

Başımın üstüne öptü ve ben kesinlikle erimemiştim. "Tamam."

"İkinci kural..."

"Kaç kural olacak?" "Giderken öğrenirim."

Göğsü, ayak parmaklarımı kıvrılmaya neden olan bir kahkaha ile titredi.

"Tabii ki öyle yapacaksın."

"Biz sadece seks yapmıyoruz."

"Sayın Yargıç, ikinci kurala itiraz ediyorum."

"Çok komik. Ciddiyim. Beslenmemiz gerekiyor."

Dudakları çenemi buldu. "Elbette. Oda servisi sipariş edebiliriz."

"Ben daha çok dışarı çıkmayı düşünüyordum. Bugün önümüzde on iki saat var. On iki saati de seks yaparak geçiremeyiz."

"Saygıyla katılmıyorum."

"Eğlenmek için başka şeyler de yapabiliriz. Ayrıca, eve gidip kıyafet almam lazım." "Sana yeni kıyafetler alabilirim."

"Ne, zengin misin?" Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Altımda gerildi, parmakları saçlarımda dondu. Kahretsin. Açıkça sinirine dokunmuştum. Şimdi düşündüm de, işaretler her yerdeydi: lüks otel süiti, kıyafet almayı teklif etmesi. İşi ne olursa olsun, banliyöden şehir merkezine gidip gelmek yerine şehir merkezinde kalacak kadar başarılıydı. Ama neden para bu kadar hassas bir konuydu? Çoğu erkek servetini servetlerini gösterirlerdi.

"Sadece kıyafetleri almak yerine satın almak aşırı geliyor demek istedim," diye geri adım attım, ama onun sessizliği her şeyi anlatıyordu. Kendimi kaldırıp ona baktım. "Biliyorsun, bu ilişkinin güzelliği, söylediğim her şeyi aşırı analiz etmek zorunda olmamam. Açıkça sinirine dokundum, ama nedenini bilmiyorum."

Kasları biraz gevşedi.

"Para neden bu kadar hassas bir konu, söylemek ister misin?" diye sordum. "Neden ilişki yaşamıyorsun, Trouble?"

"Hayır." *P harfini* özellikle vurgulayarak söyledim. "Benim istediğim şey kahvaltı. Ve sen paraya karşı tuhaf davranıyorsun, ben ödeyeceğim."

O sırtıttı ve ben de onun hareket ederken karın kaslarının gerildiğini fark edemedim.

Zavallı adam. Belki de zengin görünmek isteyen, ama aslında gözüne kadar borca batmış ve

görünüşün ötesinde hiçbir şeye parası yetmiyordu. Başka bir deyişle, aslında meteliksizdi. Para konusuna bu kadar hassas olmasının sebebi bu olmalıydı.

"Ya birbirimize her şeyi anlatsak?" diye düşündü, yanına yaslanarak. "Bir daha asla görmeyeceğimiz biriyle bir şeyler paylaşmak ilginç olabilir. Bu bağlayıcı olmayan durum, başka kimseyle paylaşmayacağımız dürüstlüğü ortaya çıkarabilir."

Başımı eğdim. "Neden bu sözünün arkasında bir amaç olduğunu hissediyorum?" Yine o lanet sırtış. "Bak, neyi paylaşacağımıza ilerledikçe karar verebiliriz, ama işte diğerlerini listenin aşağısına iten yeni kural numarası bir. Bana aşık olma, ben de sana aşık olmayacağım. Anladın mı?"

"Bu senin için inanılmaz derecede önemli bir sınırdır."

"Kesin. Koşulları kabul ediyor musun, etmiyor musun?" "Sen mükemmel bir müzakerecisin, Scarlett..."

"Soyadları yok."

Bu aptalca bir şeydi, değil mi? Korumaya çalıştığım şey soyadım değildi. Duygularımdı. Ve muhteşem derecede dağınık hayatım.

"Hadi, gel." Onun gözlerinin çıplak vücudumu takip etmesinden kendini beğenmiş hissetmemeye çalışarak ayağa kalktım. "Kahvaltı. Benden. Sonra bir işimiz var."

"İş mi?" O, zaten dağınık olan saçlarını eliyle tarayarak inledi. "Bu hafta sonu eğlenceli geçmesi gerekiyordu."

"Eğlenceli bir iş."

"Bu iki kelime aynı cümlede yer almamalı."

"Tamam, bunu daha çok bir gezi gibi düşün. Oraya varmamız bir saat sürer."

"Bir *saat* mi?" Yüzündeki dehşet ifadesi neredeyse komikti.

"Bugün hava çok güzel," dedim, perdeleri açarak bulutsuz gökyüzünü işaret ettim. "Biraz temiz hava iyi gelir."

Beni uzun bir süre inceledi, sonra içini çekti. "Peki. Ama benim motosikletimle gideceğiz."

Gözlerimi kıırtım. "Motosikletin mi var?"

"Bunu garip mi buluyorsun?" Yine o eğlenceli yarı gülümseme belirdi.

"Motosikletli birine benzemiyorsun." *Sen şoförlü lüks araba sahibi birine benziyorsun. Ama belki arabayı haczedildi ve onun yerine motosiklet aldın.*

"Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor." Odayı geçip yanıma geldi ve şakağıma bir öpücük kondurdu, ama ben kesinlikle bayılmayacaktım. "Ayrıca, senin de dediğin gibi, bugün araba sürmek için harika bir gün. Ve tüm yol boyunca kollarını belimde hissedebileceğim."

Göğsümde sıcak bir şey çırpındı. *Tehlikeli bölge, Scarlett.*

"Topuklu ayakkabı ve etek giyiyorum," diye hatırlattım ona. "*Kalem* etek. Motosiklete binmek için eteğimi çok yukarı çekmem gerekecek, bu yüzden muhtemelen tüm şehre teşhir olacağım."

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Sana giymek için bir eşofman altı vereceğim."

Uymayacağına eminim. "Değişmek için senin evine uğrayabiliriz." Şey, yani... Sanırım bu işe yaradı.

"Tamam..."

"Peki, nereye gidiyoruz?"

Gülümsedim, onun tepkisini şimdiden hayal ederek. "Bunu ben biliyorum, sen öğreneceksin."

Gözleri kısıldı. "Bundan zevk alıyorsun."

"Çok." Giysilerimi toplamaya başladım.

Geçerken bileğimi yakaladı ve beni öpmeye başladı, bu da bu otel odasından ayrılmak konusunda tereddüt etmeme neden oldu. "Ama uyarayım, seni konuşturmanın yollarını biliyorum."

"Bu bir tehdit mi, yoksa söz mü?" Şakacı bir şekilde geri çekilmeye başladım. "İkisi de."

Ona aşık olma, ona aşık olma, ona aşık olma...

"Beni gizemli işine götürebilirsin," dedi. "Ama gitmeden önce, bir şey daha istiyorum..."

SCARLETT

Jace, sandalyenin üzerine atılmış ipeksi bir kravatı aldı. Bir kravat, diye düşündüm. Demek ki, kesinlikle takım elbise giyen bir tür profesyoneldi. O kravatla bana yaklaştığında, ne istediğini anladım ve anında ağzım kurudu.

Bir adım geri
attım. O
donakaldı.

Bu kadar eğlenceli bir şeye bu kadar içgüdüsel bir tepki vermek garipti. Yani, daha önce Jace ile ona kontrolü veren şeyler yapmıştım, beni daha önce hiç olmadığım bir şekilde ele geçirmesine izin vermiştim ve tüm bu süreç boyunca, o benim isteklerimi ve duygularımı, birlikte olduğum diğer erkeklerden daha fazla dikkate almıştı.

Yine de, onunla bile, bu bir üst düzey güven gerektiren bir şeydi...

"Bağlanmayacağım." Bu sözler istediğimden daha panik bir şekilde çıktı, ama asla böyle bir erkeğe teslim olmazdım. Asla.

Jace hareketsiz kaldı ve başını eğdi. "Gözlerini bağlamayı önerecektim. Bilirsin, eğlence için." Sesi nazikti, ama beni izlerken ifadesinde bir değişiklik oldu.

Bir adım daha geri çekildim ve başımı salladım. "Hayır."

"BDSM'den hoşlanmıyorum," diye güvence verdi. "Normalde bunu yapmam."

Evet, umurumda değil.

"Çaresiz kalmak ve bir erkeğin merhametine kalmak benim tarzım değil."

Kırılmış görünmüyordu. Aksine, hafifçe kaldırdığı kaşları merakını gösteriyordu, sanki benim tepkimi fark etmiş ve bunun derin bir anlamı olduğunu anlamıştı.

"Tamam," dedi basitçe ve dönüp kravatı sandalyeye geri attı.

Ama dönüşün ortasında donakaldı. Sırtındaki kaslar gerildi ve bana dönerek gözleriyle beni inceledi. Hiçbir erkeğin sahip olmaması gereken bir özgüvenle, hesaplı bir hareketle kravatını gözlerine götürdü ve başının arkasında bir düğüm atarak bağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye yüksek sesle merak ettim.

Bağlamayı bitirdi ve ellerini yanlarına indirip avuç içlerini dışarıya doğru tutarak orada durdu. "Kontrolü bana vermek istemiyorsun," diye sesli olarak fark etti. "Peki, ben sana versem nasıl olur?"

Bir şekilde, hafızasının rehberliğinde ya da belki de göz bağının altındaki ışık parçasının yardımıyla, birkaç adım öne çıkacak kadar kendine güveniyordu. Eli kalçamı buldu, gözleri kapalı olmasına rağmen dokunuşu kesindi.

Yarı şok, yarı tahrik olmuş bir şekilde küçük bir çılgılık attım. Şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir erkek, kendini bu kadar güvende hissedip böyle teslim olmamıştı.

"Neden kontrolü asla bırakmadığın hissine kapılıyorum?" diye ısrar ettim. "Bırakmıyorum."

"O zaman neden bana veriyorsun?"

"Şu anda kontrolün sende olması gerekiyor. Nedenini anlamama gerek yok, sadece senin için önemli olduğunu bilmem yeterli. Bu hafta sonu kendini güvende hissetmeni istiyorum. Kendini bıraktığını hissetmek istiyorum ve bunun için tüm kartların sende olması gerekiyorsa, öyle olsun."

Ve bu... bu beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik etti. Anında, bacaklarımın arasında nabız atmaya başladım, onu istediğim pozisyonda hayal ettim.

Odaya göz gezdirdim, onu yatağa yatırmak istedim, ama bunun çok tahmin edilebilir ve güvenli olduğunu, normal halime çok benzediğini düşündüm. Bunun yerine, elinden tutup onu yemek odasına götürdüm ve uzun masadan meyve kasesini kaldırdım.

"Sırtını masaya dayayıp iki elinle masaya tutun. Bırakma."

Nedenini sormadı, sadece itaat etti, ben de dizlerimin üzerine çökerek onu ödüllendirdim.

"Daha önce hiç bir erkeğe oral seks yapmadım," dedim ve boxer şortunu çık

ardı "Hiç mi?" Gülümsedi.

m. "Hayır."

Bir erkeği tatmin etmenin her zaman biraz fazla kontrol gibi geldiğini açıklamamıştım ama şimdi?

Şimdi, bu bir güç savaşı gibi gelmiyordu. Öyle olsaydı, o beyaz bayrağı sallayıp her şeyi bana verirdi. Bu da demek oluyordu ki, hayaletlerimin yükü olmadan istediğim her şeyi deneyimleyebilirdim.

Kontrol sorunlarım olabilir, ama aynı zamanda fantezilerim de vardı. Hem de çok.

"Her zaman derin gırtlak denemek istemişimdir," diye itiraf ettim, penisinin tabanını kavrayarak ve tepkisini izleyerek.

O masayı daha sıkı kavradı ve inledi.

Onun başını yalayıp, başını döndürdüğüm anda inlemesi daha da yükseldi. Jace, birlikte olduğum diğer erkeklerden (çok fazla olmadığından) daha iyi donanımlıydı, bu yüzden onu tamamen içine alabileceğimden emin değildim. Ama deneyecektim.

Ucunu birkaç kez daha döndürdüm, tükürüğümle kapladıktan sonra dilimi penisinin gövdesine doğru indirdim. Yavaşça, o seğirdiğinde veya zevk çığlığı attığında gülümsedim. Hareketi birkaç kez daha yukarı aşağı tekrarladıktan sonra, sonunda dudaklarımı onun etrafına sardım ve ağzıma aldım.

Bir inç. Sonra iki.

"Lanet olsun, bu çok iyi," dedi Jace, onu ağzıma daha da çekince uyluk kasları gerildi.

Sertleşmiş penisinin yarısını ağzıma aldığımda öğürme refleksim devreye girdi ve onu ağzımdan çıkarmak zorunda kaldım.

Kararlığımdan vazgeçmeden, onu tükürüğümle ıslattım ve tabanını kavrayarak tekrar içeri çektim. Bu sefer, öğürmeden önce biraz daha ileri gittim ve bir sonraki seferde biraz daha ileri. Ağzımı doldurmasını sevdim. Mükemmel uzunluğundaki pürüzsüz, ipeksi derisini sevdim ve her hareketle boğazımı gevşetmeyi sevdim.

Jace çok uslu bir çocuktü, hareketsiz duruyordu.

"Şu anda kafamı tutmak istiyorsun, değil mi?" diye sıırttım ve tabanını yaladım.

"Saçlarını tutmak ve ağzını ele geçirmek istiyorum," diye itiraf etti. Ama kıpırdamadı.

"Yine de ellerini hareket ettirmiyorsun." Onun tepesini öptüm.

"Bana yapmamamı söyledin."

"Aferin sana," dedim, kendi küstahlığımdan şok olmuş bir şekilde.

Övgü fetişini hiç düşünmemiştim. Tersini ise hiç düşünmemiştim, ama tanrım, bu beni çok tahrik etti. Ve o iyi bir çocuktü. Ödüllendirilmeyi hak etmişti.

Ağzımı açtım, çenemi gevşettim ve ağzımı onun penisinin tamamına kadar indirdim.

"Lanet olsun, Trouble..." diye bağırdı, ben onun tabanında hareket etmeye başladığımda başını geriye attı. Yukarı aşağı sallanırken onun neredeyse tamamını ağzımda tuttum.

Bacaklarımın arasında yeni bir ihtiyaç uyandı, onu içimde hissetmek istedim, onun adını haykırmak istedim, ama bunu kolayca durduramazdım.

Bunu sevdim.

Jace, her kim olursa olsun, normalde kontrol onda olabilir, ama şu anda tüm güç bende idi, onun uzunluğunda yukarı aşağı hareket ediyordum. Onu boşaltabilirdim. Onu bekletebilirdim. İstedğim her şeyi yapabilirdim ve bu beni çok daha fazla ıslatıyordu.

Emdim, yaladım ve hareket ettim, onu boğazımın derinliklerine aldım.

Çıkardığı sesler - odada yankılanan ham, filtrelenmemiş inlemeler - içimde beklenmedik bir şey uyandırdı. Bu artık sadece kontrol meselesi değildi. Her zorlu nefes alışında göğsünün inip kalkışını izlerken, parmaklarımın altında uyluklarının gerildiğini hissederken bir şey değişti. Hayatımda ilk kez bir erkeği memnun etmek istedim. Ve gerçekten onun boşalmasını görmek istedim.

Hayatım boyunca seks benim için her zaman bir takas aracı olmuştu. Bir amaca ulaşmak için bir araç, kimseyi çok yaklaştırmadan kaşıntıyı gidermenin bir yolu. Denediğim tek erkek arkadaşım ile bile öyleydi. Ama Jace gözleri bağlı ve savunmasız bir şekilde önümde dururken, onun zevkini hem korkutucu hem de heyecan verici bir şekilde önemseydiğimi fark ettim.

Jace'in titremesinin sebebi olmak istedim. Tüm bunlar bittiğinde hatırlayacağı kişi olmak istedim. Bu düşünce hareketlerimi daha bilinçli, daha tutkulu hale getirdi. Bu artık sadece seks değildi; bu... bir bağıdı.

"Ağzına boşalmamı istemiyorsan, durmalısın," diye uyardı.

Hmmm. Bu benim asıl niyetim değildi, ama yeni bir fikir şekillendi.

Onu tamamen içime aldım. Dudakları kıvrıldı, dişleri sıkı ve ben emip hareket ederken boynundaki damarlar zonkladı, ta ki sonunda titremeye başlayana kadar.

"Scarlett!" diye bağırdı.

Boğazımın sıcaklığında onun boşaldığını, vücudunun titrediğini hissedebiliyordum ve nefesinin titremesinde de bunu duyabiliyordum. Her titremeyi bitene kadar sürdürdüm, son damlasına kadar onun penisini yukarı aşağı yaladım.

"Lanet olsun," diye iç geçirdi Jace, elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu inanılmazdı."

"Masaya uzan."

Jace mobilyaları elledi. "Camdan yapılmış. Üzerine uzanırsak kırılabilir."
Doğru. Güvenli, güvenilir ve öngörülebilir olan şey, kırıldığında bizi
gerçekten öldürebilecek bir şeyden kaçınmaktır.

O anda, biraz aşırıya kaçtığımı anladım. Kendi isteğimle.
Heyecan verici bir şekilde.

"Uzan," diye tekrarladım.

Jace bir an tereddüt etti, sonra söyleneni yaptı. Uzun, ama neyse ki
masa da uzun. Umarım bu, masaya daha fazla stabilite kazandırır, ama
yine de. İç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra masaya çıktığımda, masanın
kırılacağına ve damarlarımızı kesen cam parçalarına düşebileceğimize dair
herhangi bir ipucu olup olmadığını izledim.

Onun üzerine çömeldiğimde, altımdaki ustaca şekillendirilmiş vücuda
baktım. Granitten oyulmuş kaslar, nabız gibi atan bir sanat eseri gibi deriyi
saran dövme ve o çene... Tanrım, o çene... Aniden, onu altımda hissetmek
istedim.

Yavaşça yukarı çıktım, Jace'in ne yaptığımı hissettiğinde verdiği
gülümsemenin tadını çıkardım.

Dizlerimi başının iki yanına yerleştirip, cinsel organımı ağzına indirdim.

"Yala beni," diye emrettim.

Jace inleyerek dilini düzeltirdi ve parlak kıvrımlarımın üzerinde uzun,
yavaş bir kayma yaptı. Ona bakın. Kravatını göz bağı olarak takmış ve ben
onu izlerken bana zevk veriyordu. Hiçbir şeyden utanmam gerekmiyordu:
yüzümdeki ifade ya da karnımın hoş olmayan bir şekilde kıvrılması gibi. Tek
odaklanmam gereken, beni yiyip bitiren ustaca ağzıydı.

Diliyle hassas tomurcuğumu döndürdü ve emmek için başını masadan
hafifçe kaldırdı.

"Oh..." diye inledim, başının arkasını okşayarak ağzını bana daha sert
bastırdım.

O yalarken, ben de yüzünde yukarı aşağı, ileri geri, ağzının etrafında
daireler çizerek sürtündüm. Yardıma ihtiyacı olduğu için değil. Jace kelimenin
tam anlamıyla körü körüne çalışıyordu, ama doğru noktalara dokunarak alt
karnımda yeni bir orgazmın oluşmasını sağladı.

"Ağzının üzerine oturmayı seviyorum," diye fısıldadım. "Ama bir dakika
sonra, sen benim adımı haykırıncaya kadar seni becereceğim."

O inledi, cildime çarpan titreşim orgazmı daha da yaklaştırdı ve sonra dilini içime soktu. Titredim, o dilini birkaç kez hareket ettirip sonra tekrar cinsel organımın tepesine dönmeden önce bu hissi nefes nefese yaşadım.

Başımı geriye attım ve aynada tekrar ikimizi gördüm. Daha doğrusu, altımda yatan Jace'in vücudunu, bacaklarım onun yüzünün üzerinde genişçe açılmışken, o da beni yalarken.

"Aynen böyle," dedim nefes nefese, parmaklarımı saçlarına dolayarak. "Durma."

Durmadı. Döndü ve döndü, ta ki sonunda orgazm beni sarana kadar. Ağzını sarana kadar. Yüzünü sarana kadar.

Ve ben onun adını haykırdım. "Jace!"

Uyluklarımı tutarak, son dalga geçene kadar beni orada tuttu.

Bittiğinde gülümsedi.

"Prezervatif al, Trouble."

Prezervatif. Tabii. Hatırladığına sevindim çünkü, Tanrım, ben hatırlamazdım. Size, komodinine koştığımı söylediğimde, gerçekten koştum, paketi yırttım ve o korumayı hızla taktım. Masaya geri döndüğümde, onu girişime hizaladım.

Ve aşağı indim.

Jace'in parmakları uyluklarıma o kadar sert bastırdı ki, morarabilirdi, ama onu tamamen içime aldım. Ve sonra sallanmaya başladım.

Masa hafifçe sallanarak bizi tehdit ediyordu, bu yüzden hareketlerimi yavaşlattım, sertçe vurmak yerine yukarı çekip aşağı bastırarak ileri geri sallanmaya devam ettim. Aynı zamanda, Jace beni doldurdu, gerdi ve içimdeki ve dışımdaki her sinir demetini hayal edilemeyecek kadar lezzetli bir şekilde vurdu. Bu adamla hayatımın en iyi seksini yaşıyordum ve bunun hiç bitmemesini istiyordum. Beni çok rahat hissettirdi. Rahat. Seksi.

Güvende hissettirdi...

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi Jace.

"Bana ne yapardın?" diye yüksek sesle merak ettim, sallanarak ve nabız gibi atan cinsel organımda yeni bir orgazmın büyüdüğünü hissederek. "Gözlerim bağlı olsaydı, bana ne yapardın?"

Ellerini göğüslerime koydum ve sıkmasını hoş karşıladım.

"Önce seni yatağa yatırırdım." Jace başparmağı ve parmağıyla meme uçlarımı çekip ısırarak çimdikledi. "Bir buz küpünü tüm vücudunda gezdirir

ve su damlacıklarını yalardım. Buz küpü kıvrımlarının üzerinde kayardı ve ben de onu tadardım, sonra dilimle seni zevke getirirdim."

Aman Tanrım...

"Eğer izin verirsen," diye devam etti, "yüzüne oturur ve ağzını ele geçiririm. Derin ve sert bir şekilde."

Hareketlerim yoğunlaştı, her sözüyle cinsel organım inanılmaz derecede ısındı.

"Sonra seni ters çevirip arkadan alırdım. Kafanı yatağa bastırır ve orgazm olana kadar kollarını arkanda tutardım."

"Jace!" diye inledim, vücudum onun sözleri zihnimde canlı görüntüler oluştururken gerildi.

"İşte böyle, bebeğim."

Orgazm bir tsunami gibi vurdu: güçlü, ezici, her şeyi tüketen. Bacaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki, zar zor hareket edebiliyordum, iç duvarlarım ritmik atımlarla onun etrafını sıkıca sarıyordu. Tamamen teslim olduğumu hisseden Jace kontrolü ele aldı, kalçalarını benimkilere doğru kaldırdı ve her itişte daha derine girdi.

"Yaklaştım," diye homurdandı, göz bağı altında nefes nefese kalmıştı.

Kalçalarımı daireler çizerek hareket ettirdim, bu hareket zaten hassas olan vücuduma yeni zevk kıvılcımları gönderdi. Son bir kez yukarı doğru ittiğinde parmakları uyluklarıma gömüldü. Onu tekrar sıkıca kavradığımda içimde nabızı attığını hissettim, boşalmalarımız mükemmel bir şekilde senkronize oldu, sanki saatler değil yıllardır sevgiliymişiz gibi. Yoğunluk ikimizi de nefes nefese bıraktı, terden kayganlaşmış vücutlarımız birbirine yapıştı, kalplerimiz hızla atıyordu.

Uzun bir süre, ikimiz de o pozisyonda donakaldık, ikimiz de bu büyüğü bozmak istemiyorduk. Göğsü inip kalkıyordu, nefeslerimiz yavaş yavaş yavaşlıyordu. Göz bağı biraz kaymıştı, keskin gözlerinin bir kısmı görünüyordu.

Bütün gün burada kalabilirim, fark ettim. Bu odada, bu masada, neredeyse hiç tanımadığım ama vücudu bana evim gibi gelmeye başlayan bu adamla.

"Kahretsin," diye fısıldadı, sonunda sessizliği bozdu. Gerçekten de öyle.

"Bebeğim, istediğin zaman gözlerimi bağlayabilirsin."

Gülümsedim, parmağımı göğsünde gezdirdim. "İyi, ama şimdilik, bahsettiğim işi halletsek iyi olur."

"Gizli işin mi?" diye sordu, göz bağıını çıkarırken kaşını kaldırarak.

"Küçük bir gezi. Ve içimden bir ses, yapacağım şeyden çok rahatsız olacağını söylüyor."

Hâlâ gülümseyerek, Jace beni masadan indirdi ve ben temizlenip giyindikten sonra, kendisi de hazırlanıp koridordaki dolaptan bir şey aldı.

Tanrım, her şey kutsal olsun. Jace, kaslarını ortaya çıkaran dar, uzun kollu siyah bir gömlek, siyah pantolon giymişti ve kaslı kolunun altına bir motosiklet kaskı sıkıştırmıştı. Parlak yeşil yüz kalkanı ve şık siyah dış yüzeyi olan bu tür bir kask, onu internette izlemekten suçlu hissettiğim o çekici erkeklerden biri haline getiriyordu. Bu kasklar sayesinde, kaslı, tanrı gibi bir vücut görüyordunuz, yüzü maskeli olduğu için ise o adam, sizin istediğiniz herhangi biri olabilirdi.

En çılgın fantezilerimde - ve Tanrım, motosiklet süren seksi erkekler hakkında pek çok fantezim vardı - maskenin altındaki adamın, benim vücudumu benden daha iyi tanıyan bir seks tanrısı olacağını hayal ederdim. Etkilenmemiş bir insan rolü oynamaya çalışarak yutkundum. Yanaklarımı kızılta sıcaklığa bakılırsa, bu konuda feci şekilde başarısız oluyordum. Jace'in dudaklarının eğiminden anlaşıldığı kadarıyla, o da bunun farkındaydı.

"Şehir için giyinmiş gibisin," dedim. "Umarım kırsal için hazırsındır."

Kaşları karışıklıkla çatıldı. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Güç dengesi değiştiğini hissederek sııttım. Şimdi onu tahminlerde bulunmaya zorlama sırası bendeydi.

"Şöyle diyelim, o şık ayakkabılar çok, çok kirlenmek üzere."

JACE

Scarlett'in hazırlıklarını tamamlamasını beklerken, telefonumu açtım ve doğrudan Axel'e bir mesaj yazdım.

Ben: Uzmanlığına ihtiyacım var. Zamanla yarışıyoruz.

Axel: Uzmanlık alanlarım arasında tekila markaları, lüks saatler ve kadınların kendi adlarını unutturmak var. Hangisine ihtiyacın var?

Ben: Sonuncusu. Sayılır.

*Axel: *kafatası emoji* DUR BAKALIM. "Hisse Senedi Portföyümle Yalnız Öleceğim" Jace Lockwood bana KADINLAR hakkında tavsiye mi istiyor? Dostum, bunu kesinlikle ekran görüntüsü alacağım.*

*Ben: *orta parmak emoji* Bağlanmadan bir ilişki arıyorum ve bir sorum var.*

Axel: Gurur duymalı mıyım yoksa dünyanın sonu mu geldi diye bakmalı mıyım bilmiyorum. Güçlü Jace Lockwood, senin deyimiyle "duygusal olarak gelişmemiş ve bir akvaryum balığı kadar bağlılık kapasitesi olan" adamdan romantik tavsiye alıyor.

Ben: Hiç birinden uzaklaşmakta zorlandığın oldu mu?

Axel: Evet, bir kadın bacaklarını başının arkasına bükabiliyordu.

*Tıpkı bir insan pretzel gibi. *pretzel emoji* Hala o esnekliği hayal ediyorum.*

Ben: Demek istediğim o değildi. Hiç gerçek duygular besledin mi?

*Axel: *kusma emoji* Bir kez bile. Bu senin ilk hatan. Duygular beslemek, cinsel yolla bulaşan hastalık kapmak gibidir. Dikkatli olursan önlenabilir.*

Ben: Benzetmelerin her zamanki gibi rahatsız edici.

Axel: Dur. DUR. Sen gerçekten birinden hoşlanıyor musun? Bana ilişkilerin "aşırı duygusal yükü olan verimsiz iş birleşmeleri" olduğunu söyleyen adam mı?

Ben: Bu tür... karmaşıklıkları istemiyorum.

*Axel: Kahretsin. Bunca yıldır, duygularını bastırmanın donanımında bir sorun olduğu anlamına geldiğini sanıyordum. *yüksek sesle gülen emoji**

Ben: En azından bazı insanlar gibi "randevularımı" takip etmek için bir hesap tablosuna ihtiyacım yok.

Axel: O hesap tablosu bir sanat eseri. Renk kodlu ve her şeyiyle. Ben: Sen işe yaramazsın.

Axel: Yine de benim tavsiyemi istiyorsun. Bak, duygularla ilgilenmemem, onları bir kilometre öteden anlayamadığım anlamına gelmez. Ve sen, dostum, başın büyük belada.

Ben: Bu harika gözlem için teşekkürler. Çok yardımcı oldu. Axel: Ne diyebilirim ki? Ben cömert biriyim.

Ben: Bu konuşma, denizaltıdaki bir sineklik kapısı kadar faydalı oldu.

Axel: Ama cidden... duygular konusunda dikkatli ol. Onların bir yolu vardır...

...

Axel: ... [mesaj yazıyor]

Axel. Boş ver. Onlardan uzak dur.

Telefonuma bakarak, ne yazmak üzere olduğunu merak ettim.

Ama şu anda bunun önemi yoktu. Önemli olan, bu hafta sonu geçtikten sonra Scarlett'i görmek için içimde kabaran bu arzuyu ve bu konuda ne yapabileceğimi düşünüyordum...

SCARLETT

"Buraya daha önce kimseyi getirmedim," diye itiraf ettim, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz beni şaşırttı.

Kahvaltı yaptıktan sonra evimden kıyafetlerimi alıp, onun motosikletiyle buraya kadar geldik. Tanrım, kollarımı beline doladığım, parmaklarımı yumuşak pamuklu gömleğinin altındaki sıkı karın kaslarına dokunduğum o anlar ne kadar da seksiydiler. Tek kaskını takmam için ısrar etti ve rüzgar bizi bir macera vaadi gibi sardığında, motosikleti sürerken kasılan pazılarına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Şimdi, burada, otlakta, Buttercup'ın kadife gibi burnunu okşarken, o da avucuma yumuşak bir şekilde nüksediyordu.

O, bir fyonkla sarılmış mükemmellikti. Koşulsuz sevginin devasa, kahverengi tanrıçası.

"Asla mı?" Jace'in sesinde gerçek bir merak vardı, beklediğim alaycı ton yoktu.

"Hiç." Samanın tatlı kokusunu içime çektim. "Burası benim güvenli alanım gibi. Buraya geldiğimde, diğer her şey... yok oluyor. Sadece ben ve atım varız, onun sevgisini hissediyorum ve ona aynı sevgiyi geri veriyorum. Temiz hava ve özgürlük."

"Bugün *beni* neden buraya getirdin?"

Bu gerçekten iyi bir soruydu. Midemi biraz karıncalandıran türden bir soru. Zaman kazanmak için parmaklarımı Buttercup'ın kaba yelesinin arasında gezdirdim.

"Sanırım seni bir daha asla görmeyeceğimi bilmek içimi rahatlatıyor. Bunu olması gerektiğinden farklı bir şeye dönüştürme baskısı yok, anlıyor musun?"

Bu mantık kafamda iyi gelmişti, ama sözleri yüksek sesle söylediğim anda, beklenmedik bir acı göğsümü vurdu. Jace'i bir daha görmeyecek olma düşüncesi neden rahatlama değil de daha çok... keder gibi geliyordu?

Akıllara durgunluk veren seks yüzünden olmalı. Ve bağlanmadan eğlenmek. Sebep bu olmalı.

Ve yüzündeki o hafif buruşukluk... O da benim hayalim olmalıydı.

"Demek bu senin görevin," dedi, boğazından çıkarmak istediği şeyi çıkardıktan sonra.

"Her cumartesi. Mümkünse pazarları da. Daha sık gelmek istiyorum. Ona ödül vermek ve onu yürüyüşe çıkarmak için ama..." Ama o kadar çok çalışıyordum ki, Buttercup genellikle daha az ilgi görmenin bedelini ödüyordu.

"Çok güzel," dedi, Buttercup'ın elini koklaması için yavaşça elini uzattı.

"Vay canına, normalde erkekleri sevmez." "Öyle mi?"

"Onu kurtardım," diye açıkladım. "Son sahibi onu istismar eden bir adamdı." Tanrım, onun yaşadıklarını fark ettiğimde kaç gece ağladım. Beni teselli eden tek şey, bir daha kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğimi bilmemdi. Onun masraflarını karşılamak için gerekirse tüm malımı satıp bir ayakkabı kutusunda yaşırdım. "O benim her şeyim." Sesim hafifçe titredi.

Jace'in keskin ve anlayışlı gözleri benimkilere baktı. Sıcak bir esinti, yabani çiçeklerin ve güneşin ısıttığı çimlerin kokusunu taşıyarak onun koyu saçlarını dalgalandırdı.

"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi yumuşak bir sesle. Yine, bu bir soru değildi. *Bu adamın ifadeleri.*

Derin bir nefes aldım ve bir çift serçenin tarlada uçtuğunu izledim.

"Sana anlatabilirim, ama muhtemelen saçma bulursun. Özellikle de diğer insanların yaşadıkları ve şu anda dünyada olup bitenler varken."

"Scarlett." Adımı söyleme şekli beni tekrar ona bakmaya itti. Zümrüt rengi gözleri güneş ışığını yakaladı ve koyu renk sakalları ve keskin çene hattıyla daha da büyüleyici hale geldi. "Söyleyebileceğin hiçbir şey bana saçma gelmez."

Göğsümdeki acı daha da arttı. Yutmaya çalıştım. "Atlar sosyal yaratıklardır," diye açıkladım, Buttercup'ın kulaklarının sesimin sesine kulaklarını diktiğini izleyerek açıkladım. "Bu ahırda olduğumuz süre boyunca, Buttercup'ın en iyi arkadaşı vardı. Arkadaşı geçen ay buradan çok uzak olmayan bir ahıra taşındı. Orası at ahırlarının Rolls-Royce'u gibi. Daha büyük otlaklar, daha fazla personel, böylece atlar daha fazla ilgi görüyor, ahırlarda hapsolmek yerine daha fazla zamanı dışarıda geçiriyorlar, daha iyi binicilik parkurları, daha güzel manzaralar, daha iyi bakım."

"Ve Buttercup'ı taşınmak mı istiyorsun?" Sesi nazik ve anlayışlıydı.

Bu sefer boğazımda hissettiğim acı, Jace ile ilgili düşüncelerle değil, tamamen suçluluk duygusuyla ilgiliydi.

"Ona verebileceğimden fazlasını vermek istiyorum." Tıpkı annem gibi. "Diğer ahır çok pahalı. Ödeyebileceğimden fazla." Terfi etmeyi bu kadar çok istememin bir başka nedeni de buydu: Terfi etsem, diğer ahır ödeyebilecek paraya sahip olacaktım. "Ama buraya her geldiğimde, onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Arkadaşını özlediği için üzüldüğünü hissedebiliyorum, anlıyor musun?" Parmaklarım yüzündeki izi takip etti. "En iyi arkadaşının elinden alınması ve neden ya da nereye gittiğini anlamamanın nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyorum. Ve sanki bu yetmezmiş gibi, şimdi en iyi arkadaşı yanında olmadan, onu zorbalık yapan başka bir at var."

Şu anda varlıklarımızın ne kadar paralel olduğu beni çok etkiledi. Her gün Buttercup uyanır ve o zorba atı düşünerek endişelenir, ısırılacağından, tekmelenacağından veya en sevdiği otlak alanından kovulacağından endişelenirdi. Pazartesi sabahı geldiğinde, ben de Grabby Hands için aynı şeyi düşünerek endişelenirdim. O, zorba atın Buttercup'ı etkilediği gibi benim alanımı da etkiliyordu. Tek fark, benim hayatımda bu konuda bir şeyler yapma yeteneğim olmasıydı. İnsan kaynaklarına gidip bir çözüm bulabilirdim, ama Buttercup... O sadece masum bir kurbandı ve onu korumak için benim yeteneğime muhtaçtı.

Gözlerimin yaşardığını, bir damla gözyaşı yanağımdan süzülene kadar fark etmedim. Jace öne çıktı ve başparmağıyla nazikçe gözyaşımı sildi.

"Sen varsın," dedi. "Ona olan sevgin, onun da hissedebileceği bir şey. Ben bile hissedebiliyorum, ki ben hiç atım olmadı. Hamsterım vardı ama..." Gülümsedi ve gerginliği bozdu. "O şey kafesinden kaçtı. Sonunda ağzında Oreo ile bulduk, ama annem bir daha bana evcil hayvan almadı."

İsteğim dışında gülümsedim.

"Bir gün, Buttercup," diye fısıldadım, alnımı onun alnına dayayarak. "Bir gün, seni daha iyi bir ahıra taşıyacak ve en iyi arkadaşınla yeniden bir araya getirecek kadar para kazanacağım."

O konuşmanın duygusunu unutmak zordu, ama buraya üzölmek için gelmemiştim. Buraya Buttercup'a ilgi ve sevgi göstermek, ona temiz hava ve egzersiz yaptırmak için gelmiştim.

"Peki," dedim, "bir gezintiye çıkabilir miyiz?"

Jace'in yüzü düştü. Dikkatini Buttercup'a verdi, sonra tekrar bana döndü, Brooding Sex Lord'un izleri tamamen kaybolmuş, yerine dehşet gelmişti.

"İkimiz mi?"

"Tabii ki." Gülmeme engel oldum. "Seni burada gübre yığınlarının yanında bırakıp onu hafta sonu gezintisine çıkarmak pek eğlenceli olmazdı."

"Beklemem sorun değil." Bilerek bir adım geri attı. "Ben sadece..." Çaresizce etrafına baktı. "Doğa ile iç içe olacağım. Saman balyalarını sayacağım. Hayatın anlamını düşüneceğim."

Gülümsememeye çalışarak başımı eğdim. "Saatte 130 km hızla motosiklet sürüyorsun, ama ata binmekten korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," dedi. "Sadece daha önce hiç binmedim. Ayrıca motosikleti *kontrol edebiliyorum*. Bu ise" — tam o anda yüksek sesle homurdanan Buttercup'ı işaret etti — "devasa hayvanın kendi iradesi var. Bizi attan atabilir, yüzümüzü ezebilir ve biz kan kaybindan ölmeden ahıra geri dönebilir. Muhtemelen yolda bir elma yemek için durur."

Sırtarak, ihtiyacımız olan ekipmanları toplamaya başladım. "Bin kiloluk, muhtemelen huysuz bir hayvana binmeyeceğim sorunu olabilecek bin poundluk bir hayvana binmeyeceğim."

Buttercup, hakaretin farkında gibi homurdandı.

"Buttercup mükemmel bir hanımefendidir. O, 1300 poundluk saf tatlılıktır."

"Bu... senin durumuna yardımcı olmuyor."

"Ve bilgin olsun, sen Turtle'a bineceksin." Yanımızdaki ahırdaki güzelliği işaret ettim.

Jace, atın güvenilirliğini değerlendirmek istercesine onu baştan aşağı süzdü.

Ona bir çift binicilik eldiveni attım. "Sorun olmaz. Biraz temiz hava almak iyi gelir. Ayrıca..." Kaşlarımı kaldırdım ve bakışlarımı kasıtlı olarak vücuduna indirdim. "Durup dinlenebileceğimiz güzel bir otlak biliyorum. Çok tenha. Kilometrelerce çevrede kimse yok."

"Beni seksle rüşvet mi veriyorsun?" "İşe yarıyor mu?"

Jace'i duraklatan tek şey orgazm imasıydı. Atı dikkatle süzdü, sonra elindeki eldivenlere ve son olarak da bana baktı.

"Peki. Ama ölürsem, hayalet olarak geri gelip sana musallat olurum, Trouble."

"Anlaştık." Gülümsedim. "Ve cenazende güzel şeyler söyleyeceğime söz veriyorum."

Ahır müdürü bize verdiği battaniye ve atıştırma lıkları antamıza koyduktan sonra, patikalarda gezintiye çıktık. Her ritmik nalların sesi, saçlarını okşayan her esinti, yüzüme vuran her leylak kokusu ve güneşin sıcaklığıyla, kendimi ona bakarken buldum.

Bazen kendimi bayılmak üzereyken yakaladım. Dar gömleği geniş göğsünü ve dizginleri tutarken ortaya çıkan güçlü omuzlarını ortaya çıkararak, bir aşk romanının kapağına aitmiş gibi görünüyordu. ğle vakti ışığı, daha önce fark etmediğim altın rengi izleri vurgulayarak koyu saçlarını aydınlattı ve güçlü uylukları atının yürüyüşünü kontrol ediyordu. Günahkar derecede çekici demek yetmezdi. şu anda benim gördüğüm manzarayı gören her kadın bayılırdı.

Ama diğer zamanlarda, kendimi sırtarken buluyordum. Jace, benim doğal diyebileceğim biri değildi. Atı ileriye doğru yönlendirmeye çalışıyordu, ama at sağa doğru adım atıyordu. Birden fazla kez kfrettiğini duydum ve atı bile onun varlığından rahatsız görünüyordu. Yemin ederim, atlar ne yaptıklarını bilmeyen insanları hissediyorlardı. Yine de, onun lehine olan şey, hiç şikayet etmemesiydi. Bir kez bile.

Ama çoğu zaman, kalbimde tehlikeli bir duygu filizlenirken ona bakarken buldum kendimi: Özlem. Daha önce kimseyi buraya getirmedi, ama şimdi getirdiğimde, onun varlığının bu deneyimi bozmak yerine ne kadar zenginleştirdiğini fark ettim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Jace'in sesi, Michigan Gölü'nün üzerindeki uçurumda atlarımızdan inerken düşüncelerimi böldü. Su, derin maviydi, altımızdaki kayalık kıyıya çarparak, sanki hayallerine ulaşmak istercesine ufka kadar uzanıyordu. "Atların nesini seviyorsun?"

"Her şeyi," dedim, bu kelime istemediğim kadar ağırlık taşıyordu. "En büyük nedeni söyle." Sesinde gerçek bir merak vardı, konuşma sırası bekleyen insanların takındığı sıradan ilgiyi yansıtmıyordu.

Buttercup'ın yanında durdum, parmaklarım onun yelesinin altında her zaman dokunuşuma yaslanmasını sağlayan o tatlı noktayı buldu. Avucuma bastırđıđı tanıdık sıcaklığı beni sakinleştirdi.

"Atlar insanlar gibi sana zarar vermezler. Ve seni tamamen anlarlar, biliyor musun? Oyun yok, gizli niyetler yok. Bir at sana güvenirse, bunu sen hak ettiğin içindir, onu manipüle ettiğin için değil." Onun yanını kaşıyarak, bu tanıdık harekette rahatlık buldum. "İnsanlar

sevgiyi silah olarak kullanabilir, ama hayvanlar asla kullanmaz. Onlar saftır. Tek istedikleri senin kalbindir ve karşılığında kendi kalplerini verirler. Skor tutmazlar. Güç oyunları oynamazlar. Sadece..." Yutkundum. "Sadece sevgi. Onları besle, barındır, onlara şefkat göster, onlar da sonsuza kadar senin olsun. Bir gün uyanıp o sevgiyi sana karşı kullanmaya karar vermezler."

Vay canına. Sanırım bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim.

Jace uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda ona bakacak cesareti topladığımda, gözlerinin nefes kesici manzaraya değil, tamamen bana odaklandığını gördüm. Bakışlarında bir şey vardı — nefret edeceğim bir acıma değil, ama göğsümü sıkıştıran açık, sarsılmaz bir anlayış.

Yaklaştı, deri ve çam kokusuyla karışan kolonyasının hafif kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Sesi, geldiğinde, alçak ve samimi, sadece bana yönelikti. "O sadece senin atın değil," dedi, parmak uçlarıyla Buttercup'ın boynuna dokunarak, benim elimden birkaç santim uzakta. "O senin güvenli limanın. Seni sevmesine izin verdiğin tek kişi o, değil mi?"

Midemde bir şey çırpındı. Başka biri olsaydı, kişisel bir şeyleri açığa vurmaktan çekinirdim. Bu bilgiyi bana karşı kullanacaklarından, bir gün beni kontrol etmek için kullanacaklarından endişelenirdim. Ama Jace'i bir daha asla görmeyeceğimi bilmek, tüm bu sahte davranışları ve endişeleri yok etti ve sadece kendim olmama izin verdi.

"Biri seni incitti," diye devam etti Jace, gözlerini benden ayırmadan. "Ve yaptıkları şey, o intikam listesini tetikleyen şeyden daha derin bir iz bıraktı."

Onun algısı, sanki sabah sisymiş gibi kalkanlarımı delip geçti. Ama kendimi açığa çıkmış hissetmek yerine, kendimi... görülmüş hissettim. Belki de ilk kez, gerçekten görülmüş hissettim.

Ama bunun hakkında konuşmayacaktım. Asla. O geçmişte kalmıştı, ait olduğu yerde.

"Hadi." Boğazımı temizledim ve ahırdan topladığım piknik malzemelerini alıp muhteşem çayırdaki yerleştirdim. Romantik şeylerden bahsettiğimde bahsettiğim yer...

SCARLETT

Ahır yöneticisinden önceden temin ettiğim piknik, sadeliğiyle mükemmeldi: taze ekmek, peynir ve meyveler, hepsi yıpranmış ekose yün battaniyenin üzerine serilmişti. O gün her şey çok güzeldi: muhteşem manzara, altın sarısı güneş ışığı, aramızda akıcı bir şekilde akan sohbet.

Atlar gölgede memnuniyetle otlanırken, biz birbirimize doğru çekildik. Jace'in dudaklarının benim dudaklarıma ilk dokunuşu, içimi elektrikle doldurdu.

Aman Tanrım. Onu öpmek her zaman böyle mi hissettiriyordu? Hayır. Bu... bu eskisi gibi değildi.

Şu anda her şey farklı geliyordu, bu da beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Bunun sadece benim hayal gücüm ya da manzaranın etkisi olmadığını biliyordum. Çünkü Jace için de bir şeyler değişmişti. Hareketlerinin yavaşlamasından, daha bilinçli hale gelmesinden bunu hissedebiliyordum. Köprücük kemiğimi izlerken dudaklarının nazik baskısı, beni dikkatlice soyarken zümrüt gözlerindeki yoğunluk. Ama en çok da bana bakışlarıydı.

Bu sadece arzudan daha fazlasıydı. Karnıma öpücükler kondururken, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadan, sanki bana sadece bir sevgili gibi bakmıyordu. Sanki ruhumu bakıyordu.

Tehlike, Scarlett. Tehlike, tehlike, tehlike.

Beynim uyarı sinyalleri gönderdi, ama vücudum çoktan kontrolü kaybetmişti.

Başka şeyler de bir şeylerin değiştiğini gösteriyordu. Örneğin, cildimin her santimetrekaresi acımasız ışığa maruz kalmışken, saklanmak istemem gerekirdi. Bunun yerine, kendimi tamamen rahat hissediyordum, parmaklarımı onun koyu saçlarında gezdirirken, ağzı parıldayan kıvrımlarımı yukarı aşağı yalıyordu. O bacaklarımı daha da açarken, ben sırtımı kavisledim ve sunduğum her şeyi kabul ettim.

"Tanrım, tadı inanılmaz," diye fısıldadı bana.

Duyguların senfonisiyle boğulmuş bir şekilde kendimi o ana bıraktım. Isınmış cildimdeki esintinin fısıltısı, başımın üstündeki yaprakların hışırtısı, aşağıdaki kıyıya vuran dalgaların uzak ritmi. Doğanın melodisi, karşılıklı erotik inlemelerimizle karışıyordu.

Çünkü diğer fark da buydu. Önceden sadece saf fanteziydi. Bu saf romantizmdi.

Jace'in parmaklarının içime nazikçe girmesiyle, gözlerinin yüzümü inceleyerek ağzının tatlı işkencesine dönmesiyle hissedilen bir romantizmdi. Göğüslerimi okşarken beni izleyişinde, zevkin içimde daha da yoğunlaşmasında. Beni kendine çekerek uyluklarımı nazik ama sıkı bir şekilde kavramasında.

"Jace!" diye bağırdım, sırtım battaniyeden kalkarak.

"Beni bırak, Scarlett."

Ve bıraktım. Muhteşem bir şekilde. Yıldızları görmek ve muhtemelen

Sonra, vücudumu öpücüklerle dolaşarak tırmandı, tenimi ateşe verdi, göğüslerime bolca ilgi gösterdi ve sonra ağzımı ele geçirdi. Yavaşça. Derinlemesine. Parmakları saçlarıma dolanırken bana bastırdı, ta ki onu arzulayana kadar.

"Seni istiyorum," diye dudaklarına fısıldadım.

"Sen benimsin, Trouble," diye cevapladı, sözleri benim kabul etmek istediğimden emin olmadığım farklı bir anlam taşıyordu.

Sadece seks istemediğimden korktum, ama bu düşüncüyü bir kenara ittim, bacaklarımın arasında diz çökmüş, kaslarını gererek, neyse ki yanında getirdiği prezervatifi takarkenki görüntüsüne büyülenmiş bir şekilde.

Girişime yerleştiğinde, bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra hızla kapattı, itiraf etmek üzere olduğu şeyi yutmayı tercih etti ve bunun yerine girişime girerken beni öpmeyi seçti. Öne eğilerek, beni yavaş yavaş doldururken, en lezzetli şekilde gererken, nefesimi, inlememi yuttu.

Ve hareket etmeye başladığında, ritmini bulduğunda, bu daha önce paylaştığımız hiçbir şeye benzemiyordu.

Şefkatli ama aynı zamanda tüketici. Çenem ve boğazım boyunca öpücükleri, sanki her anı, her hissi ezberlemek istermiş gibi, tapınma gibiydi.

Bu çok fazla. Çok iyi. Çok... her şey.

O benim içimde gömülü, kalçaları vücudumun dışındaki hassas sinir demetine karşı sallanırken, kocaman çevresi içimdeki hassas zirveye çarptı ve başka bir orgazm hızla oluşmaya başladı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Jace, sesi duygudan boğuktu. "Senin her şeyin güzel, Scarlett."

Onun iltifatını alaycı bir şeyle geçiştirmek istedim, ama sözler boğazımda kaldı. Ben boşalmadan hemen önce, Jace bakışlarıyla benimkini yakaladı. Gözlerimiz kilitlendi, ben onun altında titrerken izledi, ezberledi ve son bir itişle benimle birlikte doruğa ulaştı.

Alnı alnıma değdi, ikimiz de aramızda az önce olanlardan kurtulmaya çalışırken nefeslerimiz birbirine karıştı. Daha güçlü ve daha derin bir şey, kelimelere dökmeye hazır olmadığım bir şey.

Sonra giyindik ve birbirimize sarıldık, bu mükemmel anın tadını çıkardık. Sonunda atları ahıra geri götürdük ve onun otel odasına döndük, hafta sonunun geri kalanını birbirimizin vücutlarını keşfederek geçirdik ve aramızda büyüyen şey hakkında tek kelime bile konuşmadık.

Pazar gecesi geldiğinde, eşyalarımı topladım ve kapının yanında gülümseyerek durdum, onu bir daha asla görmeyeceğim düşüncesinin içimde bir şeyleri resmen parçaladığını gizlemeye çalışıyordum. Kararlılığımı korumak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Özellikle de Jace bana yaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturarak, vücut diliyle belirsizliği yansıtarak "Scarlett, seni tekrar görmek istiyorum" dediğinde.

Ben de seni görmek istiyorum. Ama sorun da bu.

"Bir anlaşmamız vardı." Bu anlaşmayı sürdürmek için herhangi bir umudum varsa, bu otel odasından çıkmam gerekiyordu. Hemen. Mantıksız duygularım kontrolü ele geçirmeden önce.

"Sadece bir düşün," dedi Jace yumuşak bir sesle. "Unutma, barda iken cep telefonu numaramı rehberine ekledim."

Harika. Artık kendi kuralımı çiğneme isteği peşimde olmayacaktı. Belki de o kişiyi silmem gerekiyordu.

"Çok eğlenceliydi." Zayıf bir gülümsemeyle. "Cidden, teşekkür ederim. Bu, uzun zamandır geçirdiğim en güzel hafta sonlarından biriydi..." Aslında, hayatımın en güzel hafta sonlarından biriydi demek üzereydim, ama bunu itiraf edemezdim. "Her neyse, teşekkür ederim."

"Scarlett..."

Bir adım öne çıktım ve yanağına öptüm, dudaklarımın onun cildine değmesinin saf bir sihir gibi olmadığını, vücudumun ona çekilmediğini, göğsümün son bir kez gözlerine bakıp hayatından çıkarken ağrımadığını göstermeye çalışıyordum.

Ya da öyle sanıyordum...

JACE

"Onun evine gitmek istiyorum." O kıyafetleri almaya gittiğimiz için nerede yaşadığını biliyordum. Onun karanlık gecede, korunmasız bir şekilde o binaya girdiğini düşünmek (o mahalle kötü bir mahalle değildi, ama ne yazık ki kadınların gittiği her yer tehlikeli olabilirdi) sinirlerimi gerdi.

"Yapma." Axel'in sesi düzdü, tartışmaya yer yoktu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve odanın içinde bir ileri bir geri yürüdüm. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin ötesinde şehrin ışıkları parıldıyordu, ama bu gece boş geliyorlardı. Boş.

"Onu son kez gördüğüm anın bu olmasına izin veremem. Belki de onu arayıp eve sağ salim vardığından emin olacağım."

Gitmeden önce bana numarasını vermişti...

"Bu kötü bir fikir." Axel deri koltuklarımdan birine uzanmış, ben paramparça olurken sinir bozucu bir şekilde sakın görünüyordu.

"Neden? Eve paylaşımlı araçla gitti. Onu kendim götürmeliydim."

Axel, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırırken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Az önce hafta sonun hakkında anlattıklarına bakılırsa, onu eve götürseydin, ikimiz de biliyoruz ki yarın sabaha kadar arabana geri dönemezdin. Ve bu da iyimser bir tahmin."

Ağzımı açıp inkar etmek istedim, sonra kapattım. Nefes verdim. "Tamam. Denerdim."

Axel beni vahşi doğada keşfedilmiş nadir bir türmüşüm gibi inceledi. "Daha önce hiç kimse için bu kadar heyecanlandığını görmemiştim. Sanki çiftleşme ritüelleriyle ilgili bir belgesel izliyorum. Büyüleyici ve biraz da rahatsız edici."

Ona öfkeyle baktım. *Aptal.*

"Onu ne kadar süredir tanıyorsun, iki gün mü?" Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "İki günde birine bu kadar takıntılı olamazsın. Bu süre, onun sabahları erken kalkan biri mi olduğunu ya da diş macununu uçtan mı yoksa ortadan mı sıkıldığını anlamak için bile yetmez."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Neden aklından çıkmadığını söyle." Bardağını bana doğru uzattı. "Eğer gözleri yüzünden diyorsan, bu içkiyi kafana dökerim."

Parmaklarımla şakaklarımı bastırarak zihnimdeki kaosu düzenlemeye çalıştım. Aramızda pahalı viskinin kokusu asılı kalmıştı.

"Sanırım her şey tanışmamızla başladı. O, güzel, narin görünümlü bir kadındı, ama ona zarar veren birine karşı intikam planları yapacak kadar da sert biriydi."

Axel'in kaşları o kadar yukarı kalktı ki, neredeyse saç çizgisine kayboldu. Bardağını bana doğrulttu. "Anlıyor musun? Bana göre bu, Teksas büyüklüğünde bir tehlike işareti. İntikam planlayan bir kadın mı? Bu şiddet değil, gerçek bir suç belgeselinin önsözü."

"O komplo kurmuyordu," diye karşılık verdim. "Sadece öfkesini boşaltıyordu." "Bunu nereden biliyorsun? Belki de eski sevgililerinin dişlerini kavanozda saklayan eski sevgililerinin dişlerini bir kavanozda saklayan bir psikopat olabilir. Ya da eski ayı tuzakları toplayan biri. Ya da mumlar ve çaldığı peçetelerinle sana adanmış bir tapınak kurmuş olabilir."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Komik, o da aynen öyle dedi."

"Tapınağı itiraf mı etti?" Axel sahte bir şokla göğsünü tuttu, neredeyse içkisini döküyordu. "Çabuk, saç fırçanda eksik saç teli var mı kontrol et."

"Hayır, aptal. Psikopat olabileceği konusunda beni uyardı."

"Yani, seninle tekrar çıkmamaya ikna etmeye mi çalıştı?" Axel onaylayarak başını salladı ve kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Akıllı kadın. Kendini tanıyor. Onu şimdiden sevdim. Belki de senin için fazla iyidir."

"Öyle yaptı." Geriye yaslanıp tavana baktım. "Ama çok geçti. Ben çoktan ona aşık olmuştum."

"Aşık." Axel, bu kelimeyi bardağındaki buz gibi yuvarladı. "Hepsi bu. Bu sadece şehvet. Bana kendin söyledin, o çok güzel ve yatakta da çok iyi olduğunu varsayıyorum. Bu yüzden onu kafandan çıkaramıyorsun. Bu roket bilimi değil, biyoloji."

Bunun bir kısmı doğrudu. Onunla seks, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Ama hepsi bu muydu? Sadece şehvet mi?

"Evet," dedim, sözlerim yalan gibi tadı vardı, "öyle olmalı."

Çünkü haklıydı, değil mi? İki gün içinde kimseye karşı hisler beslemem imkansızdı. Kahretsin, hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı ki. İlk aşamaların nasıl olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Öyleyse neden bu doğru gelmiyordu?

"Ayrıca," diye ekledi Axel, bardağını bana doğru uzatarak, "sen, kadınların sana felaketten kurtulan son helikoptermişsin gibi kendilerini atmalarına alışkınsın"

. Seni uzaklaştırmaya çalışan birinin olması muhtemelen ferahlatıcıdır."

"Lanet olsun." Viskiye bir yudum daha içtim, boğazımı yakmasına izin verdim. "Her ne olursa olsun, onu düşünmeden duramıyorum."

"Zamanla unutursun," dedi Axel, hiçbir şeyin iz bırakacak kadar uzun süre aklında kalmasına izin vermeyen birinin kendine güveniyle.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü her zaman geçer. Güven bana. Bu sadece şehvet. Sana verdiği akşamdan kalma hissinden daha çabuk geçecek."

Çenemi bir yandan diğer yana hareket ettirerek, dilimde biriken öfkeli cevabı yutmaya çalıştım. Bu gece arayabileceğim onca kişi arasından Axel'i seçmemin bir nedeni vardı. O, aşka olan inançsızlığında tutarlıydı, tanıdığım herkesten daha fazla duygulara alerjisi vardı. İlişki kavramı onun için grip gibiydi. Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken, ilk belirtisinde harekete geçilmesi gereken bir şey. Evet, Scarlett gittikten sonra kendimi volta atarken bulduğumda, bana mantıklı davranmam için aradığım kişi Axel'di.

O zaman neden onun sözleri beni

kızdırdı? "Onu arayacağım."

"Gece yarısı oldu," dedi Axel tembelce saatine bakarak. "Psikopatlar bile güzellik uykusuna ihtiyaç duyar."

Midem burkuldu. Neden gece yarısına kadar kalmamıştı ki, Cinderella gibi kaçabileceği, benim önceden belirlediğim alaycı zaman çizelgesine göre? Neden daha erken gitmişti? Gölü gören o uçurumda birlikteyken, onun da aynı şeyi hissettiğini gösteren bir şey yakaladığımı sanmıştım.

"O zaman yarın."

Axel saatine baktı. "Yarın büyük bir duyurun yok mu?"

Kahretsin. Tam olarak unutmamıştım, daha çok zihnimin arka planına itmiştim. Bir şekilde, tüm hafta sonu uçup gitmişti ve tek düşündüğüm şey Scarlett'ti.

Yarın, özel sermaye şirketimin yeni bir şirketi satın aldığını duyuracaktık. Satın almanın kimliğini çeşitli nedenlerle gizli tutmuştuk. Birincisi, bu düşmanca bir devralmaydı ve ben yumurtalar çatlamadan tavukları saymazdım. İkincisi, sayfada hala o önemli imza eksikti ve sahneye çıkmadan *önce* o imzanın atılmasını ısrarla talep edecektim.

binlerce çalışanın önünde —bazıları şahsen, bazıları canlı yayınla— artık sorumlu kişinin ben olduğumu bildirmek için. şirketlerinin ve işlerinin gidişatını kontrol eden kişi.

"Bana güven." Axel'in sesi düşüncelerimi böldü. "Yarın uyanınca farklı hissedeceksin."

"yle mi?"

Axel bardağını kararlı bir şekilde masaya koydu. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bu, işine takıntılı olmadan geçirdiğin ilk iki gün ve senin peşinde olduğun gerçek mutluluk bu. Jace Lockwood, şirket köpekbalığı olmadan geçirdiğin iki gün. Kişisel rekorun olmalı."

"İşimi seviyorum," diye itiraz ettim.

"Günde on sekiz saat yaparsan seks bile bir angarya haline gelir."

Bu sözler beni çok etkiledi. Belki de haklıydı. Yarın, kariyerimin en önemli gnydg. Bu satın almaya her şeyimi yatırmıştım, tüm poker fişlerini masanın ortasına koymuştım, tabiri caizse. Herhangi bir nedenle başarısız olursa, tüm işim kebilirdi.

Gergin olmak çok doğal, değil mi? Kaygının garip şekillerde ortaya çıkması da çok doğal. Belki de tüm bunlar sadece bir yer değiştirmeydi. Yarının açıklamasının ağırlığıyla yzleşmektense, güzel bir kadına takıntılı olmak daha kolaydı.

Ayrıca, bunlar gerçek duygular olsa bile, Scarlett benim gerçekte kim olduğumu, geçmişte yaptıklarımı öğrenirse, bir daha benimle konuşmak istemeyecekti...

SCARLETT

"Tamam, bu söylemeni beklediğim son şeydi." Dakota'nın gözleri, elinde tuttuğu kahve fincanı kadar genişti.

Küçük koltuğumda kıpırdanarak, bu geçici konferans odasına sıkışmış beş yüz kişinin farkındalığıyla oturdum. Hava gerginlik ve fısıltılı spekülasyonlarla doluydu. Önde, boş podyum sert floresan ışıkların altında bekliyordu, mikrofonu günün kahramanı için hazırды. Her an, yeni sahibimiz o sahneye çıkacaktı.

"Ne diyebilirim ki?" Çalışan rozetimi oynattım. "Harika bir hafta sonuydu."

"Evet, anladım." Dakota eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Ama bahsettiğimiz kişi sensin. Sen kimseyle çıkmazsın."

"Onunla çıkacağımı söylemedim," diye itiraz ettim, ama kalbim bunun için bana yumruk atmak istiyordu. "Sadece bunu ilk kez düşündüğümü söyledim."

"Senin için bu," diye burun kıvrıldı, "buraya nişan yüzüğü takarak gelmen kadar önemli bir şey."

"Lütfen." Gözlerimi devirdim. "Sence ben hiç evlenecek miyim?" "Belki fikrini değiştirirsin."

"Bundan çok şüpheliyim." Buraya indiğimizden beri onuncu kez eteğimi düzelttim. "Evlilik yasal olarak bağlayıcı bir anlaşmadır ve yeminlerde, eminim ki, sevgi, onur ve 'ITAAT' gibi şeyler söylenir." *İtaat kelimesini* parmaklarımla tırnak işareti yaparak söyledim. "Sanki ben buna hiç razı olurmuşum gibi."

"Günümüzde çoğu evlilik yemininin daha modern hale geldiğinden eminim." "Konu o değil." Parmaklarımı kahve fincanımın üzerine vurdum. "Bir erkekle bir erkekle yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma yapmamak."

"Neden biriyle sonsuza kadar mutlu yaşamak istemediğini hatırlatır mısın?" diye sordu Dakota. Bunun samimi bir soru mu, yoksa arkadaşların bir şeyi farklı bir açıdan görmeni sağlamak için sorduğu türden bir soru mu olduğunu anlayamadım. "Bana anlattıklarına göre, arkadaşın

arkadaşın Tessa'yı o Blake denen adamla birlikte olmaya teşvik etmişsin, yani genel olarak ilişkilere karşı değilsin. Ama kendin için ilişkilere karşı mısın?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Kendini layık görmüyor musun?" diye sordu. "Hiç de öyle değil," diye temin ettim. Sorun özgüven değildi. "Bu bir

Güç meselesi. Bir erkekle çıkmak ona benim üzerimde güç verir ve ben kimseye bu gücü vermeyi reddediyorum."

"Güç mü?" Dakota'nın kaşlarının arasında endişe çizgileri belirdi, sanki benim mesleğim tek başına o kırıksıklığa neden olmuş gibi. Birkaç saniye sonra, elini küçümseyerek salladı. "Tamam, düşünleri unut. Asıl konuya dönelim. Harika bir hafta sonu geçirdin, sana numarasını verdi ve onu aramayı mı düşünüyorsun?"

"Biraz." Bunu itiraf etmek çok zordu, ama onu tekrar aramak resmi olarak çıkmak anlamına gelmezdi, değil mi? Belki bu hafta sonu olduğu gibi, bir ilişki olmadan birlikte vakit geçirebileceğimiz bir yol bulabilirdik?

"Vay canına." Kaşlarını kaldırdı. "Peki, bu adamı bu kadar değerli kılan nedir?"

Dudaklarımı ısırarak düşündüm. "İnanılmaz derecede etkileyici. Mesela bu hafta sonu, ilk başta kontrolü elinden bırakmaya alışkın olmadığını düşündüm. Aldığım izlenim tamamen buydu. Yani, aslında öyle dedi." Parmaklarının tenimi okşadığı anı zihnimde canlandı. "Ama belki de ilk başta kontrolün kendisinde olduğunu düşünmemi istedi, çünkü çoğu kadın bunu ister. Ve gücün tamamen itici olduğunu fark etmedi."

Ama bunun benim için kesin bir sınır olduğunu anladığında, o kontrolü sorgusuz sualsiz bana devretti. O tek hareket her şeyi anlatıyordu. Beni yeterince saygı duyarak, isteyerek kontrolü bana devredecek kadar kendinden emindi.

"Biliyorsun," dedi Dakota dikkatlice, "güç, kontrol etmek anlamına gelmez.

Bütün erkekler baban gibi değildir, Scarlett."

Yanaklarım yandı. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman olduğunu anlayabiliyordum. Dakota kendi geçmişi hakkında bu kadar ketumken, ben neden kendi geçmişim hakkında bu kadar çok şey paylaştım bilmiyorum. Kahretsin, onun hayatı hakkında temel bilgiler dışında her şeyi biliyormuşum gibi hissediyordum. Bazı yorumlarından bir erkek kardeşi olduğundan oldukça emindim, ama bu ilişkinin arkasında karanlık ve karmaşık bir şeyler vardı.

Birini neredeyse her şeyini bilmek, onu neyin harekete geçirdiğini bilmek, cümlelerini tamamlamak ve yine de

tarihlerinde büyük boşluklar var. Ve daha da önemlisi, bunu neden herkesten sakladıklarını bilmiyorlar. Seni de dahil.

Ama bir de bana bak. Ona babam hakkında sadece genel hatlarıyla bahsetmiştim. Şiddet uygulayan. Kontrolcü. Ona hiçbir zaman somut örnekler vermemiştim. Mesela annem hasta olduğu gün anahtarlarını alıp doktora gitmesini engellediği gibi. Ya da cüzdanını çalarak parasız kalmasını sağladığı gibi. Ya da bazen ayakkabısıyla onu dövdüğü gibi. Daha doğrusu botuyla.

"Üzgünüm." Dakota yüzünü buruşturdu. "Babanı gündeme getirmek istemedim."

"Hayır, sorun değil." Zorla gülümsedim. "Haklısın. Ruhuma ne tür mayınlar döşediğini çok iyi biliyorum."

"Peki, Prens Charming'e geri dönelim." Gözleri yaramazlıkla parladı. "Eğer bu kadar alçakgönüllü biriye, belki de onunla bir ilişki kurabilirsin?"

"Belki," diye kabul ettim, rozetimi oynayarak. "Bilmiyorum. O sadece... farklı. Beni etkilemeye ya da durumu kontrol etmeye çalışmıyor. Bu hafta sonu, at binmeye gitmemizde ısrar ettiğimde, en son yapmak istediği şey olmasına rağmen gitti."

Geri dönüş yolunda attan düştükten sonra bana yerden nasıl baktığını hatırlayarak, istemeden gülümsedim.

"Bu hoş bir şeydi, biliyor musun? Eşit olmak."

Çünkü sınırlı flört deneyimlerimden, bazı akrabalarımın ve tabii ki anne babamın ilişkilerini izlemekten öğrendiğim kadarıyla, çoğu zaman erkeklerin lehine olan içsel bir güç mücadelesi vardı.

Ama Jace ile bu güç dengesi hiç yoktu.

"Güç demişken," Dakota etrafına bakarak fısıldadı, "İnsan kaynakları ile toplantının saat kaçta?"

Kaşlarımı çattım. "Öğleden sonra. Anlaşılan bu sabah bu duyuru ile dolu dolu geçecek." Midemde bir endişe dalgası yükseldi. "Şimdi işim için iki kat daha fazla mücadele etmem gerekecek gibi hissediyorum. Birincisi, Grabby Hands benim bir şansım olmadan Tanrı bilir ne dediği için, ikincisi ise bu yeni sahibi her kimse, sahneye çıkıp hepimizi kovabilir."

"Öyle bir şey asla olmaz." "Olmaz mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, bazen olur, ama eminim sen iyisindir."

"Sosyal medyadaki yan işin bir imparatorluğa dönüştüğü için hiç bu kadar mutlu olmamışsındır." Omzuna hafifçe vurdum.

Dakota, influencer kariyeri "yerleşene" kadar bekleyerek yıl sonuna kadar istifasını verecekti. Kısa sürede milyonlarca takipçi toplayan bir pazarlama dehasıydı. Marka anlaşmaları gelmeye başlayıp burada kazandığından daha fazla para kazanmaya başladığında, ona neden henüz istifa etmediğini sormuştum. Cevabı tam Dakota'ya yakışır bir cevaptı: "İlk başarıda trenden atlamazsın. Trenin kaza yapmayacağından emin olmak için zamanlamayı iyi yapmalısın."

"Bayanlar ve baylar, lütfen dikkatinizi bana verin." Tertemiz beyaz takım elbiseli kızıl saçlı bir kadın mikrofona yaklaştı.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Muhtemelen yeni şirketten gelmişti.

"Hâlâ bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım. "*Düşmanca devralma* terimini Google'da aramak zorunda kaldım. Bir şirketin iradesine aykırı olarak satın alınabileceğine inanamıyorum."

Mevcut sahiplerimiz satmak istemiyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Yeni bir sahip ortaya çıktı ve şirketi ellerinden çaldı.

"Yani, ne tür bir insan böyle bir şey yapar? Satılmak istemeyen bir şirketi satın alır?" Dünyada daha büyük bir pislik hayal edemiyordum. Sanki Grinch'in kurumsal versiyonu gibi.

"Bilmiyorum, ama bu adam her kimse, duyduğuma göre büyük bir pislikmiş. Efsaneye göre, gülümserse küresel ısınma sona erecekmiş."

Ona bir bakış attım.

Yeni sahibi, gizlilik anlaşmalarıyla adını gizli tutmayı başarmış olsa da, ünü onu önceden tanınır hale getirmişti. Zengin olduğu belliydi. Güçlü olduğu da açıktı. Ve kadınların sürekli konuştuğu bir başka bilgi daha vardı: Satın aldığı her şirkette kadınlar onun ayaklarına kapanıyor, ancak reddedilip geri çevriliyorlardı. Bu da bana onun muhtemelen yakışıklı olduğunu, ama aynı zamanda kimseyi kendisine layık görmediğini gösteriyordu.

Her halükarda, "tanrımız"la tanışma zamanı gelmişti.

Işıkların arkasında silueti belirdi ve podyuma çıkarken ceketini düzeltti, sonunda ışık yüzüne vurdu.

"Vay canına," dedi Dakota fısıldamadan.

Sıramızdaki herkes dönüp baktı, ama ben farkına bile varmadım, hafta sonu özgürlüğümün mahvoluşunu izlemekle meşguldüm.

Çünkü orada, kusursuz bir takım elbiseyle podyumda duran, kalabalığı tarayan yeşil gözlü Jace vardı. Hafta sonunu benimle geçiren adam.

hafta yaptığı beni güçlü güçlü içinde kontrol ve
özgür ... şüphesiz, en çok korktuğum şeydi:
Patronum.

JACE

Odanın mermer zeminleri, attığım her adımda yankılanıyordu. Bir başka satın alma, bir başka şirketi düzeltme işi. Bu, en iyi yaptığım şeydi.

"Bu satın alma işlemi kusursuz bir şekilde gerçekleşmeli." Marcus, tuz ve biber rengi saçlarını eliyle taradı, her zamanki sakın tavırları bozulmuştu. Onunla olan uzun yıllara dayanan dostluğumuzda, onu hiç bu kadar tedirgin görmemiştim.

"Evraklar imzalandı," dedim, kol düğmelerimi düzelterek. O adam bir saat önce eksik sayfayı imzalamışken, neden benim kadar rahatlamamıştı? "Neden sanki damarlarına espresso enjekte etmiş gibi görünüyorsun?"

"İmzalarken ne dediğini duydun. Bizi yakından izleyecek. Yatırımcılarımız ve yönetim kurulundan zaten yeterince baskı görüyoruz. Onları bu riskin almaya değer olduğuna ikna ettik, ama her şeyin sorunsuz gitmesi şartıyla destek verdiler." Marcus beni kenara çekti ve sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indi. "Ve o ahlak maddesi ile..."

Çenemi sıktım. "Diğer sözleşmelerde de vardı."

"Bu sözleşme gibi değil." Boş koridora göz gezdirdi. "Satıcı intikam peşinde, Jace. Bu anlaşmayı bozmak için her türlü bahaneyi arıyorlar. Yönetim kurulu da öyle; onlar bu anlaşmayı istemiyorlardı."

"Daha önce de düşük kâr tahminleri kabul ettik."

"Eğer bir şey olursa..." Yutkundü. "Yönetim kurulu seni değiştirecek. Sıfırdan kurduğun şirket yok olacak."

Geçmiş zihnimin kenarlarına tırmandı, ama onu geri ittim.

İnsan kaynaklarından minyon bir esmer kadın ortaya çıktı. "Bay Lockwood? Sizi bekliyorlar."

Marcus'un omzunu sıktım. "Bunu sonra bitiririz."

Sahneye doğru yürürken, insan kaynakları müdürüm endişeli bir arı gibi kulağımda vızıldıyordu.

"Gerginler, Bay Lockwood. Bazıları da kızgın."

"Şirketimi araştırdıklarında, işleri *kurtardığımızı* anlayacaklar."

"Doğru, ama şu anki satıcılar sizi tam olarak kurtarıcıları olarak göstermiyorlar."

"Harika." Kravatımı düzelttim. "Çünkü tam da ihtiyacım olan şey bu. Bütün bu insanlar beni nefret etmek için programlanmışlar."

"Sadece... onları sakinleştir. Ve sana daha fazla nefret etmeleri için bir neden verme. Onların senin tarafında olmalarına ihtiyacımız var. Karmaşa istemiyoruz. Sorun istemiyoruz."

"Anladım."

Sahneye çıktım, doğuştan liderlik vasfına sahip birinin kendine güvenini yansıtarak

Ta ki bir çift göz beni dondurana kadar. *Bu da ne böyle?*

Scarlett. Hafta sonu boyunca beni çılgına çeviren , gözlerimi bağlayıp yalvartmış, tadı hala dilimde olan kadın bana bakıyordu. Şaşkın ifadesi benimkini yansıtıyordu.

SCARLETT

Yemin ederim, kalbim odadan çıktı. Çılgılık atarak kaçtı, bedenimi bu hayal edilemez yeni gerçekle başa çıkmak için geride bıraktı.

Hayır. Hayır. Tanrım, hayır.

Jace'in gözleri kalabalığın içinde benimkini bulduğunda, görünmez olma umudum buharlaştı, sanki beş yüz kişi arasından içsel GPS'i benim gerçek kuzey olduğuma karar vermiş gibi. Tabii ki öyle olacaktı.

Evren: 1, Scarlett: 0.

Bazı kadınlar, yakışıklı CEO'nun dikkatini çekince çılgılık atabilir. Belki saçlarını savurur, en yakın arkadaşlarına anlamlı bakışlar atar ve Instagram'da güçlü çift estetiğini planlamaya başlar. Ben mi? Kahvaltım izinsiz bir şekilde halka açık bir şekilde ortaya çıkmadan önce en yakın tuvalete giden en hızlı yolu hesaplıyordum.

Bu, tasarımcı takım elbise giyen bir kabusa bürünmüş en kötü senaryomdu. Çünkü bir hafta sonu boyunca hiçbir bağlanma olmadan eğlenmek, bir anda *"kahretsin, ne yaptım ben"* diye düşünerek kendimi karmaşık bir ağın içinde bulmamla sonuçlanmıştı. Evren sadece bana gülmüyordu. Yerde yuvarlanarak, benim pahasına sevinç gözyaşları döküyordu.

Özenle inşa ettiğim bağımsızlık dünyam altımda parçalanıyordu.

Hayatımın tamamını tek bir amaç için her adımımı hesaplayarak geçirdim: hiçbir erkeğin benim üzerimde kontrol sahibi olmasına izin vermemek. Başarılı bir kariyer, maddi özgürlük anlamına geliyordu ve maddi özgürlük, babamın annem üzerinde sahip olduğu gibi hiçbir erkeğin benim üzerimde güç sahibi olamayacağı anlamına geliyordu. Annem, kendisini istismar eden babamdan ayrılmak için maddi imkânlarla sahip değildi. Kariyerim benim özgürlüğümdü. Güvenlik ağımdı. Her şeyimdi.

Peki şimdi? On iki saat önce beni çıplak gören adam, tüm bunları yok etme gücüne sahipti.

Maaşımı elimden alabilirdi. Kirayı ödeyebilme, başımı sokacak bir evim olmasını sağlama yeteneğimi elimden alabilirdi. Anneminkini saymıyorum bile. Buttercup'ı besleyip mutlu etme yeteneğimi elimden alabilirdi.

En kötü durumda, ve bu düşünce kalbimin çarpışını anında daha da hızlandırıyordu, onun için zamanında yeni bir sahibi bile bulamayacaktım ve o da kesilecekti, çünkü insanlar artık atlara bakacak paraları olmadığına, onları bırakabileceğiniz bir hayvan barınağı yoktu ve...

"Günaydın." Sesi, seks ile dolu dalgalar halinde odada yankılandı. "Ben Jace Lockwood."

"Vay canına." Dakota'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir an için, onun tepkisinin arkasında sadece benim hafta sonumla ilgili şoktan daha fazlası olduğuna yemin ederdim.

Ama bunu anlamak için yeterince uzun süre odaklanamadım. Panik atak geçirmekle meşguldüm.

"Scar?" Dakota'nın sesi kafamda yankılanıyordu. Bu çok kötü bir işaretti.

Alnımdaki soğuk ter ve midemde kabaran isyan da öyle. Eminim felaket gerçekleşmeden önce ondan geriye saymaya bile başlayamayacağım.

On. Ayağa kalktım, solumdaki on kişiyi geçerek kaçış yolunu gözetledim.

"Affedersiniz, geçmem gerekiyor."

Kusma. Kusma.

Dokuz.

"Scarlett?" Dakota fısıldadı.

Üzgünüm, konuşamam. Acil tahliye devam ediyor.

Sekiz. Ben Ayaklarım birinin birinin bacaklarına

Harika. Hiçbir şey şirket toplantısında tökezlemek

kadar profesyonelce bir şey yoktur.

Yedi.

Bana bakan gözleri hissedebiliyordum, çok fazla göz, ama o aşamada kendimi yukarı bakmaya zorlayamadım.

Altı.

Sonunda, koridordan kurtuldum ve kapıya doğru hızlıca yürürken bana dikilen bakışları görmezden geldim.

Beş.

Buradan kaçmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Çünkü şüphesiz, kuyruğumu kısıtırıp buradan kaçmıyordum. Sadece, şu anki hayatımın durumundan daha acınası tek şey, beş yüz kişinin önünde kusmak olurdu.

Dört.

Odayı terk ettim.

Üç.

Kadınlar tuvaletinin kapısını açtım.

İki. Tuvalete ulaştım.

Bir.

Kalkış.

Midemdeki şeytan çıkarma işlemi bittikten sonra, serin fayanslı duvara yaslandım. Kendime not: Tessa'nın doktor erkek arkadaşı Blake'e, midenin neden anksiyetenin kişisel kum torbası olduğunu sor.

Kendimi temizledikten sonra aynadaki yansıma bakarak, bunun nasıl olabildiğini merak ettim. Bugün işteki en büyük sorunun insan kaynakları ile toplantı olacağını düşünmüştüm. Şimdi ise yepyeni bir sorunum vardı:

İnsan kaynakları ekibi artık Jace'e bağlıydı.

Ve ne olacağını hiç bilmiyordum...

JACE

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Blake: Satın almayı tebrik ederim, Jace. Basın bültenini gördüm. Bir başka şirket daha Lockwood imparatorluğuna katıldı.

Ryker: Anladığım kadarıyla, yönetim kurulu üyelerine karşı suç işlemekten hafta sonunu atlattın?

*Axel: Daha da önemlisi, tüm hafta sonunu TEK bir kadınla geçirdi. İKİ GÜN. Aynı kadınla. *şaşkın emoji* *takvim emoji*
*soru işareti emoji**

Ben: Kes sesini,

Axel.

Ryker: Bütün hafta sonu mu?

Ben: Benim aşk hayatım hakkında yorum yapmaktan başka yapacak işin yok mu? Blake, birinin dalağını almaya gitmeyecek misin? Ryker, iddialı tonlarına göre alfabetik sıraya koyacak hukuki belgelerin yok mu?

Ryker: Ohhh, şimdi de "aşk hayatı" oldu. Popcornumu alıp arkanıza yaslanayım. [popcorn yiyen adamın GIF'ini ekler]

Blake: Onları dinleme, Jace. Onlar gerçek aşkın ne olduğunu bilmiyorlar. Bazılarımız duyguların ne olduğunu hatırlıyoruz.

*Axel: Gerçek aşk mı? *kusma emoji* Değıştin Blake. Yaratıcı tıbbi aletlerle hayatımı tehdit eden, duygusal olarak gelişmemiş acil servis doktorunu özliyorum.*

Blake: Sadece SENİN hayatın, Axel. CDC, üzerinde senin fotoğrafın ve "koruyucu giysi ile yaklaşın" yazan özel bir görev gücü oluşturdu.

Axel: Ben dikkatliyim, Dr. Buzzkill. Son STD testim o kadar temiz çıktı ki, klinikte çerçevelettiler. Muhtemelen ilham kaynağı olarak lobide asılıdır.

Ben: Bir sorunum var.

*Axel: Ona karşı hisleri var. *gülme emoji* Biri onun ateşini ölçsün. Jace.exe bir hatayla karşılaştı. Kendini kapatıp tekrar açmayı denedin mi?*

Blake: Sadece bir hafta sonu geçtikten sonra mı?

Axel: Ben de öyle dedim! Sırada minivan alışverişi ve aynada baba sakaları çalışmak var.

Ben: O, benim yeni satın aldığım şirkette çalışıyor.

Ryker: İş yerinde cinsel taciz hafife alınacak bir şey değildir. Gayri resmi hukuk danışmanın olarak, profesyonel göz teması kurarak yavaşça geri çekilmeni tavsiye ederim. Arkadaşın olarak, adını değiştirip Fiji'ye taşınmanı tavsiye ederim. Tanıdığım biri var.

Ben: Hukuki analiz için teşekkürler, Avukat Obvious, ama bu daha büyük bir sorun. İşyerindeki kimsenin bizim hakkımızda bilgi sahibi olmasına izin veremem.

Axel: Şu anki zaman kipiyle "biz" dediğine dikkat et. Sorunun bu, Jace. Geçmiş zaman kipine çevir. Soyu tükenmiş türler. Fosilleşmiş kalıntılar. Dinozorlar çağında başarısız ilişkiler için ne diyorlarsa. Zıt yönlerde yürüyen çöp insanların hiyeroglifleri.

Ben: Kes sesini, Axel.

Axel: Sen bilirsin, İstenmeyen Duygular A.Ş.'nin CEO'su. Duyguların için halka arz hazırlığı yapayım mı, yoksa şimdilik gizli mi tutacaksın?

sırıtan emoji

Ryker: Kimsenin ikiniz hakkında bir şey öğrenmemesi gerekiyorsa, ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Ben: Bu onun duygularını incitecek.

*Axel: Son mesajını tekrar oku. Şimdi, çalışanlarına ve yatırımcılarına karşı sorumluluğu olan dev bir şirketin milyarder SAHİBİ olduğunu hayal et. Oh, bekle. Sen öylesin. *mikrofonu yere atan emoji**

Haklıydı. Burada büyük bir sorumluluğum vardı. Ama bu hafta sonu, ona daha yumuşak tarafımı gösterecektim.

Ben: O benim CEO tarafımı daha önce

görmedi. Blake: Bu biraz ürkütücü geliyor.

Axel: O zaman köpekbalığı yüzüğünü tak ve işini bitir, Jaws. Kendini bebek isimleri seçerken ve emlak ilanlarına bakarken bulmadan önce bandajı bir çırpıda çek.

Ryker: Ne olursa olsun, insan kaynakları ile ilişkinin uygun şekilde belgelenmesi çoğu yasal riski azaltabilir. Sadece söylüyorum.

Axel: Ya da... beni dinle... bir çalışanla çıkmayarak işyerinde aşkın yol açtığı tüm sorunlardan kaçınabilirdi. Devrim niteliğinde bir fikir, biliyorum.

Ben: Ben hallederim.

*Axel: Ben burada patlamış mısırımla, kaçınılmaz olan mesajı bekleyeceğim. *patlamış mısır emoji* *patlama emoji* *cenaze emoji**

Blake: İyi şanslar, Jace. Unutma, bazı şeyler riske değer. Axel: Onu dinleme. Duygusal virüs bulaşmış.

Bu ölümcül bir hastalık.

Harika. Ryker bu şirketi korumak konusunda haklıydı ve ben ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sorun şu ki, Scarlett bundan hiç hoşlanmayacaktı. Daha da kötüsü, benim gibi bir CEO'nun bunu dert etmemesi gerekse de, onu incitmek istemiyordum.

Belki de incinmezdi? Scarlett sert ve zeki bir kadındı. Belki anlardı...

SCARLETT

Jace Lockwood'dan Kaçınma Operasyonu tüm hızıyla devam ediyordu.

Bu operasyon, *"Hey millet, yeni patronunuzla tanışın"* toplantısına gizlice geri döndüğüm anda başladı. Gözlerimi yere dikip bakmaya çalıştım, ama bu sandığımdan daha zordu. Hatta bir kez yukarı bakma hatasına düştüm. Bilirsiniz, bir araba kazasının yanından geçerken yaptığınız gibi. Ve BAM. Gözleri, şehvetli, karanlık bir bakışla benimkilere kilitlendi. Bakışlarında öfke mi vardı? Şok mu? Sevinç mi? Önemli değildi.

Hayır. Hiç de değil.

Jace'in savunması olarak, odadaki herkesi, görünüşe göre olduğu gibi bir şirket tanrısı gibi etkiledi. Tamamen rahat bir özgüven ve ölçülü bir otoriteyle, sesi *"Kesinlikle ben sorumluyum ama bu konuda pislik gibi davranmayacağım"*ın mükemmel bir karışımıydı. Birkaç saat önce tenime kirli sözler fısıldayan aynı ses...

Odaklan, Scarlett.

Toplantı biter bitmez, içimdeki hızlı yürüyüşçüyü (böyle bir şey var mı?) ortaya çıkardım, su soğutucusunu geçip koridordan aşağı indim, merdivenleri ikişer ikişer çıktım (çünkü asansörler, Jace ile karşılaşma ihtimalinin olduğu ölüm tuzaklarıydı). İkinci kattaki küçük ofisime, yani yalnızlık kalesime ulaşana kadar durmadım, orada sandalyeme çöktüm ve mükemmel manikürlü tırnaklarımı parçalamaya başladım.

Ve "Jace Lockwood'dan Kaçınma Operasyonu" hakkında çok net olacağım: Ondan kaçmıyordum. Saklanmıyordum. Stratejik olarak kaçınıyordum, çok teşekkürler. Arada bir fark vardı. Kaçmak, korktuğunuzda yaptığınız şeydir. Kaçınmak ise, cinsel taciz şikayetini ele almak için özenle hazırladığınız planınız, hafta sonu kaçamağınızın artık patronunuzun patronunun patronunu keşfetmenizle nükleer bomba gibi patladığında yaptığınız şeydir.

Bir kızın bu tür bir olay örgüsünü sindirmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ve hayır, Jace ile olası bir ilişki hakkında kafam karışık değildi. O gemi çoktan yola çıkmış, kaza yapmış ve okyanusun dibine batmıştı. Bu bir gerçektir.

Bu gece bir şişe şarapla düzgün bir şekilde yas tutabilirdim. Bu benim kariyerimle ilgiliydi. Geleceğimle. Bugün her şeyin çökeceği gün olup olmadığını merak etmeden bu binaya girebilme yeteneğimle.

Çünkü yeni CEO'nun dilini içinde hissetmenin bir sorunu vardı: İş yeri dinamiklerini gerçekten karmaşıktıyordu. Özellikle de söz konusu iş yerinde sıkı bir arkadaşlık yasağı politikası varsa. Elbette, teknik olarak bu yasayı ihlal etmemiştik. Tabii, *birbirimize tarif edilemez şeyler yaparken senin benim gelecekteki patronum olduğumu bilmiyorsam*, bu sayılmazdı. Tanrım, insan kaynakları departmanı muhtemelen bununla ilgili bir bölüm ayırmıştı.

Ama seks en kötü kısmı bile değildi. Hayır, en kötü kısmı, gardımı indirdiğim o sessiz anlardı. Ona bazı şeyler anlattığım anlar. Gerçek şeyler. Hayvanları sevdiğimi, çünkü onların asla canını yakmadığını. İlişki kurmadığımı. Ve, evet, onun şirketinde birinin bana cinsel tacizde bulunduğu o küçük ayrıntıyı.

Midem kasıldı. Grabby Hands'in tarafını tutacağından endişelenmek saçmalıktı. Yani, Jace Lockwood için ben neydim ki? Hafta sonu eğlencesi. Milyar dolarlık birleşmesinde bir komplikasyon. Bir kız ki...

Hayır. Dur. Bu duygularla ilgili değil. Bu benim kariyerimle ilgili. Nokta. Hikayenin sonu.

Sadece insan kaynakları toplantısına odaklanmam gerekiyordu. Tek bir görev. Onlara, kadrolarındaki pislik hakkında uyarıda bulunmak. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Ayrıca, Jace Lockwood'dan Kaçınma Operasyonu'nun büyük bir avantajı vardı: O, büyük bir şirket satın alımı gerçekleştiriyordu. İlk gün. Programı, Manhattan metrosunun yoğun saatlerinden daha yoğun olacaktı. Bugün için hazırlık yapmak yerine hafta sonunu benimle geçirmesi, bu satın almaların onun için ne kadar rutin olduğunu kanıtlıyordu. Kaç şirketi satın almıştı? Kahvaltı toplantılarında kaç kişinin hayatını yeniden düzenlemişti?

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan, bu devasa binada rastgele koridor karşılaşmaları için çok meşgul olacağıydı. Tanrıya şükür. Çünkü dünyam eksenini üzerinde dönüyorken, başa çıkabileceğim en son şey...

"Scarlett?" Kızıl saçlı bir kadın, sanki felaketin habercisi gibi kapımın önünde belirdi.

Ayağa kalktım, *varoluşsal bir kriz yaşamadığımı gösteren en iyi gülümsememi* takındım ve elimi uzattım. O ise bunu görmezden geldi.

Peki öyleyse. Belki de bu yeni şirket çalışanları pek dost canlısı tipte insanlar değiller.

"Bay Lockwood sizi ofisinde görmek istiyor." Sesi Antarktika'yı bile dondurabilirdi.

Ve işte böylece, Jace Lockwood'dan Kaçınma Operasyonu başarısızlıkla sonuçlandı.

SCARLETT

"Seni ofisinde görmek mi istiyor?" Dakota'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"On beş dakika içinde." Saati sanki saatli bir bomba gibi izledim.

"Sence ne diyecek?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hiçbir fikrim yok. Sahneden bana attığı bakışa bakılırsa, bu küçük olaydan benim kadar şok olmuş. Muhtemelen hasar kontrolü yapmak istiyor. Bana bavullarımı toplamamı söyleyecek." Kahkaham boş çıktı, sanki perili bir evin müziğinde çıkacak türden bir kahkaha. "Bu, şu anda panik halindeki beynimde dolaşan en kötü senaryo."

"Muhtemelen o da biraz paniklemiştir."

"Paniklemesi için hiçbir neden yok." Masamı üçüncü kez yeniden düzenlemeye başladım, çünkü hiçbir şey, ataçlarını alfabetik sıraya koymak kadar "*ben tamamen iyiyim*" demiyor. "Şirketin sahibi o. Kariyeri pamuk ipliğine bağlı olan benim. Beni ofisine çağırmadan önce bir gün düşünmem için bana zaman verse ölür müydü?"

Dakota parmaklarını masama vurarak, benim sonumu sayan bir metronom gibi.

"Hayal mi gördüm, yoksa onu gördüğünde benden daha mı çok şok oldun?" diye sordum.

Dudakları inceldi. "Barda onu tanımalıydım, ama çok uzun zaman olmuştu. Sahnede adını söylediğinde hatırladım. O... eski bir aile dostumuz."

"Dur, onu *tanıyor* musun?" diye bağırdım neredeyse.

"Aslında hayır," dedi hızlıca, başını sallayarak. "Sanırım on yıl önce birkaç kez karşılaşmıştım. Bak, bu haberin ana konusu değil ve şu anda olanlarla hiçbir ilgisi yok." Koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Sen ve senin krizine geri dönelim."

Ona baktım. Dakota'nın Jace'i az da olsa tanınması, bana çok büyük bir tesadüf gibi geldi. Ama duruşunda bir şey bana geri çekilmemi söyledi ve

dürüst olmak gerekirse, benim daha büyük sorunlarım vardı. Belki de dünyam çöküşe geçmediğinde bu konuya geri dönebilirdim.

"Her neyse," dedi, "belki de bu garip konuşmayı bir an önce bitirmek iyi olur?"

Elimdeki soruna tekrar odaklanmam bir saniye sürdü. "Ya bu sadece garip bir konuşma değilse?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben onun için bir yük gibiyim." Midemde yeni bir tedirginlik dalgası yükseldi. "Ya istifa etmemi isterse?"

Not: Bunun asla olmayacağını söylemedi. Bunun yerine, bir an durdu. Uzun bir an. Sanki zihninde senin özgeçmişini güncelliyormuş gibi hissettiren bir duraklama.

"Tamam, bak." Sonunda konuştu. "En kötü senaryoları düşünmenin bir anlamı yok."

"Kariyerimi kaybetmemin sebebi bu olsun istemiyorum, Dakota." Sesim çatladı. "Çok çalıştım, pek çok engelle mücadele ettim. Bu işe tüm kalbimi ve ruhumu verdim. Peki şimdi ne olacak? Tek bir seferlik, tek bir seferlik! Kendime kaygısız bir hafta sonu izin verdiğim için her şey elimden alınacak mı?"

Sandalyeye yaslanıp tavana baktım. "Gerçekten berbat olan ne biliyor musun? O hafta sonu gerçekleşene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Dün gece gülümseyerek yattım. Gülümseyerek uyandım. Belki de daha sık gardımı indirmeliyim diye düşünmeye başladım. Hatta belki - Tanrım, bu çok utanç verici - belki de gerçek bir romantizm denemeliyim." Kahkaham acı çıktı. "Bunun olasılığı ne kadar? Yıllardır bu şirkette çalışıyorum ve biraz hayatımı yaşamaya karar verdiğim tek hafta sonu..." Çaresizce elimi salladım. "Sanki evren, sonunda eğlenmemi bekleyip, sonra da beni işaret edip gülmek için beklemiş gibi."

"Eminim her şey yoluna girecektir." Dakota öne eğildi. "Jace'in gerçekten iyi birine benzediğini söylemiştin. Bu yüzden seni kovacağını sanmıyorum."

Parmaklarımla şakaklarımı bastırdım, artan baş ağrısını gidermeye çalışarak.

"Peki, iyi tarafı ne? Jace beni kovarsa, artık o insan kaynakları toplantısı için stres yapmam gerekmez. Gerçi şu anda bu, diş kökü tedavisi ile kolonoskopi arasında seçim yapmak gibi geliyor."

"Bu arada..." Dakota doğruldu. "Grabby Hands hakkında onlara ne söyleyeceksin?"

Kafamdan çıkıp Jace hakkındaki düşüncelerimden önümdeki çok önemli insan kaynakları toplantısına geçmem bir saniye sürdü. Banka soygunu planlayan biri kadar titizlikle hazırlandığım toplantı.

Telefonumda özenle hazırladığım madde madde listemi çıkardım ve ellerimin hafifçe titrediğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Her şeyi." Kalemimle ekrana dokundum. "Öncelikle, görüşmeyi stratejik olarak cuma günü saat 16:45'e ayarladığını. Üç ay boyunca organizasyonun kültürünü öğrenmiş, ofisin cuma günleri saat 16:30'da boşaldığını öğrenmiş ve böylece kimsenin burada olup bir şey görmeyeceğini garanti altına almıştı."

Dakota'nın gözleri kısıldı. "Hesaplı piç."

"Oh, daha da iyisi var." Noktaları kontrol etmeye başladım. "Her iğrenç imayı, tüylerimi diken diken eden her uzun bakışı anlatacağım. İsteddiğini yaparsam terfiyi alacağımı nasıl ima ettiğini." Boğazım düğümlendi. "Ellerinin tam olarak nereye gittiğini, bunu yaparken ne söylediğini ve özellikle de ben uzaklaşırken yaptığı çekici veda tehditlerini ayrıntılı olarak anlatacağım."

"Hoş geldin." Dakota gülümsedi. "Bu sabah şirket toplantısından sonra sarsılmış görünüyordun. Güçlü halinle geri dönmene sevindim."

"Bununla yetinmeyeceğim," diye açıkladım. "Onun iş geçmişini didik didik incelemelerini istiyorum. Her şirketi, her patronu, her insan kaynakları departmanını." Parmağım telefonumun kenarına vurdu. "Çünkü sonraki üç maaşımı ortaya koyarım ki, ben onun ilk kurbanı değilim. Ama kesinlikle son kurbanı olacağım."

Dakota gururla başını salladı. "Kapsamlısın."

"Oh, daha bitmedi." Öne eğildim. "Terfi için başvuran diğer tüm adaylarla görüşme talep ediyorum. Onlara güvenli bir ortam sağlayın, tamam mı? Çünkü bana bunu yaptıysa..."

"Burada başkaları da olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım bunu yakında öğreneceğiz." Midemdeki düğümü görmezden gelmeye çalıştım.

"Peki ya şirket onu kovmazsa?"

"O zaman ben giderim." Kalbim sıkışmasına rağmen, sözlerim kararlı bir şekilde çıktı. "Cinsel tacizi kurumsal bir ayrıcalık olarak gören bir yerde çalışmam. Ne kadar üst düzeydeyseniz, o kadar örnek olma sorumluluğunuz vardır. Eğer bunu görmezden gelirler..." Kafamı salladım. "Bu, benim parçası olmak istediğim bir kültür değil."

Dakota listeme baktı. "Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün."

"Bu yüzden hile kağıdı hazırladım." Dijital listeyi salladım. "Birinin boğazına yumruk atmayı hayal ederken hafızam biraz bulanıklaşıyor."

"Doğru şeyi yapıyorsun, biliyorsun."

"Evet, şey..." Telefonum çaldı ve cümlemin ortasında donakaldım, şirket çapında yapılan duyuruya bakakaldım. Olayı bir araya getirince yüzümden kan çekildi.

Herkesin fısıldadığı o birleşme mi? Meğer, birkaç yeni çalışan aslında ana şirketimiz Lockwood Holdings'ten geliyormuş.

Bunların arasında, benim kişisel alanıma fazlasıyla aşına olan, elleri bol bir yönetici de vardı.

"Ne?" Dakota öne doğru eğildi. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Daha çok hırıltı gibi bir ses çıkaran bir iç çekişle, "Tahmin et kim Lockwood Holdings'in yöneticisi?" dedim.

"Hayır." Dakota'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bay Grabby Hands şu şirkette çalışıyor..." "Şu anda bizi resmen sahibi olan şirket mi? Evet." titizlikle hazırladığım madde madde listeye baktım. Mükemmel bir şekilde planlanmış tüm o kelimeler birdenbire kafama doğrultulmuş dolu bir silah gibi geldi.

"Ama Jace izin vermez..."

"Jace mi?" Boş bir kahkaha attım ve eğilip fısıldadım, "Dakota, Jace hakkında tek bildiğim şey, muhteşem orgazmlar yaşattığı. O büyüklükte bir şirket mi? Onu tek başına yönetmiyor. Bir yönetim kurulu var, muhtemelen sorunları ortadan kaldırmak konusunda uzmanlaşmış bir avukat ordusu var."

"Sen sorun değilsin," diye tısladı Dakota.

"Öyle mi? Çünkü benim açımdan, milyarlarca dolarlık bir satın almanın ortasında, üst düzey bir yöneticiyi cinsel tacizle suçlamak üzereyim." Ellerim titremeye başladı. "Şirketler böyle insanlara ne diyor biliyor musun? Sorumluluk. Risk. Tehdit. Lüks bir restoranda yemek yerken hamam böceği bulmak gibi bir şey."

Gerçekliğin ağırlığı altında ezilerek sandalyeme çöktüm.

"Ve şimdi zamanlama çok şüpheli görünüyor. Birleşmeyi sabote etmeye çalıştığımı, para sızdırmaya çalıştığımı ya da, Tanrım, ne diyeceklerini bile bilmiyorum. Ama hangisi daha inandırıcı, tahmin et: sorun çıkarmaya çalışan yalancı fırsatçı mı, yoksa sadece iktidar geçişini kolaylaştırmaya çalışan, yanlış anlaşılmış zavallı yönetici mi?"

Dakota masanın üzerinden uzanıp titreyen ellerimi tuttu. "Peki, ne yapacaksın?"

Yine listeme baktım. Bir saat önce doğru olan şey çok açıktı. Peki şimdi? Liste, "Kariyer İntiharı İçin Eksiksiz Kılavuz: Bir Anı" başlığını taşıyor olabilirdi.

"Bilmiyorum." Sesim titriyordu. "Ama bu tavşan deliğinin ne kadar derin olduğunu tam olarak öğrenmek üzere olduğumu hissediyorum. Ve benim Alice mi yoksa kurban edilecek tavşan mı olduğumu."

Beni sakinleştirmek için bir şey bulamaması oldukça anlamlıydı. Kesinlikle benim mahvolduğumu düşünüyordu. Grabby Hands'ten değilse de, Jace'den. Bu arada...

Saate baktım.

"Kahretsin," dedim. "Onun ofisine gitmem gerek. Belki önce tuvalete uğrayıp, *seni çıplak gördüm ama şimdi tamamen profesyonel* bir yüz ifademi *çalışmalıyım*."

Dakota, benim için endişelenmediğini göstermeye çalışarak yutkundu. "İyi şanslar," dedi.

"Evet." Ayağa kalktım. "İhtiyacım olacak."

SCARLETT

Asansör kapıları en üst kata geldiğinde sessizce açıldı ve ben oraya aitmişim gibi dışarı çıktım. Sanki hafta sonunu, şu anda bu binanın sahibi olan adamın boynuna bacaklarımı dolayarak geçirmemişim gibi.

Profesyonel. Kendinden emin. İçimde, midemin sinirlerden ibaret olmadığını taklit ederek.

Etrafımda, kat hareketlilikle uğulduyordu: telefonlar çalıyor, kağıtlar hışırdayan, pahalı ayakkabılar zeminde tıklıyordu. Lockwood Holdings çalışanları, şık giyimli bir veba gibi inmiş, yeni krallıklarına yerleşmişlerdi. Ama tüm bu beyaz gürültü, gözlerim koridorun uzak ucundaki maun kapıya kilitlendiğinde kayboldu.

Yaklaşırken topuklarım zemine düzenli bir ritimle vuruyordu. Tık. Tık. Tık. Kaçınılmazlığın sesi. Her adımda, kalem eteğimi düzeltme, rujumu kontrol etme veya özenle şekillendirdiğim saçlarımı gergin parmaklarımla tarama dürtüsünü bastırıyordum. Görünüşümü umursadığım için değil. (*Yalancı*, diye fısıldadı beynim.) Hayır, bu, kendi değerini bilmenin verdiği özgüvenle o ofise girmeye ilgiliydi.

Şu anda kendimi bir kasırgada bir toz zerresi kadar önemsiz hissetsem bile.

"Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?"

Önümde, tertemiz bir takım elbise ve buz mavisi gözleri olan minyon bir esmer belirdiğinde neredeyse tökezleyecektim.

"Bay Lockwood beni görmek istedi."

Mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "Sen Scarlett West misin?"

Demek soyadımı araştırmış. Midemde bir şey kıvrıldı. "Evet, doğru."

"Oturun." Deri koltukları işaret etti.

"Ayakta kalacağım. Teşekkürler." Sesim soğuk ve ölçülü çıktı.

Başarana kadar numara yap, Scarlett. O sadece patron, diye gürleyen kalbime söyledim. *Ne olmuş yani?*

Ne olmuş yani? diye bağırdı içimdeki endişe.

Dakota ofisine gelmeden önce onu Google'da çılgınca araştırdığım beş dakika içinde, Jace Lockwood'un sadece güçlü birisi olmadığını, aslında iş dünyasında bir tanrı olduğunu keşfettim. Bu adam milyarlarca dolarlık bir imparatorluğun sahibiydi ve benim Buttercup'a aldığım ödüllerden daha fazla iş sahibi olmuştu (ve inanın bana, bu çok şey ifade ediyordu). Tüm dedikodu blogları ve iş dergilerine göre, o dünyanın en çok aranan bekarlarından biriydi. Garip bir şekilde, onun gerçek bir ilişkisini ortaya çıkaran tek bir muhabir bile bulamadım. Tek bir tane bile.

Yani, ya bu adam hiç ilişki yaşamıyordu ya da ilişkileri gizli tutmakta o kadar iyiydi ki, ilişkide olan herkes sessizliğin kara deliğinde kaybolmuştu.

Ve şimdi, hafta sonunu o ağızın neler yapabileceğini keşfederek geçiren kız olarak, onun ofisine girmek üzereydim.

"şimdi sizi kabul edecek," dedi esmer kadın, maun kapıyı açarak.

Tamam... görünüşe göre boğazım kurumuş.

Çene yukarı. Omuzlar geriye. Köşe ofisine adım attım — tüm dairemi yutabilecek büyüklükte bir alan. Devasa cam konferans masası gözüme çarptı ve aniden beynim, Jace'in benzer bir masanın üzerinde uzanmış, gözleri bağı, kasları gergin bir şekilde durduğı görüntüyü tekrar oynatmaya karar verdi...

Yardım etmiyordum.

Jace sandalyesinden kalkarken, bakışlarımı odanın uzak ucundaki masaya çevirdim. Gözlerimiz buluştuğı anda, her şey yavaşladı. Sanki biri evrenin yavaş çekim düğmesine basmış, sadece biz, aramızdaki hava ve pencere duvarından içeri süzülen güneş ışığında dans eden toz kalmış gibi. Zümrüt yeşili gözleri parladı, sadece bir anlığına, ama onun da hissettiğini anlamam için yeterliydi, nefes almayı zorlaştıran bu çatırdayan farkındalık.

Masayı dolaşırken adımlarının sesi sessizlikte yankılandı ve aman Tanrım. Daha önce, şok, önümde duran şeyi tam olarak algılama yeteneğimi kısa devre yaptırmıştı. şimdi? şimdi, o İtalyan takım elbisenin vücudunun her bir kaslı bölgesini nasıl sardığını, saatlerce dilimle izlediğim dövmeli kasları nasıl zar zor sığdırdığını takdir edebiliyordum. Ve o pahalı kumaşın altında? Ne tür siyah boxer şort giydiğini tam olarak biliyordum...

Odaklan, Scarlett. Profesyonel ol.

Masasının kenarına yaslandı, tüm gücü ve rahat hakimiyeti ile. Tıpkı diğer masaya yaslandığında, onu boğazımın derinliklerine aldığım ve...

"Scarlett." Adım, koyu bal gibi dilinden döküldü ve karnımın derinliklerine çarptı. "Geldiğin için teşekkürler." Deri koltuklardan birini işaret etti. "Lütfen. Otur."

"Ayakta kalacağım." İleri doğru yürüdüm, topuklarım muhtemelen çok pahalı bir halının yumuşak halısı üzerinde sessizce adım attı.

O yeşil gözler, onun altında parçalanmamı izlerken kararan gözler, tehlikeli bir şekilde eğlenceye yakın bir şeyle dans ediyordu. Her santimini haritalayan dolgun dudakları, hayalet gibi bir gülümsemeye dönüştü.

"Sen bilirsin." Jace'in bakışları beni geçip kapıya kayd, muhtemelen kapının kapalı olduğunu kontrol etmek için, sonra tekrar bana döndü, o kadar yoğun bir bakışla ki, cildim istenmeyen bir arzu ile canlandı.

Kıpırdanma. Ellerini ovuşturma. Zayıflık gösterme.

Ama burada durup onun beni izlemesini izlerken, zayıflık göstermenin çok daha tehlikeli bir şey olduğunu fark ettim: O vücudun, tasarımcı takım elbiseleriyle örtülmediğinde ne kadar güçlü olabileceğini tam olarak hatırlamak.

İlginç. Onu hor göreceğimi sanmıştım, ama görünüşe göre vücudum bu mesajı almamıştı. Vajinam tam bir isyan başlatmış, onun masaya yaslanmasını, uzun parmaklarıyla masanın altını tambur gibi vurmasını, ayak bileklerini rahat bir hakimiyetle çaprazlamasını izlerken ısınmış ve tahrik olmuştu. Peki ya o takım elbise? O takım elbise en az kırk sekiz eyalette yasaklanmalı.

Güçlü erkeklerden hoşlanmazdım. Öyleyse neden bu beni tahrik ediyordu?

Çünkü o takım elbisenin altında bir dövme labirenti ve zevk konusunda doktora yapmış gibi vücudunu çalıştıran bir adam var. Ve kabul etmek istesen de istemesen de, bu istenmeyen duyguları ortadan kaldırmayı seçemezsin.

Kapa çenen, mantıklı beyin.

"Seninle tanıştığında bu şirkette çalıştığını bilmiyordum," dedi, sesi dikkatliydi.

"Ben de." Onun tonuna uydum. Profesyonel. Mesafeli. Sanki ellerinin izleri hala tenimde hissedilmiyormuş gibi.

Masadan kalktı ve iki adım yaklaştı. Geri çekilme, kendimi küçültme içgüdüsüne direndim. Bunun yerine, yerimde kaldım, ama

hain bakışlarım, ellerini ceplerine sokarken ceketinin altında omuz kaslarının gerildiğini fark ederek beni ele verdi.

"Korkarım bu şirketin bizim çıkmamıza karşı katı kuralları var," dedi Jace dedi.

"O zaman çıkmadığımız iyi oldu." Sesimi hafif ama kararlı tuttum. çok iddialı değil, ama korkutulmayacağımı açıkça belli edecek kadar kendinden emin.

"Avukatım bir gizlilik anlaşması hazırlayacak. Gün sonuna kadar imzalayacaksın."

Öfke içimi kapladı, ardından ihanete yakın bir his geldi. Bu haksızlıktı. Neden onun kendini korumaya çalışmasından başka bir şey bekleyebilirdim ki? Seks yapmıştık. Harika seks. Akıllara durgunluk veren seks. Ama daha fazlası yoktu. Değil mi?

Yine de, bu sadece incitici değil, aynı zamanda aşağılayıcıydı. Zaten tüm kozlar onun elindeydi. Aslında tüm deste onun elindeydi. Üstüne üstlük yasal olarak bağlayıcı bir anlaşmaya da ihtiyacı yoktu. Bana isteyip istemediğimi sormak yerine imzalamamı emretti.

"İsteyecek miyim?"

"İstiyorsun." Sesinde kesin bir ton vardı, o kadar güçlüydü ki neredeyse bir tehdit gibi geldi. Kişiliğindeki bu değişiklik rahatsız ediciydi. Bu hafta sonu tanıştığım adam gülümsemiş ve kontrolü bana bırakmıştı. Beni kucaklamış, yanımda yatmıştı.

"Senin gerçek kişiliğin bu," dedim dikkatlice, ses tonumda öfkeye yer vermeden. "Kontrolcü. Otoriter."

"Milyarlarca dolarlık bir şirketin sahibiyim. Buraya gelmek için nazıkçe rica etmedim, Scarlett."

Kalbim, sakın ol. Acı çekmeye hakkın yok.

"Ve bu hafta sonu gelen adam. Kimdi o?"

Jace bana doğru birkaç adım daha attı, yüzlerimiz birbirinden sadece bir metre uzaklıkta kalana kadar. Gözleri cildimin düzlüklerinde dolaştı, çenemden aşağıya doğru indi, başını o rahat güvenle eğdiğinde dizlerim titredi. Onun yanında olmak, fark ettim ki, istediğimden çok daha karmaşık olacaktı. Çünkü vücudum hala bu adamın artık yasak olduğunu anlamıyordu. Oysa o benim düşmanımdı. Kariyerim için bir tehdit oluşturan biri. Ve hayatım boyunca mücadele ettiğim her şey.

"Bu hafta sonu gördüğün adam, daha önce kimseye göstermediğim bir yanımdı."

Ne... Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum, ama bir sürü seçenek kafamda dolaşmaya başladı. Kalbim ortaokullu bir ponpon kızına dönüşmüş, defterime kalpler çizip çılglık atıyordu. Ruhum ona uzanıyor, "*Gördün mü? Hissettiğin o duygular? Onlar gerçek!*" diyordu. Vücudum kızarak oybirliğiyle EVET diyordu. Ve bana bakışları da bunun bitmesini istemediğini gösteriyordu. Ama Tanrıya şükür, profesyonel tarafım kaosun üstesinden geldi ve kontrolü ele aldı.

"Anlıyorum. Peki, gizlilik sözleşmesini okuyup her iki tarafı da koruduğundan emin olacağım," dedim.

O güzel dudaklar bir tarafta kıvrıldı. "Her iki tarafı mı?"

"Önce okumadan yasal olarak bağlayıcı hiçbir anlaşmayı imzalamam. Bu hafta sonu benim için de en az sizin için olduğu kadar sorun teşkil ediyor. Evet, avukatınızın beni de koruyan uygun bir gizlilik anlaşması hazırladığından emin olun."

Daha da yaklaştı.

"Peki, o belgede hangi korumaları görmek istersiniz, Scarlett?" Söyleyişi baştan çıkarıcıydı.

"Sen milyarlarca dolarlık bir şirketin sahibisin. Buraya, insanlara gizlilik anlaşmasında ne olması gerektiğini sorarak gelmedin." Onun daha önce söylediği sözlerin bir kısmını tekrarlardım. "Ama ayrıntılara ihtiyacın varsa, aramızda olanlar yüzünden işime son verilemeyeceğimi, terfi alamayacağımı veya başka herhangi bir mesleki yaptırımla karşılaşmayacağımı yazılı olarak belirtmeni istiyorum. Taciz veya uygunsuz davranışla ilgili yaptığım şikayetlerin, şikayet ettiğim kişi kim olursa olsun, ciddiye alınacağını ve uygun şekilde soruşturulacağını garanti etmek istiyorum. Ve her iki tarafın da bu hafta sonunu diğerine karşı koz olarak kullanmasını engelleyen bir madde istiyorum. Kişisel veya mesleki olarak."

"Sen çok ilginç birisin, biliyor musun?" Gözlerindeki sevgiyi ve dudaklarının açıkça hayranlıkla hafifçe kıvrılmaya devam etmesini nefret ediyordum. "Avukatım gün sonuna kadar sana gönderecek, ama önce..." Yüzünün yanını ovuşturdu. Bunun ne kadar seksi göründüğünü tamamen görmezden geldim. Hayır. "Aramızda olanlara gelince, senin ne düşündüğünü merak ediyorum."

Bu sabah kullandığı kelimeler bile tamamen farklıydı. Sanırım birinin cinsel organını yüzüne dayadığında ses tonun çok farklıydı.

karşısında, bilirsin, bu her neyse. "Ne düşünüyorum?"

Bana baktı. Tedbirli, endişeli. "Buna karşı bir politika olmasaydı, bu hafta sonu hakkında bir daha asla konuşulmamasını ister miydin?"

"Bu en profesyonel davranış şekli. Aslında, bu toplantıdan sonra bir daha birlikte görülmemeliyiz. Birisi yanlış bir fikre kapılıp çok fazla sorun çıkarabilir."

Birbirimizi görmememiz gerektiği kısmı yüzünü gerdi. "Senin istediğin bu mu?"

Benim bahsettiğim tam da buydu. Kaçınmak istediğim şey buydu. Her konuşma, her kelime bir güç oyunuydu.

"Bu soruya cevap vermem için iyi bir yol yok. Devam etmek istediğimi söylersem, bu uygunsuz olur ve şirket politikalarını ihlal eder." *Ve topu sana atarak beni reddetme olasılığını yaratır.* "Devam etmek ve bir daha bu konuyu düşünmemek istediğimi söylersem, egon incinebilir. Bu yüzden, saygıyla, bu soruya cevap vermemeyi tercih ediyorum."

"Benim yanımda, filtrelenmemiş olmanı tercih ederim."

"Bu çok talihsiz bir durum, çünkü sen tüm şirketin patronusun. Söylediğim her kelime filtrelenmek zorunda."

"Katılmıyorum. Benim yanımda rahat olmanı istiyorum." "Peki o zaman. Beni rahat say."

Ama etrafımda oluşan duvarı hissederek hoşnutsuz görünüyordu. "Benim yanımda endişelenmene gerek yok, Scarlett."

Gerek yok. Bu adamın cümle içinde

"Tabii. Tamam o zaman." Gülümsedim.

Yine sinirli görünüyordu. Sanki benim profesyonel sözlerimi duyabiliyordu ama kafamda gerçekte ne düşündüğümü çözemediği için sinirleniyordu.

"Hepsi bu mu?" diye çok kibar ve dostça bir tonla sordum. "Çünkü katılmam gereken bir toplantım var."

"İnsan kaynakları ile toplantınız."

Gülümsemeye devam etmeye çalıştım, ama lanet olsun, yüzümden kan çekildi. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Takviminize bakma cüretini gösterdim." "Ne amaçla?" diye sordum.

"Bugün kiminle toplantıların olduğunu görmek istedim."

"Neden?"

"Çünkü sen bana kavgadan kaçan bir kadın gibi gelmiyorsun. Ve bu hafta sonu bana anlattıklarından sonra, pazartesi sabahı saldırıya geçeceğini düşündüm."

Ona benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini söylemek istedim. Ona sadece ufak tefek bilgiler vermiştim, hepsi bu kadar, ve şimdi bile bu bile bir ihlal gibi geliyordu. Bugün Grabby Hands'e ne yapacağımı bilecek kadar beni tanıdığını nasıl düşünür?

Onun tamamen haklı olması beni daha da sinirlendirdi.

"Toplantıdan dolayı gerginsin," dedi.

"Değilim," yalan söyledim.

Jace, ısırılmış kırmızı tırnaklarına baktı. Cidden, bazıları sanki ağaç öğütücüsüne sokmuşum gibi görünüyordu.

"Sen tırnaklarını ısırılmazsın." Sesi yumuşaktı.

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. Ruhuma attığı her bakış, beni baskı altında tutabileceği bir şey, kullanabileceği bir kanıt ya da bir koz gibi geliyordu. Benim hakkımda hiçbir şey bilmesini istemiyordum. Her şeyi geri almak istiyordum; benim hakkımda topladığı her bilgi parçacığı bana aitti ve sadece bana.

"Belki de çiğniyorum," dedim.

"Çiğnemiyorsun," diye ısrar etti, bu da tırnaklarımı avuç içlerime sıkıştırmamı sağladı. "Bu hafta sonu bir kez bile çiğnemedin."

Şey, a) Onun yüzüne orgazm olana kadar seksimi yalamasıyla çok meşguldüm. Ve b) Bilgin olsun, manikürümü mahveden Grabby Hands değil, oydu. Ama bunu söylemedim.

Onun yerine, "Peki, izin vererseniz" dedim. "Henüz bitirmedim."

Onun sesindeki resmiyet ve otoriter ton beni bir anda durdurdu. "Bana onun adını söyle," diye ısrar etti Jace.

"Anlamadım?"

"Sana elini süren adam. Bu şirkette çalışıyor. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Yutkundum, şok ve korku göğsümde savaşıyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım terlemeye başladı. Dün geceyi insan kaynaklarına ne söyleyeceğimi düşünerek geçirmiştim ve şimdiden büyük bir komplikasyon vardı, çünkü Grabby Hands'in aslında Jace'in

kuruluşunun bir parçası olduğunu öğrenince büyük bir sorun çıkmıştı. Bu konuyu güvendiğim, Jace gibi üzerimde büyük bir güce sahip olmayan biriyle konuşmam gerekiyordu. Kısacası, tam olarak ne yapacağımı belirlemem gerekiyordu çünkü bir kez sözleri ağzımdan çıkıp suçlayıcı parmağımı doğrulttuğumda, geri dönüşü olmayacaktı.

Sonrasında olacaklar üzerinde hiçbir kontrolüm olmayacaktı. Kariyerimi korumak için bunu izin veremezdim.

"Bunu sana kimin yaptığını söyleyeceksin," diye ısrar etti Jace. "Söyleyecek miyim?"

"Evet."

"Neden? Patronum olduğun için mi?" "Scarlett..."

"Henüz beni koruyan bir gizlilik anlaşmam bile yok," diye işaret ettim. "O anlaşmayı yaptığımda, bunu dikkate alacağım, ama kayıtlara geçsin, çalışanlarla ilgili endişeleri ele almakla sorumlu departman İK'dır. Şirket sahibi değil."

"İnsan kaynakları bana bağlı."

"O zaman bu konuyu onların halledeceğinden emin olabilirsiniz."

"Onların halletmesini istemiyorum. Ben halletmek istiyorum." Jace'in çenesi gerildi, sesi öfkeye yakın bir tonda konuşuyordu.

"Neden?"

"Çünkü bunu *sana* yaptı. *Sana* elini kaldırdı."

Her şey tek bir donmuş anda kristalleşti. Aramızdaki hava elektriklerle doldu, zaman durdu, gözleri orman yeşili rengine dönüşüp, nefesimi kesen sahiplenici bir öfkeyle parıldarken, onun itirafı aklımda kazındı. Kalbim yine güm güm atmaya başladı, bu sefer o kadar şiddetliydi ki, onun duyup duymadığını merak ettim. Çünkü o ses tonu? O sadece bir patronun çalışanını koruması değildi. O, saf, ilkel bir erkeğin, kendi malı olarak gördüğü şeyi korumasıydı.

Ve, Tanrı yardımcım olsun, içimdeki derin, ilkel bir kısmı buna tepki gösterdi. "Gizlilik anlaşmasının şartlarını kabul ettikten sonra sana onun adını vermeyi düşüneceğim"

O adamı ihbar ettiğim anda, Jace bunu insan kaynaklarından öğrenebilirdi. Hatta, tüm insan kaynakları ekibini herhangi bir şikayete karşı tetikte tutuyor olabilirdi. Bilirsin, sorunsuz geçişler bahanesiyle.

Mesele şu ki, bu güç oyununa kızmak istesem de, Jace'in adamın adını isterken koruyucu tavrını sevdim. Gözlerinde parlayan intikamcı bakışı, çenesindeki gerginliği sevdim, sanki adamı bulduğunda ona ne yapacağını hayal ediyormuş gibi. Birinin bana zarar verme düşüncesinin onu rahatsız etmesi hoşuma gitti.

Bu benim hakkımda neyi gösteriyordu?

"Gerçeği ortaya çıkaracağım. Öyle ya da böyle." Sesinde mutlak bir kesinlik vardı.

"Belki de insan kaynakları ile olan toplantımı ertelerim." Ses tonumu hafıf tuttum. "Bilirsin, o gizlilik sözleşmesini alana kadar."

Göğsü keskin bir nefesle genişledi, çenesi gerildi. Zavallı milyarder. Muhtemelen bugün ilk kez biri onun emrini yerine getirmek için hemen harekete geçmemiştı.

"Onu şikayet etmesen bile, kaç tane patronun olabilir ki?"

Yavaşça ve kasıtlı olarak gülümsedim, sonra kaşıımı kaldırdım. Eski sahibi "yatay" organizasyon yapısını çok severdi, bu da teknik olarak benim oldukça fazla patronum olduğu anlamına geliyordu. "Noktalı çizgi" raporlama ilişkilerini de sayarsak sekiz tane. Bunların yedisi erkekti. Ve resmi olarak onlardan biri bile olmayan Grabby Hands'i de unutmayalım.

Güç, mükemmel bir satranç hamlesi gibi tekrar benim tarafıma geçti.

"Düşündüğünüzden daha fazla," diye tatlı bir şekilde cevap verdim. *Bu bulmacayı çözmede iyi şanslar, Bay Lockwood.*

"Bunu sana kimin yaptığını bulacağım." Sözleri bir vaat gibi çıktı. Ya da bir tehdit.

Göreceğiz bakalım.

SCARLETT

Ona söyle. Sana ne yaptığını ona söyle.

Hayır. Kendini koru. Dikkatli olmalısın, Scarlett. Artık Jace şirketin sahibi olduğuna göre, çok dikkatli davranmalısın. Hem cinsel taciz suçlayıcısı hem de şirketin sahibiyle yatan kadın olamazsın, Tanrı aşkına.

Diana'nın masasının karşısındaki sandalyede kıpırdanarak oturdum, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Yedi yıl birlikte çalışmak bana bir şey öğretmişti: İnsan kaynaklarında güvenilebilecek biri varsa, o da oydu. Kimse yapmazken, onun çalışanlar için mücadele ettiğini görmüştüm.

"Sana bir soru sormam gerek," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Kayıt dışı."

Diana kalemını bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. Onun bir başka özelliği de buydu: dinlediğinde, gerçekten dinlerdi.

"Sen ve ben uzun süredir birlikte çalışıyoruz," diye devam ettim. "İnsan kaynakları departmanında olsan da, sana kayıt dışı bir konuda güvenebileceğime inanıyorum. Ama seni rahatsız bir duruma sokmak istemem, bu yüzden kayıt dışı bir soruyu cevaplayamayacaksan, bana söyle."

Öne doğru eğildi, yüzünde endişe belirginleşti. "Tamam... kayıt dışı olarak, sorunuz nedir?"

Boğazımı temizledim, her kelimeyi dikkatlice tartarak. "Varsayımsal olarak, bir kadın cinsel tacize uğradı ve insan kaynaklarına geldi, bundan sonra tam olarak ne olur?"

Diana'nın vücudu, çok şey anlatan mikro bir tepkiyle gerildi.

"Şey," dedi, profesyonel maskesini takarak, "şirketin resmi politikası, her türlü cinsel tacizin kapsamlı bir şekilde soruşturulması ve fail hakkında uygun disiplin cezası uygulanmasıdır."

Oh, şükürler olsun. Rahatlama yaklaşık yarım saniye sürdü, sonra yüzündeki ifade değişti.

"Ama?"

Yılların tecrübesinin ağırlığıyla içini çekti.

"Ama pratikte cinsel taciz... kanıtlanması zor bir şey." Gözlerime baktı. "Kariyerim boyunca, üç kez suçlayıcıların ortaya çıktığına şahit oldum. Bu üç suçlayıcı da, suçlamalarından kısa bir süre sonra işsiz kaldılar."

Ağzım açık kaldı. Oda birdenbire çok sıcak, çok küçük geldi. "Bu nasıl olabilir?"

Diana öne eğildi, sesi alçaldı. "Suçlamanın arkasında her zaman bir neden vardır. Belki de suçlayan kişi hak ettiğini düşündüğü zam almamıştır. Belki de iş yerinde bir çatışma vardır ve bu, gücü geri kazanmanın bir yoludur."

Güç. Lanet olası kelime. Ellerim yumruk oldu.

"Her halükarda," diye devam etti, "suçlayanın bu iddialarda bulunmasının nedeni olarak her zaman makul bir inkar, kanıt eksikliği ve gizli bir neden sunulmuştur."

"Yani, şunu bir netleştirelim," dedim, sesim gergin. "Suçlayıcıların yüzde yüzü işini mi kaybetti?"

"Burada çalıştığım süre içinde sadece üç tane gördüm ama... evet, öyle denebilir."

"Bu yasal olamaz."

"İnsanlar çeşitli nedenlerle işlerini kaybederler." Sesi nazikti ama kararlıydı. "Birini suçlaması nedeniyle işten çıkarmak yasal değildir."

"Ama yine de oluyor." Gözlerim öfkeli gözyaşlarıyla doldu, ama ağlamaya izin vermedim. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

"Sistem mükemmel değil," diye itiraf etti.

"Mükemmel değil mi?" diye gülerek bağırdım. "Bu hileli."

Aklım, annemin sonunda cesaretini toplayıp polisi aradığı o geceye geri döndü. Hâlâ, titrek parmağının telefonun üzerinde durduğunu, yarılmış dudağının en sevdiği sarı bluzuna kan sızdırdığını görebiliyordum. Hâlâ, babamın temizlik yaparken "düşüğünü" anlatan hikâyesini anlattığı yumuşak sesini duyabiliyordum. Polisler gittikten sonra boğucu sessizliği, babamın yatak odasına doğru koridorda yankılanan ayak seslerini hala hissedebiliyordum. Ertesi sabah, annemin diğer dudağı da yarılmıştı. Bir daha telefona uzanmadı.

"Hileli olduğunu söylemiyorum, ama önümüzde uzun bir yol var." Yüzümü inceledi. "Bana söylemek istediğin özel bir şey mi var?"

Yine yerimden kıpırdadım, özenle kurduğum planım karttan ev gibi çöküyordu.

"Ya, varsayımsal olarak, fail bizi satın alan şirkette çalışıyorsa?"

Diana gözlerini kapattı ve yavaşça başını salladı. "Bu... çok talihsiz ve karmaşık bir durum olurdu. Suçlayan kişinin, yeni sahiplerin liderini itibarsızlaştırmak için önemli bir motivasyonu olurdu."

"Liderden bahseden kim oldu?"

"Şu ana kadar yeni şirketten buraya gelen tek kişiler liderler."

"Doğru." Aniden ayağa kalktım, sandalyem yere sürtündü. "Peki, bu varsayımsal konuşma için teşekkür ederim."

"Scarlett, bekle." Adımın kullanılması beni durdurdu. "Seni önemsiyorum. Bu nedenle, sana söylememem gereken bir şey söyleyeceğim. Bunu tekrarlarsan, kovulabilirim. Ama seni korumak istediğim için söylüyorum. Tamam mı?"

Sandalyeye geri oturdum ve başımı salladım.

"Dikkatli ol," dedi, her kelimeyi özenle seçerek. "Son gelen kadın sadece işsiz kalmadı. Bir daha iş bulamaz hale geldi."

"Tüm şirkette mi?"

"Chicago'daki tüm şirketlerde. Belki daha da ötesinde. Kimse ona dokunmak istemedi. O suçlamayı yaptıktan sonra..." Diana sözünü keserek, bunun anlamını iyice sindirmemi sağladı.

"Yani, temel olarak, bir suçlamada bulunduğunuzda, herkesin kaçınmaya çalıştığı bulaşıcı bir hastalık gibi mi oluyorsunuz?"

"Evet, benim deneyimim öyle." Elini kaldırdı. "Belki her zaman böyle değildir. Ben sadece gördüklerimi anlatabilirim. Ama duyduğum kadarıyla, bu şirket iyi şirketlerden biri. Yedi yıldır burada çalıştığım süre içinde üç olay yaşandı, bu da burada sık sık yaşanmadığını gösteriyor."

"Bu beni rahatlatacak mı?" Acı bir kahkaha, engelleyemeden ağzımdan çıktı. "Bu yeterince moral bozucu oldu."

"Bunun doğru olduğunu söylemedim..."

"Hayır, sadece benim zaten bildiğim şeyi doğruladın." Bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar ayağa kalktım. "Bir suçlu istediği her şeyi yapabilir ve asla sorumlu tutulmaz."

"Öyle demedim. Sorumlu tutulabilir, ama gördüğüm kadarıyla, suçlayan kişi de onunla birlikte batacak."

"Bu harika." Yüzümü buruşturdum. "Ses tonum için özür dilerim." "Scarlett..."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Gözlerine baktım. "Bilginiz olsun, öfkem size yönelik değil. Teşekkür ederim. Bana karşı dürüst olmanızı istedim ve öyle oldunuz. Cidden. Teşekkür ederim."

Ofisinden çıktım, bacaklarım her an pes edecekmiş gibi hissetmeme rağmen bir şekilde beni taşıyordu. Diana iyi bir insandı. Ona güveniyordum. Onun, hiç kimsenin yapmadığı şekilde çalışanları için mücadele ettiğini görmüştüm, bu yüzden bana bunun neredeyse umutsuz olduğunu söylüyorsa...

Ne yapacaktım? Muhtemelen hiçbir sonuçla karşılaşmayacak birini alt etmek için tüm kariyerimi mahvetmeye razı mıydım? Ve sadece *buradaki* kariyerimi değil, genel olarak tüm kariyerimi. Ne için? Tek bir kötü otu kökünden sökmek için mi? Ve muhtemelen yine de başarısız olmak için mi?

Tarih gerçekten de hastalıklı bir mizah anlayışına sahipti. Annem babamı ihbar etmeye çalışmıştı ve sonuç ne olmuştu? Şimdi ben de başka bir canavarı ihbar etmeye hazırdım, ama bazı şeylerin hiç değişmediğini fark ettim. Kurbanlar hala en yüksek bedeli ödüyordu.

SCARLETT

"Siktir."

"Gerçekten siktir," dedim ve barmene bir tur daha içki için işaret ettim.

Bu gidişle, Dakota ve ben işyerindeki tüm dramlarla profesyonel içiciler olacaktık. Pazartesi gecesi olduğu için bar keyifli bir sessizlik içindeydi, güneş akşam gökyüzünde yavaşça batarken sadece birkaç kayıp ruh dolaşıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Dakota, endişeyle kaşlarını kaldırarak.

Elimi saçlarımın arasına soktum, muhtemelen parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi görünüyordu.

"Düşüneceğim. Çok, çok dikkatli bir şekilde. Bu, tek bir yanlış hamle her şeyimi kaybetmeme mal olacak, şimdiye kadarki en karmaşık satranç oyununu oynamak gibi." İçkimi uzun bir yudumla içtim. "Ahlaki olarak mı? Evet, şirketi aralarındaki akbaba hakkında uyarmak çok mantıklı. Ama sonra pratik tarafım devreye giriyor - bu kariyeri inşa etmek için çok çalışan tarafım - ve sadece doğru şeyi yapmak için her şeyi yakmaya gerçekten istekli olup olmadığımı soruyor. Özellikle de söz konusu doğru şey onun işini kaybetmesine bile mal olmayabilirken. Ve annemin güvenli dairesini kaybetmesine mal olabilirken."

"O zaman belki de Jace doğru kişi olabilir?" Dakota önerdi. "İnsan kaynakları prosedürlerini izlerse - ve ikimiz de bunun genellikle nasıl sonuçlandığını biliyoruz - bundan iyi bir sonuç çıkmayabilir. Ama Jace... eğer senin dediğin kadar iyi biriyse

..."

"Belki," dedim, bardağımdaki buğuda desenler çizerek. "Ama önce o gizlilik sözleşmesini görmem lazım. Açıkça, siyah beyaz yazılmış olarak, ortaya çıkarsam mutlak koruma altında olacağımı belirtmesi gerekiyor."

"Peki ya öyle olursa?"

İç geçirdim. "Hala düşünmem gereken çok şey var. Belki de kendimi ve kariyerimi korumak istemem beni korkunç bir insan yapar. Belki de asil ve onurlu olan şey, sonuçları ne olursa olsun bu iğrenç adamı onlara anlatmaktır. Tanrı biliyor ki, bu tür haberleri gördüğümde her zaman hayran olduğum kadınlar

. Bir yudum daha aldım. "Ama işimi kaybedersem zarar görecektir tek kişi ben değilim, özellikle de başka hiçbir yerde iş bulamaz hale gelirim."

Dakota başını salladı ve onun sarsılmaz desteğine karşı büyük bir minnettarlık duydum.

"Hâlâ gizlilik anlaşması yok mu?" diye sordu.

Yüzüncü kez e-postamı kontrol ettim. "Günün sonuna kadar elime geçeceğini söyledi."

"Bak, Jace ile harika bir hafta sonu geçirdin. Eğer o, senin tarif ettiğin kadar iyi biriye, doğru olanı yapacaktır."

"Belki de haklısın." Omuzlarımı düzelttim ve kontrolün küçük bir kıvılcımı geri geldiğini hissettim. "Şu anda beni ayakta tutan en önemli şey, tek şey, topun benim sahamda olması. Bu tetiği ne zaman çekeceğime ya da çekip çekmeyeceğime kimse karar veremez."

Telefonum titredi. İkimiz de donakaldık, ekranındaki başlığa bakarak.

Konu: Jace Lockwood'dan gizlilik anlaşması.

"Aç şunu!" Dakota bar taburesinden neredeyse zıpladı.

Açtım ve hukuki jargonu gözden geçirdim.

"Şimdiye kadar her şey yolunda," dedi Dakota, yüzümü izleyerek. Ama ben dibe vurduğumda, ifadesi değişti. "Oh, lanet olsun. Ne oldu?"

Kalbim ayakkabılarımın olduğu yere kadar düştü.

"Tartışmadığımız yasal olarak bağlayıcı bir madde var," dedim, sesim boşlukta yankılandı.

Bayan West, çevrimdışı olarak kendisine tacizde bulunduğunu bildirdiği kişinin adını açıklamak için yarın bir toplantıya katılmayı kabul etti.

Bu farkındalık üzerime soğuk bir gölge gibi çöktü: Toplantı şartı, dinamiklerimizi temelden değiştirmişti. Jace benim zaman çizelgemi, karar verme gücümü elinden almıştı.

"Bana yasal koruma sağlıyor," dedim yavaşça, profesyonel gerçekliği duygusal tepkimden ayırmaya çalışarak. "Ama aynı zamanda beni köşeye sıkıştırıyor."

Parmaklarım telefonu sıkıca kavradı. İçimdeki kariyer kadını onun konumunu anlıyordu. Bir satın alma sırasında şirketinde bulunan bir avcı, onun ele alması gereken bir sorundu. Ancak, yıllarca kariyerini tuğla tuğla inşa eden kadın, yine onun için kararlar alınmasından rahatsızdı.

Ona güvenmeye başlamıştım, onun farklı olabileceğine inanmaya başlamıştım. Şimdi ise o kadar emin değildim.

"Ya bu beni korumakla hiç ilgisi yoksa?" Telefonumu ısırılmış gibi yere bıraktım. "Ya bu sadece kendi kıcını korumak içinse?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O, büyük bir satın alma işleminin ortasında. Çalışanları arasında bir tacizci olduğunu biliyor." Kahkaham acıydı. "Belki koruma teklif ediyor, ama ya bu, bana olanları umursamaktan çok Jace'i korumak içinse?"

"Bu iyi bir şey değil mi? O adamı kovmak istemesi?" "Belki," diye fısıldadım. "O zaman neden bu kadar acı veriyor?"

Bütün bunların Jace'in gerçekten umursadığı için değil, sadece kendini korumak için yaptığı olduğunu düşünmek?"

Dakota'nın yüzü acıma ile yumuşadı. "Ama korunuyorsun, değil mi?"

"Yasal olarak mı? Sanırım öyle. En azından *bu* suçtan dolayı kovulmaktan korunuyorum." İnsan kaynakları departmanının kayıt dışı uyarısı kafamda yankılanıyordu. "Ama beni başka yollarla zorlayabilirler. Asla yetişemeyeceğim kadar çok iş yükleyip, *performans* sorunları nedeniyle beni kovabilirler."

Yani, Jace'in seçimlerimi benden almayacağına güvendiğim halde, doğru şeyi yapacağına nasıl güvenebilirim ki?

"Ne yapacaksın?"

Cevapları bulabileceğimi umarak içkime baktım.

"Bilmiyorum. Ama görünüşe göre bunu çözmek için sadece yarın sabaha kadar vaktim var."

SCARLETT

"Anne?" Dairemin kapısını açtığımda onu koridorda kıpır kıpır dururken buldum, çocukluğumdan beri yaptığı gibi dirseklerini ovuşturuyordu. Midem düğümlendi. O bakışı tanıyordum, yardım istemekle gelen çaresizlik ve utançtan oluşan zehirli bir karışımdı. "Bugün gelmeni beklemiyordum."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Sesi o kadar kısık çıkıyordu ki, neredeyse duyamıyordum. Bir zamanlar sarı olan saçları giderek daha fazla griye dönüyordu, sanki hayatındaki bu yeni bölüm onu daha hızlı yaşlandırmış gibi.

"Hey, sen asla rahatsızlık vermezsin." Onu içeriye davet ettim, eşikte hala tereddüt ettiğini fark ettim, yıllarca kendi evinde odalara girerken izin isteme alışkanlığının bir kalıntısıydı bu. "*Mi casa es su casa*, hatırladın mı? Bunu konuşmuştuk."

Oturma odamda duruyordu, küçük ve kaybolmuş görünüyordu. "Acaba ben..."

"Anne." Gülümsedim. "Sorun değil. Neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter."

"Benzin fiyatları yükseldi," diye patladı, dirseğini kaşıyarak. "Ve bu hafta dört iş görüşmem var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Dört mü?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Gerçekten yaklaşıyorum galiba."

Göğsümde gurur ve hüznün belirdi. Dürüst olmak gerekirse, birine yardım etmekle onu şımartmak arasındaki çizginin nerede olduğunu hala anlamaya çalışıyordum. Belki her seferinde doğruyu yapamıyordum, ama onun yeniden ayağa kalkmasına yardım etmek için elimden geleni yapıyordum. Sonuçta, sonunda babamdan ayrıldığı için gerçekten gurur duyuyordum.

Onunla ilgili duygularım bir kaleydoskop gibiydi, hepsi birbirine karışmıştı ve her gün farklı bir duygu baskın çıkıyordu. Sanki bir parçam sadece babama değil, ona da kızgındı. Bazen, öfke asit reflü gibi kabarcıklar halinde yükselirdi. Neden beni korumamıştı? Neden babam ikimizi de terörize ederken sessizce ve titreyerek izlemişti? Sonra suçluluk duygusu gelirdi ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissederdim. *Kim birinin istismara uğramasına kızar ki?*

Her kuruşu, her kararı nasıl kontrol ettiğini hatırladım. Onun özgüvenini sistematik olarak nasıl yıktığını, sonunda onsuz yaşayamayacağına inandırdığını hatırladım. Usta bir manipülatör olarak, ona üniversite diploması olmadan asla iş bulamayacağını, iş bulamazsa mahkeme beni ondan alacağını ikna etmişti.

Ben onun en büyük kozuyum. Annemi tuzağa düşüren piyonum.

"En azından Scarlett'i değil, beni dövüyor," diye bir keresinde annemin söylediğini duymuştum. "En azından Scarlett'in yiyeceği ve başını sokacak bir evi var." Sanki bir canavarla yaşamak, evsizler barınağında yaşamaktan daha iyiyormuş gibi. Sanki ikimize bıraktığı morluklar deriden daha derine inmiyormuş gibi.

Ama bugün? Bugün, şükranı seçtim. Annem dışarıdaydı. Güvendeydi. Dakota'nın onun adına kiralamama yardım ettiği bir dairede yaşıyordu, böylece babamın izini süremeyeceği bir belge izi yaratılmıştı. Bu işi kaybetmemem için bir neden daha. Annem dairesini kaybederdi, Dakota'nın kredisi dibe vururdu ve tüm kart evi yıkılırdı.

Ama bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Tabii ki anne." Çantamdan nakit para çıkardım ve annem yine özür dilemeye başlamadan önce titrek ellerine sıkıca bastırdım.

Gözleri doldu. "Seni gururlandıracağım, Scarlett. Her kuruşunu takip ettim..."

"Dur." Ellerinizi sıktım. "Geri ödeme istemiyorum. Senin güvende olmanı istiyorum."

Özgeçmişini paylaşıyor, iş avantajlarını soruyor ve onlarca yıldır korunmuş olduğu bir dünyada nasıl var olacağını öğreniyordu. Birçok yönden annem bir genç gibiydi ve ben onun isteksiz yetişkinlik rehberiydi.

"Yemek yedin mi?" diye sordum. "Ben de tam yemek yapacaktım."

Annem akşam yemeğinde bana eşlik etti. Daha hafif konular hakkında konuştuk ve bir ara gülüp eğlendik bile. Annemin deneyimlemesini istediğim bir başka şey de buydu: normallik. Her şey karanlık, ağır ve şiddet uygulayan babamla ilgili olmak zorunda değildi. Normal deneyimler ne kadar çok olursa, o kadar normal hissedeceğini düşünüyordum.

Yine de, gözlerimin görünür olan yara izlerine kaymaması zordu.

Akşam yemeğinden sonra annemi asansöre kadar geçirdim, ikimiz de rahat bir sessizlik içinde aşağı indik. Ağır cam kapılardan geceye doğru ilerlerken lobinin floresan ışıkları başımızın üzerinde vızıldıyordu.

Akşam sıcaktı, insanları apartmanlarından ateş böcekleri gibi dışarı çeken türden bir sıcaklıktı ve sokak lambaları paralel park edilmiş arabaların üzerine sıcak bir hale oluşturuyor, çünkü yağmurdan kalan su birikintilerini parıldayan havuzlara dönüştürüyordu.

"Bak." Annem, yangın musluğu ile nakliye kamyonunun arasındaki çok rağbet gören bir yere sıkışmış arabasını işaret etti. "Bu sefer sadece iki denemede paralel park ettim."

Gülümsedim. "Yakında bana püf noktalarını öğreteceksin."

Arabasına neredeyse varmıştık ki, arkamızda yeni ayak sesleri duydum.

"Seni bulacağımı biliyordum."

O ses. Kanım damarlarımdaki buz gibi dondu ve annem keskin bir nefes aldı.

Yavaşça, çok yavaşça döndük ve en kötü kabusumu gördük.

Otomatik olarak hareket ettim ve arabaların arasından iri yarısı bir figür ortaya çıktığında annemi arkama ittim. Sokak lambası yüzünü aydınlattı ve o tanıdık yüz hatları neredeyse vahşi bir şeye dönüştü.

"Baba," diye tükürdüm, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Avuçlarım terden kaygandı, ama sesimi sabit tuttum. Ona korkumu duyma zevkini yaşatmayacaktım.

Bu anın geleceğini hep biliyordum. Kafamda binlerce kez prova yapmışım. Ama şimdi burada, annem arkamda titreyerek dururken, hiçbir hazırlığın yeterli olup olmayacağını merak ettim.

JACE

E-postama hiç cevap vermedi.

Scarlett'in apartmanının karşısında durmuş, karanlıkta yüzlerce yargılayıcı göz gibi parıldayan pencereleri izliyordum. Burada ne işim vardı? Gizlilik sözleşmesinin şartları yarına kadar bekleyebilirdi. Bu gece, şirketin dışında, özel olarak onunla birlikte gözden geçirmem için hiçbir mantıklı neden yoktu.

Ama sen buraya gizlilik anlaşması için gelmedin, değil mi Lockwood?

Hayır. Buraya geldim çünkü günüm sona erdiğinden beri aklım tek bir düşünceyle meşguldü: ona kim zarar vermişti ve onu bulduğumda ona ne yapacaktım? Derimin altında kaynayan öfke, harekete geçmemi, cevabı yarın değil, bu gece almamı istiyordu.

Şoförüne bunun hızlı bir iş meselesi olduğunu söylemiştim. Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim, Scarlett'in binicilik yapmaya gitmeden önce kıyafetlerini alması için. Her şey karmaşıklaşmadan önce.

Tanrım, neye dönüşüyordum ben? Bir çalışanın dairesi önünde takıntılı bir sapık gibi duruyordum. Bir kadının dairesi. Hem de iş yerinde tacize uğramış bir kadının.

Git buradan. Hemen.

Beynimin iş tarafı, geri dönüşü olmayan bir sınırı geçmeden önce gitmem için bana bağıırıyordu. Çünkü o daireye çıkarsam... Scarlett'in dudaklarının görüntüsü, kahkahasının hatırası, kollarımda hissettiğim o his...

Dur.

Bu kadardı. Bunu yapamazdım. Yapmayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve ayrılmak için döndüm, şoförümün blokun aşağısında beklediği yere geri dönmek için, ama aniden onu gördüm.

Scarlett dışarıdaydı.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde içim bir anda burkuldu. Başka bir kadının önünde durmuş, sert ve koruyucu bir duruş sergiliyordu.

Her ikisi de birine bakıyordu. Bir adama.

Vücudum gerildi, içgüdülerim nedenini bilmesem de onun tehlikede olduğunu haykırıyordu. Adamın hareketlerinde, ağırlığının kaymasında, duruşundaki karanlıkta her türlü alarmı çaldıran bir şey vardı.

Başımı eğip etkileşimi izlerken, dehşetle bir şey fark ettim:

Bu adam bir avcıydı.

Ve Scarlett'e doğru ilerliyordu.

SCARLETT

Babam tam da hatırladığım gibiydi. Kesilmesi gereken kahverengi saçları, gri saçlarla karışık sakalı, yıllardır spor salonuna adım atmamış yumuşak vücudu ve tüm ışığı engelliyor gibi görünen geniş omuzları. Tıpkı yıllardır hayatımızdan ışığı çalmış gibi. Gözleri daha ince, daha koyu görünüyordu, sanki kahverengi rengi abanoz rengine dönüşmüş, uzun zaman önce ruhunu ele geçirmiş gölgeye teslim olmuş gibiydi.

"Arabaya bin, Nancy." Babam küçük bir bıçak çıkardı ve kimsenin görmemesi için yanına saklayarak çenesiyle annemin arabasını işaret etti. Sanki marketten eve bırakıyormuş gibi, kamuya açık bir kaldırımda annemin hayatını tehdit etmiyormuş gibi.

Çocukluğumdan görüntüler zihnime hücum etti. Küçük bir kızken, yatağımın altında saklanıp, kulaklarımı kapatarak acı ve çığlık sesleri, gözyaşları ve dehşet karşısında ağladığım zamanlar. Sonunda dışarı çıkıp kanlar içinde ve hırpalanmış annemi bulduğumda, "Çok üzgünüm anne" dediğim zamanlar. Çünkü onun anneme bunu yapmasına izin vermiştim. Onu terk etmiştim. Kendimi korumak için saklanıyordum.

İçimdeki gücü bulmam yıllarımı almıştı ve bazen yine o korkmuş küçük kız gibi hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama bir daha asla bu canavardan kaçmak için yatağımın altına saklanmayacaktım. Onu bir daha asla terk etmeyecektim. O kanlı anıların suçluluğu beni neredeyse mahvetmişti.

Babam bıçağı eğdiğinde, bir adım daha koruyucu bir adım attım, kendimi onların arasına sıkıca yerleştirdim ve annemi bedenimle korudum. Kalbim göğsümde çarpıyordu, ama sesim sabit çıkıyordu.

"Yapma," dedim ona, gözlerimi ondan ayırmadan. "Eğer yaparsan, bu geceyi atlatamazsın."

"Bu kadar dramatik olma," diye alaycı bir şekilde dedi.

"Git. Yoksa polisi arayacağım." Elim, telefonumun bulunduğu cebime doğru kaydı. Doğrusu, ne olursa olsun polisi arayacaktım, ama ona bunu söylememe gerek yoktu.

O, çok tanıdık bir ifadeyle sırtıttı, bu ifade midemi düğümledi. "Buraya gelmeleri zaman alır."

"Aile içi şiddet uzmanı gibi konuşuyorsun." "Son uyarı. Arabaya bin."

"Scarlett," diye fısıldadı annem, arkamdan çıkmaya çalışarak. "Ben onunla gideceğim." Sesi titriyordu.

"Gitmeyeceksin," dedim, onu nazikçe geri iterek. "Annemi dinle, Scarlett. Kenara çekil."

"Onu istemiyorsun," diye suçladım, göğsümde hissettiğim korkuya rağmen çenemi kaldırarak. "Seni reddeden bir kadını istemiyorsun."

Gözleri kısıldı. "Ne istediğimi bilmiyorsun."

"Sen sadece onu kontrol etmek istiyorsun. Ve şimdi seni terk ettiği için onu cezalandırmak istiyorsun."

"Seni bulmak oldukça zor oldu." Bizi korkutmak için yarım adım yaklaştı.

"Amacım da buydu." Omuzlarımı düzelttim. "Şimdi polisi aramadan önce buradan git."

O bir adım daha attığında titrememeye çalıştım, ama her zamanki ucuz marka tıraş losyonunun kokusu, yıllardır unutmaya çalıştığım anıları bir anda geri getirdi. O koku. Sık sık annemin kanyla karıştırdı.

"Olay çıkarma, Scarlett." Sesi alçak ve tehditkardı.

Acı bir kahkaha attım. "Bu, toplum içinde en sevdiğin sözdü. 'Olay çıkarma, Scarlett.' 'Beni utandırma, Nancy.' Artık işe yaramıyor. Git. Hemen. Ve bir daha geri dönme."

Hareket etmedi. Sadece o ölü gözlerle bana bakıp hesap yapıyordu.

"Sana karşı aktif bir uzaklaştırma emri var," diye devam ettim,

. "Ve orada, orada ve orada kameralar var." Yüzünden gözlerimi ayırmadan işaret ettim. "Gelirsen yakalanacağından emin olmak için kendi keşifimi yapmayacağımı mı sandın? O bıçağı kullanırsan, işin biter. Hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin."

Burun delikleri genişledi. "Sen her zaman çalkantılı küçük bir kaltak oldun." "Sen de her zaman en büyük korkak oldun." Bu sözler dilimde dilimde zafer gibi tadı vardı.

Diğer eli, benim çok fazla odaklanmadığım el, bulanık bir hareketle hareket etti. Karşı koyacak vaktim olmayan bir hareket. Yanağımda bir ağrı patlaması hissettim ve yere düştüm.

Beton avuç ilerimi sıyırdı, kendimi tutarken kulaklarım çınladı, gözlerim karardı.

Ne olduğunu bile anlayamadan, bu kez sokaktan gelen yeni bir bulanıklık gözümün önünden geçti.

Babam, homurdanarak, bacakları ve küfürleri birbirine dolanmış halde kaldırıma düştü.

Acının sisinden, onun iyi bir samaritan tarafından yere indirildiğini anladım. Ve o iyi samaritan şimdi babama yumruk atıyordu. Tekrar tekrar. Acımasızca. Her darbe, bir şekilde adalet gibi hissettiren mide bulandırıcı bir ses çıkarıyordu. Sorun şu ki, babam karşılık verdi ve adamı kendinden uzaklaştırarak yere düşürdü.

Ayağa kalkmaya çalışırken, babam düşen bıçağını almaya uzandı, ama ben onu tekmeledim ve bıçak binaya doğru uçtu.

Yabancı, sokak lambasının ışığının hemen dışında babamı tekrar betona yatırdı. Polisi aramak için cep telefonumu çıkarırken, yabancının yürüyüşünde tanıdık bir şey olduğunu fark ettim. Takım elbise giyyordu. Görünüşe göre pahalı bir takım elbiseydi, ama şimdi kirli kaldırımında mahvolmuştu.

Son bir yumruk. Babamın yüzüne attığı son bir yumruk, onu inlemeye ve sonunda karşı koymayı bırakmaya zorladı. Sonra iyi kalpli adam, yumruklarını sıkıp göğsünü kabartarak ayağa kalktı ve sonunda bana döndü.

Midem altüst oldu. "Jace?"

SCARLETT

Babam sıçrayıp kaçtıktan sonra (size onun lanet olası bir korkak olduğunu söylemişim), Jace üç parçalı takım elbisesiyle benimle babamın kaybolduğu yerin arasında durdu, kolları yanlarında, geri dönebilecek her türlü tehlikeye karşı bir insan kalkanı gibi.

Garip. Bu mutlak kaos anında bile, kalbim onun koruma eylemini ve müdahale etmek için ne kadar önemsedığını kaydetti. Yani, lanet olsun, neden burada olduğunu bilmiyordum, ama o anda ortaya çıktığı için minnettardım. Bu kesin.

Onun korumasını takdir etmek beni zayıf yapmazdı. Annemin yıllarca dayak yemesini izledikten sonra, bazen destek olmadan kendini güvende tutamayacağını zor yoldan öğrenmişim. Örneğin, anneme verdiğim yardım.

Her halükarda, her zaman kalkan olmak zorunda olduğumu hissetmişim. Beni koruyan kimse olmamıştı.

Şimdiye kadar. Ve Tanrı yardımcım olsun, bundan hoşlanıyordum.

Tamam, bunu

Asla Başa Çıkamayacağım Rahatsız Edici Duygusal Açıklamalar dosyasına koyun.

Jace'in gözleri bana yönelik olmayan ama yine de yakıcı bir öfkeyle parlıyordu.

"İyi misin?" Sesi çelik gibiydi.

Döndüğümde annemin titrediğini gördüm, kollarını kendine dolamıştı ama fiziksel olarak zarar görmemişti.

"Hey," dedim, omuzlarından tutup. "Sorun yok anne. O gitti."

"Bizi buldu," diye fısıldadı, sesi çok kısık.

"Dairemi bulması an meselesiydi." Omuzlarını nazikçe sıktım.

"Güvendesin. Daire senin adına değil, hatırladın mı?"

Gözleri, babamın kaybolduğu yere sabitlenmiş, gözyaşlarıyla parıldıyordu, burnu kızarmıştı, ama bir süre sonra başını salladı.

Bu bana geri dönüp beklenmedik koruyucumuzla yüzleşme fırsatı verdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sanki beni duymamış gibiydi. Dikkatini, muhtemelen yaralanma belirtileri aramak için vücudumu incelemekle meşgul ediyordu, ta ki bakışları sonunda yanağıma takılana kadar.

"Siktir." Bu tek kelime endişe ve öfkeyi taşıyordu, hatta cesaretimi toplayıp söylemek gerekirse, intikam arzusuna da yakındı. Elini kaldırdı, dudakları sert bir çizgiye dönüştü ve başparmağını elmacık kemiğim boyunca gezdirdi.

Ben bir anlığına yüzümü buruşturarak inledim. Çünkü şimdi ona baktığımda, gözünün yanında şişmeye başlayan kırmızı bir leke gördüm. Benimkinden çok daha büyük bir lekeydi.

"Yaralanmışsın," dedim, düşünmeden elimi uzattım. Sonra vücudunu vücudunu *aradım* çünkü, lanet olsun, babamın bıçağı vardı.

"Başka yerinden de yaralandı mı?" diye sordu Jace.

"Bıçaklandın mı?"

"Elmacık kemiğin kırılmış olabilir."

Ceketini kaldırıp karın kaslarına, göğsüne ve kollarına kesik izi olup olmadığına baktım.

"Gözün şişmiş," dedim, elim yüzüne yakın bir yerde duruyordu.

"Buna bir bakılması lazım." Gözleri yarama takılmıştı. "Ben iyiyim," dedim, ama duyulmamış gibi görünüyordu. "İyi misin?"

Jace telefonunu çıkardı, hızlıca bir numarayı aradı ve durumumuzu ve adresimizi ilettiler. Birkaç dakika sonra, sanki sihirli milyarder güçleri tarafından çağırılmış gibi, siyah bir sedan geldi.

"Arabaya bin." Aynı kelimelerin, birkaç dakika önce başka bir adamın ağzından çıktığında bir tehdit gibi gelmesi, Jace'in ağzından çıktığında ise bir koruma gibi gelmesi garipti.

Jace kapıyı açtı ve anında itaat edilmeye alışkın bir adamın sabrıyla bana arka koltuğa binmem için işaret etti.

"Annemi bırakmayacağım," dedim.

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Gitmeni istemiyorum. İkiniz de lütfen binin."

Sabırsız bir sürücü sedanın arkasına yanaşıp kornaya bastı.

"Annemi içeri götürmem lazım. Ve polisi ara," diye itiraz ettim, adrenalinim azalmaya başlamış ve yanaklarım zonklamaya başlamış olsa da.

"Polis çoktan arandı," dedi Jace soğukkanlılıkla. "Bizi hastanede bekliyorlar."

"Ne? Kim tarafından?" Ve *neden* hastanede buluşuyorlar? Kaşlarım havaya kalktı, ama yanaklarımdaki acı yüzünden bu hareketi hemen pişman oldum.

KLAKSON, KLAKSON. "Yoldan çekilin!" diye bağırdı bir adam arabasından.

Jace döndü ve sürücüye attığı bakış, uyarıcı bir bakış olmalıydı ki adam koltuğuna çöktü. Ne yazık ki, arkasında başka bir araba vardı ve o da sabırsızlık trenine katıldı.

"Şoförüm onları çağırdı," dedi Jace, bana dönerek. "Şimdi lütfen bin, Scarlett." Adımı söyleme şekli - ne yalvarır gibi, ne de emir verir gibi - içimde bir şeyler uyandırdı.

Etrafımızda, kötü bir film gibi bir sahne yaşanıyordu: Korna alan bir dizi araba, hareket etmemizi bekleyen öfkeli sürücüler, hareketlerini yavaşlatan ve bize ucube gibi bakan yayalar.

Anneme, Jace'e ve etrafımızda büyüyen kalabalığa baktım. "Bin anne," dedim sonunda ve onu arabaya doğru yönlendirdim.

Onun yanına otururken Jace'in gözlerine baktım. Gözlerinde rahatlama ve başka bir şey vardı. Bana, tüm erkeklerin babamın acımasızlığıyla yaratılmadığını hatırlatan bir şey.

"Buraya gelmeyi nasıl bildin?" diye sordum.

SCARLETT

"Bu gerçekten gereksizdi." Her hareketimde kırışan kağıt kaplı sedyede rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordum, alkol mendillerinin kokusu hafif kan kokusuyla karışıyordu.

Neden daireme geldiğini cevap vermeyi reddetti, önce yaralarımı incelemek ve fiziksel olarak iyi olduğumdan emin olmakla meşguldü.

"Beni memnun et." Jace duvarın yanında duruyordu. Hâlâ üç parçalı takım elbisesini giyyordu, ancak kravatı gevşek duruyordu ve gömleği hafif kan lekeleriyle kaplıydı. Onun mu yoksa babamın mı kanı olduğunu anlayamadım.

"Arabaya bindiğimden beri bunu en az on kez söyledin."

PA sisteminden uzak bir kod duyurusu yankılandı, ardından kapımızın önünden geçen lastik tabanlı ayakkabıların gıcirtısı duyuldu.

"Görünüşe göre, ikna edilmesi zor birisin." Gözünün etrafındaki kızarıklık şişliğe rağmen, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Bunu kabul etmemin tek nedeni, senin de muayene olmayı kabul etmen. Yüzün benimkinden çok daha kötü görünüyor." Dikkatim, yaralı, çatlamış ve morarmaya başlayan parmak eklemlerine kaydı. "Elin de öyle. Tanrım, umarım kırılmamıştır."

"Polis bile bana hak verdi," diye hatırlattı Jace, hareket ederken tavandaki ışık kol düğmelerine yansıyor.

Polis sorgusu sandığın kadar uzun sürmedi. *Eski şiddet uygulayıcı yine iş başında.* Bu tür şeyler muhtemelen önceden doldurulmuş alanlardı. Polislere minnettardım ama kimsenin annemi babamın karanlık yüzünden gerçekten koruyamayacağından endişeliydim.

"Annemin yanından ayrılmamalıyım."

"Şu anda yanında bir güvenlik görevlisi var."

"Ya babam onu burada aramaya gelirse? Güvenlik görevlisini geçerse?" Parmaklarımı yatağın kenarında gezdirdim.

"Hastanenin metal dedektörlerinden, hastane güvenliğinden ve işinde çok iyi olduğunu garanti ederim bir güvenlik görevlisinden geçmesi gerekecek." Sesi

yumuşadı. "Annen güvende. İstersen, güvenlik görevlim onu eve götürebilir."

"Hayır," dedim, hareketin zonklayan yanağımı çekmesiyle yüzümü buruşturarak. "Geceyi onunla geçirmek istiyorum." Korkmuş olacaktı ve ben de onun için endişelenerek uyuyamayacaktım. "Bu arada, nasıl oluyor da her saat başı elinin altında güvenlik var?"

Tek bir telefonla, kulaklıklılı silahlı bir adam geldi.
Bundan daha anormal bir koruma olamaz.

"İş hayatında bazen büyük düşmanlar edinebilirsin."

Cidden mi? Tüm CEO'lar, çoğu insanın DoorDash'i olduğu gibi güvenlik görevlilerini de tutuyor mu? Ama şu anda daha önemli şeyler için endişelenmem gerekiyordu. Yani, bu geceyi zihnimde tekrar tekrar yaşamamanın dehşeti.

Tanrım, annemi arabasına kadar götürmeseydim, ona ne olurdu?

?

"Teşekkür ederim," dedim, ama bu sözler onun yaptıklarının ağırlığı karşısında yetersiz kalıyordu.

"Yaptığın şey için."

Jace başını hafifçe eğdi ve beni inceledi. "Sorularım var."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Sorabilir miyim?"

"Bunu hak ettin. Beni ve annemi korumak için resmen dayak yedin, o yüzden sorabilirsin." Yarama acı veren zayıf bir gülümseme attım.

Aniden, acil servisin kapısı açıldı ve tanıdık bir çift göz benimkilere kilitlendi.

"Scarlett?" Blake'in kaşları birleşti.

Dr. Blake Morrison, en iyi arkadaşım Tessa'nın erkek arkadaşıydı. Mavi önlük ve beyaz laboratuvar ceket giymişti, boynuna stetoskop asılıydı.

"Blake." Elbette onu bu gece burada görme ihtimalinin olduğunu biliyordum, ama bunun iyi (rahatlatıcı) mı yoksa kötü (benden önce Tessa'ya anlatabilir) mi olduğu henüz belli değildi.

Gözleri yüzümdeki izi gördüğünde kısıldı, sonra Jace'e çevirdi.

"Ne oldu lan?" diye sordu, suçlayıcı bir tavırla. Hiç de doktor gibi değildi, ama dediğim gibi, o benim en iyi arkadaşımın erkek arkadaşıydı.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Jace, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Bir dakika. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye tekrarladım.

Ama Blake yüzümü incelemekle meşguldü, parmaklarıyla muhtemelen muhteşem bir çürük haline gelen izi nazikçe yokluyordu. Babamın eserini birkaç saniye inceledikten sonra, Blake'in dikkati Jace'e kaydı. Özellikle de çok şişmiş parmak eklemlerine.

Blake, parmak eklemleri ile yüzüm arasında bakışlarını gezdirdi, sonra patronumun patronunun patronunun patronuna kalp krizi geçirecek kadar şiddetli bir bakış attı.

"Jace, bu bir aile içi şiddet olayıysa, seni fena halde pataklayacağım." Parmakları yanlarında gerildi.

Jace'in çenesi gerildi. "Gerçekten mi, Morrison? Beni daha iyi tanırırsın!"

"Parmak eklemlerinde morluklar var. Onun yanağında morluklar var. Bu adil bir sonuç. Şimdi açıklamaya başlasan iyi olur. Çünkü biz arkadaş olabiliriz, ama kadına şiddet? Eğer ona bunu yaptıysan, sana yoğun bakım ünitesine tek yön bilet veririm."

"Yüzümdeki yarayı fark ettin mi?"

"Bana bunu o yapmadı," diye güvence verdim, testosteron seviyelerini ölçmeye başlamadan önce araya girdim.

"Tanrım, Morrison." Jace, zaten dağınık olan saçlarını eliyle düzeltti.

Adil olmak gerekirse, Blake acil servis doktoruydu ve bu durum gerçekten de oldukça şüpheli görünüyordu. Ayrıca, onun savunması olarak, en azından sormaması etik olmazdı, kardeşlik kodu olsun ya da olmasın. en azından sormaması etik olmazdı, erkekler arası kurallar olsun ya da olmasın.

"O zaman ne oldu?" diye sordu Blake.

"Görünüşe göre yanağım sperm bağışçımın eline çarpmış." diye cevapladım.

"Sperm bağışçın mı?" diye sordu Blake.

"O, *baba olarak* adlandırılmayı hak etmiyor. Bu, yüzüme karşı şiddet uyguladığı ilk sefer değil."

Tamam, bu Jace'in yüzünün tamamen kızarmasına neden olmuş gibiydi. Cidden, adamın nefes alması gerekiyordu, yoksa bayılabilirdi. Şakakındaki damar derisinden fırlayacak gibi görünüyordu.

"Tanrım, Scarlett." Blake, beni irkilten bir sesle bir çift lateks eldiven giydi.

Bu arada, Jace bunu çok iyi fark etti.

"Siz ikiniz nasıl tanışıyorsunuz?" Jace, yaralı eliyle Blake ve beni işaret ederek tekrar sordu.

"Bu Tessa'nın en iyi arkadaşı," dedi Blake, metal tepside antiseptik ped alırken sonunda cevap verdi.

Jace tavana baktı. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Tessa, sperm donörünün şiddet eğilimini biliyor mu?" Blake, tekerlekleri muşamba zeminde gıcırdayan tekerlekli tabureyi yatağının yanına çekti ve daha iyi görebilmek için yüzümü eğdi.

"Sana söylemedi mi?"

"Söylemeli miydi?"

Gülümsedim, yanağım gerilince yüzümü buruşturdum. Ona söylememesini istemiştim ve benim bilgileri gizli tutması benim için çok önemliydi. Gizlilik demişken...

"Ona bu gece beni burada gördüğünü söyleme," dedim, Blake'e en tehditkar bakışımı atarak. "Korkup aşırı tepki verecek ve şu anda bununla uğraşacak enerjim yok."

Blake yaramı temizlemeye başladı, keskin acı gözlerimi yaşarttı. Küçük beyaz pamuklar kırmızı lekelerle geri geldi, cildin hafifçe yırtıldığını doğruluyordu. Bir hemşire de bunu gayet iyi temizleyebilirdi, ama o bunu kendisi yapıyordu çünkü ben bendim. Kız arkadaşının en iyi arkadaşı.

"Tessa'yı arama," diye tekrarladım.

"Tessa'yı aramazsam, hayalarımı keser," dedi soğukkanlılıkla. "Hayalarımı seviyorum."

"Blake..."

"Üzgünüm, ama burada olduğunu bilmek isteyecektir."

Tessa'ya söylemek istemediğimden değil, sadece işyerindeki taciz olayından dolayı konuşacak halim kalmamıştı (bu arada, ona da anlatmam gerekiyordu) ve şimdi de babam ortaya çıktı, kafam allak bullak olmuştu ve...

"Yorgunum ve tek istediğim eve gidip uyumak, lütfen." "Scarlett, sen onun yanında oldun; o da senin yanında olmak isteyecek." Blake yanağıma kelebek bandaj uyguladı.

"Tessa'nın kalbi durdu. Sperm donörüm bana tokat attı. Arada büyük fark var. Lütfen. Şu anda bunu konuşmak istemiyorum. Söz veriyorum, onu arayıp daha sonra bir şeyler içmek için randevu ayarlayacağım. Tamam mı? Ama bu gece olmaz."

Ama Blake hiçbir şey söylemedi. Tartışmamın yönünü değiştirmek üzereydin ki Jace öne çıktı.

"Ona söyleme," dedi.

Blake ona bir bakış attı.

"Sana söylememeni istiyor, o yüzden söyleme," diye devam etti Jace.
"Bir neden arıyorsan, ona söylersen başını belaya sokacak o sinir bozucu HIPAA yasalarını gerekçe gösterebilirsin."

Doktor sinirli bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Otur, Jace," dedi. "Sırada seni muayene edeceğim."

"Yani Tessa'ya söylemeyeceksin, değil mi?" Onun el işçiliğine dokundum.
Blake lateks eldivenlerini bir çırpıda çıkardı ve bir kutuya attı.

"Tamam," dedi Blake. "Ama onu yakında arasana."

SCARLETT

Dairemin kapısını açarken yanağım zonkluyordu. Jace, güvenliğımden emin olmak için beni eve, hatta içeriye kadar eşlik etmekte ısrar etmişti. Polis babamı bulmuş ve tutuklamıştı. Bu kez benim adıma ikinci bir uzaklaştırma emri çıkarılmasının bu kadar çabuk olması beni şaşırtmıştı, ama yine de bunun için minnettardım.

Jace'in kravatı artık yoktu ve gömleğinin üst düğmeleri açıktı, boğazının dibindeki açıkta kalan çukur dikkatimi çekti ve parmaklarım o pürüzsüz cildi okşamak için kaşınmaya başladı.

Bu arada, bu istenmeyen duyguların akınına yardımcı olmuyordu.

Posta pulu büyüklüğündeki mikroskobik daireme bakındı. Oturma odası sadece bir kanep, iki kişilik bir koltuk ve bir televizyon sığacak kadar büyüktü ve mutfakta, zaman zaman vızıldayan ve tıkırdayan, sanki içinde ataçlar takla atıyormuş gibi görünen, gerçekten küçük aletler vardı. Chicago sakinlerinin alan yönetimi sorunu yaşaması alışılmadık bir durum değildi, ama o daireyi incelerken gözlerinde bu sorunun döndüğünü görebiliyordum. Birçok şirketin sahibi olarak, benim konumumdaki birinin bu yaşam koşullarını çok aşan bir maaşı olacağını bilirdi.

"Fazla bir şey değil," dedim. "Ama şu anda alabileceğim tek şey bu."

Başını eğdi, sanki çok merak etmiş gibi, ama maddi sıkıntıları mı sorarak beni kırmak istemiyordu.

"Annemin evinin kirasını ben ödüyorum," diye açıkladım.

Başparmağıyla alt dudağını sıyırdı ve, Tanrım, bu çok seksi bir hareketti.

"Annenin masraflarını sen karşılıyorsun," diye tekrarladı, yarı ifade, yarı soru şeklinde.

"Uzun hikaye."

"Duymak isterim."

Olan biten her şeyi sindirmeye çalışarak iç geçirdim.

"Normalde bunu kimseye anlatmam, ama sanırım aşağıda gördüklerinden sonra neler olduğunu tahmin edebilirsin

..." Bu da beni ilk soruya götürdü. O ortaya çıktığı andan beri sormak istediğim, tamamen yalnız kalana kadar ondan gerçek bir cevap alamayacağımı hissettiğim soru.

Neden hayatımın en mahrem anlarından birine tanık oldu? Garip bir şekilde, bundan utanmadım. Nedense, onun yanında kendimi yargılanmış hissetmedim. Arabada da, acil serviste de. Hiçbir zaman.

"Neden buraya geldin?"

Jace'in gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde belirsizlik belirmişti. "Kendime bunun gizlilik anlaşması yüzünden olduğunu söyledim. Ama gerçek şu ki, seni düşünmeden duramadım, Scarlett." Sesindeki samimi dürüstlük, istemeden de olsa göğsümü ısıttı.

Kafamı salladım. "Ama düşünmelisin. Şirket politikası diyor ki..."

"Ne dediğini biliyorum." Başının arkasını tuttu, parmakları bu bilgi çok üzücüymüş gibi koyu saçlarını taradı. Sonra gözlerini tekrar benimkilere kilitledi. "Gerçek şu ki, o barda ayaklarımın dibine düştüğün andan beri seni düşünmeden duramıyorum. Başka bir kadına karşı hiç böyle hisler beslemedim. Bu oldukça... dikkat dağıtıcı."

Bu iri, güçlü adamın kontrolünü kaybettiğini itiraf etmesi çok sevimliydi. Milyar dolarlık hesap tabloları sahibi adam, birdenbire duygularını düzgün bir formülle veya PowerPoint sunumuyla açıklayamaz hale gelmişti.

"Sence bunun nedeni nedir?" diye sordum.

"Bunun sadece şartların bir sonucu olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım," dedi, belirsiz bir şekilde eliyle işaret ederek. "Yabancıların tesadüfen karşılaşması, bir daha asla konuşma niyetleri olmadan." Dudakları bir anlığına yukarı kıvrıldı. "İkimiz de gerçek kimliklerimizi kapıda bırakıp sadece... birbirimizin tadını çıkardık. Gündem yok, oyun yok, senin benim banka hesabımın veya şirket hisselerimin peşinde olup olmadığını merak etmem yok."

İçini çekti.

"Bunun benim için ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?" Sesi alçaldı. "Wall Street'in altın çocuğu Jace Lockwood olmak zorunda olmamak, *Financial Times*'ta alıntılanmasın diye her kelimesine dikkat etmek zorunda olmamak?" Başını salladı. "Seninle birlikteyken zırha ihtiyacım yoktu. Sadece... özgür olabilirdim."

Onun gardını indirmesi içimde bir şeyleri değiştirdi: tehlikeli bir fay hattı açıldı ve ben düşünmüştüm orada sadece sağlam bir zemin vardı. Şimdi

bir deprem başlatmakla tehdit ediyordu.

"Ama seni kafamdan çıkaramamemin sebebi bu değil," diye devam etti. "O barda yere düştüğün o an vardı." Bir an durdu, kelimeleri ararken yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Genelde bu kadar konuşkan değilimdir. Tanrı aşkına, milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetiyorum."

Ağzım kıvrıldı. Onun üzerinde bu tür bir güce sahip olmam hem garip hem de heyecan vericiydi (ve gurur verici).

"Dokunduğumuz anda, gözlerimiz buluştuğu anda... bir şey değişti. Tıpkı çığdan önce karda oluşan ilk ince çatlak gibi." Bana olan ilgisi daha da yoğunlaştı. "Ve ondan sonra birlikte geçirdiğimiz her an... her dokunuş, her konuşma, ivme kazandı, yoğunlaştı." Yine parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, sanki bu duygudan kaçmak için inanılmaz bir çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu. "Nasıl geldiğini biliyorum. Üç gün boyunca kendime saçmaladığımı söyledim."

Jace bir adım daha yaklaştı, pahalı parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı.

"Olaylar bana öylece olmaz," diye devam etti. "Onları ben gerçekleştiririm. Hayatım tahminler ve beş yıllık planlar üzerine kuruludur. Sonra sen tam anlamıyla hayatıma daldın. Tamamen plansız, tamamen öngörülemez ve yıllardır başıma gelen en iyi şey."

Benim için de öyle.

"Pazar gecesini geldiğinde" —hafifçe yüzünü buruşturdu—"seni bir daha görmeyeceğime dair verdiğim sözü tutmam gerektiğinde, uyuyamadım. Konsantre olamadım. Pazartesi sabahı, yatırımcılarla iki görüşmeyi mahvettim çünkü tek düşünebildiğim şey..." Bana doğru belirsiz bir hareket yaptı. "Sonra sahneye çıktım, tüm o yüzlere baktım ve sen oradaydın." Yüzündeki ifade suçluluk ve inkar edilemez bir heyecan arasında gidip geliyordu. "Tanrı yardımcım olsun, ama bir an için, seni orada gördüğüme gerçekten sevindim. İnsan kaynakları kabusu yaşanırken, ben orada durmuş, *onu tekrar görebileceğimi* düşünüyordum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Saniyeler sonra, bunun seni ne kadar imkansız bir duruma soktuğunu fark ettim. Patronunun patronunun patronunun" —kaşlarını çattı—"patronu."

Oda sessizliğe büründü. Jace'in itirafı aramızda havada asılı kaldı.

"Gizlilik anlaşması hakkında konuştuktan sonra, kendime bunu unutmam gerektiğini söyledim. Hayatıma devam etmem gerektiğini."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Yine de saatler sonra, seni tekrar görmek için aynı gizlilik anlaşmasını bahane olarak kullanarak evinin önüne geldim."

Ve sonra hayatımdaki en mahrem şeyi gördü: işlevsiz ailemi ve babamın bizi kum torbası gibi kullanışını. Jace'in ifadesindeki değişimi, sesindeki gibi sertleşmesini görebiliyordum.

"Bir dakika önce kendime gitmem gerektiğini söylüyordum, bir dakika sonra bir adamın sana elini kaldırdığını görüyorum." Çenesi gerildi. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, dikkatli ve ölçülü bir sesle tekrar konuştu. "Baban seni kaç kez incitti, Scarlett?"

Bakışları beni o kadar yakıcı bir ateşle delip geçti ki, gözlerimi kaçırıp pencereye doğru yürüdüm. Dışarıda, Chicago önümde kehribar rengi ışıklar ve koyu gölgelerle uzanıyordu. Birkaç kat aşağıda, bir çift sokak köşesinde tartışıyor, hareketleri canlıydı ama sesleri gecenin karanlığında kayboluyordu. Karşıda, birinin yalnız televizyonu perdelere mavi ışıklar yansıtıyordu. Uzakta, "L" treni gürültüyle geçiyor, insanları kendi karmaşık hayatlarına taşıyordu. Arkamda duran ve vermek istediğimden emin olmadığım cevapları bekleyen adamla yüzleşmektense, yabancıların sorunlarıyla başa çıkmalarını izlemek daha kolaydı.

"Bunu kimseyle konuşmam. Hiç kimseyle." Artık konuşmam. En yakın arkadaşlarım elbette biliyordu, bu yüzden sanırım bunu başkalarıyla paylaşmak istemediğim bir konu olduğunu söylemeliydim. Ama Jace babamın bana vurduğunu görmüştü. Artık rol yapmanın bir anlamı yoktu.

"Babam istediği zaman gerçekten çok çekici bir adam olabilir," diye başladım sonunda. "Ve çocukluğu çok zorlu geçmiş olsa da, asla yardım almamayı seçti."

Jace'in anlamasını istediğim için ona döndüm.

"Annem ve ben ona defalarca yalvardık ama hiç dinlemedi. Küçük bir kızken, ona yalvararak ağladım. Bu onu daha da öfkелendirdi ve daha şiddetli hale getirdi." Sesim kırıldı. "Her gün, ön kapıyı izleyip, babamın hangi haliyle eve geleceğini merak ederdim. Bizi kucaklayan baba mı, kavga arayan baba mı?" Zorlukla yuttum. "Annem üzerinde sahip olduğu gücü nefret ediyordum. Tüm kozlar ondaydı. Maddi, fiziksel, duygusal, psikolojik olarak. Evlilikleri boyunca, annemi tamamen yıprattı."

Jace kıpırdamamıştı, ama gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu, sanki her kelimeyi özömsüyor ve katalogluyor gibiydi. Karşımda, büyük bir şirket devralımıyla şu anda çok daha önemli işleri olan bir adam vardı. Ama o anda tek umursadığı şey

benim. Aslında, telefonu bu gece en az on kez çalmıştı, ama o bir kez bile bakmamıştı; bunun yerine, dikkatini bana vermişti.

Titrek bir eliyle pantolonumun paçalarını okşadım. "Sanki babamın annemin ruhunun farklı yönlerine kukla ipleri bağlamış gibiydi. Annem sonunda güçlenip, maddi olarak bir çözüm bulmaya karar verse bile, babam başka bir açıdan ona saldırırdı." Nefesim kesildi. "Onu baskı altında tutmak, kendisine itaat ettirmek için her zaman bir planı vardı."

Jace'in yüzü karardı. "Ve sana da vururdu."

Bu bir soru değildi. Daha çok... örtülü bir tehdit gibiydi. Sanki bana zarar veren biri onun için birdenbire çok önemli hale gelmişti.

"Annem onu ilk kez resmen terk ettiğinde ben üniversitedeydim," diye devam ettim. "Bu uzun sürmedi. Babam onu geri dönmeye ikna etti ve annem, babam burnunu kırdıktan sonra bile orada kaldı."

Jace boğazından düşük bir ses çıkardı, ilkel ve öfkeli bir ses. "Ondan sonra, çeşitli girişimlerde bulunarak ayrılmaya çalıştı, ama yine de hiçbirisi

başarılı olamadı. Bazen, maddi olarak zor durumda olduğu için geri dönerdi. Parası biterdi ya da işini kaybederdi. Ama çoğunlukla, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun üzerinde benim asla kıramadığım bir psikolojik hakimiyeti vardı." Sesim sertleşti. "Bu, ondan en uzun süre uzak kaldığı zamandır ve yemin ederim, bir daha asla geri dönmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu sefer değil. Bir daha asla."

Kanepeye doğru yürüdüm, ama oturmadım, sadece destek almak için yaslandım. "Bunun benim savaşım olmadığını biliyorum. Onu terk etmesi gereken kişinin o olduğunu biliyorum ve o da terk etti. Ama maddi durum gibi küçük bir şeyin buna engel olmasına izin veremem."

Yanağımda oluşan morluğa rağmen, meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Bu yüzden bu iş benim için sadece bir kariyer değil. Bu benim can simidim. Tek bir

maaşımı alamamak bir rahatsızlık değil; annemin güvenliği ile ona geri dönüp onun artan şiddetine maruz kalması arasındaki fark. Bununla kumar oynayamam. Oynamayacağım." Gözlerine doğrudan baktım, bakışımda şiddetli bir şey vardı. "Belki bana bakıp, şirketin tacizcisinin adını önceden düşünmeden vermek istemediğim için çok cesur bir insan olmadığımı söylersin. Ama benim içinde bulunduğum karmaşık satranç oyununu anlamıyorsun. Tek bir yanlış hamle, sonuçlarına sadece ben katlanmayacağım."

"Scarlett." Jace öne çıktı, sesi sertleşti. "Sen tanıdığım en cesur insansın. Baban ve

, senden iki kat daha iri, elinde bıçak olan ve ne yapabileceğini çok iyi bilen bir adamla yüzleştin." Başını salladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bu çok cesurca bir davranış, sakın bir saniye bile başka türlü düşündüğümü sanma."

Onun itirafının benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettiğimde, gözlerim yaşlarla doldu.

"Hayatımın her günü, en büyük korkum bilinmeyen bir numaradan gelen telefonlara cevap vermektir, çünkü bunun morgdan arayıp babamın sonunda anneme ulaştığını ve bu sefer onu öldürdüğünü söyleyeceğinden korkuyorum." Sonunda bir gözyaşı döküldü ve yaralı yanağımdan aşağı aktı. Öfkeyle onu sildim. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Jace üç uzun adımla odayı geçti ve bana dokunmak üzereyken durdu. "Maddi olarak yardım edeyim."

Bir adım geri çekildim, başımı salladım, bu fikirden kaçındım.

"Gücü bir adamdan diğerine devretmeyeceğim, Jace. Sen gerçekten iyi birine benziyorsun, ama gerçek şu ki, seni pek tanı mıyordum. Babam da başlangıçta çok çekici biriydi, ama tüm gücü ele geçirdikten sonra her şey değişti."

Kaşları çatıldı, kaslı kolları geniş göğsünün üzerinde kavuştu. "Sana bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum," diye homurdandı. "Seni seni önemseyen her erkeğe karşı şüpheli olmanı sağladığı için." Yutkundum. "Ama benden korkmana gerek yok, Scarlett. Ben kimseye böyle bir şey yapmam. Özellikle de sana."

"Kimseye, özellikle de bir erkeğe bu tür bir yardım kabul etmem. Hele de hayatım üzerinde zaten büyük bir güce sahip olan birine."

Jace'in ifadesi yumuşadı, omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Biliyor musun, çocukken en sevdiğim kitap *The Keeper's Compass* idi," dedi. "Kitap, her zaman ihtiyacı olanları gösteren eski bir pusulayı emanet edilen bir çocuk hakkında." Sesi daha sessiz, daha kırılgan hale geldi. "Annem, yeni bir şehre taşındıktan sonra kendimi kaybolmuş hissettiğimde bana bu kitabı okurdu. Bana, başkalarına yardım etmenin, kendini kaybolmuş hissettiğinde sana yön gösterdiğini öğretti. Bu, bana aşıladığı bir erdem."

Dikkatlice bir adım geri çekilerek bana yer açtı. "Seni kontrol etmeye çalışmıyorum, Scarlett. Sadece... ihtiyacı olan birini gördüğümde, içimdeki her şey yardım etmek istiyor. Ben böyleyim."

"Anlıyorum," dedim. "Ama hayır, teşekkürler. Ben hallederim."

Uzun bir süre bana baktı ve babama duyduğu öfke yerini başka bir duyguya bıraktı. Hayranlık gibi bir duygu.

"Bilgin olsun, sen tanıdığım en güçlü kadınsın," dedi sonunda.

Savunmamın biraz azaldığını hissettim. "Bilgin olsun, beni tanımıyorsun... gerçekten tanımıyorsun."

"Tanımaya başladım," diye ısrar etti. "Ve daha fazlasını bilmek istiyorum."

Ellerime baktım, aniden kendimi savunmasız hissettim, babamla kavga eden görüntüsü içimde her türlü kafa karıştırıcı duyguyu uyandırdı.

"Daha önce kimse benim için böyle savunmamıştı," diye itiraf ettim.

Tamam, bu onu rahatsız etmiş gibiydi. Ama onun adına, bunu içine attı ve boğazını temizledi.

"Ya bunu yapmaya devam etmek istersem?"

Omuzlarımı dikleştirerek cevap verdim, "Bunu yapmana gerek yok."

Jace dikkatlice bir adım yaklaştı, vücudunun ısısı benimkini ateşledi. Onun yanında olmak harika bir şekilde rahatsız edici bir şeydi, sanki vücudumdaki küçük hücreler elektrikle canlanmış, onun yanında olmadıklarında ışıkları söniyormuş gibi.

"İhtiyaç bununla ilgisi yok." Gözleri benimkilerle buluştu, yoğun ve araştırıcı bir bakışla. "Yıllardır kendini güvende ve başarılı tuttun. Kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu söylemiyorum. Seni korumak istediğimi söylüyorum. Babandan. İş yerinde sana zarar verenlerden."

Göğsümde bir şey çırpındı, uzun zaman önce gömdüğüm bir duygu, ve şimdi, isim isteyen o NDA paragrafı çok farklı geliyordu. Kontrol etmekten çok korumak gibi. Sanki ilk kez, gücü olan biri onu hakimiyet kurmak yerine savunmak için kullanmak istiyordu.

"Ya senin benim olmanı istediğimi söylersem?" Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Orada, şaşkın bir şekilde durdum, "*benim*" kelimesi kalbimin odacıklarında yankılanıyordu. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir güneşte tohum ekmeye, büyümeye ve yükselmeye çalışıyordu.

"Şirket politikası dedin..."

"Ya politika umurumda değilse?"

Soru, olasılıklarla yüklü bir şekilde aramızda asılı kaldı.

Savunmamın daha da zayıfladığını hissettim. "Bu... karmaşık olur."

"Karmaşık olanlarla aram iyidir." Yine yaklaşmıştı, bir elini yaralanmamış yanağıma doğru dikkatlice uzattı, bana uzaklaşmam için zaman verdi.

Ben çekilmedim.

Avuç içi yüzümü kavradı, başparmağı cildimi nazikçe okşadı. "Ve daha önce söylediğim şeyde ciddiymdim... Senin hakkında daha fazlasını bilmek istiyorum. Her şeyini."

O eğilirken, gözleri izin istercesine bana bakarken, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Kafamdaki tüm uyarı sinyallerine rağmen, kendimi yüzümü ona doğru eğmiş, dudaklarımı hafifçe açarak davetkar bir şekilde buldum.

Dudaklarımız nihayet buluştuğunda, sanki eve dönmüş gibiydim. Güzel bir eve.

Sıcak, fırında pişmiş kurabiyeler ve normal bir ailenin olduğu bir eve.

Jace dilini alt dudağımın üzerinde gezdirerek, onu kabul etmem için beni ikna etti. Bunu yaptığında, öpücük ilkel bir şeye dönüştü. Elektrikli. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı, ben de uzanıp parmaklarımı onun kalın saçlarına geçirdim.

O hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım ağzına, parmak uçlarımda küçük bir şişlik hissederek. Bunun babamın yumruğundan mı yoksa beton kaldırıma çarpmasından mı kaynaklandığını anlayamadım. Her halükarda, benim için yaptıklarının kanıtıydı. Çürük parmak eklemleri. Kesik kaş. Bu şişlik. Beni korumak için aldığı yaralar.

Öpüşmemiz ilerledikçe, karnımın altında bir sıcaklık hissettim. Daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını. Jace'i yatak odama çekmek, pahalı takım elbisesini çıkarmak, altında saklı olduğunu bildiğim dövmelemleri parmaklarımla okşamak ve onu içimde hissetmek, dudaklarını boynumda hissetmek, vücudunun beni unutulmaz bir zevke ulaştırmasını istedim.

Ama gerçeklik fantezimi paramparça etti. Sert bir durdurma.

Bu çok hızlı geliyordu. Evet, onu istiyordum, ama hayatım boyunca erkeklere karşı hislerimi engellemeyi başarmıştım ve eğer biriyle çıkacaksam - ve bu, *Asla Olmayacak* klasörümde düzgünce kataloglanmıştı - o kişinin bu kadar güçlü birisi olmasını gerçekten istemiyordum. Zengin. Bağlantıları olan. Tek bir telefonla hayatları değiştirebilen bir adam.

Özellikle benimkini.

Jace beni savunmuş, içimdeki bir şeyi açığa çıkarmış olsa da -ki bu, benim sıkı sıkıya kilitli tuttuğum bir olasılıktı- eşikte tereddüt ettim. Bu gece beni tamamen tüketmişti. İhtiyacım olan son şey, sabahleyin beni rahatsız edecek pervasız bir karardı.

Bu yüzden geri çekildim ve onun sıcaklığının yokluğu beni dondursa da, "Muhtemelen biraz uyumalıyım" dedim.

Zümrüt yeşili gözleri benimkileri aradı. "Seni yalnız bırakma riskini almak istemiyorum."

"Babam hapiste."

"Ya onu yanlışlıkla serbest bırakırlarsa?"

Bu sözlerin ne kadar abartılı geldiğini dudaklarımla belli etmemeye çalıştım, ama bu çok sevimliydi. Jace, hiçbir tehlike yokken benim için endişeleniyordu. "Hastanedeki polis memurunun söylediklerini duydun; yarın kefalet duruşmasına kadar hapiste kalacak."

Jace nazikçe bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu, morarmış parmak eklemleri yanağımda hafifçe kaydı. "Red'i yine de burada bırakacağım. O birinci sınıf bir güvenlik görevlisi." Bodyguard konusunda tüm mücadeleleri kaybettiğim için, boğazımda oluşan düğümü yenemeden sadece başımı salladım. "Sabah seni alıp işe götürsem nasıl olur?"

Gülümsedim ve elimi göğsüne koyarak altındaki sağlam kas duvarını hissettirdim. "Gerek yok." Birden aklıma bir şey geldi. "Ama çözmemiz gereken bir şey var."

Yaralanmamış kaşı yukarı doğru kalktı.

"Bence bir örtbas hikayesi bulmalıyız." Parmağımla morarmış kaşının kenarını, baskı uygulamamaya dikkat ederek okşadım. "Yarın ofise aynı morluklarla gidemeyiz. İnsanlar şüphelenir."

Yavaşça gülümsediğinde, daha önce fark etmediğim bir gamze ortaya çıktı. "Bunu istemeyiz, değil mi Trouble?"

Bana taktığı takma adı, sanki kendine sakladığı bir sırmış gibi söylemesi, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

"Örtbas hikayesi," diye tekrarladı Jace, gözlerinde hem yaramaz hem de hesaplı bir ışık parıldarken. "Aslında, bu iş için tam da uygun birini tanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordum, aniden temkinli davranarak.

Gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı. "Bir zamanlar yönetim kurulunu, hiç gerçekleşmemiş bir hayır amaçlı boks maçında gözümün morardığına ikna eden adamı görüyorsun." Yakınlaşarak, sıcak nefesi kulağıma değdi. "Güven bana, yarın öğleden sonra, bizim eşleşen morluklarımız ofisteki en sıkıcı konu olacak."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Ama sonra ifadesi değişti. Şakacı tavrı kayboldu, yerine daha karanlık, daha yoğun bir ifade geldi. Yüzümü incelerken çenesi gerildi.

"Seni korumak istediğim bir kişi daha var, Scarlett."

Kimin hakkında konuştuğunu anladığımda nefesim kesildi: Grabby Hands. Bu gecenin kaosunda, onu bir anlığına, mutlulukla unutmuştum.

"Şu anda bu konuda sana baskı yapmayacağım. Yeterince zorluk çektin." Yüzünde kaynayan öfkeye rağmen, parmakları nazikçe benimkine dokundu. "Ama yarın, sana tecavüz eden adamın adını bana vereceksin."

Ses tonundaki ani değişiklik beni hazırlıksız yakaladı. Birkaç dakika önceki şakacı tavırları yok olmuş, yerine soğuk ve kesin bir tavır gelmişti. Tehlikeli bir tavır. Bu geceden önce, ona ismi söylersem en iyi ihtimalle Jace'in o adamı kovacağını düşünmüştüm. Ama gözlerindeki karanlık, başka planları olabileceğini gösteriyordu.

"Ve sana bunu yapanın kim olduğunu söylersem," dedim dikkatlice, "ona ne yapacaksın?"

Jace'in yüzünde hiçbir ifade yoktu, mükemmel bir CEO poker yüzü yerine oturmuştu. "Şöyle diyelim, bizim konuşmamızdan sonra sınırları daha iyi anlayacak."

"Jace." Elimi geri çektim.

Olası şiddetin ima ettiği şeyden dehşete düşmem gerekirdi. Onun ortaya çıkardığı bu tehlikeli sınırdan geri çekilmem gerekirdi. Bunun yerine, içimdeki küçük, karanlık bir parça - bazı geceler hala çılgılık atarak uyanan parça - bazen, sadece bazen, başka birinin gücünü iyilik için kullanmasının tatmin edici olabileceğini fısıldadı.

Telefonu çaldı ve o anı bozdu. Ekranı baktı, sonra bana okunamayan bir ifadeyle baktı.

"Yarın," dedi, bu kelime bir şekilde hem bir vaat hem de bir uyarı gibi geliyordu.

Ve bir uyarı gibi.

SCARLETT

"Vay canına," dedi Dakota, masamın karşısındaki koltuğa yaslanarak. "Acil servisten çıktıktan sonra ne yaptın?"

"Jace gittikten sonra annemin evinde kaldım."

Pudra kutusunu kaldırıp kırmızı yanaklarıma biraz daha pudra sürdüm. Bunu gizlemek için elimden geleni yapmışım ama lanet olsun, iz hala görünüyordu ve ben görebiliyorsa, başkaları da görebiliyordu. En son istediğim şey, Jace'in dün gece benimle birlikte olduğu için başının belaya girmesi idi. Onun benim dairemde olması ve babamla şiddetli bir kavgaya girmesi için profesyonel bir açıklamamız yoktu...

"Peki güvenlik görevlisi? O da orada mı kaldı?"

Başımı salladım. "Bütün gece dışarıda durdu. Ve beni evime kadar takip etti, orada giyinip bu sabah işe gitmek için hazırlandım."

"Jace'in seni korumaya gelmesi oldukça seksi." Dakota kaşlarını anlamlı bir şekilde oynattı.

Bu arada... Ona baktım. "Olanları kimseye anlatamazsın."

Kafasını eğdi. "Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum, ama bunu söylemek kendimi daha iyi hissettiriyor. Sen de bu şirkette çalışıyorsun, bu yüzden hiçbir şey söyleyemezsin."

Şimdi düşününce, belki de Dakota'ya olanları anlatmamalıydım. Gizlilik anlaşması, romantik hafta sonunu kimseyle paylaşmamamı gerektiriyordu, ama Jace gelip babamın yüzüne yumruk atıp onu yere indirirse ne yapacağımı belirtmiyordu. *Detaylar.*

Bir kalem alıp, masamdaki gizlilik sözleşmesini düzeltirdim ve altına imza attım.

"Demek Jace'e Grabby Hands'in kim olduğunu söyleyeceksin," dedi rahatlamış bir ses tonuyla, sanki kararsızlık çölünde dolaştıktan sonra sonunda aklıma gelmiş gibi.

"Bunu kendi başına anlaması uzun sürmez. Benim şartlarımla yapalım bari." Kalemi kağıda vurdu. "Beni korumak için."

"Yine de bu önemli bir konu. Ona güvendiğin anlamına geliyor."

"Bana inanacağına güveniyorum." Ayağa kalkarak, kağıdı ikiye katladım, böylece kimse içeriğini göremezdi.

"İyi şanslar," dedi.

"Teşekkürler."

Neden kalbim göğsümde güm güm atıyordu? En zor kısmı, inanılmak, neredeyse kesin bir şeydi. Tüm hafta sonunu Jace ile geçirmiştım, bu yüzden beni yeterince tanıyordu ve bu konuda yalan söylemem için hiçbir nedenim olmadığını biliyordu. Değil mi? Öyleyse neden bu kadar sinir bozucu olmuştu?

Asansöre bindim ve kapılar kapanmadan hemen önce, bir el kapıların arasına girerek onları tekrar açtı. Midem ağzıma geldi. Karanlık ruhuna yakışan siyah bir takım elbise giymiş, Grabby Hands ortaya çıktı. Asansöre girerken bana sırtıma cesaretini gösterdi ve beni onunla yalnız bıraktı.

Harika. Sadece... harika.

"Yanağına ne oldu?" diye sordu, dün gecedan kalan izi inceleyerek. "Başka birine laf mı ettin?"

Ağzını açmak. Vay canına.

"Hayır, o kadar saçma bir soruyu kaçınmaya çalışırken oldu." Asansör kapılarına doğru bakarak, onun beni sinirlendiğini görme zevkini ona yaşatmayı reddettim.

"İş için referansımı vermeye gidiyorum. Senin mülakatına girdiğin iş."

"Aferin sana." Sesimi düz tuttum. Soğuk. Etkilenmemiş.

"Adını listenin en üstüne çıkarmak için henüz geç değil."

Ona sert bir bakış attım. Sedir ağacı ve kadın düşmanlığı kokuyordu.

"İstersen bu akşam buluşabiliriz." Sesi iğrenç bir tona düştü.

Bu adama karşı içimdeki kaynayan öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Muhtemelen ya kabul etmemi ya da ondan kaçmamı bekliyordu, ama ben ikisini de yapmayacaktım.

"Geçen sefer bana cinsel tacizde bulunurken açıkça belirtmemişimdir belki, ama senin yaklaşımların istenmeyen ve profesyonelce değil. Kes şunu."

Bana küçümseyici bir gülümsemeyle baktı ve "Son şansın. İş istiyor musun, istemiyor musun?" dedi. Sapıkça ses tonu yetmezmiş gibi, bana

daha da yaklaştı.

Bu adamın cesaretine inanamıyordum. Bir görüşme sırasında birine cinsel tacizde bulunma cüretini göstermek yeterince iğrençti. Bir kez daha denemek ise tiksindiriciydi. Ama bu kadar küstah, bu kadar alçak olmak? Bu da bardağı taşıran son damlaydı.

Onun için çok kötü, elimdeki bu belge onun hayatını mahvedecekti. Birkaç dakika içinde, Jace bu adamın adını öğrenecek ve kariyeri profesyonel olarak mahvolacaktı.

Asansör kapıları açıldığında, ben de ona sırtımdan karşılaştım. "Sizinle çalışmak güzeldi," dedim ve çıkarken.

Grabby Hands'in, Jace'in ofisine doğru koridorda beni takip etmek için yaptığım üstü kapalı tehdidimden yeterince tedirgin olması bana büyük bir tatmin verdi. Kapalı kapının dışında, çok önemli bir toplantı için bir grup yönetici toplanmıştı, ama kapı açıldığında Jace gözlerimi yakaladı.

Ve sadece benimle. Diğerleri, onun elime, elimde tuttuğum kağıda bakışını ya da bakışlarımız tekrar buluştuğunda ağzının bir tarafının hafifçe yukarı kalkışını fark etmemiş olabilirlerdi. Ama ben fark ettim. Ve Grabby Hands'in arkamda duruyor olabileceğini düşünerek - iğrenç herif - omuzlarımı dikleştirdim ve kendinden emin bir tavır takındım. Tamamen kendinden emin.

Jace diğer erkek ve kadınları hızlıca el sıkışarak selamladı ve liderlerin arasından bana ulaşana kadar ilerledi. O yaklaşırken kalbim hızlandı, gözlerindeki yoğunluk tek bir hedefi olduğunu açıkça gösteriyordu: ben.

Grabby Hands etrafımdan dolaşarak, kendine güvenen bir gülümsemeyle elini uzattı. Koruyucum ile tacizcim arasındaki etkileşimi tahmin ederek, onun Jace'e yaklaşmasını izlerken midem düğümlendi.

Jace ona bir an baktı, ifadesinde tam olarak anlayamadığım bir değişiklik oldu. Sonra, benim için tam bir dehşetle, Jace sadece el sıkışmakla kalmadı, elini sıktı, onu yarıya kadar kendine çekti ve erkeklerin eski dostlarına yaptıkları o tanıdık tek kollu sırt sıvazlamasını yaptı.

Bunu görünce, beynim tembel hayvanlar kadar yavaşlamaya karar verdi ve ben de önümde gelişen sahneyi izledim. Bu iki adamın açıkça paylaştığı samimiyeti izledim. Jace, diğer yöneticilerine hiç böyle sarılmamıştı. Aslında, bana hiç sarılmayı seven biri gibi gelmemişti ve her ne kadar a very masculine, pat-on-the-back kind of hug, it was a hug

yine de. Grabby Hands bana zafer dolu bir bakış attığında, kötü adam kaşlarını kaldırarak, bunun önemi hakkındaki tüm şüphelerim ortadan kalktı.

Tam bir güç gösterisi, sanki sessizce "*Gördün mü Scarlett? Ben sahibiyile çok yakınız. Kimsenin sana inanmasını sağla bakalım*" der gibi, meşhur aletini masanın üzerinde sallıyordu.

Boğazım kurudu. Ve çarpan kalbim, şimdi tam bir takla atmanın tam zamanı olduğuna karar verdi, sanki Cirque du Soleil'in seçmelerine katılıyormuş gibi göğüs kafesim içinde zıplıyordu.

Belki de *o kadar* yakın değillerdi. Belki, bilmiyorum, Grabby Hands Jace'i patlak lastikten falan kurtarmıştı? Tamam, zihnim daha iyi açıklamalar bulmalıydı. Ve çabuk. Çünkü alternatif, yani onların yakın arkadaş olmaları, gerçek olamazdı.

"Yüzüne ne oldu?" Grabby Hands, gözü morarmış Jace'e sordu. "Bugün gördüğüm ikinci kişi, bar kavgasında kaybeden tarafmış gibi görünüyor."

Grabby Hands'in koyu kahverengi gözleri sessiz bir suçlamayla benimkilere dikildi. Sanki endişelenecek yeterince şeyim yokmuş gibi, Jace ve benim iş dışında birlikte olduğumuzu, hatta şiddetli bir kavga yaşadığımızı düşünmesi, başa çıkabileceğim bir şey değildi.

"Karanlıkta tökezledim," dedi Jace çabucak. "Bize bir dakika müsaade eder misin?" "Tabii ki." Grabby Hands, Jace'in omzuna elini koydu, bana düşmanca bir sırtış attı ve sonra beni içine çektiği oyunu çoktan kazanmış bir adamın kendine güveniyle uzaklaştı.

"Siz ikiniz yakın mısınız?" Sesimdeki titremeyi duyabiliyor muydu? İnanamama halimi? Mutlak dehşeti? Umarım duymamıştır. Yarı gülümsüyor, tacizcisini yeni tanımış bir kadın rolünü oynuyordum.

"Marcus?" Jace bir an için Grabby Hands'e baktı. "Oh, evet. Uzun zamandır tanışıyoruz. Aslında en iyi arkadaşlarımdan biri."

Houston, bir felaket var.

"Bu gizlilik anlaşması mı?" diye sordu Jace, avucunu uzattı.

Benim yapmak istediğim, onun önünde onu yırtıp konfeti gibi havaya atmaktı. Ona bağırmak istedim, "*Nasıl böyle biriyle arkadaş olabilirsin? Ve bu Jace hakkında ne diyor? O gerçekten benim düşündüğüm gibi dürüst bir adam mıydı, yoksa her şeyden önce "en iyi arkadaşını" koruyacak biri miydi?*

En iyi arkadaşını, iki günlüğüne birlikte olduğu biriyle asla tercih etmeyeceği kesindi, bu çok açıktı.

Ama sakın davranmam gerekiyordu. Olanları sindirmek için zamana ihtiyacım vardı ve bir sonraki hamlemi belirleyene kadar gizlilik en büyük kozumdu.

"İmzalayamam." Kağıdı göğsüme yaklaştırdım.

Jace kaşlarını çattı ve ellerini özel dikim pantolonunun ceplerine soktu. Kapıya ve insanlarla dolu konferans masasına bir göz attıktan sonra, hayal kırıklığıyla iç geçirdi.

"Toplantın olduğunu bilmiyordum," dedim. "Zamanın olduğunda konuşabiliriz."

"Hiç vaktim yok," dedi. "Takvimim dolu. Şimdi konuşacağız."

SCARLETT

Aman Tanrım, kafamda binlerce düşünce dolaşıyordu. Öncelikle, bu gizlilik anlaşması *teorik* olarak, cinsel tacizciyi ifşa edersem işimi kaybetmememi veya haksız sonuçlara maruz kalmamamı sağlıyordu. Jace bana sırtını dönüp ona inanmış olsa bile. Ama bu teorikti.

Pratikte ne olacaktı? Jace'in emrinde bir ordu dolusu avukat ve İK uzmanı vardı. O Goliath'tı, ben ise daha önce binlerce kez onun gibi erkeklerden seken suçlamalarla dolu bir sapanla David'dim. Jace en iyi arkadaşına benim sözlerimden daha çok inanırsa, açıkça söylemek gerekirse... boku yemiştım. Hem de fena halde. Çok fena halde. *Bir litre dondurma yiyip ağlarken özgeçmişimi güncelleyecek kadar* fena halde.

Ve bunun hakkında biraz konuşalım. Elbette, şimdiye kadar Jace gerçekten iyi birine benziyordu ve kötü adam başka biri olsaydı, bana inanacağını söyleyebilirdim. Ama beni sadece birkaç gündür tanıyordu. Bu, en iyi arkadaşlarından biriydi. En iyi arkadaşı. Birisi Tessa veya Dakota'yı bir şeyle suçlasa, emin ol ki, en iyi arkadaşımın dürüstlüğünü sorgulamam veya şüphe duymam için suçlayanın onunla birkaç günden fazla vakit geçirmesi gerekirdi. Yani, büyük olasılıkla Jace kesinlikle en iyi arkadaşının tarafını tutacaktı.

Ya da daha da kötüsü, Jace en iyi arkadaşının çok şüpheli biri olduğunu *bilseydi* ne olurdu? Bu durumda, Jace Grabby Hands'in davranışlarına suç ortağı olmuş muydu ya da şu anda da suç ortağı mıydı? Belki de Jace'i gerçekten tanıımıyordum. Elbette, babamdan beni korumuş ve annemi korumuştı, ama insanların birden fazla yüzü olabileceğini zor yoldan öğrenmişim. Bir an kahraman, bir sonraki an kardeşini koruyan biri. Bu durum benim için ve bu olaydan dolayı kovulmama ihtimalim için çok kötü bir haber olmakla kalmaz, aynı zamanda bu tür biriyle hiçbir şekilde ilişki kurmak istemezdim.

"Beni takip et," dedi Jace, sesinde tartışmaya yer bırakmayacak bir ton vardı. "Bay Lockwood," asistanı masasından kalktı, kalemi sanki görünmez bir orkestrayı yönetir gibi havada duruyordu, "Korkarım Bay Camdon'un uçağına yetişmesi gerekiyor."

"Bir dakika içinde orada olacağım," diye cevapladı Jace, sesi keskin bir tondaydı.

"Efendim..." diye ısrar etti asistan, gözleri bekleyen liderlerin ofisi ile yanlış yöne doğru ilerleyen Jace arasında gergin bir şekilde gidip geliyordu.

"Bir dakika," diye tekrarladı Jace o kadar kararlı bir şekilde ki, kadın başka bir şey söylemedi.

Beni küçük konferans odasına götürdü ve ben içeri girene kadar kapıyı açık tuttu. Onun yanından geçerken kalem eteğim birdenbire çok dar geldi, kumaş onun mükemmel dikilmiş pantolonuna sürtündü. En yüksek topuklu ayakkabılarımla bile, onun çenesine zar zor ulaşıyordum. Arkasında kapıyı, hapisane hücresinin kilitlenmesi gibi yumuşak bir tıklama sesiyle kapattı.

"NDA'yı imzalamak istemediğin ne demek?" Bana döndü, geniş omuzları dünyanın en seksi kapı görevlisi gibi çıkışı engelliyordu.

Yutkundum, özel dikim takım elbisesinin vücudunu nasıl mükemmel bir şekilde sarstığını fark etmemeye çalışarak.

"Seni bekleyen insanlar var. Bunu sonra konuşabiliriz."

"Bekleyebilirler." Gözleri karardı. "Açıkla."

"Yani..." Boğazımı temizledim ve onun çenesinin sıkıştığına bakmamak için başka bir yere bakmaya çalıştım. "Dikkatlice düşündükten sonra, bu belgeyi yasal olarak bağlayıcı hale getirmemeye karar verdim." Bana bakın, beş saniye önce ülkeden kaçmayı hayal etmiyordum gibi büyük avukat kelimeleri kullanıyorum. "Endişelenmenize gerek yok. Ofisteki kimseye ilişkimizden bahsetmeyeceğim. Hatta, beni taciz eden kişiyi bildirmemi gerektiren paragrafı çıkardığınız başka bir gizlilik sözleşmesi hazırlarsanız, seve seve hemen imzalarım."

"Demek mesele bu." Jace geniş göğsünü kollarını kavuşturarak kapattı, pazıları onları hapseden kumaştan kaçmaya çalışıyor gibiydi. "Seni taciz eden adamın adını vermeyi reddediyorsun."

"Doğru." Çenemi kaldırdım, hiç hissetmediğim bir özgüven göstermeye çalışarak.

"Neden?" Tek kelime granitten oyulmuş gibi ses çıkardı.

Kapı aralandı ve asistanı başını içeri soktu. "Bay Lockwood, onlar..."

"Hazır olduğumda sana haber veririm," diye Jace onu keserek, buz gibi bir sesle konuştu. "Bizi bir daha rahatsız etme."

Gözlerinin büyümesi, onun bu ses tonuna alışık olmadığını gösteriyordu.

"Peki, efendim." Kapı bir çırpıda kapandı.

Derin bir nefes aldım. "Nedeni önemli değil."

"Önemli değil de ne demek?" Bir adım yaklaştı ve dizlerimi titretiren misk kokulu kolonyasının kokusunu aldım. "Seni tehdit mi etti?"

"Hayır." Başımı salladım. "Aslında, iki katına çıkardı." *Tamam, aferin Scarlett. Neden böyle bir şey söyledin ki?*

Jace'in yüzü karardı. "Ne yaptı?"

"Önemli değil." Ayakkabılarımı baktım, birden sol topuğumdaki çizik ilgimi çekti.

"Ne yaptı?" Her kelime ölçülü ve tehlikeliydi.

"Bak, mesele şu ki, o paragraf olmadan gizlilik sözleşmesini hazırlarsan..." "Yani bu olay bugün mü oldu?" Jace'in sesi keskinleşti.

"Bugün başka bir şey mi yaptı?"
başka bir şey mi yaptı?"

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Özellikle de Jace bir adım daha yaklaşıp, vücudundan yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yaklaştığında. Kalbim ve hormonlarım beni ele verdi, onun varlığında elektriklenerek vızıldamaya başladı. Bu duyguların bir an önce yatışması gerekiyordu. Bu durum resmen çok karmaşıktı.

"Scarlett," dedi, "Sabırlı davrandım. Anlayışlı davrandım.

Ama bu organizasyonda bir avcı var. Bana onun kim olduğunu söyleyeceksin." "Neden?" diye patladım.

Kaşları yukarı kalktı. "Anlamadım?"

"Neden, tam olarak kim olduğunu bilmek istiyorsun?" Kendimi onun bakışlarına bakmaya zorladım.

"Bu bir tuzak soru mu?" Jace gerçekten şaşkın görünüyordu. "O bu organizasyona ait değil."

"Organizasyonunuzda daha önce cinsel tacizle suçlanan biri oldu mu?" diye sordum, cesaretimle kendimi şaşırttım.

"CEO taciz şikayetlerini ele almaz. Bu insan kaynakları departmanının işi."

"O zaman bilmiyorsunuz."

Hiçbir şey söylemedi, aramızdaki sessizlik, saatin tik takları gibi uzayıp gitti, midemin kaldırabileceğinden emin olmadığım bir şeye doğru geri sayıyordu.

"Şirketinizde daha önce birinin cinsel tacizde bulunduğundan haberdar oldunuz mu?" diye ısrar ettim.

Asi kalbim, onun cevabını nefesini tutarak bekledi, çünkü onun cevabı, benim gözümde Jace'in iyi bir adam mı yoksa kötü bir adam mı olduğunu belirleyecekti. Ve onun iyi bir adam olmasına ihtiyacım vardı. Aramızda başka hiçbir şey olmasa bile

, onu kahramanca ortaya çıkıp beni ve annemi babamdan koruyan adam olarak hatırlamam gerekiyordu. Kuzu kılığına girmiş bir kurt olarak değil, çünkü, yemin ederim, bunu kaldıramazdım. Yaşadıklarımızdan sonra olmazdı. Ona istemeden kalbimin bir parçasını verdikten sonra olmazdı.

"Bununla nereye varmak istiyorsun?" Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Bilgi iki yönlü akar, Jace." Kollarımı kavuşturarak onun

"Sen onun adını bilmek istiyorsun, ben de neden bilmek istediğini ve onun ilk mi olduğunu yoksa senin görmezden geldiğin uzun bir tacizci listesinin ilk mi olduğunu anlamak istiyorum."

Gözleri parladı. "Beni zehirli bir çalışma ortamı yaratmakla mı suçluyorsun?"

"Ben... hayır. Ben..." Kekeledim, birden ne kadar ileri gittiğimin farkına vardım. "O zaman beni tam olarak neyle suçluyorsun?" Daha da yaklaştı,

aramızdaki sıcaklık birkaç derece arttı.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum! Sadece bilmek istiyorum..." *En iyi arkadaşının tam bir pislik olduğunu biliyor musun? Bu işin içinde misin? Onu koruyor musun?*

"Bunu açıkça belirtmeme izin ver. İnsan kaynakları departmanı benim organizasyonumdaki tüm şikayetleri ele alır ve belirli protokoller ve prosedürler vardır. Ama özellikle benim bu konudaki tutumumu soruyorsan, hiçbir şirketimde çalışanların taciz edilmesine müsamaha göstermiyorum. Böyle bir şeyin yapıldığını öğrenirsem, o kişi tazminat almadan kulaklarından tutup dışarı çıkarılır."

Onu birkaç saniye inceledikten sonra, büyük bir rahatlama ile ona inandığımı fark ettim. Gözlerindeki ateş ve duruşundaki öfkeden bunu anlayabiliyordum. O bu işe ortak olmazdı ve örtbas etmezdi, bu da tek bir seçenek bırakıyordu: en iyi arkadaşının tam bir pislik olduğunu bilmiyordu. Bu en iyi seçenektir, çünkü Jace'in gerçekten iyi bir adam olduğu anlamına geliyordu.

Ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. İyi adam olsun ya da olmasın, Jace'in en iyi arkadaşının bir avcı olduğuna inanması için onu ikna etmek çok zor olacaktı. Özellikle de söz konusu avcı, Jace'i şüphe tohumları ekebilecek kadar iyi tanıyorsa.

Ayrıca, Grabby Hands hakkında biraz araştırma yaptım ve onun yıllardır Jace'in organizasyonunda lider olduğunu keşfettim. Ve açık konuşalım: milyar dolarlık bir özel sermaye şirketinin lideri çok para kazanıyordu. Çevrimiçi kimliğinin tamamı

buna bağlıydı — sürdüğü spor arabadan çıktığı manken ve aktrislerle kadar.

Grabby Hands'in kaybedecek her şeyi

vardı. Benim de öyle.

"Scarlett." Jace'in sesi, yatakta benimle konuştuğu gibi yumuşadı. "Korkduğunu anlıyorum, ama hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Bana onun adını vereceksin."

"Söylemeyeceğim." Omurgamı düzelttim, onun yakınlığının cildimde yarattığı karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak. "Bana söylemem için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Çenesi bir yandan diğer yana hareket etti, yanağındaki bir kas seğırdi. Yüzündeki ifade değiştı ve dudakları hem meydan okuyan hem de yıkıcı derecede seksi olan sert bir çizgiye dönüştü.

"O zaman bu bilgiyi senden başka bir yolla almaya zorlayacağım."

Kalbim göğsümde çarparak, "Mesela?" diye sormayı başardım.

Son bir kez daha bana öfkeyle baktı — lanet olsun, öfke nasıl bu kadar seksi görünebilir ki? — ve dönüp beni konferans odasında yalnız bıraktı, kapı arkasında kesin bir şekilde kapandı.

En yakın sandalyeye çöktüm, farkına varmam baş ağrısı gibi geldi: bu iş henüz bitmemişti.

Aslında, bu savaşın sadece başlangıcıydı.

SCARLETT

"Ben mi?" diye sordum, kahve fincanım dudaklarıma ulaşmadan dondu.

"Evet," daha önce hiç tanışmadığım bir insan kaynakları yöneticisi, hiçbir şey belli etmeyen profesyonel bir gülümsemeyle cevap verdi. "Saat birde."

Fincanı dikkatlice masama bıraktım ve kendime değerli saniyeler kazandırdım. "Bugün mü?"

"Kısa süreli bir haber olduğunu biliyorum," diye devam etti, kusursuz manikürünü inceleyerek, "ama bu inanılmaz bir fırsat. Bunu halledebilir misin?"

"Tabii ki," diye cevapladım, elimden geldiğince profesyonel bir tavır takınmaya çalışarak

Bu arada, içimdeki küçük bir ses omuzlarımda zıplıyor
"Tabii ki yapamam! Daha önce hiç yönetim kuruluna sunum yapmadım! Ve hayatımın kariyerini belirleyecek sunumu hazırlamak için bana sadece üç saat mi veriyorsun? Neden bir taşıyıp, flip-floplarla Everest Dağı'na tırmanmamı istemiyorsun?"

Yani, tanrım, normal şartlarda bile bu hayatımın fırsatı olurdu, ama Grabby Hands ile olanlar yüzünden, bu liderlerin karşısına çıkıp onlara kim olduğumu gösterme şansıydı: bu organizasyon için yetenekli, değerli bir varlık. Böylelikle, eğer o dedikodular yaymaya çalışırsa, benim hakkımda fikirlerini tek bir adamın sözlerine dayandırmak yerine başka bir şeye dayandırabilirlerdi. Bu bir rüyaydı.

Değil mi?

Zaman çizelgesi hariç. Bu tür bir fırsat için üç *hafta* hazırlık yapmak isterdim.

"Ne sunmamı istiyorlar?" "Gerçekten, istediğini seçebilirsin."

Başımı eğdim, şüphe sırtımı ürpertti. İnanılmaz derecede meşgul yönetim kurulu beni sunum yapmaya davet ediyordu, ama toplantı için belirli bir hedefleri yoktu? Bunda hiç şüpheli bir şey yoktu.

Belki de yüzümdeki şüpheyi okuyan insan kaynakları görevlisi, "Satın aldıkları şirketin bazı çalışanları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorlar" dedi.

"

Tamam. Peki... Demek istediğim, neden *özellikle ben*?

Bunun yerine, yorgun beynim "Tabii. Harika olur" diye cevap verdi. *Profesyonelliğin için altın yıldız, Scarlett. Belki bir dahaki sefere parmak tabancası ve göz kırpması ile cevap verebilirsin.*

"Harika." Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Saat birde görüşürüz."

Tasarımcı topuklu ayakkabılarıyla uzaklaşırken, beni orada mide ağrısı çekerek bırakmıştı. Daha doğrusu, her yerde kırmızı bayraklar sallanıyordu.

Neler olduğunu bilmiyordum, ama içimdeki alarm sistemi beş alarmlı yangın gibi çalmaya başlamıştı. Kalemimi masaya vurarak, beynim bunun ne anlama gelebileceğine dair senaryolar üzerinde hızla çalışmaya başladı.

Bu, filmlerdeki senaryolar gibi, sunum değil de, varlığını haklı çıkarmak için seni bekleyen bir şirket infaz ekibi gibi bir şey miydi? Yeterince iyi bir sunum yapmazsan ya da "burada ne iş yapıyorsun" sorusuna cevap veremezsen, kişisel eşyalarını bir karton kutuya koyup, güvenlik görevlileri ensendeyken oradan çıkacağın türden bir şey miydi?

Kahretsin, ya toplantı falan yoksa? Diğer işten çıkarılan meslektaşlarımdan öğrendiğim kadarıyla, şirketler toplu işten çıkarmalar yaptıklarında, bunu takviminize "*Hey, saat birde işten çıkarma toplantısına gel! Mendil getir!*" şeklinde yazmazlar. Hayır, her zaman sizin gelmenizi sağlayacak bir şey gibi görünür.

Ya da belki bu iyi bir şeydi? Hatta bir fırsat? Jace'in işi olabilir mi? Tartışmamızdan sonra bana liderlik pozisyonu vererek bana bir iyilik yapmaya mı çalışıyordu? Bana kendini affettirmenin bir yolu mu? Ya tam tersi ise? Ya Jace, Grabby Hands'in kimliğini vermeyi reddettiğim için o kadar kızmışsa ve benden bıkmışsa ve beni kovdurmak için bir plan yapmışsa?

Ya da... ya da belki de bu, insan kaynakları yöneticisinin söylediği gibi, yeni kanın burada eski kanın ne yaptığını öğrenmesi için bir fırsattı.

Ayağa kalkıp, iki dakika boyunca ofisimde volta attım ve sonunda kendime gizli gündemler üzerinde takılmayı bırakıp işe koyulmam gerektiğini söyledim. Bu ne olursa olsun, bu konuda ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, hazırlıklı olarak işe gitmekten başka seçeneğim yoktu.

Bu gizemli toplantıdan sonra hala bir işim olacağını ummaktan başka bir iş. şey yapamazdım.

Masamda oturarak takvimimi boşalttım, PowerPoint slaytları hazırladım, ağızım kuruyana kadar konuşma noktalarımı çalıştım, makyajımı ve saçımı düzelttim (çünkü pusuya düşürülürken iyi görünmenin önemli olduğunu okumuştum) ve sonunda üst kata çıktım, son bir kez derin nefes aldım ve konferans odasına girdim.

Ve hemen nefes almayı unuttum.

Çünkü orada, odayı sanki sahibiymiş gibi (ki teknik olarak öyleydi) yönetiyordu, bu yönetim kurulu sunumuna veya her neyse ona katılmasını beklemediğim başka bir kişi vardı: Jace. Oval cam konferans masasının ortasında oturuyordu, çünkü elbette cam olmalıydı, bir masada yaptıklarımızı hatırlatarak benimle alay ediyordu, gözleri ise neredeyse yırtıcı bir yoğunlukla bana odaklanmıştı. En iyi şekilde yırtıcı, açıkçası, ve lanet olsun, bu sinir bozucu değildi. Ayrıca sinir bozucu olan, dün NDA konusunda tartıştığımızda olduğundan daha da yakışıklı görünmesiydi. Büyük pencerelerden içeri giren ışık, o gözleri vurguluyordu — absinthe'nin alışılmadık tonu, eşit ölçüde tehlike ve cazibe — ve beyaz düğmeli siyah takımı, mavi kravatıyla birlikte kusursuzdu.

Durun. Bu sıradan bir mavi kravat değildi. Bu...

Evet... Bu, onun tamamen çıplak bir şekilde başka bir cam masada yatarken gözlerine bağladığım kravatın aynısıydı, onun yüzüne oturup onun beni öpüp emdiği ve beni kendimden geçiren kravat.

Bunu bilerek mi takmıştı? İstedğim kadar onu reddedebileceğimi, ama hoşuma gitse de gitmese de aramızda samimi bir ilişki olduğunu hatırlatmak için mi? Bu bir tür mesaj mıydı?

Gözlerimi ondan ayırıp, hemen fark etmem gereken şeyi fark etmem tam üç saniye sürdü. Masa, bir düzineden fazla iş adamıyla çevriliydi. Tüm patronlarım (şüpheli bir şekilde tek kadın hariç), birlikte çalıştığım birkaç yönetici ve Jace'in yanındaki koltuklardan birini işgal eden Grabby Hands dahil olmak üzere yeni organizasyondan bir çift.

Hepsi erkekti. Her biri.

Harekete geç, Scarlett. Etkilenmemiş bir profesyonel gibi davran.

Ayaklarımı tek boş sandalyeye doğru zorladım, önümdeki sahneyi korkunç bir farkındalıkla sindirirken zihnimde parçalar bir araya geldi.

Bu bir sunum değildi. Bu
bir tuzaktı.

JACE

Lanet olsun, o çok güzel.

O kalem etek, kalçalarını, kışını ve bacaklarını sarıyordu; ben de onları genişçe açıp, o benim adımı haykırıncaya kadar onları yiyip bitirmek istiyordum. Onu bu masanın üzerine eğip, o sarı saçlarını yumruğumla kavrayıp, ona sertçe vurmak, belki kışına bir iki tokat atıp, dün emirlerime karşı geldiği için kötü bir kız olduğunu söylemek istiyordum. Onu her gördüğümde nasıl daha da güzelleşiyordu? Masaya bakan biri, pantolonumun büyüyen ereksiyonumla mücadele ettiğini görebilirdi. Bu, Scarlett'i taciz edenin kim olduğunu ortaya çıkarmak için aktif olarak bir savaş alanı hazırlayan biri için profesyonel bir tepkiyle tam tersiydi.

Bu odadaki biri bir avcıydı. Biri ona elini sürmüştü. Biri Scarlett'in güçlü erkeklere karşı derin ve acı verici güvensizliğini ortaya çıkarmıştı.

Merak etmeden duramadım: *Bu adam onun güvenini suistimal etmeden önce Scarlett ile tanışmış olsaydım, bana karşı daha açık olur muydu? Benim gücümünden daha az korkar, daha az tehdit hisseder ve böylece ilişkimize daha istekli olur muydu?*

Bu bencilce bir düşünceydi. Ama öfkemi daha da alevlendiren bir düşünceydi.

O sahneyi izlerken yüzünü izledim ve o ifade dolu gözlerinde tam olarak ne zaman farkına vardığını gördüm. Burada ne yaptığımı biraz daha az belli etmek için, eski ve yeni çeşitli yöneticileri dikkatlice seçmiştim, ama o bunun sadece bir sunum olmadığını açıkça biliyordu. Profesyonel maskesinin bir anlığına düştüğünü görebiliyordum. Bir anlık bir zaman diliminde, gözlerinin ardındaki öfkeyi görebildim. Kimse bunu anlayamazdı çünkü o, profesyonellik maskesinin ardında bu öfkeyi gizlemekte olağanüstüydü.

Ama ben onu bu odadaki herkesten daha iyi tanıyordum.

Tek ihtiyacım olan bir tereddüttü. Hafif bir yüz buruşturma. Doğru adama yaklaştığında verdiği en ufak bir ipucu. O zaman o piçi öyle bir yere sererdim ki

bir daha hiçbir yerde çalışamayacak hale getirecektim.

Gözlerimi ondan ayırmadım, her mikro ifadeyi, duruşundaki her ince değişikliği takip ettim. Sadece ona bakmıyordum. Onu okuyordum.

"Bayan West," diye başladım, sandalyemde hafifçe öne eğildim. "Bugün bizimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Ellerini masanın üzerinde birleştiren Bayan West, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme takındı. "Elbette, Bay Lockwood. Yönetim kuruluna sunum yapma fırsatım olacağını duyduğumda oldukça heyecanlandım." Dikkatini masadaki herkese çevirerek, hesaplı bir şekilde göz gezdirdi. "Yakında bize katılacaklar mı?"

"Korkarım bir yanlış anlaşılma var." Gözlerini kaçırmadan, sözlerimi havada bırakarak bekledim.

"Öyle mi?" Mükemmel şekilli kaşlarından biri yukarı kalktı. Çeviri: *Ne oyunu oynuyorsunuz?*

"Yönetim kurulu bugün bize katılamayacak." Sesimi düzgün ve profesyonel tutmaya çalıştım.

"Anlıyorum." İşaret parmağıyla masaya iki kez vurdu. "Yönetim kuruluna görev ve sorumluluklarım hakkında bilgi vermek niyetindeydim. Bu odadaki çoğu kişi benim ... işimi zaten oldukça iyi biliyor."

"İş" kelimesinden önceki kısa duraklama, samimi bir ortamda sesinin kırıldığını duymamış olanlar için fark edilemezdi.

"Yine de sunum yapmanızı istiyorum." *Güvenin bana*, gözlerimle bunu anlatmaya çalıştım.

Sadece yüzünün her santimini incelemiş olanların fark edebileceği mikro bir ifadeyle öfke yüzüne yansdı.

"Tabii ki," dedi, eteğini, daha önce ondan başka bir eteği çıkardığım anı hatırlatan kasıtlı bir hareketle düzelterek. "Aldığım e-postaya göre slaytları Jessica'ya e-postayla gönderdim." *Ama ben bunu kabul etmedim*, gözleri öyle diyordu.

Gücümü ona karşı bu şekilde kullandığım için içimde bir suçluluk duygusu belirdi.

"Kopyalarınız, Bay Lockwood." Asistanım odaya girerek, Scarlett'in önüne zımbalanmış sunum kopyalarının bir yığını koydu. Tam da ona söylediğim gibi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Teşekkür ederim."

Asistanım odadan çıkana kadar bekledim.

"Bayan West, o kopyaları dağıtabilir misiniz?"

Yanlış anlamayın. Bu cinsiyetçi bir davranış değildi. Bu, odadaki tek kadın olması ve bu tür görevlerin kadınlara ait olması nedeniyle değildi; ben şovenist bir pislik değildim. Bu bir testti. Sessiz satranç maçımızdaki kasıtlı bir hamle, bu odadaki her erkeğe yaklaşmasını gerektiren bir hamle. Bunu, bir şekilde belli etmeden yapması imkansızdı.

Ne yaptığını çok iyi biliyorum, bakışları öyle diyor gibiydi.

Sessizce kaşlarımı kaldırdım, "*Gerçekten bunu görmezden geleceğimi mi sandın?*" parmaklarım boğazımdaki mavi kravatu düzeltti - bizim yakınlığımızı hatırlatmak için hesaplı bir hareket.

Onun hafif kaş çatması bir anlığına derinleşti, ardından sandalyesinden kalkarken keskin ve hassas bir hareket yaptı. Duruşu açıkça şunu ifade ediyordu: *Oyun oynamak mı istiyorsun? Peki. Ama benden hiçbir şey alamayacaksın.*

Başımı hafifçe eğdim ve göz teması kurarak bir an fazla bekledim. *Bunu göreceğiz.*

Yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti mi, emin değildim. Ama bu küçük ipucu bunu doğruladı: sadece kızgın değil, gergindi de. Ve bu, şüphelinin aslında bu odada olduğu anlamına geliyordu. Listeyi doğru hazırlamış mıyım diye merak etmiştim. Görünüşe göre tüm oyuncular buradaydı. Bu odada on beş kişi oturuyordu. Ben ve Scarlett hariç on üç kişi. Onun patronlarından yedisi, düzenli olarak görüştüğünü doğruladığım dört yönetici, Marcus da dahil olmak üzere benim ekibimden iki yeni yönetici, onu yanıltmak için (belli ki işe yaramadı).

Ve bunlardan biri de o pislikti.

Kağıt yığınının alıp masanın etrafında yavaşça dolaşırken, her birinin önüne dikkatlice birer tane koyarken yutkunmasını izledim. Hareketleri kasıtlıydı. Profesyonel ama temkinli. Benim kopyamı önüme koyarken biraz sert davrandı. Her öne eğildiğinde, koruduğu mesafeyi, vücudunun açısını, omuzlarındaki gerginliği takip ettim. Yüzünü, tavırlarını ve gerçek duygularını ele veren küçük işaretleri izlerken, *onların* ona nasıl tepki verdiklerini de izledim. Bazıları gözleriyle onun hareketlerini takip etti. Diğerleri ise onun varlığını zar zor fark etti. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Sadece bir irkilme, bir tereddüt, herhangi bir şey.

Masayı dolaşıp, adamın kim olduğuna dair hiçbir ipucu vermeden kopyaları dağıttığında, yumruğumu sıktım.

O tekrar oturduğunda ve başını hafifçe çevirerek sessizce "*İyi denemeydi. İşe yaramayacak*" dediğinde, yumruğumu daha da sıkı *sıktım*.

Boğazımı temizledim ve ona da bir bakış attım: *Eğer bunun benim tek taktığım olduğunu düşünüyorsan, beni hafife almışsın.*

"Bayan West, eminim ki son derece bilgilendirici bir sunum hazırlamışsınızdır." Ben ileri , dinlenerek dirseklerimi dirseklerimi masaya cam masaya masa. "Ancak, geçen haftaki projelerinize ve çalışmalarınıza odaklanmak istiyorum."

Neredeyse fark edilmeyecek kadar kısa bir duraklama, nefesini keserken, gözlerinde bir anlık bir anlayış belirdi.

Geçen hafta, biri onun uyluğunu tutmuştu. Peki, kimlerle çalışmıştı? Ne yapmıştı?

"Geçen hafta," diye tekrarladı, sesinde sertlik vardı. Parmakları önündeki klasörün kenarını izledi. "İlgilendiğiniz belirli bir şey mi var?"

Evet. Siz. Hepiniz. Ve bu pisliklerin hangisinin elmacık kemiklerini kıracağım.

"Bak ne diyeceğim." Sandalyeye yaslandım, CEO'nun kendine güvenen tavrını takındım. Yıllarca süren yönetim kurulu savaşlarında mükemmelleştirdiğim bir duruş. "Neden geçen hafta yaptığın her şeyi anlatmıyorsun?"

Ön ekrandaki sunumu kontrol eden fareyi tıklamaya başladı ve inanılmaz derecede etkileyici görünen sunumu hızlıca ilerletti. Çenesinin hafifçe gerilmesi, bunun için saatler harcadığını gösteriyordu.

"Geçen hafta üzerinde çalıştığım projeler..."

"PowerPoint'i boş ver," dedim, ona *ciddi bir şekilde* sırtıtmamaya çalışarak. *Bu lanet slaytlar için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun?* yüzünde beliren ifadeyi gördüm. "Benim yapmak istediğim şey, bu organizasyonu içten dışa öğrenmek. Bana geçen haftaki günlerini anlat."

Şu ana kadar odadaki kimse daha akıllı görünmüyordu. Neden görsünler ki? Bu sadece yeni bir organizasyonu tanımaya çalışan yeni bir sahipti. Değil mi? Yanlış.

"Tamam. Peki, üzerinde çalıştığım ana proje Agma sözleşmesiydi."

Kalemimi kasıtlı olarak bıraktım, not defterimin kenarına tam olarak hizalanmasını sağladım.

"Sıra dışı bir istek gibi gelebilir, kusura bakmayın." Sesimi ölçülü tuttum. "Ama çok zahmet olmazsa, odanın önünde durmanızı rica ediyorum."

. Böylece herkes başını uzatmadan sizi daha kolay görebilir," dedim. "Ve üzerinde çalıştığınız bir projeyi tartışırken, o projede sizinle birlikte çalışan herkesin ön tarafa gelip ek bilgiler vermesini istiyorum."

O hafif öfkeye bakın, parmakları bir an için sayfaları sıkıca kavradıktan sonra gevşedi. Gözleri tehlikeli bir an boyunca benimkilerle buluştu.

"Aşırıya kaçıyorsun," dediler.

"Durdurmaya çalış," diye cevap verdim.

"Tabii ki," dedi profesyonelce.

"Cuma gününden başlayalım." *İntikam listesiyle o bara girdiğin gün.*

Boğazını temizledi, eteğini düzelterek odanın önüne doğru yürüdü. Bakışlarımı masanın üzerinde gezdirdim, kimsenin gaf yapıp o güzel kıç dik bakmayacağını kontrol ettim. Evli bir adamın bakışlarını ondan ayıramayıp arabasını kazaya sokabileceği bir kıç, ama kimse yemi yutmadı. Hepsi orada oturuyordu, bazıları parmaklarını birleştirmiş, bazıları sunumu karıştırıyordu, hepsi hala bunun meşru bir toplantı olduğunu düşünüyordu.

Scarlett ise konferans masasının önünde durmuş, bana yine ince bir bakış attı. Ağırlığını bir kalçasına vererek, savaşa hazırlandığını gösteren bir duruş sergiledi.

"Cuma sabahı, üçüncü çeyrek ana kampanyamız için yaptığım kapsamlı bir pazarlama analizi ile başladı," diye başladı.

"Etkileyici," dedim, parmağımı masaya bir kez vurdum. "Bu analizi kimseyle paylaştın mı?"

"Evet, efendim," adının Thomas olduğunu öğrendiğim bir adam dedi. "Bana gösterdi."

Öyle mi?

"Lütfen," dedim en dostane ses tonumla, öne doğru işaret ederek. "Görüşlerinizi duymak isterim."

Adam ayağa kalktı ve sanki öğretmenin gözdesi seçilecekmiş gibi ceketinin düğmelerini ilikledi. Scarlett başını hafifçe eğdi ve sonra neredeyse fark edilmeyecek şekilde bana gözlerini devirdi.

Bu çok saçma, diyor gibiydi.

Ama bu sefer slaytları dağıtmakla meşgul olmadan ona yaklaştığında vücut diline bakın. Titremiyor. Yüzünü buruşturmuyor.

Ve hiç kızarmadı. Hatta, biraz rahatladı, omuzları bir parmak kadar düştü.

Onların analizini hızlıca gözden geçirmelerine izin verdim ve etkileşimlerinin ne kadar doğal olduğunu fark ettim. Profesyonel. Rahat. Gizli bir gerginlik yok.

"Teşekkürler, Thomas," dedim, zihnimdeki listeden onu geçici olarak işaretleyerek. "Cuma günü başka ne işler yaptınız, Bayan West?"

Onları tek tek çağırdım. Tek tek izledim. Her seferinde, duruşu profesyonelce tarafsız kaldı, bazen hatta gerçekten ilgileniyor gibiydi. Aradığım ihtiyatlılığı, ince geri çekilmeyi bir kez bile yakalayamadım.

Bunu, tüm haftanın işlerini gözden geçirene kadar tekrarladıktan sonra, kalemimi o kadar sıkı tutuyordum ki, kırılmayacak mı diye merak ettim. Masada ellerimi ovuşturdum. Hiçbir şey vermemişti. Hiçbir şey, ve şuraya bakın, orada duruyor, dudakları zaferin en ufak bir işareti ile kıvrılmak üzere.

Sana söylemiştim, kaldırdığı kaşı sanki bunu söylüyordu.

İnanılmaz derecede sinirli bir nefes alarak, "Bu çok aydınlatıcıydı, ama hala umduğum bilgiyi elde edemedim" dedim. Bu itiraf bana pahalıya mal oldu ve başını hafifçe eğmesinden, bunu anladığını biliyordum.

"Hayal kırıklığına uğradığınız için üzgünüm, Bay Lockwood." Adımı söyleme şekli - resmi ama samimi - odada sadece benim hissedebileceğim bir akım yarattı. "Başka bir sunum hazırlamamı isterseniz..."

"Bu iş burada bitmedi," dedim, ses tonum iki yöneticinin sandalyelerinde dikleşmesine neden oldu.

SCARLETT

Gökyüzüne baktım, batan güneşin sıcaklığı yüzümü okşuyordu ve içimi kaplayan rahatlama hissiyle gülümsemeden edemedim. Marcus'un kimliğini Jace'e açıklamadan o konferans odasındaki hesaplaşmadan kurtulmuştum.

İlk başta Jace'in o toplantıyı düzenlemesine çok kızmıştım, ama biliyor musun? Belki de buna ihtiyacım vardı. Bu, sırrı saklayabileceğimi kanıtladı. Bu benim kontrolüm altındaydı. Taciz olayından bu yana hissettiğim ilk kontrol hissi. Artık kariyerimi mahvetmeden bu durumu atlatabileceğime emindim. Annemin kirasını ödeyemeden. Babamın ona elini sürmesine fırsat vermeden. Tek yapmam gereken başımı eğip işimi yapmaktı, o zaman bu kabus sona erecekti.

Beni gülümseten bir başka şey de babamın kefalet duruşmasının sonucu oldu. Babamın mahkeme günü gelene kadar hapisten çıkmayacağını öğrendim. Bunun yerine, tutuklu kalacaktı ve hafif suçlar yerine ağır suçlarla yargılanacaktı, bu da önemli bir hapis cezası anlamına geliyordu. Babamın karanlık fırtınası sona ermiş gibi görünüyordu ve öngörülebilir gelecekte, bize yönelik tehdidi ortadan kalkmıştı.

Kaldırımında yürüdüm, yüksek topuklu ayakkabılarım betona tıklayarak ses çıkarırken, beni eve götürecek "L" trenine giden merdivenlere çıktım. Bir an için, gözümün ucuyla bir hareket gördüm ve dönüp baktım, ama kimse yoktu. Ve, merhaba, olsa bile, burası kalabalık bir "L" platformuydu. İnsanlar bütün gün gelip gidiyordu, öyleyse neden o ani hareket beni tedirgin etmişti?

Neden vücudum hala uyarı sinyalleri veriyordu? Emin olamadan, toplu taşıma ile her zamanki durağıma gittim, sonra adımlarımı hızlandırdım ve apartmanıma ulaşmadan önce son kavşağı geçtim. Neredeyse içeri daldım. Asansörden inip koridorumun güvenliğine ulaşana kadar, tuttuğum nefesimi veremedim.

Dairemin kapısına doğru yürürken, ikinci asansörün kapısının açıldığını belirten zil sesini duydum. Ardından arkamda ağır, kasıtlı adımlar.

Dönüp, masumca evlerine giden rastgele bir komşuyla yüzleşmeye hazırlandım...

Kahretsin.

Karşımda duran adam, Grabby Hands'in ta kendisiydi: Marcus.

"Seni korkuttum mu, Scarlett?" Sesi tüyler ürperticiydi, sanki cevabın evet olmasını umuyormuş gibi. Ama kalbim boğazıma kadar çıkmış olsa da, ona bu zevki tattırmayı reddettim.

"Takip etmek suçtur, biliyorsun." Kollarımı kavuşturdum ve "*beni korkutamazsın*" tavrımı en iyi şekilde sergiledim.

"Takip etmek." Alaycı bir şekilde sırtıttı ve ellerini cebine o kadar rahat bir şekilde soktu ki, bu hareket bile rahatsız ediciydi. "Bunun takip etmek olduğunu düşünüyorsan, bu terimi açıkça bilmiyorsun."

Gizli bir tehdit. Ne hoş.

"Öyleyse, duyduğuma göre, sen bu konuda uzman olmalısın." Başımı eğdim. "Uzmanlık alanın nedir? İş yerinde taciz ve buna ek olarak ev ihlali mi?"

Bir adım öne çıktı, omuzlarını genişleterek arkasındaki ışığı engelledi. O anda aniden ne kadar yalnız olduğumuzu fark ettim. Yani, teorik olarak, o asansörlerden biri her an açılabilirdi ya da bir komşu dairesinden çıkabilirdi, ama binamdaki düzeni biliyordum. Komşularım genellikle geç saatlere kadar eve gelmezlerdi, bu yüzden buraya gelip... her neyse, bu olayı bölmeyeceklerdi.

Nefes al, Scarlett. Sana saldırarak kazanacağı hiçbir şey yok. Bu sadece temel bir sindirme taktiği.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"O gösterişli gösteriden sonra, seninle konuşmamız gereken bir şey var gibi görünüyor," diye cevapladı.

"O gösterinin bir gösteri olduğunu mu düşünüyorsun? Vay canına." Kafamı eğdim, korkmuş olmaktan çok sinirli görünmeye çalışıyordum. "Ofiste konuşamayacağımız neyi konuşmamız gerekiyor?"

"Jace'e birinin sana cinsel tacizde bulunduğunu söyledin," diye suçladı. Kalbim boğazıma kadar çıktı.

"Ve," diye devam etti Marcus, "o toplantıda öğrendiğim başka bir şey daha var."

"Peki, bunu duymak için sabırsızlanıyorum." Çenemi kaldırdım, mental scroll self-defense YouTube tutorials

saat ikiye kadar izledim. "Kolonyan, ucuz tıraş losyonu ile banyo yapmış gibi kokmana neden oluyor mu?"

"Jace senden hoşlanıyor."

"Ben çok yetkin bir çalışanıım. Birlikte çalıştığım çoğu lider yetkinliğini takdir ediyor. Ve bana *saygı duyuyorlar*," diye ekledim, bu hakaretin bir tokat gibi etkisini göstermesini umarak.

"Ben Jace'in en iyi arkadaşıyım, biliyorsun."

"Garip. Çünkü Blake'in onun en iyi arkadaşlarından biri olduğunu sanıyordum ve senin adını hiç duymadım." Burnumu kırıştırdım. "Hiç duymadım."

Marcus kaşlarını kaldırdı. "Diğer arkadaşlarını tanıyor musun?"

"Komşularım 911'i arayacak kadar yüksek sesle bağırmaya başlamadan önce, bana ne istediğini söylemen için son bir şans vermek istiyorum. Oh, ve şuradaki Johnny?" Kapıyı işaret ettim. "Ön kapısının arkasında bir beyzbol sopası saklıyor." Yalan. Ne Johnny ne de sopa vardı.

"Sen çok kavgacı birisin, değil mi?" Sırıtarak bir adım daha yaklaştı. Pis gözleriyle vücudumu süzen bakışları, cildimi yüksek basınçlı suyla yıkamak istememe neden oldu.

"Yani, beni susturmak için mi buradasın? Tekrar saldırmakla tehdit ederek mi? Çünkü ilk seferinde çok işe yaramıştı."

"Kim tehdit ediyor?"

"Sadede gel. Ne istiyorsun?"

Başını eğdi, beni incelerken alt dudağını yaladı. Sanırım bunu baştan çıkarıcı buluyordu ama aslında dişlerinde yemek kalmış bir kertenkeleye benziyordu.

"Jace belli ki seni 'taciz eden' kişinin kim olduğunu bulmaya çalışıyor," dedi Marcus, *taciz* kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, sanki cinsel saldırı tek boynuzlu atlar ve tuvalet kapağını indiren erkekler gibi uydurma bir kavrammış gibi.

"Öyle mi? Ne, lütfen söyle, bunu düşünmene neden olan nedir?"

"Bugün şirketteki başka kimseye sunum yapmasını istemedi, bu yüzden bunun bir anlamı olduğunu anladım. Ve tüm *erkek* üstlerin odadayken, kadın üstlerin yoktu, ne yapmaya çalıştığını anladım." Sesinde kendini beğenmiş bir tatmin vardı. "Onu tanıyorum. Sen içeri girdiğinde ve Jace'in tavırları tamamen değiştiğinde, son şüphelerim de ortadan kalktı. Kan kokusunu alan bir köpekbalığı gibiydi, kim olduğunu anlamaya çalışıyordu." Yaklaşarak, "Ama asıl ilginç olan şu: Biraz araştırma yaptım ve kayıtlarda herhangi bir şikayet bulunmadığını öğrendim. Peki, şirketin sahibi

şirketin sahibi, hiç bildirilmemiş bir cinsel taciz olayından nasıl haberdar olabilir?"

Gözleri, Jace'in yarasına benzeyen yanımdaki izi gördü.

"Bu çok fazla varsayım," dedim. "Belki de ben, tacizine boyun eğmeyen ilk kurbanım, bu yüzden tamamen paranoyaklaşıp her şeyi abartıyorsun. Ya da, şok edici bir düşünce, belki de ellerini kendine saklamalı ve komplo teorilerini, görünüşe göre hiç olmayan ahlaki pusulanın yanında, cebinde tutmalısın."

"Arkadaşımı tanıyorum."

"O zaman teorilerini *ona* anlat. Ve ben polisi aramadan ve sabah insan kaynaklarına senin başarısız sindirme taktiğini anlatmadan önce apartmanımdan çık. Takipçiliğini de mutlaka anlatacağım. Bu arada, çok profesyonelce bir hareket."

"Oldukça şaşırtıcı, değil mi? Jace Lockwood tacizi biliyor, ama insan kaynakları bilmiyor?"

"Senin dediğine göre, biliyor olması gerekiyor," diye açıklığa kavuşturdum.

"Ve o toplantıda ne kadar kızgın görüldüğüne bakılırsa, seni *çok* önemsiyor."

"Herhangi bir şirket sahibi, şirketinde cinsel taciz olduğundan şüphelenirse hoşnutsuz olur. Buna iyi insan olmak denir. Bu kavramı Google'da aratmak isteyebilirsin."

Kafasını salladı. "Arkadaşımı tanıyorum. Bunlar iş duyguları değildi."

Kahretsin. İş arkadaşlarıyla ilişki kurmama politikası aklıma geldi. Jace şirketin sahibi ve CEO'su olsa da, rapor vereceği bir yönetim kurulu da vardı. Onu zor durumda bırakmak istemiyordum. Birlikte yaşadıklarımızdan ve beni babamdan koruduktan sonra bunu yapamazdım.

"Jace ve ben çıkmıyoruz, eğer ima ettiğin buysa. Ama hayran kurgusu için teşekkürler. Çok yaratıcı."

"O sana karşı açıkça hisler besliyor. Bu da durumu oldukça karmaşık hale getiriyor."

"Karmaşıklık," diye tekrarladım. "Şu anda ellerini kendine saklayamamanı böyle mi adlandırıyoruz?"

"Jace'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Sen söyle. Tüm varsayımsal sorulara varsayımsal cevaplar veren sen gibi görünüyorsun."

O sırttı. "Şöyle diyelim, Jace'in değer verdiği birine zarar veren biri olursa, o adam oldukça... mantıksız davranabilir."

Mantıksız. Bu kelimeyi *kurşun* gibi söyledi, ama kastettiği şey *nükleer silah demek istiyordu*.

"O zaman tüm çalışanlarının onun değer verdiği insanlar olduğunu varsayalım. Ya da şöyle bir düşünce var: Kimseye cinsel tacizde bulunma, çünkü biliyorsun... yasalar. Kurallar. Temel insanlık kuralları. Genelde anaokulunda *yapıştırıcı yemeyin* dedikten sonra öğrettikleri şeyler."

"Eğer röportajında olanların taciz olduğunu iddia edeceksen..."

"Öyleydi."

"Jace için bu, önemli sorunlar yaratır."

"Anlıyorum. Ve beni takip edip taciz etmenin, seni ispiyonlama ihtimalimi AZALTACAĞINI mı düşündün? Vay canına, üniversite seni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı, değil mi?"

Yüzü gerildi. "İnsan kaynaklarına söylemeyeceksin," dedi Marcus, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Ve Jace'e de söylemeyeceksin."

"Öyle mi?" Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Şimdi beden dilimi tam saldırı moduna geçirme sırası bendeydi.

Bakin, kontrol sorunumun sorunu şu: Bazen, biri beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığında, sessiz kalmam için sahip olduğum tüm mantıklı nedenler buharlaşıyor. Önemli olan tek şey, gücümü geri kazanmak oluyor. Çünkü bazen bir erkeğin bana tam olarak ne yapacağımı söylemesi? Bu, sonuçları umursamadan tam tersini yapmak istememe neden oluyor.

"Peki, beni eve kadar takip edip dolaylı tehditlerle bombardımana tuttuğuna göre, belki de yaptıklarını herkese anlatmamın zamanı gelmiştir. Şirket çapında bir e-posta göndermeyi düşünüyorum. Belki bir Instagram paylaşımı. Ne kadar fotojenik olduğunu biliyor musun? Polis karakollarındaki floresan ışıkların özellikle de insanı çirkin gösterdiğini duydum."

Hareketi o kadar hızlıydı ki, neredeyse fark etmedim. Son anda çekildim, ama çok geçti. Kolumu tutmuştu. Sabahleyin parmak izleri kalacak kadar acı veren, mengene gibi sıkı bir tutuş.

"Beni o kadar kötü bir adam mı *sanıyorsun*? Jace, senin sandığın kadar temiz bir adam değil."

Vücudumu serbest bırakmak için kendimi ittim. "Canın cehenneme. Kaktüsle. Yanlamasına."

Çantamı karıştırarak cep telefonumu çıkardım, ekran kilidini açıp 911'i aramak için tuşa bastım. Ama onun yumruğunun gücüyle telefon elimden fırladı.

Neler olduğunu anlamam, yüzündeki gölgeleri, bu karşılaşmanın aldığı karanlık halini değerlendirmem birkaç saniye sürdü. Ve Marcus'un sadece bir sapık olmadığını anlamam.

O tehlikeliydi.

"Ağzını kapalı tutman için daha fazla teşvike ihtiyacın varsa, sana bunu vereyim." Bana yaklaştı, üzerimde dikildi ve geri adım atmamak, ona korktuğumu göstererek onu tatmin etmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ama, kahretsin, korkuyordum. Çılgılık atamayacak kadar korkuyordum, yardım çağıramadan beni boğarak öldüreceğinden korkuyordum.

"Jace'in en karanlık sırrını koruyorum," diye devam etti. "Benden başka kimsenin bilmediği bir sır. Diğer sözde arkadaşları bile bilmiyor."

"Bana inanmamı mı bekliyorsun? Sırada ne var? Bana aslında benim banka hesap bilgilerime ihtiyacı olan Nijeryalı bir prens olduğunu mu söyleyeceksin?"

Gözleri, şiddetli krizlerinden önceki babamı anımsatan yırtıcı bir bakışla karardı.

"Beni ifşa edersen, ben de onu ifşa ederim ve o her şeyini kaybeder. Kariyerini, itibarını. Özgürlüğünü. Hatta güvenliği bile tehlikeye girer. Bu sır, onun değer verdiği insanları da tehlikeye atacak düşmanları ortaya çıkarabilir. Senin çok iyi tanıdığın arkadaşları gibi insanları."

Onları iyi tanıyıordum. Yani, Blake'i oldukça iyi tanıyordum, ama mesele bu değildi. Mesele, Marcus'un iddialarını nasıl değerlendireceğimi bilemememdi. Ama Jace'in iyi bir insan olduğuna dair içgüdülerime güveniyordum. Marcus ise, kendini insanlık çöpu olarak kanıtlamıştı bile.

"Cinsel taciz, senin gerçekte kim olduğunun sadece bir belirtisidir," dedim. "Ve cinsel tacizde bulunabilecek biriysen, yalan da söyleyebilirsin. Bu yüzden, sözlerini doğru kabul etmediğim için beni affet."

O sırttı. "O zaman blöfümü gör, Scarlett West. Ama Jace'i biraz olsun önemsiyorsan, çeneni kapalı tutup arkanı kollarsın."

O dönüp uzaklaşırken, ben donakaldım, sözleri beni sarsmıştı. Açık tehditler. İma edilen tehditler. Jace ve onun sözde karanlık sırları hakkındaki suçlamalar.

Düşen telefonumu aldım, kaydardım ve başparmağımı Acil Çağrı düğmesinin üzerinde gezdirdim.

Ama bir Şey beni basmaktan alıkoydu.

Ya Marcus blöf yapmıyorsa? Ya Jace'in onu mahvedebilecek sırları varsa? Ya kendimi korumaya çalışırken, uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissettiren tek adamı mahvedersem?

Korkunç bir düşünce kafamda netleşirken, ağzımı korku tadı doldurdu. İki tehlikeli adam arasında kalmıştım: biri korkduğum, diğeri ise aşık olduğum. Ve sonunda hangisinin bana daha çok zarar vereceğini bilmiyordum.

SCARLETT

"Vay canına," diye haykırdı Tessa.

Blake'in yemek odasında oturuyorduk, kristal şarap kadehleri yukarıdaki gömme aydınlatmanın kehribar rengi ışığını yansıtıyordu. Teknik olarak, bu artık Blake ve Tessa'nın eviydi, çünkü Tessa aşık olduktan kısa bir süre sonra buraya taşınmıştı. Blake ile ilk tanıştığım yer, tam da bu çatı katıydı, o zamanlar kendime çok güveniyordum. Tezgahının üzerine oturmuş, hayatımı düzene sokmuşum gibi ona tavsiyeler veriyordum.

Ve şimdi, dünyam parçalanırken, her şey toza dönüşmeden önce bunu durdurmaya çalışıyordum. Jace ile geçirdiğim eğlenceli hafta sonunu ona anlattım. Blake de acil servise gittikten sonra muhtemelen bunu biliyordu. Ama şu anda en acil olan şey, Marcus'u ona anlatmaktı.

"Bu adamın böylece kaçmasına izin veremezsin," diye ısrar etti Tessa, sandal ağacı ve zenginlik kokan masanın üzerine eğilirken, küçük vücudu öfkeyle titriyordu.

En iyi arkadaşım haklıydı.

"Onun bu işten paçayı sıyırmasına izin verme niyetim yok." Cabernet'ten kasıtlı olarak bir yudum aldım ve dilimde zengin tadını çıkardım. Sıvı cesaret. Buna ihtiyacım olacaktı.

"Jace'e söylemelisin."

"Katılıyorum. Ama akıllıca davranmalıyım." Düşüncelerimi toparlamak için zaman kazanmak amacıyla şarap kadehimin kenarını parmağımla okşadım. "Marcus pisliğin teki. Jace'i çok iyi tanıyor ve muhtemelen onu masum olduğuna ikna etmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

"Jace'in senin tarafını tutacağından eminim," dedi Tessa, kendi içkisini yudumlarken.

"Marcus'un söylediklerinin doğru olma ihtimali az da olsa varsa, Marcus'un Jace'in şirketini yok edebilecek ve onun değer verdiği herkesi tehlikeye atabilecek bir skandalı varsa..." Yutkundum. "Her şeyi ayarlamadan ona söylersem, işler çok kötüye gider. Hem de çok çabuk."

Marcus'un Blake gibi insanları nasıl tehdit ettiğini Tessa'ya anlattığımda, yüzünde tam bir duygu seli yaşandı. İlk durak: gözleri fal taşı gibi açılmış bir şok. Birkaç saniye sessizce içkisine bakakaldı. Sonra ikinci adım. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi, burun deliklerini genişletti ve öfke moduna geçti. Şimdi, üçüncü adıma geçmiştik gibi görünüyordu: gözlerinde açıklanamayan bir parıltı.

"Ne?" diye sordum.

"Az önce ne olduğunu anladın, değil mi?" Tessa'nın gözleri, bir cinayet gizemini çözmüş gibi parladı.

"Cinsel tacizciye karşı giderek artan zehirli nefretim mi?" Kaşlarımı kaldırarak içkimi aldım. "Yoksa Marcus'un gizemli bir şekilde boş bir asansör boşluğuna düşmesini hayal ediyor olmam mı?"

"Bana her şeyi anlattığında, konu tamamen *kariyerim* ve *işimdi*. Ama şimdi?" Öne doğru eğildi, sesi dramatik bir fısıltıya dönüştü. "Şimdi *Jace* için endişeleniyorsun."

Gözlerimi kırptım. "Ha?"

"Onu korumak istiyorsun." Her kelimeyle gülümsemesi genişledi, gözleri parıldadı, sanki az önce onun adını küçük kalplerle çevirerek yazarken beni yakalamış gibi. "Tıpkı onun seni babandan koruduğu gibi."

Evet. Ona tüm bu felaketi, acil servise gitmeyi de dahil olmak üzere anlatmıştım. "Ve," diye ekledi, "seksin ATEŞLİ olduğunu söyledin."

"Beni duyuyor musun?" Omuzlarımı düzelttim. "Bu sosyopatın Blake'in peşine düşebileceği kısmı kaçırdın mı? Erkek arkadaşının? Hayatının aşkının? Yüzü tam anlamıyla telefonunun arka planında olan adamın?"

Tessa, sanki önemsiz bir rahatsızlıktan bahsetmişim gibi elini salladı. "İşte bu yüzden Jace'i uyarmalısın. O arkadaşlarına olanları anlatır anlatmaz, kurşun geçirmez yelek almaya Marcus'un gitmesi gerekir."

"Rahatsız edici cinayet imalarıyla söyledi." Ona gözlerimi kısarak baktım. "Tarayıcı geçmişin hakkında endişelenmeli miyim?"

"Konuya dönelim," dedi Tessa, tırnaklarını bardağına vurarak. "Sen, dostum, Jace'i *korumak* istiyorsun."

"Bu, yapılması gereken doğru şey."

"Bu *romantik* bir şey," diye karşılık verdi, neredeyse şarkı söyler gibi.

Ona sert bir bakış attım. "Biliyor musun, erkek arkadaşının tehlikede olabileceğini yeni öğrenmiş biri için, rahatsız edici derecede neşelisin. Ben bakmıyorken kanını şampanya ile mi değiştirdin?"

Tessa'nın gülümsemesi kayboldu ve kırmızı sıvıyı bardağında döndürerek minik bir bordo kasırga yaratırken şarap kadehine bakakaldı.

"Haklısın. Özür dilerim." Omuzlarını dikleştirdi. "Tamam, plana geri dönelim. Plan tam olarak nedir?"

"Öncelikle, ben zaten iki başka işe başvurdum."

"İstifa mı ediyorsun? Büyük planın bu mu?" Her kelimesinde inanamama duygusu vardı.

"Saldırı planım birkaç aşamadan oluşuyor," diye açıkladım ve bardağımı hafif bir tıkırtı ile masaya koydum. "Burada akıllı davranmalı ve kendimi ve Jace'i korumalıyım. Bu yüzden, büyük plana paralel olarak, her ihtimale karşı başka bir iş arayacağım."

"Bu akıllıca bir hareket..." Dedi ve bileğindeki narin gümüş bileziği oynattı.

"Bu da beni ikinci kısma getiriyor." Eğildim. "Kanıt lazım. Jace'e, Marcus'un beni taciz eden ve şimdi de onu tehdit eden kişi olduğuna dair kanıt getirmem lazım."

"Belki Blake'e Marcus'a nasıl yaklaşacağımızı sormalıyız?" Tessa önerdi. "Belki daha önce tanışmıştır?"

"Blake'e sorarsan, Jace'e gidecek ve Jace'e haber verilecek, Marcus da tüm bunlardan kurtulmak için bir fırsat bulacak." Kafamı kararlı bir şekilde salladım.

"Ama bu adam tehlikeli ise, Blake'i uyarmak istiyorum."

"Bana bir iki gün ver." Marcus'un kırk sekiz saat içinde seri katile dönüşmesi için bir nedeni olamazdı.

"Peki, bu kanıtı elde etmek için planın nedir?" Tessa benim duruşumu taklit etti. "Ofis neredeyse boşalana kadar bekleyeceğim. Sonra Marcus'a onunla görüşmek istediğimi söyleyeceğim."

Kaşlarının arasında bir kırılganlık belirdi. "Tehlikeli olabilecek bir adamla tek başına kalmak riskli görünüyor."

"Beni terk ederken bana bir seçenek sundu: ya bu konuyu bırakacağım ya da sonuçlarına katlanacağım. Yani, bir cevap beklediği aşık." Tırnaklarımı masaya vurdum. "Ona bu cevabı vereceğim. Ama bunu yaparken ses kaydı almak istiyorum. Tek yapmam gereken, benim hikayemi doğrulayan bir şey söylediğini yakalamak, sonra da bunu Jace'e götürmek."

"Ama ya o..."

"Tessa?" Blake'in sesi giriş yolunda yankılandı ve Tessa'nın itirazını kesintiye uğrattı.

"Buradayım!" diye cevapladı.

"Bu gece eve gelmeyeceğini sanıyordum?" diye fısıldadım.

Blake'i görmekten rahatsız olduğumdan değil. O gerçekten iyi biriydi. Sadece bu çok özel bir konuşmaydı ve şu anda onun erkek arkadaşıyla paylaşmasını istemiyordum.

Omuz silkti, dudakları özür dilercesine kıvrıldı. "Çalışma saatleri bazen tahmin edilemez."

Tabii. Acil servis doktorları.

"Söz verdiğini unutma: bu konuşma sadece ikimizin arasında kalacak," dedim, sesim alçak ama kararlıydı.

Tessa'nın büzülmüş dudaklarından, bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum, ama hafifçe başını sallaması bana uymayı kabul edeceğini gösterdi. En azından şimdilik.

"Scarlett." Blake odaya girdi, geniş omuzlarını vurgulayan siyah pantolon ve dar siyah gömlek giymişti. "Bu gece geleceğini bilmiyordum." Onunla ilk tanıştığımdan beri sesi değişmişti. Önceden sert ve huysuzdu. Şimdi ise daha hafif bir yanı vardı, sanki biri sonunda onun ayarlarını *kasvetli* kahramandan *gerçek bir insana* çevirmiş gibiydi.

Örneğin, Tessa'nın yanına gidip aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi alnına öpücük kondurdu. İri, kaslı ve hayat kurtaracak kadar zeki olabilir, ama bana sorarsan ciddi ciddi bir golden retriever'a dönüşüyordu.

Bu da, evet, çok sevimliydi. Ve Tessa'ya kraliçe gibi davranıyordu, bu yüzden Blake benim gözümde altın değerindeydi.

"Tam çıkmak üzereydim," dedim, çantamı toplayarak.

"Gerek yok," dedi Blake, elini reddedici bir şekilde sallayarak. Doktor gözleri yanağıma odaklandı. Yaklaşarak parmağını çenemin altına koydu ve daha iyi görebilmek için ışığa doğru eğdi, klinik değerlendirme modu görünüşe göre hiç kapanmıyordu.

"İyileşiyor," dedi onaylayarak. "Küçük bir yaraydı," diye hatırlattım ona.

"Bazen hafif yaralanmalar bile enfekte olabilir. Acıktınız mı bayanlar? Maria'ya yemek hazırlatabilirim..."

"Ben iyiyim," diye zoraki bir gülümsemeyle sözünü kestim. "Aslında tam çıkmak üzereydim."

"Gitmenize gerek yok..." diye başladı Tessa.

"Yorgunum," diye onu, umarım hissettiğim kadar sahte görünmeyen bir gülümsemeyle kestim. "Şarap için teşekkürler, Tessa."

Beni asansöre kadar takip etti. Evet, Blake elbette bir asansörlü çatı katında yaşıyordu ve Tessa, Blake'in duyamayacağı bir mesafeye geldiğinden emin olana kadar bekledi.

"Bu arada, harika görünüyorsun," dedim, içtenlikle. Lanet olsun, sorunlarımdan bahsedip durmak yerine, bunu söylemeliydim. "Hâlâ kendini iyi hissediyor musun?"

Tessa, tıbbi bir gizemle mücadele etmişti ve Blake bu mücadelenin her adımında onun yanındaydı. Blake'i sevmemin bir başka nedeni de buydu; o olmasaydı, Tessa şu anda burada olmazdı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi, Blake'in duyamayacağı bir mesafede olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden bakarak fısıldadı, "Planından emin misin?"

"Eminim." İçimdeki savaşçı prenses ruhunu ortaya çıkararak daha dik durdum. "Ya bir şey yaparsa?" Endişe yüzüne yansıdı.

"Bu yüzden ofiste yapacağım. Binanın birinci katında 24 saat güvenlik var."

Asansör kapıları yumuşak bir sesle açıldı ve ben, toplayabildiğim tüm özgüvenimi kullanarak içeri girdim.

"Scar, Jace'e gerçeği söylemek için tüm bunları yapmana gerek yok bence. Eminim sana inanacaktır."

"Ama bu artık sadece benimle ilgili değil ve bu risk almaya değmeyecek kadar önemli. Bu sadece dikkatle kontrol edilen bir ortamda yapılacak tek bir konuşma."

Ne ters gidebilir ki?

Spoiler uyarısı: her şey. Her şey korkunç bir şekilde, en kötü senaryoda ters gidecekti.

JACE

Malikanenin ana odası lüksün kanıtıydı: ceviz paneller, deri koltuklar ve özel yapım bir poker masası. Sinners and Saints Club, kardeşliğimizi oluşturan günahkarlar (başta Axel) ve isteksiz azizler (tartışmalı olarak Blake) karışımından dolayı uygun bir isimle adlandırılmıştı.

Parmaklarımın arasında poker fişlerini karıştırıyordum — tıklık-tıklık-tıklık — üniversite finallerinden kalma sinir bozucu bir alışkanlık, şimdi zihnim beşinci kategori bir kasırğa olduğunda ortaya çıkıyordu. Ve son zamanlarda, bu kasırğanın bir adı vardı: Scarlett.

Blake içeri girdi ve düzenli olarak insanların hayatlarını elinde tutan bir adamdan bekleneceği gibi cerrahi bir hassasiyetle kapüşonlu sweatshirt'ünü askıya astı. "Az önce Scarlett'i gördüm," dedi, sanki az önce göğsümde bir bomba patlatmamış gibi, gayet rahat bir şekilde.

Onun adının anılmasıyla kalbim hızla çarpmaya başladı. Tıpkı bir ergen gibi. Lanet olası aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi.

"Öyle mi?" Umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"O ve Tess, ithal ettiğim yeni cabernet şarabını içiyorlardı." Karşıma oturdu ve kollarını sıvadı. "O biraz... çekingen görünüyordu."

"Nedenini söyledi mi?" Cipsler daha hızlı hareket etmeye başladı. Tık-tık-tık-tık.

Blake'in doktor gözleri benim acınası durumumu anında teşhis etti. "Sanırım sperm donörü durumundan dolayıdır. Neden? İşyerindeki adamla başka bir şey mi oldu?"

Saat ikiye doğru tüm durumu grup sohbetimize dökmüş, tavsiye istemiştim ama bu üç duygusal dahiden *sadece "onunla konuş, yoksa mahvolursun"* gibi farklı versiyonları duymuştum.

Cevap veremeden, Axel bir şişe viskiyle içeri girdi. "Lütfen bana bütün gece kadınlar hakkında konuşmayacağınızı söyleyin. Paranızı almaya geldim, Lifetime Movie Network'ün seçmelerine katılmaya değil."

Onu izledim, göğsümde bir öfke yükseldi. Bunu nasıl başardı? Axel hayatı nasıl yaşıyordu, kadınları şarap mahsulü gibi tadarken, ben burada hiç istemediğim duygulara boğuluyordum?

Ryker kendine sek viski doldurdu ve sırttı. "Rich, bunu sen mi söylüyorsun? Geçen hafta üç saat boyunca bir barmenin, alıntı yapıyorum, 'olağanüstü bacaklarını' tarif ettin."

"Ben kadınların güzelliğinden bahsediyorum," diye açıkladı Axel, kartları dağıtarak. "Duygular çirkin. Tıpkı Ryker'ın geçen yaz sakal bırakma girişimi gibi."

Elimdeki fişler dondu. Duyguları isteğe bağlı bir garnitür gibi görmek güzel olmalı. Bu arada, ben asla sahip olamayacağım bir kadın için derin sulara dalmıştım.

"Ayrıca," diye ekledi Axel, kendine özgü sırtışıyla, "onlar olağanüstü bacaklardı."

"Susar mısın?" diye bağırdım. "Hepimiz duygusuz playboy rolünün saçmalık olduğunu biliyoruz."

Axel'in kendine özgü sırtışı kayboldu ve gözlerinde nadiren gördüğüm bir şey parladı. Ham ve savunmasız bir şey. Dönüşüm o kadar hızlı oldu ki, duvarları tekrar yerine oturmadan önce neredeyse kaçıırıyordum.

"Biliyor musun, bu son zamanlarda ikinci kez söylüyorsun," dedi, sesi sessiz ama gergindi. "Söyleyecek bir şeyin varsa, Jace, söyle gitsin."

Oda sessizleşti. Blake ve Ryker birbirlerine baktılar, birden kartlarına çok ilgi duymaya başladılar. Axel'den daha önce bu tonda bir ses duymamıştık. Her zamanki savunmacı tavrı ya da alaycı sesi değildi. Bu farklıydı. Bu gerçektir.

O anda, onun kimsenin görmesini istemediği bir şeye rastladığımı fark ettim. Axel'in özenle inşa ettiği imajı - her gece farklı bir kadınla birlikte olan, her şey hakkında şaka yapan ve hiçbir şeyi ciddiye almayan kaygısız playboy - bir anlığına çatlamıştı.

Onun abartılı kadın düşkünlüğünün bir kalkan olduğunu hep şüphelenmiştim. Bu yüzden ona iki kez bunu söylemiştim, ama şimdi emin olmuşum. Hikayeleri ne kadar çılgınca olursa, insanlar o kadar az soru soruyordu. Ne kadar sık davranırsa, kimse onun derinliğini aramıyordu. Bu gerçekten zekiceydi: Kimse onun arkasına bakmaya zahmet etmediği, tutarlı bir itibarın arkasına saklanmak.

Ben kimdim ki bunu onun yüzüne vuruyordum, özellikle de kendi sorunlarım varken?

Elimi yüzüme götürdüm. "Üzgünüm," dedim. "Sinirlerim bozuk."

Gözleri benimkilerle kilitlendi, sanki beni affedecek mi yoksa sonunda hesaplaşacak mı karar vermeye çalışıyormuş gibi. Sonra o an geçti ve Axel yine sırtmaya ve kartları karıştırmaya başladı.

"İşte bu yüzden flört etmekten kaçınıyorum. Duygular insanın tüm mantığını yitirmesine neden oluyor dostum. Blake'e bak." Ona başını salladı. "Kuyumcudan mesaj attı, bizim onayımızı istiyor, nişan yüzüğü seçiyor."

"Fikrinizi," diye düzeltti Blake, masanın üzerine küçük kadife bir kutu koyarak. "Daha önce hiç almadım. Mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum."

"Eğer bizim bir fikrimiz olacağını düşünüyorsan, yanlış kulübe geldin," dedi Ryker, kartlarını abartılı bir ilgiyle inceleyerek. "Yarısı duygusal olarak gelişmemiş, diğer yarısı ise... şey, Axel."

"Çok teşekkürler," dedi Axel neşeyle, sonra düşük bir ıslıkla kutuyu aldı. "Onu tekneye bindirmeyin. Bu taşın ağırlığıyla gölün dibine batar."

"Çok mu abartılı?" Blake gerçekten endişeli görünüyordu.

"Duruma bağlı. Elini kaldıracırmeyi seviyor mu?" Axel kaşlarını kaldırdı.

Ryker kutuyu Axel'den kaptı. "Güzelmış dostum. Tessa çıldıracak."

"Aklını kaçırmaktan bahsetmişken," dedi Blake, yüzüğü geri alarak. "Scarlett. O iyi mi? Tess, iş yerinde ikinizin arasında gergin bir görüşme olduğunu söyledi."

İç geçirdim ve kartlarımı yüzüstü bıraktım. "Scarlett değerli bir rakip çıktı. Onun sert olduğunu biliyordum ama, lanet olsun..." Kafamı salladım, gözlerindeki ateşi hatırlayarak. "Onunla konferans odasında bir hesaplaşma yaşadım ve bu beni daha da derine düşürdü."

Daha da aşık mı oldum? Az önce bunu mu söyledim?

"Öyle mi?" Blake, her zamanki çekingenliğinden sıyrılarak gerçek bir merakla sordu.

"Bütün ekibin önünde bana, bana karşı çıktı. Satranç oynadı ve kazandı. Çoğu insan o toplantılarda benimle göz teması bile kuramaz."

"Yani sana bağırdı ve bu seni tahrik mi etti?" Axel bahsi yükselterek sordu. "Bu bir üst seviye mazoşizm. Hem tiksindim hem de etkilendim."

Ona sert bir bakış attım. "Öyle değildi. O zekiydi. Sertti. O..."

"Seksi mi?" diye tamamladı Axel.

"Etkileyici," diye düzelttim, ama boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklık beni ele verdi.

"Endişelenmeli miyiz?" diye sordu Ryker, beni inceleyerek. "Seni yıllardır tanıyorum ve seni hiç bu kadar..."

"Acınası?" diye yardım etti Axel.

"Bağlı," diye tamamladı Ryker, Axel'e bir bakış atarak.

"Onu kimin incittiğini hala bulamadın mı?" diye sordu Blake.

Kafamı salladım. "Şimdiye kadar bana söyler diye düşünmüştüm. Söylememesi onu daha da takdir etmemi sağlıyor. Bana söylemesi çok kolay olurdu, ama o çok gizli biridir." Kazandıklarımı dalgın dalgın topladım. "Çıldırıcı derecede rahatsız edici, ama buna çok saygı duyuyorum."

"Belki de vazgeçmelisin," dedi Axel, bardağını yeniden doldururken. "Bazı savaşlar savaşmaya değmez. Bazı kadınlar mide ekşimesine değmez."

"Hayır, hayır," dedi Axel, dişlerini sıkarak.

"Bunu bir daha asla konuşmayacağımıza karar vermiştik," dedi Axel dişlerini sıkarak.

"Asla," dedim, Axel'in önerisine cevap vererek. "Ondan vazgeçmeyeceğim

vazg

eçm Blake sessizce onaylayarak kaşlarını hafifçe kaldırdı.

eyec "Tamam, toplantı odasındaki fili ele alalım," dedi Ryker,

eğim

."

"Senin son hamlen ne? O senin için çalışıyor. Senin arkadaşlık kurmama politikaların var. Bu işin nereye varacağını düşünüyorsun?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Geçen gün bana her şeyi anlatacağını düşünmüştüm. Elinde gizlilik sözleşmesi vardı ve bana vereceğine yemin ederdim. Sonra birdenbire... halıyı çekip aldı. Hiçbir açıklama yapmadan."

"Bu kadını gerçekten seviyorsun," dedi Blake.

"Evet." Bu itiraf, aşağıda su olup olmadığını bilmeden bir uçurumdan atlamak gibi bir duyguydu. "Ama onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum. Ve hissetse bile..."

"Aynı şekilde hissediyor olsa bile mi?" diye sordu Blake.

"Aynı şekilde hissetse bile, bunu eyleme geçireceğinden emin değilim." Gerçek, göğsümde bir acı yarattı. "O kadar yüksek duvarlar örmüş ki, kimsenin bunları aşabileceğini sanmıyorum."

"Senin hislerini biliyor mu?" diye sordu Blake.

Öfkeyle dudağımı dişlerimle ısırdım. "Hiç..." Durdum. Yönetim kurulunda birkaç kelimeyle orduları yönetebildiğimi, ama Scarlett'in yanında birdenbire okuma yazma bilmeyen biri gibi olduğumu nasıl açıklayabilirdim?

ama Scarlett'in yanında birdenbire okuma yazma bilmeyen biri gibi hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? "Hiç ne yapmadın?" diye ısrar etti Blake.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye sessizce itiraf ettim. "Protokolü bilmiyorum. Bunun için bir iş stratejisi yok. Acil durum planı yok."

Blake, başından beri şüphelendiği bir teşhisi onaylar gibi başını salladı. "Ona göster," dedi basitçe.

"Ne göstereyim? Duygusal yetersizliğimi mi?" diye sordum, yine fişleri karıştırarak. "Bunun en akıllıca hareket olduğunu sanmıyorum. Hâlâ çıkmamız yasak, unuttun mu?"

"Patron sensin," diye işaret etti Blake. "Kuralları sen koyuyorsun. Onları çiğne demiyorum, ama... bazen insanlar sadece sözleri değil, eylemleri de görmek isterler."

"Blake'in söylemek istediği," diye tercüme etti Ryker, "ona değer verdiğini göstermenin bir yolunu bulman gerektiği."

"Ona ilgi gösterdiğini gösteren anlamlı bir şey yap," diye devam etti Blake, sesi yumuşayarak. "Tessa'nın hiç okyanus görmediğini öğrendiğimde, onu hafta sonu için Malibu'ya uçurdum. Mesele para ya da özel jet değildi; ona hayallerinden bahsederken onu dinlediğimi göstermekti."

"Dostum, senin aşık olman beni ürpertiyor," diye şikayet etti Axel, ama yüzünde neredeyse hüzünlü bir ifade belirdi. "Birazdan bize onun kahkahasının çiçekleri açtığını falan söyleyeceksin."

Aşık olmak. Bu düşünce beni korkutmalıydı, ama bunun yerine, uzun süredir çektiğim bir rahatsızlığa isim koymuş gibi hissettim.

"Ona göster," diye tekrarlardım, kafamda planlar yapmaya başlamıştım bile.

"Onun en çok değer verdiği şeyi düşün," diye tavsiye etti Blake. "O konu hakkında konuşurken onu ne mutlu ediyor?"

Axel yeni bir el dağıtırken, bir plan oluşmaya başladı. Scarlett büyük bir şey hak ediyordu, ona neyin önemli olduğunu anladığımı gösterecek bir şey.

"Tamam," dedi Axel, bana bir içki daha doldururken. "Mide bulandırıcı bir romantizm sergileyeceksen, en azından bunu stil sahibi bir şekilde yap. O kaçınılmaz olarak kalbini kırdığında, yıllarca seninle dalga geçebilmemiz için yeterince büyük bir şey yap."

"Destegin çok dokunaklı," dedim kuru bir şekilde.

"Kardeşler bunun için vardır," diye gülümseyerek cevap verdi. "Şimdi, poker mi oynuyoruz yoksa duygusal çöküşünü mü planlıyoruz?"

"İkisi de," dedi Ryker, bahsi yükselterek. "Biz çoklu görevlerde çok iyiyiz."

Fişler çınlayıp kartlar uçarken, konsantre olamıyordum. Aklım Scarlett ile doluydu. Onun keskin zekası, koruduğu kalbi ve sonunda onu kazanmak için ne yapmam gerektiği.

Hayatımda ilk kez, işle ilgisi olmayan bir şeye tüm varlığımla bağlandım. Ve ilk kez, her şeyi kazanacak mıyım yoksa kaybedecek miyim, hiç bir fikrim yoktu.

SCARLETT

"Senden bu kadar çabuk haber alacağımı beklemiyordum," dedim, sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeden, telefonumu kulağıma dayayıp ofisimin küçük sınırları içinde volta atarken.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye gülerek cevapladı Mary. "Seninle çalışmak bizim için büyük şans olur."

Mary, iki yıl önce birlikte çalıştığım bir iş arkadaşımı. Çok iyi anlaşıyorduk ve birkaç projede birlikte çalışmıştık. Şirketimiz dışından bir iş teklifi aldığı anda, iş-yaşam dengesini daha iyi kurmak için bu teklifi kabul etmişti. Bildiğim kadarıyla, bu tür şeyler sadece masalarda ve insan kaynakları broşürlerinde var olan şeylerdi.

"Aramızda kalsın," diye devam etti, sesi komplo kurarcasına fısıldamaya dönüştü, "başka birçok aday var, ama..."

"Çok derken?"

"Şey... Sanırım otuz iki kadar?" "Ciddi misin?"

Otuz iki aday mı?

"Ama," diye devam etti, "*senin* teklifi alacağına dair içimde iyi bir his var." Yürümekten vazgeçtim. "Çünkü benim için kefil oluyorsun?"

"Çünkü sen harikasin. Ve tabii ki, *senin* için iyi şeyler söyleyeceğim!"

Vay canına. Kaslarım anında gevşedi, gerginliğim eridi. Çelik halatlara bağlanmış gibi olan endişem gevşemeye başladı. Bunca zaman işimi kaybetmekten, kariyerimin rayından çıkmasından korkmuştum ve sadece iki başvuru yaptıktan sonra başka bir iş bulmak bu kadar kolay mı olacaktı? Otuz iki başvuru, umutlanmamam gerektiğini söylüyordu ama Mary çok emin konuşuyordu.

Belki de evren bana bir can simidi atmıştı. Belki Marcus'un tehditlerinden kurtulup kariyerime devam edebilirdim.

"Şimdi, görüşmeden önce size durumu anlatayım," dedi Mary, sesi profesyonel moduna geçerek.

"Çok sevinirim." Koltuğuma gömüldüm ve yanımdan geçenlerin benim mutlak sevincimi görmemesi için duvara dönerek oturdum.

Mary'nin ipuçlarını ve püf noktalarını dinlerken parmaklarımın arasında bir kalemi çevirerek gülümsedim. Mary, mevcut pozisyonundan oldukça memnundu ve çalıştığı şirketi seviyordu. İnsan kaynakları alanına da girmişti ve bölgedeki diğer şirketler hakkında da bilgi sahibiydi, bu da bu şirketin neden çalışmak için bu kadar harika bir yer olduğunu açıklıyordu. Görevi, çalışacağım kişileri, kültürü ve diğer her şeyi özetledikten sonra, boğazını temizledi.

"Şimdi, sizi uyarmalıyım," dedi, ses tonu biraz değişerek, "bu kuruluşla ilgili mükemmel olmayan birkaç şey var."

Sandalyeye yaslandım, içimden bir güven dalgası geçti. "Elbette. Hiçbir şirket mükemmel değildir."

Ünlü. Son. Sözler.

"Bu şirkette insanlar genellikle beş yıl veya daha uzun süre aynı pozisyonda kalırlar. Yukarı doğru hareketlilik çok fazla değildir." Bir süre durakladı, sözlerinin etkisini hissettirmek için. "Bu şirket, yavaş yavaş temelden öğrenen insanlara değer verir."

"Yani, terfi almam çok uzun zaman alacak," dedim, göğsüm sıkışarak.

Tamam. Pek iyi bir haber değil. Gerçekten bir şirkette terfi etmek istiyordum, ama en azından burası çalışmak için harika bir yer gibi görünüyordu. Bununla başa çıkabilirdim. Kariyer gelişimi her şey demek değildi, değil mi? Bazen istikrar daha değerliydi.

"Bir şey daha var." Söylediği şeyin önemli olduğunu anlatan bir tonla konuştu. Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başlaması beni tedirgin etti.

Ne olabilir ki? Tanrım, eğer bana genel olarak kültürün nazik olduğunu, ancak iş yerinde cinsel taciz vakaları olduğunu söylerse...

"Maaş," dedi sessizce.

Kalemim yazarken durdu.

"İş-yaşam dengesi için ayrılmaya karar verdiğimde, bölgedeki birçok farklı şirketle görüşme yaptım," diye açıkladı. "O zamanlar birkaç iş teklifi aldığım için gerçekten şanslıydım." Nefes aldı. "Hepsi en az yüzde otuz daha az maaş teklif ediyordu."

Midem, sanki roller coaster'ın ilk düşüşüne çarpmışım gibi dibe vurdu, ancak heyecan verici bir adrenalini yoktu, sadece mide bulantısı ve korku vardı.

"Yüzde otuz mu?" diye itiraz ettim.

Şirketimizin çok iyi maaş ödediğini biliyordum; bu, insanların sürekli konuştuğu bir konuydu, ama diğer şirketlere göre ne kadar fazla maaş ödediğini öğrenmek için hiç pazar araştırması yapmamıştım. İş-yaşam dengesi konusunda iyi bir şöhretimiz olmadığı için bu mantıklı geliyordu, ama yüzde otuz mu? Bu maaş kesintisi değil, finansal bir ampütasyondur.

"Ama iyi haber şu ki, iş-yaşam dengeniz daha iyi olacak," dedi Mary, sanki bu, gelirimden neredeyse üçte birini kaybetmemi telafi edecekmiş gibi.

"Ben... şey..."

Üzücü gerçek şu ki, şu anda maaşımla geçiniyordum. Kira, annemin kirası ve onun yeniden ayağa kalkmasına yardım etmek arasında, Buttercup'ı ve onunla birlikte gelen mali sorumluluğu satmak zorunda kalma ihtimalinin yüreğimi parçalayan olasılığıyla karşı karşıyaydım. Ama yüzde otuz maaş kesintisiyle, sevgili atımı satsam bile hesaplar tutmazdı.

Koltuğuma daha da gömüldüm, umutsuzluk vücuduma yayıldı ve birkaç dakika önce sahip olduğum tüm umutlu düşünceleri zehirledi.

Belki annemin yanına taşınabilirdim? Ama şu anki düzenlememizin amacı, annemi babamdan saklamaktı ve babamın hapiste ne kadar kalacağını tam olarak bilmeden bu riski almak istemedim. Birlikte yaşarsak, babamın onu bulma olasılığı daha yüksek olurdu. Ayrıca, bu sadece mali açığı kısmen kapatırdı. Ve kira sözleşmemi ihlal ettiğim için ev sahibim tarafından dava edilirdim.

Bu yetmezmiş gibi, bu kısa vadeli bir sorun da değildi. Maaşımdan yüzde otuz azalmasıyla, şu anki gelirime geri dönmem en az on yıl sürerdi. Tabii geri dönebilirim. Bu arada kira fiyatları ve yaşam maliyeti artacaktı. Hesap acımasız ve affetmezdi.

"Hâlâ mülakata girmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu Mary umutla, benim içimdeki mali çöküşün farkında olmadan. "Yani, eminim ki teklif ettikleri maaşın yüzde iki ila beşini pazarlık edebilirsin. Ama yine de, daha az saat çalışmanın ne kadar güzel olacağını bir düşün!"

Evet, harika olur. Elektrik ve akan su olması kadar harika olur.

"Teşekkür ederim," dedim, sesime hiç hissetmediğim bir neşe katarak. "Gerçekten minnettarım, Mary. Evet, görüşmeye gelmek isterim."

Telefonu kapattım ve tavana baktım, durumumun gerçekliği üzerime çok pahalı tuğlalar gibi çöküyordu.

Plan B az önce çökmüştü. Plan A'yı işe yaraması gerekiyordu, bu da Marcus ile yüzleşip itiraf etmesini sağlamak anlamına geliyordu.

Sırtımı düzelttim, kararlılığım sertleşti. *Kanıt toplama zamanı.*

SCARLETT

"Başka işler mi? Gerçekten mi?" Jace, Montblanc kaleminin cilalı maun masanın üzerinde yuvarlanmasına yetecek kadar kuvvetle bir dosyayı masasına vurdu. Deri koltuğuna yaslandı, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi, özel dikim Tom Ford ceketinin geniş omuzlarını saran kesimi, neden onun kaslarının lezzetli kıvrımları yerine yüzüne bakmam gerektiğini hatırlatmaya yetti.

"Nasıl öğrendin?" Onun dikkatli bakışları altında nabzım hızlansa da sesimi ölçülü ve profesyonel tutmaya çalıştım.

"Chicago çok küçük bir şehir," dedi Jace, yeşil gözleri tehlikeli bir şeyin parıltısıyla titrerken çenesindeki kaslar seğirdi.

Bana bakışları, sanki çözmeye kararlı olduğu bir bulmaca gibiydim, omurgamdan hoş olmayan bir sıcaklık dalgası geçirdi. Arka planda klima sessizce çalışıyordu, ama aramızdaki gerginliği azaltmaya yetmiyordu. Sadece tavır takınmak için bu şekilde çağrılmaktan hoşlanmadım. Zaten kafam yeterince doluydu. Yani, Marcus'un Jace'e zarar verebileceğine dair belirsiz tehdidi.

"Konferans odasındaki yüzleşmeden sonra ne bekliyordun?" diye sordum, bluzumun manşetini düzeltirken, onun bakışlarının parmaklarımın hareketlerini takip ettiğini çok iyi fark ettim. "Bir teşekkür notu ve bir meyve sepeti mi?" "Bana onun adını söyle," dedi Jace, sesi o sessiz, tehditkar tona düşerek tonuna bir tona bir şekilde başlayan baş hem hem ve ve uygunsuz bir şekilde tahrik edici, "ve bir saat içinde gidecek."

Hayır, gitmeyecek.

Çünkü anladığım kadarıyla, önümde iki senaryo vardı. Birinci seçenek: Jace benimle uzun süredir arkadaş olduğu kişi arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı. Ve büyük olasılıkla her gün uzun süredir arkadaş olduğu kişiyi seçecekti, bu da onu Marcus gibi kuzu kılığına girmiş kurtlara karşı savunmasız hale getirecekti. O adam güvenilir bir danışman ve yakın bir arkadaştı ve ben Jace'i tehlikeli bir duruma sokmayacak bir yol bulmak zorundaydım.

İkinci seçenek: Marcus blöf yapmıyordu ve Jace hakkında elinde olduğunu iddia ettiği kirli bilgileri kullanacaktı.

Tessa'ya anlattığım planım, işe yarayacak tek plandı. Jace'in, Marcus'un sadece beni taciz eden kişi değil, aynı zamanda Jace için de bir tehdit olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmaması için tek yol, Marcus'un bunu söylediğini kaydetmekti.

"Bana başka sorunuz varsa, ofisimde olacağım." Dönüp uzaklaşmaya başladım, gözlerinin kalçalarımın sallanışını takip edip etmediğini merak ederek.

"Bu akşam benimle akşam yemeği yiyeceksin," dedi sert ve kontrollü bir ses tonuyla, beni durdurarak. Bu bir rica değildi. Hiç de bile.

Yavaşça döndüm, bir kaşımı hassas bir şekilde kaldırdım. "Bu bir soru değildi, Bay Lockwood. Belki de işyerinde iletişimle ilgili şirket el kitabının ilgili bölümünü tekrar gözden geçirmeliyiz."

"İş yemeği," dedi, istediğini elde etmeye alışkın birinin zarafetiyle masasının etrafında dolaşarak. Yaklaştıkça kolonyasının kokusu bana ulaştı ve o çayırdaki terleyip, çayırdaki yapılmayacak bir şey yaparken o kokunun tenime nasıl yapıştığını hatırladım. "Tamamen profesyonel."

"Konuşmak istediğiniz her şeyi burada konuşabiliriz," diye karşılık verdim, ofisindeki gayet uygun konferans masasını işaret ederek. Bu masa, onun çıplak uzandığı, yüzüne boşalana kadar seksimi emdiği masayı *kesinlikle* hatırlatmıyordu. Bacaklarımı düzelttim, bacaklarımdan geçen sıcaklık dalgasını hissetmemesini umarak. "Tanıkların olduğu yerde."

"Lütfen." Sesi beklenmedik bir şekilde yumuşadı ve bir an için, o milyarder zırhının arkasında savunmasız bir şey gördüm. Parmakları, sanki bana uzanma dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi, yan tarafında seğirdi. "Benimle akşam yemeği ye. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Eğer benden bir isim almaya çalışıyorsan..." Gözlerimi kısarak baktım. "İsim yok."

Jace teslim olarak avuçlarını kaldırdı, bu hareket dikkatimi ellerine çekti. İş anlaşmalarını kapatmakta ve benim soğukkanlılığımı bozmakta eşit derecede yetenekli olduğunu bildiğim eller. O parmaklar... Tanrım, bana neler yapabilirlerdi...

"Başka bir şey hakkında, söz veriyorum."

O zaman ne? Ne olabilir? Ve neden gözleri... neredeyse parıldıyor gibi görünüyordu? Eğer bizimle ilgili değilse (biz diye bir şey var mıydı ki?) ve benden bilgi almak için yeni bir taktik değilse, bu akşam yemeği rutinini haklı çıkaracak başka ne olabilir? Merakım resmen uyandı.

Lanet olsun.

"Saat yedi. Le Bernardin." Yaklaştı, sabah tıraş olmasına rağmen çenesindeki sakal izlerini görebileceğim kadar yaklaştı. O sakallar, uyluklarımın içini lezzetli bir şekilde tahriş etmişti. "En iyi davranışımı sergileyeceğime söz veriyorum."

"En iyi davranışların muhtemelen *Wall Street Journal*'ın dedikodu köşesine konu olur," dedim, geri adım atma ya da daha kötüsü, öne çıkma dürtüsüyle mücadele ederek. "Ve ben menüde fiyatların açıkça belirtildiği mekanları tercih ederim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, aynı dudaklar benim vücudumun her santimini haritalamıştı. "Peki. Mekanı sen seç."

"Yeri ben seçerim, hesabı bölüşürüz," diye karşılık verdim, çenemi kaldırarak, bakışları ağzıma düştüğünde nefesim hafifçe kesildi.

"Hesap şirket tarafından ödenecek," diye meydan okudu. "Bu bir iş yemeği. Hesabı bölüşmek, bunun kişisel bir şey olduğunu ima eder."

Zihinsel not: Bir dahaki sefere, kahvaltıdan önce milyar dolarlık anlaşmalar yapan bir adamla sözlü bir tartışmaya girerken daha iyi argümanlar getir.

"Ama yine de senin bu direnişini takdir ediyorum," diye ekledi, yüzünde sırtarak ve son derece seksi bir şekilde, gözlerindeki ateş, bu direnişin aramızda özel olarak nasıl sonuçlandığını tam olarak hatırladığını açıkça gösteriyordu.

"Yedi buçuk. Taylor'daki Rosebud." Bir adım geri çekildim, onun ağzının tadını hatırlamak gibi akılsızca bir şey yapmadan önce kişisel alanımı geri kazandım. "Ve bu, gerçek suç belgeselleri ve paket servis yemeğimi feda etmeye değse iyi olur."

"Olacak." Sesindeki kendinden emin tavır sinir bozucuydu. Ve beni her türlü meraklandırdı...

Dudaklarımı ısırdım, ofisinden çıkarken gülümsemeyi engelleyemedim. Dün gece bu kadar ağır hissetmişken, şimdi bu kadar hafif hissetmem ne garip. Jace ile akşam geçireceğim için bile heyecanlıyım.

Umarım o zamana kadar Marcus aleyhine bazı kanıtlar bulabilirim.

SCARLETT

Mum ışığı Jace'in yüzüne sıcak bir parıltı yayıyor, camı kesebilecek çenesini vurguluyordu. Rosebud'da bir saattir oturuyorduk, mezelerimiz çoktan bitmiş, ana yemeklerimizin yarısı yenmiş, sohbetimiz şarap kadar akıcıydı. Bu durumun farklı bir yanı vardı. Bir şekilde daha güvenliydi. Sanki dış dünya bize burada dokunamıyormuş gibi.

Ama güvenlik, kendimi kaptıramayacağım bir yanılsamaydı. Bugün Marcus'la buluşma girişimimin başarısızlığı zihnimin bir köşesinde duruyordu, zarif akşam yemeğimizin üzerinde kalıcı bir gölge gibi. Yarın buluşma ihtimalini belirsiz bir şekilde dile getirmişti, ama bu belirsizlik sinirlerimi gerginleştiriyordu. Burada oturup, Jace'e mum ışığında gülümsemek yerine onu uyarmakla doğru şeyi mi yapıyordum? Somut kanıt beklemek daha güvenli bir hareket miydi? Yoksa bir gün daha ertelemek, Marcus'un tehdidini boş bir tavır olarak görme riskini almak, burada daha tehlikeli bir hamle mi olurdu?

"Peki," dedim, cabernet'imden bir yudum alarak, "tüm yemek boyunca çok önemli olduğunu söylediğin konuyu kaçındın. Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa önce tatlıyı mı sipariş edeyim?"

Jace'in yeşil gözleri, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir duygu ile parıltıyordu. Heyecan mı? Gurur mu? Ceketinin cebine uzandı ve bir kartvizit çıkardı.

"Doğru anı beklemek istedim." Kartı masanın üzerinden bana doğru kaydırды, parmakları bir an fazla oyalanarak.

"Bu ne?" diye sordum, tüm çabalarımın rağmen merakım uyandı. "Eğer yine iki puntuyla yazılmış bir gizlilik sözleşmesi ise, seni uyarmalıyım, onu da yeniden müzakere edeceğim."

O, zengin ve samimi bir sesle güldü. "Sadece oku."

Gülümsedim, ama kağıttaki satırları okuduğumda kalbim davul gibi çarpmaya başladı, ağzım kurudu ve midemde mide suyu yükseldi. Bu kartvizitte, zarif gümüş harflerle kabartmalı olarak benim adım ve ardından "*Yaratıcı Geliştirme Başkan Yardımcısı*" yazıyordu.

Kusmamak için çabalarken, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sandalyeyi sıktım.

Jace, tepkimi görünce gülümsemesi kayboldu. "Mutlu olacağını sanmışım. Son başvurduğun terfiye alamadığını duydum."

Demek resmiyet kazanmıştı. Hak ettiğim terfiyi kaybetmişim ve Jace bunun nedenini bilmiyordu ama ne yapabilirdi ki... bir teselli ödülü uydurmak mı? Ne kadar aşağılayıcı.

"İş yerinde kaç kadın cinsel tacize uğruyor biliyor musun?" Sesim hissettiğimden daha sakın çıkmıştı ve keskin bir tona kaymaması için ciddi bir çaba sarf ettim. "*Hiçbirinin*, durumu düzeltmek için şirketin sahibi olan zengin bir erkek arkadaşı yok."

"Scarlett," diye başladı Jace, ama başını eğdi. "Bekle, bu olay terfinle mi ilgili?"

"Terfi aldığımda, bunu hak ettiğim için olacak."

Jace'in gözleri kısıldı. "Sen bunu hak ettin. Aslında, bunu hak etmek için yıllarını harcadın, hak ettiğin terfiyi açıkça elinden aldılar. Bu arada, bu konuya geri döneceğim. Bu arada, bunu o berbat saçmalığı düzeltmenin bir yolu olarak düşün."

Garson yeni bir şarap şişesiyle yaklaştı, yüzlerimize bir bakış attı ve akıllıca geri çekildi.

Sesimi fısıltıya indirdim. "Bunun kulağa nasıl geldiğini hiç düşündün mü? Bir erkeğe cinsel iyilik yapmadığım için bir işi kaçırdım, ve sonunda aldığımda, bunun sebebi patronla yatıyor olmam mı? Bunun beni ne kadar değersiz hissettirdiğinin farkında mısın?"

Jace'in gözleri öfkeyle parladı, kenarlarında acı belirgindi. "Patron mu? Senin için ben sadece bu muyum?"

"Bunun beni neden üzeceğini anlamıyor musun?" diye inanamayan bir şekilde sordum. "Dürüst olmak gerekirse, hayır!" O öne doğru eğildi, sesi yoğun. "Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ve bunun seni mutlu edecek bir şey olduğunu düşündüm."

"Diğer herkes gibi muamele görmek istiyorum." "Scarlett..."

"Gitmeliyim." Ayağa kalktım, çantamı aldım, sandalyem yere sürtündü. Kalbim göğsümde çarpıyordu, gözyaşlarım akmak üzereydi. *Hayır. Bu restoranda ağlamayacağım.* "Saygıyla terfiyi reddediyorum."

"Scarlett, bekle..."

"Buradaki asıl sorunun ne olduğunu bilmek ister misin?" Eğildim, avuç içlerimi masaya dayadım. "Mesele güç. Ve onu kimin elinde tuttuğu. Ve belki, sadece belki, senin nefret ettiğini sandığın kişi sandığından çok daha yakınında olabilir."

Yüzündeki ifade değişti, öfkenin yerini kafa karışıklığı aldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Marcus. Bu isim dilimde yanıyordu, onu tükürmek için can atıyordum. Söylemeliyim. Ona şimdi söylemeliyim. Bana inanır. İnanmak zorunda. Dudaklarım açıldı, itirafım açığa çıkmak üzereydi ki, o anda bir kameranın elektronik tıklaması bu anı böldü. Ses bana bir kova buzlu su gibi çarptı, Marcus'u suçüstü yakalamak, Jace'e tartışmasız kanıtları gümüş tepside sunmak ve sonunda bu çarpık oyuna son vermek olan asıl planımı acı bir şekilde hatırlattı.

Birden izleyicilerimizin farkına vararak dikleştim. Etrafımızda telefon kameralarının flaşları patlıyordu. Harika. Amerikan şirketlerinin en sevdiği milyarder playboy, herkesin önünde bir sahne yaratıyordu ve ben de bu magazin dramasının farkında olmayan yardımcı oyuncusuydum.

"Bekle!" diye bağırdı Jace.

Masaların arasında sıyrılırken, arkamdan gelen fısıltılar ve bakışlar eşliğinde, sandalyesinin sürtünme sesini, masaya dikkatsizce atılan banknotların hışırtısını duydum. Restoranın ağır kapısından dışarı çıktığımda, yağmur şiddetlenmiş, kaldırıma benim nabzımla aynı hızda öfkeli damlalarla yağıyordu.

Onun sesi sağanak yağmurun sesini bastırmadan önce üç adım attım. "Scarlett."

Sadece adım. Başka bir şey yoktu. Ama ses tonunda bir şey vardı — sert, emredici, normalde sözlerini kaplayan tüm incelikten yoksun — beni adımımın ortasında donduracak kadar.

Arkamı dönmedim. Dönemedim. Çünkü biliyordum ki, şimdi ona dönersem, yüzümden akan yağmur, gözyaşı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu belli etmeden, bundan sonra olacaklar her şeyi değiştirecekti.

Elini bileğime doladı ve yavaşça beni kendine doğru çevirdi. Yukarıda şimşek çaktı ve yüzünü keskin bir şekilde aydınlattı. Çenesi sıkılmış, gözleri parlıyordu, saçları yağmurla alnına yapışmıştı.

Artık milyarder bir CEO'ya hiç benzemiyordu.

Tehlikeli bir şeyin eşliğinde olan bir adam gibi görünüyordu.

SCARLETT

Neredeyse sırlıslıkla olmuş takım elbisesiyle orada duran Jace'e baktım. Yeşil gözleri dikkatli ve sorgulayıcı bir şekilde bana sabitlenmişti. Forbes kapağına layık saç kesimi, haksız derecede yakışıklı yüzünü çerçeveliyordu. Her şey, etrafımızda ve kalbimde aynı derecede şiddetli olan fırtınadan sırlıslıkla olmuştu.

"Bu benim için bilinmeyen bir alan," diye başladı Jace. "Seni incitmek ya da değerini azaltmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Yeteneğini, azmini görüyorum; bu terfiyi fazlasıyla hak ediyorsun. Hızlı hareket ederek yardımcı olabileceğimi düşündüm, ama seni üzme gibi bir niyetim hiç olmadı."

Sözleri öfkemi biraz dindirdi, ama iyi niyetler, az önce yaşadığım gerçekliği silip atamadı. Jace, bir kalem darbesiyle yeni bir pozisyon yaratabilecek kadar büyük bir güce sahipti, ben ise sadece değerlendirilme şansı için hafta sonlarımı ve uykumu feda etmişim.

"Biliyorsun ki bu, ne kadar uğraşırsan uğraş, asla anlayamayacağın bir şey," diye başladım, göğsümdeki titremeye rağmen sesim sabitti. "Sen her zaman güce sahiptin. Paran ve ailenin etkisiyle bu güçle doğdun. Ailenin bir telefonuyla çoğu sorun ortadan kalkabilir."

Jace'in omuzları hafifçe gerildi, ama sessiz kaldı ve devam etmem için bana zaman tanıdı.

"Bir keresinde bir çocuğu itmişim ve üç gün uzaklaştırma cezası almıştım. Notlarım düşmüştü," dedim. Çenesi gerildi, sözlerimin etkisini gösterdiğinin ilk işareti buydu. "Lisedeyken, arkadaşım yüz bir dolar değerinde bir gömlek çaldı; bu, ağır suç eşiğini bir dolar aşıyordu. O günden beri sabıkalı bir suçlu olarak iş bulmakta zorlanıyor." Ona doğrudan baktım. "Ama arkadaşların benzer bir şey yapsaydı, aileleri muhtemelen savcıyı veya hakimi arardı. Herhangi bir suçlama muhtemelen tamamen ortadan kalkardı."

"Scarlett," diye başladı, derin sesi yumuşaktı.

Yıldırım kaldırımları aydınlattı, arabalar sileceklerinin şapırtılarıyla geçip gitti.

Elimi kaldırdım. "Biz farklı dünyalarda yaşıyoruz, Jace. Sen seni ileriye götüren bir akıntıyla yüzüyorsun. Engellerle veya zorluklarla karşılaşmadığını söylemiyorum, ama akıntı sana karşı değil, lehine çalışıyor. İstedğin yere ulaşma şansın yüksek. Sen konuştuğunda, insanlar sana inanıyor."

Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, haklı olabileceğimi fark edince çelişkili duygular yaşadığı belliydi.

"İnsanları geri iten ve baskı altında tutan bir akıntıya karşı mücadele ederek büyüdüm. Babam beni baskı altında tuttu. Annemden daha çok, istismarcıya bile inanılıyordu."

Jace'in eli yan tarafında seğirdi, sanki bana uzanmak istiyor ama vazgeçiyormuş gibi.

"Sonunda özgür kaldım, üniversiteye gittim, annemi kurtardım, sıfırdan bir kariyer inşa ettim," dedim, kelimeler daha hızlı dökülüyordu, "ve sonra muhtemelen *'hayır'* kelimesini hiç duymamış, sorunları sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuş, gücünü kötüye kullanamayacağını hiç öğrenmemiş ayrıcalıklı bir adam... O ve ben aynı odada kaldık ve o her şeyi elimden almaya çalıştı."

Jace, kaslı vücudu gergin bir şekilde öne çıktı.

Kafamı salladım. "Bu senin anlayamayacağın bir şey. Denemeye çalışacağını biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama güçlü birine el kaldırırsan, en olası sonucun kariyerinin sona ermesi, onun ise sadece hafif bir ceza alması olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamazsın. Şu anda benim için temsil ettiğin güç bu. Ve bunu aşımamayacağımı bilmiyorum."

Elini saçlarına geçirdi, bir anlığına saçları bozuldu ama hemen yerine geri düştü.

Saçları bile ona itaat ediyor, diye düşündüm acı bir şekilde. Fırtınanın ortasında bile, saçları muhtemelen onun istediği gibi duruyordu.

"Başka örnekler de bakalım. Kaç kez aç yatmıştın? Bir sonraki yemeğini nereden bulacağını merak etmiş miydin?" Yaklaştım. "Ben merak ederdim. Babam ceza olarak dolapları basardı."

Jace'in boynu gerildi, damarları şişti.

"Peki ya üniversite? Nasıl ödeyeceğini merak ettin mi? Üç işte çalıştım, başvurdum her kredi ve yardım mümkün. Bu neredeyse imkansızdı

imkansızdı. Eminim finansman, yapılacaklar listenizde bile yoktu." Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Peki ya sonuçları? Dünya Lockwood'lara ağır cezalar mı veriyor, yoksa ailenizin bağışlarını mı takdir ediyor?"

Yüzünde bir şey karardı. Adem elması sallandı... bu suçluluk duygusu muydu?

"Sonra iş görüşmeleri. Hiç patronun, elini bacağına koyarak terfi almanın tek yolunun bu olduğunu açıkça belirtip terfini tehdit ettiği oldu mu?"

Jace'in yüzünde saf, kontrollü bir öfke belirdi, ama bana değil. Omuzları düzeldi ve insanların onu neden takip ettiğini anladım.

"Hiç böyle bir olayı bildirmeyi düşünmek zorunda kaldınız mı ve bunu yaparsanız olabilecek tüm sonuçları tartmak zorunda kaldınız mı? Bana inanmıyor musunuz? Neden şirketlerine aralarında bir tacizci olduğunu bildirmek için cesurca ellerini kaldıran son üç kişiyi araştırmıyorsunuz? Ve bu üç kadının ve üç erkeğin şu anda nerede olduklarını öğrenin."

Jace bana doğru bir adım attı, hareketi kararlı ama nazikti. "Scarlett..."

"O üç erkeği daha derinlemesine araştırıp, onlara karşı başka şikayetler olup olmadığını kontrol edersen ekstra puan kazanırsın, çünkü benim tahminim, cevabın evet olduğu yönünde. Ve benim tahminim, o üç kadın doğru olanı yapmaya çalışmak için ellerini kaldırdıklarında kariyerlerinin mahvolduğu yönünde."

Her sözümün ona yumruk gibi çarptığını görebiliyordum, o sakinliğini korusa da.

"İşte *bu* yüzden güç beni soğutuyor, Jace."

Geri dönüp gitmek için topuklarımı döndüğümde, Jace'in ateşli sözleri arkamdan bana çarptı ve geri çekilmemi durdurdu.

"Haklısın. Dünya berbat ve adaletsiz. Ama benim kontrolüm dışındaki şeyler için beni suçluyorsun!" diye bağırdı. "Kabul ediyorum, ayrıcalıklı bir hayat yaşadım, ama bu ayrıcalık beni zarar görmeden bırakmadı. Para annemi kanserden kurtaramadı, babamı öldürülmekten koruyamadı. Ve para, kendimi ilişkilerden koruduğum neden. Paranın insanları umursuyormuş gibi davranmaya ittiğini zor yoldan öğrendim. Evet, para ve güç bana birçok şey sağladı Scarlett, ama bunların bir bedeli de vardı. Ve hiçbir para ve güç beni dünyanın acımasızlığından koruyamaz ya da ailemi geri getiremez."

Kalbim yumuşadı ve ona dönerek baktım. "Yaşadıklarına sempati duyabilirim, Jace, ama hayatın şansı hala senin lehine. Aramızdaki engeller çok büyük."

O bir adım yaklaştı. Ben bir adım geri çekildim. "Yani, bu kadar mı?" diye meydan okudu.

"Sanırım öyle."

"Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyle," diye talep etti, sesi daha önce beni mahveden o tehlikeli, kadife gibi tona düştü. "Bunu istemediğini söyle."

Kendimi korumak için yalan söylemek üzere ağzımı açtım. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Kalbim ihanetkar bir şekilde göğsümde çarpıyordu.

Gözleri tereddütümü yakaladı ve yüzünde zafer dolu bir ifade belirdi.

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye fısıldadım, göğsümde yeni bir soğukluk hissettim. "Benim ne hissettiğim önemli değil. Hiçbir zaman önemli olmadı."

"Tabii ki önemli..."

"Hayır," diye kesin bir şekilde sözünü kestim. "Bu ilişkide tüm kozlar sende olduğu sürece, bizim ilişkimizin yürüyeceğini sanmıyorum."

Derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm, yanağına bir öpücük kondurdum ve gözlerimde taze gözyaşlarıyla dönüp uzaklaştım.

JACE

"Neden suratın asık?" diye sordu Axel. "Hisse senedi portföyün bugün yüzde bir düştü mü?"

Aklım burada, bu malikanenin odasında, Sinners and Saints kardeşlerimle birlikte değildi. Kapıya geldiğim anda, gargoyle'lar bana yeni biriymişim gibi bakarken bunu anlamıştım. Tuğlalar, tüm bu lüks, içimde suçluluk duygusu uyandırdı. Biz burada lanet olası bir malikaneyi bir tür kulüp olarak kullanırken, Scarlett gibi diğer insanlar muhtemelen şu anda dışarıda maddi sıkıntılarla boğuşuyorlardı.

"Merhaba," dedi Axel, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak. "Jace, dünyaya dön. Oynamaya başlayacak mısın, yoksa orada oturup en sevdiğin arabayı çizmişler gibi mi bakacaksın?"

Ona sert bir bakış attım. Her zamanki kendinden emin tavrıyla, diğer seçtiğim kardeşlerim Blake ve Ryker'ın yanına oturdu.

"Ben sadece..." Durup, kartlarıma bakarken aslında onları görmüyor gibiydim. "Öğle yemeğinden önce kaç şirket satın alabileceğini hesaplıyor,"

" diye şaka yaptı Ryker, fişleri ortaya atarak. "Elli artırıyorum." "Ellini görüyorum," dedi Blake, fişlerini ortaya atarak.

Blake ayrıcalıklı bir ortamda büyümedi. Koruyucu aile sisteminde büyüdü, Ryker ise orta sınıf bir ailede. Axel'in ailesi ise yoksulluk ve üst orta sınıf arasında gidip gelen iş adamlarıydı. Bu adamlar benim gibi ayrıcalıklı bir ortamda büyümediler.

"Sana bir şey sorayım," dedim, dalgın bir şekilde kartlarımı önümde katlayarak.

"Katlanıyor musun, yani oyundan çıkıyor musun?" diye sordu Axel.

"Siz büyüdüğünüzde," diye devam ettim, onu görmezden gelerek, "başınız belaya girerse ne olurdu?"

"Bu senin 'Hiç Yapmadım' oyunun mu? Çünkü bunun için daha fazla tekila lazım," dedi Axel, içkisine uzanarak.

"Diyelim ki" diye tereddüt ettim, Scarlett'in bahsettiği sapık patronu düşünerek, "bir öğretmen uygunsuz bir şey yaptı. Ne olurdu

ne olurdu?"

"Dostum, poker oynuyoruz. Ne oluyor?" Axel, kartlarını masaya atarak homurdandı. "Felsefi bir şeyler mi yedin?"

"Bu da nereden çıktı?" Blake, yüzümü inceleyerek merakla sordu. "İçeri girdiğinden beri tuhaf davranıyorsun. Normalde bu saatlerde Axel'in saç çizgisinin gerilemesini alay konusu yaparsın."

"Saç çizgim gerilemiyor, pislik," diye karşılık verdi Axel, utangaç bir şekilde saçlarını eliyle düzelterek. Gerilemiyordu, ama Blake ona öyle olduğunu düşündürmeyi seviyordu. Onu kışkırtmak için (sahte) tıbbi "kanıtlar" bile gösterdi.

"Bir öğretmen sana bir şey mi yaptı, ama bunu birine anlatmak için otuzlu yaşlarının ortasına kadar bekledin mi?" diye sordu Ryker sırtarak. "Bebeğimi getireyim mi, böylece parçaları gösterebilirsin?"

"Sadece soruma cevap ver," dedim keskin bir ses tonuyla. Çocuklar sanki aklımı kaçırmışım gibi birbirlerine baktılar.

"Bu bir kadınla mı ilgili?" diye sordu Ryker, gözlerini kısarak. "Aslında, bir sonraki satın almadan başka bir şey umurunda gibi görünüyorsun."

"Ailemin köpeğinin işe giderken aldığı ifadeye benziyor," diye Axel araya girdi. "Tamamen kafası karışık ve varoluşsal bir korku içinde."

"Tamam... senin tuhaf varsayımsal soruna cevap vereyim," diye Ryker, konuyu tekrar bize döndürdü, "eğer ben gençken bir öğretmen böyle bir şey yapsa, muhtemelen ağzımı kapatmak isterdim."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü sınıfı geçmek isterdim. Notlarımdan sorumlu öğretmeni ispiyonlayarak kızdırmak oldukça aptalca olurdu."

"Eve sorun götürürsem dayak yerim," diye ekledi Blake, fişlerini düzenlerken. "Üçüncü üvey babam 'dalga yaratmayı' pek sevmezdi."

Tanırım. Scarlett haklıydı. Elbette haklı olduğunu biliyordum; bana söylediği her şey tamamen mantıklıydı. Ama yine de tüm bu adaletsizlik beni dalgalar halinde vuruyordu.

"Öğretmen bana uygunsuz bir şey yapmış olsaydı, ailem bir telefonla onu kovdururdu," dedim sessizce.

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Lütfen pokere geri dönebilir miyiz? Yirmi artırıyorum," dedi Axel, fişleri öne doğru iterek. "Ve Jace, o üzgün köpek yavrusu yüzünü blöf olarak kullanıyorsan

"Dostum, bu gece neyin var?" diye sordu Blake, beni inceleyerek.

"Dostum, bu gece neyin var?" diye sordu Blake, beni inceleyerek.

"Ayrıcalık," dedim, kelime ağzımda tuhaf bir tat bırakıyordu. "Güç. Ve bunun etkilediği her şey. Ama özellikle, bana diğer insanların eylemlerinden sorumlu tutma fırsatı verirken, aynı zamanda kendi eylemlerimden sorumlu tutulmamamı sağlayan şey."

"Tanrım, dostum, buraya terapi seansı için gelmedim," diye inledi Axel, içkisine uzanarak. "Buraya senin paranı almak ve tasarımcı ayakkabılarınla dalga geçmek için geldim."

"Hayatımdaki seçimlerimden dolayı kendimi kötü hissetmek isteseydim, annemi arardım," diye ekledi Ryker, içkisini bir dikişte içerek.

"Jace, neler oluyor?" diye sordu Blake, ses tonu gerçek bir endişeye dönüştü.

"Scarlett'e aşık oluyorum." İşte... Yüksek sesle söyledim.

Birbirlerine yine bakiştılar.

"Mesele bu mu?" dedi Axel. "Duyguların olduğu için poker gecesini mahvediyorsun? Tanrım, Ryker'ın üniversitede şiiri keşfettiği zamankinden daha kötüsün."

"O bir dönemdi," diye kendini savundu Ryker. "Ve hala bira pongu hakkındaki sonemin yeterince takdir edilmediğini düşünüyorum."

"O bana, bizim iki farklı dünyadan geldiğimizi fark ettiriyor," diye devam ettim, onları görmezden gelerek. "Ben bir şey istediğimde, insanlar bana yardım eder. Konuştuğumda, bana inanırlar. Ve yanlış bir şey yaptığımda, insanlar oraya gelip karışıklığı düzeltmeye çalışır. Oysa ona bunların hiçbirini tanınmıyor."

Tanrım, bu beni bu kadına daha da saygı duymaya itti. Hayatında geldiği noktaya ulaşmak için neler yaşadığını, neleri aştığını tam olarak anlayınca, ona olan duygularım daha da derinleşti. Saygı. Hayranlık.

"Jace, zengin bir aileye doğmak senin isteğin değildi," dedi Blake ciddiyetle. "Bu senin suçun değil. Utanman gereken bir şey değil. O seni utandırıyor..."

"Hayır, yapmıyor." En azından, yapmaya çalışmıyordu. "Sadece aramızdaki farkları anlamama yardım etmeye çalışıyor. Bunu anlamam bu kadar uzun sürmesi oldukça üzücü."

"Yani, platin kartını her kullandığında suçluluk duymaya mı başlayacaksın?" diye sordu Axel. "Bir dahaki sefere malikanede değil de McDonald's'ta mı buluşalım?"

buluşalım mı? Bu vicdanını rahatlatır mı?"

"Mesele para değil," dedim, sesimde hayal kırıklığı belirliyordu. "Mesele sonuçlar." Hayır, hayatım her zaman kolay olmamıştı... ama benim ayrıcalıklarım sayesinde kaçınabildiğim sonuçların bedelini ödemek zorunda kalan Scarlett ve diğer birçok kişininkinden çok daha kolaydı.

O konuşmadan önce, Scarlett'in güçlü insanlara karşı nefretinin, o gücü kötüye kullanan babasıyla yaşadığı deneyimle sınırlı olduğuna kendimi ikna etmiştim. Ama şimdi, bunun çok daha derin olduğunu ve asla aşamayacağımız büyük bir engel olduğunu fark ettim.

Karşımda, aramızdaki güç dinamikleriyle zaten boğuşan, sırf ayrıcalıklı bir konumda olduğu için kendi varsayımsal eylemlerinden asla sorumlu tutulmayacak biriyle birlikte olmak istemeyen biri vardı.

Ve ben, tarif edilemez bir şey yapmış, ama paçayı kurtarmış bir adamdım.

Eğer bunu öğrenirse, bir ilişkiyi düşünmek bir yana, benimle bir daha asla konuşmazdı.

"Jace, sen iyi bir adamsın," dedi Ryker, şakacı tonu kaybolmuştu. "Sen, çalışanları kurtarmak için şirketleri satın alıyorsun. Mercedes'li beyaz şövalye gibisin."

"Benim gibi insanlar yaptıklarının cezasını çekmezler," dedim, sesim alçaktı. "Scarlett yanlış bir şey bile yapmadı, ama hayatının geri kalanını mahvedebilecek sonuçlarla karşı karşıya. Oysa ben iğrenç bir şey yaptım ve bunun için hiçbir sonuçla karşılaşmadım."

Oda sessizleşti. Şakacı atmosfer bir anda yok oldu. "Neden bahsediyorsun?" diye Blake dikkatlice sordu.

"Beni saygı duyuyorsunuz çünkü iş becerilerimi kullanarak iyi şeyler yaptım," dedim, her birine bakarak. "Şirketleri satın alıyorum ve insanları işsizlikten ve zorluklardan kurtarıyorum. İnsanlar beni övüyor, dergilerin kapaklarına koyuyor, ama neden her zaman olabildiğince çok işi kurtarmak için çabaladığımı bilmek ister misiniz? Neden olabildiğince çok insanı kurtarmak için çabaladığımı?"

Beklediler. Yıllar boyunca bana bunu defalarca sormuşlardı, ama ben hiç cevap vermemiştim. Ta ki şimdiye kadar.

"Vicdanımı rahatlatmak için," dedim sonunda. "Çünkü birini öldürdüm ve bunun için hiçbir zaman hesap vermedim."

JACE

Scarlett'in meydan okumasını kabul ettim ve son on yılda cinsel tacizle ilgili insan kaynakları şikayetinde bulunulan bu şirketteki tüm erkekleri araştırdım. Yedi erkek. Üçü hala burada çalışıyordu. Artık burada çalışmayan dördünden sadece biri bu nedenle kovulmuştu. Bir. Dördü de artık başka yerlerde çalışıyordu, bu yüzden o şirketlerin sahiplerini arayıp düşüncelerimi bildirme cüretini gösterdim.

Güç. O güce sahiptim. Onu iyiye kullanmaya çalışabilirdim.

Önümdeki dosya kanımı kaynatıyordu. Rebecca Collins adlı bu kadın ayrıntılı bir şikayet dilekçesi vermişti. Bürokratik ifadelerin arkasındaki gerçekleri okuyarak — "bana dokundu" ifadesini "uygunsuz fiziksel temas iddiası"na dönüştüren steril kurumsal dil — onun korkusunu, aşağılanmasını hissedebiliyordum. Bu binada kaç tane Scarlett sessizce acı çekmişti? Bu adamlar, "işyeri etiketi" hakkında sert bir nutuktan başka bir ceza almayacaklarını bilerek kaç kadına eziyet etmişti?

Bu adamın günleri sayılıydı, ne olursa olsun, ama yüz yüze görüşmek istedim. Bunu kendim yapmak istedim. Ondan itiraf koparmak istedim, böylece o kadına geri dönüp, onun itiraf ettiğini, kovulduğunu söyleyebilirdim. Böylece ona bir son verebilir ve burada ya da başka bir şirkette istediği herhangi bir işe onu tavsiye edebilirdim. İnsan kaynakları bunu "olumlu bir ayrılık deneyimi yaratmak" olarak adlandırmayı severdi. Ben ise bunu insanlık onurunun en azından gereği olarak adlandırırdım.

Sadece şiddete başvurmamayı umabilirdim. En çok endişelendiğim şey buydu. Yönetim kurulu, ne kadar hak etmiş olursa olsun, çalışanlarının çenesini kıran CEO'ları hoş görmezdi.

Toby sinir bozucu bir havayla ofisime girdi, masama yaklaşırken kravatını düzeltti.

Şu kendini beğenmiş suratına bakın. Dişlerini masaya o kadar sert vurmak istedim ki, dişçisi onu yeniden yapmak için dört asistanına ihtiyaç duyacaktı, ama ellerimi masanın üzerinde rahat tutmaya zorladım.

"Beni görmek istediniz, efendim?" Sesi rahattı, muhtemelen bunun bir terfi veya yeni bir fırsatla ilgili olduğunu düşünüyordu.

Ne cüret! Bu adam bir kadına tecavüz edilmiş hissettirmiş, işe gelmekten korkmasına neden olmuş ve şimdi de sanki burası ona aitmiş gibi ofisime girip çıkıyordu.

Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Oturun." Onun gardını düşürmek için küçük bir sohbetten sonra, konuya girdim. "14 Mart 2018'deki olayları konuşmak istiyorum."

Davranışında hemen bir değişiklik oldu. Omuzları gerildi ve o rahat gülümseme kayboldu. Mutfak ışığı yandığında hamamböceği izlemek gibiydi.

Güzel. Bırakın kıvranın.

"Mart 2018 mi?" Ellerini uyluklarına sürdü. "Neden bahsettiğinizi anlamadım."

Yalancı. Sonunda hiçbir sonuç alınamayan bir şikayette bulunacak kadar cesur olan bu kadın, Rebecca, aklıma gelince kalbim hızla çarpmaya başladı.

Masamdaki klasörü açtım ve içindeki belgeleri inceliyormuş gibi yaptım.

"İnsan kaynakları departmanına bir şikayet yapılmış. Yeni sahibi olarak tüm çözülmemiş sorunları inceliyorum."

Sesinde artık bir keskinlik vardı. Savunmacı bir tavır. "O konu yıllar önce çözüldü."

Çözüldü mü? Dişlerimi sıktım. Yeterli kanıt olmadığı için "çözülmüştü", yani görünüşe göre, kime daha çok inanılacağına karar verilmişti: düşük seviyeli bir çalışana mı, yoksa bir country kulübü üyesi olan bir lidere mi? Bu adaletsizlik göğsümü yakıyordu.

Sandalyeme yaslandım, kasıtlı olarak rahat bir tavır takındım.

"Bu günlerde durumun nasıl olduğunu biliyorsun. Her şeyin düzgün bir şekilde belgelenmesi gerekiyor. İnsan kaynakları departmanı şirket kültürü konusunda bana baskı yapıyor." Stratejik bir gülümsemeyle onun tepkisini izledim.

O, benim sinyallerimi yanlış yorumlayarak biraz rahatladı. "Aramızda kalsın, artık kadın meslektaşlarla konuşmak bile imkansız hale geliyor."

Onun, benim statükoyu koruyan biri olduğumu varsayması midemi bulandırdı. Masadan atlayıp, kravatından tutup —küçük yelkenli desenli iğrenç bir ipek kravat—ve onu tasmalı bir köpek gibi ofisimde sürüklemek için neredeyse dayanılmaz bir dürtü hissettim.

"Anlıyorum," dedim, ayağa kalkıp iki bardak su doldururken, kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı, yoksa

"Her şey yanlış yorumlanıyor."

Kafasını sallayarak bardağı aldı. "Aynen öyle. Bir iltifat, ve birdenbire kötü adam olursun."

"Peki, o gece gerçekte ne oldu?" diye sordum, ses tonumu sohbet ediyormuş gibi tutarak. "Mesai sonrası toplantı mı? Anlattıklarına bakılırsa, o olayı tamamen abartmış." Yalanın tadı iğrençti, ama onu kendi tarafıma çekmem gerekiyordu. Sadece benimle aralarını düzeltmeye çalıştığına inanıyordu.

"Yazmaya değer bir şey yok," dedi elini sallayarak. "Bir proje üzerinde geç saatlere kadar çalışıyorduk. Sadece ikimiz. Bir an yaşıyoruz sanmıştım, anlarsın ya? Dostça sohbet, biraz flört."

Başımı salladım, devam etmesini teşvik ederken, aynı zamanda burnu kırıkken nasıl görüneceğini merak ediyordum.

"Tek yaptığım, bir noktayı vurgulamak için bacağına dokunmaktı." Omuz silkti. "Sonra bir baktım, şikayetçi olmuş. Tamamen aşırı tepki."

Anladım, kendini suçlayan aptal.

Bardağına yavaşça masaya koydum, yüzüm sertleşti. "Yani, ona uygunsuz bir şekilde dokundun."

Gözleri büyüdü, sonra hatasını fark edince daraldı. "Hayır, öyle değil..."

"Az önce itiraf ettin, Toby." Sesim artık buz gibiydi, maskem düşmüş, gerçek yüzüm ortaya çıkmıştı.

Yüzü öfkeyle kızardı. "O bunu istiyordu, yaptığı şey..." "Kovuldun," sözünü kestim. "Hemen geçerli."

"Ne?" Aniden ayağa kalktı. "Yıllar önceki bir yanlış anlaşılma yüzünden bunu yapamazsın!"

"Yanlış anlaşılma değildi. Tacizdi." Sesim yükseldi, kontrollü öfkeyle keskinleşti. "Ve senin departmanında gördüğüm örüntüye bakılırsa, bu tekil bir olay değildi."

"Bu saçmalık," diye homurdandı. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Haksız fesih nedeniyle dava açacağım."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Lütfen yapın. Böylece her şey, ama her şey kamuoyuna açık hale gelecek. Eski çalışanlarınızın hepsini yemin altında ifadeye alacaklar."

Ona bakın, ne diyeceğini bilemiyor.

"Güvenlik görevlileri seni masanı boşaltman için eşlik edecek."

Bir parçam — ilkel, intikamcı bir parçam — onun bir şey denemesini umuyordu. Bana tek bir yumruk atmak için bir bahane versin diye. Bu, evrenden çok mu büyük bir istek

?

"O küçük..." diye başladı.

"Bir sonraki sözlerini çok dikkatli seç," diye uyardım, parmağım interkomun üzerinde duruyordu. "Güvenlik bir tuş uzağında ve dosyana *tehditkar davranış* eklemekten çekinmem."

Bana öfkeyle baktı, sonra kapıyı çarpıp dışarı fırladı.

Rahatlamış hissetmem gerekirdi. Yumruk yumruğa kavga etmek yönetim kurulu tarafından hoş karşılanmayacak ve sözleşmedeki o lanet ahlak maddesini ihlal edecekti. Bu madde, *CEO, çalışanların yüzleri ne kadar yumruklanmaya değer olursa olsun, onlara fiziksel saldırıda bulunmaktan kaçınmalıdır* şeklinde okunabilir. Ama bu boş bir zaferdi. Onu kovmak yetmezdi. İş dünyasındaki tüm bağlantılarıma onun hakkında ve şirketlere vereceği zarar hakkında bilgi yaymak da yetmezdi, ki bunu yapardım. Onun elmacık kemiğini kırmak... İşte yapmak istediğim buydu. Adalet böyle olurdu.

Parmaklarımla sinirimi bastırarak asistanımı aradım. "Bir sonrakini gönder" dedim.

Sonraki toplantılar da benzer şekilde devam etti: stratejik konuşmalar, suçlayıcı itiraflara yol açtı. Günün sonunda, şirketin üç sorunu azalmıştı. Göz önünde saklanan üç avcı azalmıştı. Yeterli değildi, ama bir başlangıçtı. Benim gözetimimde kimse istismar edilmeyecekti. Benim şirketimde olmazdı.

Zafer kazanmış gibi hissetmem gerekirdi. Güçlü. Bunun yerine, boşlukta hissettim.

Telefonuma, Scarlett'e gönderdiğim tüm cevapsız aramalara ve mesajlara baktım. Nasıl böyle çekip gidebilirdi? Onu terfi ile aşağılamak istememiştim. Ona hak ettiğini, kazandığını vermek istiyordum.

En azından bana, ona bunu kimin yaptığını bulmam için daha fazla bilgi vermişti, bunun mülakat sırasında olduğunu ağzından kaçırmıştı. Araştırmalarım göre altı mülakat yapılmıştı ve İK, mülakata girenlerin isimlerini topluyordu.

Yine de, ona zarar verenin kim olduğunu bulmaya bir adım daha yaklaştığımı bilmek bile içimi parçalayan acıyı dindiremiyordu.

Kendime bir viski doldurdum ve bir yudumda içtim. İşe yaramadı. Hiçbir şey yaramadı. Evi temizlemenin verdiği tatmin, bugün iyi bir şey yaptığının bilinci... Hiçbiri önemli değildi, o benimle birlikte değildi.

Gerçek beni yıkıcı bir darbe gibi vurdu. Artık bu bir olasılık değildi: Ona kesinlikle aşık olmuştum. Bir daha benimle asla konuşmayacak bir kadına tamamen, geri dönülmez bir şekilde aşık olmuştum.

Elim boş bardağı sıkıca kavradı, son öpücüğü hala kabul edemediğim bir veda gibi yanağımda yanıyordu. Daha önce de insanları kaybetmişim — annemi kanserden, babamı şiddetten — ama bu farklıydı. Bu, kendi isteğiyle uzaklaşan biriydi. Benim risk almaya değmediğime karar veren biri.

Belki de haklıydı. Belki de aramızdaki güç dengesizliği aşılamayacak kadar köklüydü. Belki de bazı farklılıklar kararlılık ve iyi niyetle çözülemezdi. Her şey para veya nüfuzla düzeltilemezdi — bu, hayatımın erken dönemlerinde öğrendiğim zor bir dersti.

Ama profesyonel kariyerimde ilk kez çözemediğim bir sorunla karşı karşıya kaldım. Kazanamadığım bir savaş. O sadece benim gücümü güvenmiyordu, ona kızgındı. Ve ben, onun geçmişini silemediği gibi, kim olduğumu da silemezdim.

Bardağı boşaltıp kendimi boş hissettim. Boş. Onca yıl kendimi tam da bu tür acılardan korumuştum ve sonunda birini hayatıma girmesine izin vermişim. Ve şimdi, o benden uzaklaşıyordu.

Hayır. Siktir et. Yenilgiyi kabul ederek bir imparatorluk kurmamıştım. Hayatın bana attığı her şeyi, işler zorlaştığında pes ederek atlatmamıştım.

Onu kaybetmeyecektim. Böyle olmaz. Savaşmadan olmaz.

O her zaman geç saatlere kadar çalışırdı. Muhtemelen hâlâ burada, masasının başında kambur oturuyordu, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık, derin bir konsantrasyon içinde olduğunu gösteriyordu. Ve bu sefer ona aklımdan geçenleri söyleyecektim. Ona nasıl hissettiğimi, onu düşünmeden yemek yiyemediğimi, uyuyamadığımı, nefes alamadığımı söyleyecektim. Nasıl oldu da, hiç yaratmak istemediğim bir evrenin merkezi haline geldiğini.

Bardağı masaya bıraktım, telefonumu cebime attım ve ofisimden fırladım.

SCARLETT

Marcus'u İtiraf Ettirme Operasyonu tüm hızıyla devam ediyordu. Cep telefonumu masanın üzerine dikkatlice sakladım, kamera lensi dışı bakacak şekilde, kayıt zaten başlamıştı. Video çerçevesinden çıksa bile, tek ihtiyacım olan tek bir çekimdi, gerisi ses kaydı olabilirdi. Ona "acil" bir mesaj gönderdim. Bu sefer egosu onu görmezden gelmesine izin vermeyecek bir yem.

Bu arada, kendimi odanın karşı tarafına, telefonumdan kasıtlı olarak uzak bir yere yerleştirdim ve kitaplığımıdaki eşyaları hesaplı bir kayıtsızlıkla düzenledim. Mükemmel bir kamuflajdı. Geldiğinde, masamın ötesindeki sandalyelerden birine oturduğunda, hiçbir şeyden şüphelenmemeliydi.

Bu kanıtı elde ettiğimde, evde bir kopyasını çıkaracak ve ulaşılamayacak bir yerde saklayacaktım. Sonra nihayet Jace ile yüzleşecektim. Bütün gün onu görmezden gelmiş, her aramasını reddetmiş, her mesajını görmezden gelmişim, ama elimde kanıt varken Marcus'un gerçek doğası hakkında tartışma çıkmayacaktı. Jace ile birlikte bir sonraki adımımızı belirleyebilirdik: İnsan kaynakları? Yasal işlem? Ne gerekiyorsa yapacaktım, Marcus'un Jace'e zarar verememesini sağlayacaktım.

Ve sonra... sonra belki de zihnimi meşgul eden Jace'e olan bu karmaşık duygularımı çözebilirdim. Tessa haklıydı; ona karşı aşırı koruyucu davranıyordum. Bu olmasaydı, bu gizli operasyonda her şeyi riske atmazdım.

Bir gölge kapımın önünü kararttı. Marcus içeri girdi, tavırları benim ofisime çağrılmasının hafif bir merak ile rahatsızlık arasında bir yerde olduğunu gösteriyordu.

"Kapıyı kapat," dedim, sesim boğazımdaki gürleyen nabzımdan daha sakindi.

Marcus uzun bir süre beni süzdü, gözleri beni hesaplayarak taradı. İsteğimi yerine getirdi, kapıyı yumuşak bir tıklama ile kapattı, sonra ellerini ceplerine soktu ve beni müze vitrinindeki bir sergi parçasıymışım gibi inceledi. Bir an için, gözlerinde bir parıltı olduğunu yemin edebilirdim — belki de onun "terfi teklifine" ilişkin tutumumu yeniden gözden geçirdiğimi düşünen bir anlık düşünce. Bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu.

İmkansız.

"Mesai saatinden sonra beni ofisine mi çağırdın?" Marcus dilini şaklattı, kaşlarını kaldırdı. "Bu, insan kaynakları departmanına pek iyi görünmez, biliyorsun. Masum insanlar, bina neredeyse boşken, suçlu olduğu düşünülen kişileri ofislerine davet etmezler."

Evet. Bu yüzden masamda kayıt cihazı var, seni elleri uzun tacizci.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, tamamen hissetmediğim bir özgüven yansıtmak için duruşumu genişlettim.

"Seni buraya çağırdım çünkü güvence istiyorum."

"Güvence," diye tekrarladı, yüzünün kenarını ovuştururken ağzının köşelerinde bir sırıtiş belirdi. "Ne tür bir güvence?"

"Bana bir ultiatom verdin. Şartları müzakere etmek istiyorum."

Yüzü sertleşti. "Ne demek istediğini anlamadım."

Panik, göğsümde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Kapalı kapıya baktım ve onun kendini suçlu duruma düşürmek için yeterince güvende hissetmediğini fark ettim. Gözlerim, ofisimi koridordan ayıran ve herkesin geçebileceği pencereye kaydı. Odayı geçtim ve hızlıca panjurları kapattım.

"İşte." Ona döndüm. "Artık kimse bizi göremez. O yüzden saçmalamayı bırak. Müzakere etmek istiyorum."

Marcus abartılı bir sabırsızlıkla saatine baktı. "Sadede gelebilirsen, akşam yemeği rezervasyonum var."

Söylediği tüm iğrenç sözleri tekrarlamak, onu köşeye sıkıştırmak ve tek yapması gereken tek bir lanet söz söylemek olsun istedim. Ama bu yılan çok kaygandı. Daha yavaş, daha stratejik oynamam gerekiyordu.

"Yaptıklarınızı kimseye söylemezsem," diye başladım, sesimi kasten savunmasız tutarak, parmaklarımı birbirine dolayarak, "Jace'e tehdit ettiğiniz gibi asla zarar vermeyeceğinize söz vermenizi istiyorum."

Marcus iç geçirdi, parmakları kapı kolunu kavramıştı bile. "Bayan West, çocukça oyunlara vaktim yok."

"Onu önemsiyorum," diye patladım.

Bu sözler Marcus'u yarı yolda durdurdu, vücudu gerildi ve bu benim zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Duruşunda bir değişiklik oldu. Yırtıcı bir şey.

"Onu seviyorum. Çok seviyorum," diye devam ettim, önemli bir noktaya değindiğimi hissederek. "Ve onun incinmesini istemiyorum. Bu yüzden, ona zarar vermeyeceğine dair garanti istiyorum."

Yavaşça döndü, yüzünde zafer dolu ve ürpertici bir sırıtış belirdi. "Terfiinden daha çok onu mu önemsiyorsun?"

Bu farkındalık beni şaşırtıcı bir netlikle vurdu. "Evet. Önemsiyorum."

Yüzünü değiştiren kendini beğenmiş zafer ifadesi, omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti geçirdi. Neden bu satranç oyununda kraliçemi feda etmişim gibi hissediyordum?

"Bunu bilmek güzel, Bayan West," dedi, sözleri tehditkar bir şekilde.

"Ona zarar vermeyeceğine dair bana güvence ver," diye daha sert bir şekilde tekrarladım.

"Neden en yakın arkadaşlarımdan birine zarar vereyim ki?" Yüzünde masumiyet ifadesiyle bakıyordu.

Lanet olsun. Hiçbir yere varamıyordum. Henüz değil. Ama zihninin hızla çalıştığını, Jace hakkındaki itirafımın onu hazırlıksız yakaladığını görebiliyordum, bu yüzden belki, sadece belki, bir hata yapardı. Özellikle de onu daha da tedirgin etmeyi başarırsam.

"Çünkü sen bir avcısın. Ve senin sözüne güvenmiyorum, bu yüzden dediğim gibi, güvence istiyorum, yoksa planına uymayacağım."

Döndü ve üç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Geri çekilmemek, ona korkmuş halimi görerek tatmin olmasını engellemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Elinde kozun olduğunu sanıyorsun," dedi alaycı bir şekilde. "Sen de tüm kozların sende olduğunu sanıyorsun"

"Ama öyle değil," diye karşılık verdim.

"Gelecekteki terfi fırsatlarınız bir anda yok olabilir." Parmaklarını şıklatması beni irkitti. "Tüm kariyeriniz bundan daha hızlı çökebilir." Bir adım daha attı. "Tüm kozlar bende, Bayan West, ve buna alışsan iyi olur."

Sinirine dokunmuştum. Güç onun para birimiydi, bağımlılığıydı. Belki de bu, Jace'e olan kinini açıklıyordu.

"Başka bir adamın gölgesinde kalmak zor olmalı," dedim, sözlerim bir hançer gibi keskin. "Jace'in küçük parmağında, senin tüm hayatın boyunca sahip olabileceğinden daha fazla güç var."

Dönüşüm anında oldu, karanlık gözlerine dökülen mürekkep gibi yayıldı. Uyarı çanları sadece çalmıyordu, bağırıyordu: *Kaç!*

Koş! Koş!

O ilerledi ve bu sefer ben geri çekildim.

"O, tüm gücü elinde tuttuğunu düşünüyor," diye hırladı Marcus, "çünkü ben ona tüm gücü elinde tuttuğunu düşündürdüm. Ama o hiçbir şeye sahip değil." Sesi zehirli bir fısıltıya dönüştü. "Tüm güç bende. Onun sırrını saklayan benim. Tek bir telefonla onun çöküşünü sağlayabilirim. Her şeyini kaybederdi — parasını, özgürlüğünü, her şeyi. Peki ya sen?" Parmağını göğsüme doğru uzattı, ben geri çekilirken bir adım daha yaklaştı. "Bana rakip olabileceğini mi sanıyorsun? Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Kadınlara cinsel tacizde bulunan, sonra onları takip edip dairelerine gidip tehdit ve sindiren biriyle uğraşıyorum," diye karşılık verdim. "Sırf alfa erkeklik saçmalıklarını sergiliyorsun diye, senin dediğin her şeyi yapacaklarını mı sanıyorsun?"

Burun delikleri genişledi. "Söyleneni yapacaksın Bayan West, yoksa her şeyi kaybedersin. Ve artık Jace'i bu kadar önemseydiğini bildiğime göre?" Dudakları acımasız bir gülümsemeye büküldü. "Bu çok işime yarayacak bir bilgi."

Yutkundum. Tam bir itiraf almamış olabilirdim, ama Marcus'un gerçekte kim olduğunu Jace'e göstermek için yeterli bilgim vardı.

"Çık dışarı," dedim
soğuk bir sesle. Cep
telefonum çaldı.

Tanrı yardımcım olsun, ses Marcus'un dikkatini doğrudan ona çekti. Masaya doğru atıldım, ama o daha hızlıydı. Belki de telefonu, cevaplayıp kim olursa olsun şu anda benim ofisimde olduğunu ve beni tehdit ettiğini söylememi engellemek için aldı. Ya da belki de telefonun hafifçe dikilmiş olduğunu fark etti, ama her halükarda, o önce ulaştı ve aramayı reddetmek için kaydırduğında gözleri ekrana kilitlendi.

Donakaldı. Karanlık bakışları telefonumdan bana kaydı ve gerçeği anladı. Onu kaydettiğimi görmüştü. Çenesi granit gibi sertleşti ve parmakları ekrana vurarak topladığım kanıtları sildi.

"Kendini kurnaz bir sürtük sanıyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

Kötü niyetli bir hareketle, telefonumu odanın diğer ucuna fırlattı. Telefon duvara çarptı ve yere düştü, çarpmanın etkisiyle irkildim. Tepki veremedim, eli uzandı ve parmakları boğazımı sıktı. İçgüdüsel olarak bileğini yakaladım ve onu uzaklaştırmaya çalıştım.

"Az önce büyük bir hata yaptın." Elini daha da sıktı.

Dizimi onun kasıklarına doğru ittim. "Sen de öyle," diye boğuk bir sesle söyledim.

Acı içinde homurdanarak elini gevşetti, ama yanından geçmeye çalıştığımda parmakları saçlarıma dolandı ve beni o kadar güçlü bir şekilde geriye çekti ki gözlerimin önünde yıldızlar patladı.

Zaman kabus gibi yavaşladı. Yüzündeki ifadeyi tanıdım. On yıllar önce babamın yüzünü insanlık dışı bir şeye dönüştüren aynı anlaşılmaz öfke. Saf kötülük bana bakıyordu, her gözeneklerinden incitme, cezalandırma, hakim olma arzusu yayılıyordu.

Marcus kendini dokunulmaz görüyordu ve ben onun kart evini neredeyse yıkıyordum. Telefon görüşmesi araya girmeseydi, o yok olacaktı.

Gırtlaktan gelen bir sesle beni kitaplığa çarptı. Pahalı deri ayakkabısı göğüs kafesime çarptığında etrafımıza kitaplar yağdı ve ben yere yığıldım. Ofisimin dışındaki birinin bu gürültüyü duyup koşarak gelmesi umudum suya düştü. Bunun için çok geç kaldığımı anladım. Daha önce yapmalıydım. Daha güvenli bir zamanda, ofis potansiyel tanıklarla dolu olduğunda.

Anında zihnim parçalandı, geçmiş ve şimdiki zaman bir kaleydoskop gibi çarpışarak dehşete dönüştü.

"Hayır, baba! Dur!" diye çığlık attım, ayıcığımı kalkan gibi göğsüme sıkıca bastırarak.

Marcus bana doğru ilerledi, yüzünde tanıdık o şeytani ifade vardı. Dört ayak üstüne çöktüm, kalbim göğsümde güm güm atıyordu, uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Baba, annemi dövmeyi bırak!"

"Seni kaltak." Marcus'un parmakları mengene gibi ayak bileğimi sıktı. Çılgınca debelenerek kurtuldum.

"Senden nefret ediyorum baba!"

Babam, yerde hareketsiz yatan annemi dövmeyi bıraktı. Gözleri bana doğru parladı, dikkatini bana yöneltirken hiç görmediğim kadar kararmıştı. Bana doğru yaklaştı ve ben çığlık atarak kaçtım.

O anda, anneme zarar vermeyi bırakması için ona bağırdığım için pişman olduğum için korkunç bir kızdım. Vurulmak istemiyorum. Geçen sefer, öleceğimi sandım ve...

"Ah!" Kafam şiddetle geriye doğru savruldu.

Marcus saçımı yumrukladı ve beni kendine doğru çekti. "Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

Babam beni sırt üstü çevirdi. Küçük Mary Jane ayakkabılarımla göğsüne tekme attım ama yumruğu geldi ve dokuz yaşındaki zihnimle bile bunun sonum olduğunu anladım. Annem ve ben asla okyanusa gidemeyecektik, güneşin nihayet babamdan kurtulduğumuz gülümsemelerimizi ısıttığı sırada ayak bileklerimizi okşayan sıcak dalgaları asla hissedemeyecektik. Asla kaçamayacaktık. Yumruğu şakağıma çarptı ve her şey karardı.

"Hayır!" diye bağırdım, masamın altına girip kendimi olabildiğince küçülttüm, çocukluğumda yatağımın altına saklandığımda her zaman yaptığım gibi.

Ne düşünüyordum ki? Marcus beni evime kadar takip edip tehdit ederek tehlikeli olduğunu kanıtlamıştı, öyleyse neden bunu kontrol edebileceğimi düşündüm ki? Bu safça ve pervasızcaydı, Jace'i koruma isteğim sağduyumu gölgelemişti.

Marcus'un cilalı ayakkabıları yaklaşıırken, ben masanın altına daha da çekildim. Bana uzandı, ama ben onun yakalayan ellerine çılgınca tekme attım.

"Bunu kimseye anlatırsan," diye tısladı, yavaşça geri çekilirken, "ölürsün."

Ayak sesleri uzaklaştı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra sessizlik oldu, tek ses benim kırık, boğuk hıçkırıklarımdı.

Orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum, titreyerek, ağlayarak, morluklar, yaralar ve kararlılıkla özenle inşa ettiğim yetişkin Scarlett'i geri kazanmaya çalışıyordum. Her sık nefes alışımında kaburgalarım zonkluyordu ve saçımı çektiği yerlerde kafa derim yanıyordu.

Sonra bir ses duyuldu. Koridorda ayak sesleri, giderek yükseliyordu. Ofisime yaklaşıyordu.

Tüm vücudum korkudan kaskatı kesildi. O ayak seslerinin ritmi tanıdıktı.

Marcus geri dönmüştü.

Başladığı işi bitirmek için.

JACE

Telefonuma öfkeyle baktım ve sonunda Scarlett'in ofisine doğru büyük adımlarla yürüdüm. Eğer burada olmazsa, Tanrı şahidim olsun, onun dairesine gidecektim.

Benden kaçıyor mu? Gerçekten mi?

Beni en çok şaşırtan şey, bunun beni ne kadar derinden rahatsız ettiği oldu.

Onun seçimlerinin insafına kaldığının farkına varmak rahatsız ediciydi. Bir daha benimle konuşmamaya karar verirse, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Nedense, onun beni rahat bırakmayacağını, ne yaptığını, kiminle olduğunu merak etmekten asla vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Onun başka bir erkekle olduğunu düşünmek, içimi mantıksız bir kıskançlık kaplarken, parmağımı dudağımın üzerinde gezdirmeme neden oldu.

Tam da o anda onu başka bir erkekle bulacağımdan endişelenmek, mantıksız olduğu kadar gerçekçi de değildi. Muhtemelen şu anda ne kadar dengesiz hissettiğimi gösteriyordu. Scarlett, kimseyle çıkmadığını acı bir şekilde açıkça belirtmişti.

Ayrıca, benden kaçınması için pek çok mantıklı neden vardı, ama kalbim kıskanç, sahiplenici bir canavara dönüşmüş, onun ofisine doğru ilerliyor ve onu başka bir adamla bulmamam için dua ediyordu. Çünkü bulursam, onu duvara yapıştırır ve parmak eklemlerimdeki morlukları çocuk oyuncağı gibi gösterirdim.

Ofisine yaklaşırken, koridordan onun odasını ayıran panjurların kapalı olduğunu görünce tedirginliğim daha da arttı. Bir şey saklamaya çalışmadığı sürece bunun için hiçbir neden yoktu.

Tanrı yardımcım olsun, kendimi hazırlayarak kapıdan içeri girdim. Ofis boş görünüyordu, ama aniden içim bir tuhaf oldu ve ensemde tüylerim diken diken oldu. Buttercup'ın çerçeveli bir fotoğrafı, Scarlett'in aldığı birkaç ödülün yanında yerde duruyordu. Raflardaki kitaplar yere dağılmıştı, bazıları sırtları kırılmış halde açılmıştı.

Ne oluyor?

Kıskançlık ve sahiplenme duygusu aniden yok oldu ve yerini soğuk, boğucu bir panik aldı. Bir mücadele yaşanmış gibi görünüyordu, bu mücadele

Scarlett'in telefonu köşede gelişigüzel duruyordu.

Kahretsin. Babası hapisten çıkıp ona saldırmış mıydı? Hayır. Güvenlikten geçip bu binaya girmesi imkansızdı, ama ne olmuştu ve o neredeydi?

Topuklarımın üzerinde döndüm, telefonumu açıp güvenliği aramak için parmağımı kaydurdum, ama bir şey beni durdurdu.

Bir ses. Zayıf, neredeyse algılanamaz bir ses.

Hareketsiz kaldım, kulaklarımı dikip, ses tekrar geldiğinde ne olduğunu anladım: bir inilti.

Acilen etrafı taradım ve sesi tekrar duydum. Odanın derinliklerine doğru ilerleyerek masanın etrafından dolaştım ve yan yatmış, biri tabanından kırılmış yüksek topuklu ayakkabılarını gördüm. Midem düğümlendi ve yumuşak hıçkırığı tekrar duyduğumda, sonunda bir parça ten gördüm.

Scarlett.

Masasının altındaydı.

"Scarlett!"

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, sanki bir darbeyi savuşturmak istercesine ellerini havaya kaldırarak şiddetle irkildi, gözleri dehşetle çılgına dönmüştü.

"Benim," dedim, öfkeyle dolu bedenimin izin verdiği kadar nazıkçe, ellerimi teslimiyetle yukarı kaldırarak. Ona asla zarar vermeyeceğimi görsel olarak açıkça belli ettim.

Onu görünce boğazım düğümlendi. Scarlett masasının altında saklanıyordu, o kadar şiddetli titriyordu ki dişlerinin takırdamasını duyabiliyordum. Maskara yanaklarından siyah nehirler halinde akıyordu, ruju bir yanağına bulaşmıştı. Normalde kusursuz olan sarı saçları karışmıştı, saç telleri alnındaki ter damlalarına yapışmıştı.

Babasına cesurca karşı çıkan, kendini tehlikeyle annesinin arasına koyan o sert kadın çoktan gitmişti. Konferans salonunu yöneten, iş adamlarıyla zihinsel satranç oynayan ve kazanan o keskin zekalı profesyonel çoktan gitmişti. Onun yerine titreyen, parçalanmış bir insan vardı.

Ve bu... Tanrım, bu, hayatım boyunca yaşadığımdan daha fazla öfke uyandırdı. Hemen oradan ayrılmak, ona bunu yapan kişiyi bulmak ve kalbi durana kadar dövmek istedim. Vücudundaki her kemiği iki kez kırmak istedim. Kolunu koparıp boğazına sokmak istedim. Daha önce hiç düşünmediğim şiddetli, kanlı fanteziler, endişe verici bir netlikle içimi kapladı.

Onun için öldürürdüm, fark ettim. Tereddüt etmeden. Pişmanlık duymadan. Bunca yıldır kazara bir can aldığım için büyük bir suçluluk duyuyordum, ama şimdi bunu isteyerek yapardım. Memnuniyetle.

Bu aydınlanmanın yoğunluğu beni sarsmıştı, ama onu bir kenara ittim. Odaklanmam gerekiyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordum, sesim kontrollü bir gürültüyle.

Geniş gözleri kapandı ve derin bir nefes verdi. Belki de bunu yapan kişi ona ulaşamayacağı için rahatlamış bir nefes. Ben buradayken ulaşamazdı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordum, parmaklarım istemsizce kasıldı.

Scarlett gözlerini açtığı anda, bakışları odaklanmamıştı, bana değil, içimden geçerek bakıyordu. Tamamen burada değildi.

"Scarlett?"

Cevap yoktu. Neredeyse katatonik durumunda hiçbir değişiklik yoktu.

"Scarlett, konuşmak istemiyorsan sorun değil." *Şimdilik. Ama yakında, sana bunu yapanın kim olduğunu bana söyleyeceksin ve onlar da hiç doğmamış olmayı dileycekler.* "Ama tıbbi müdahale gerektiren fiziksel yaraların olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bakışları hafifçe titredi, tanıma hissi sızmaya başladı. Titreyen parmaklarıyla yanaklarını sildi, başını sallarken cildinde gri lekeler bıraktı.

Rahatlama, adrenalin gibi vücudumu kapladı ve bir anlığına başım dönmeye başladı.

"Lütfen dışarı çıkabilir misin?" diye sordum, yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça elimi uzattım.

Kafasını salladı ve masanın altındaki gölgelere daha da çekildi.

"Scarlett, gitmemiz gerek. Sana bunu yapan kişi geri gelebilir."

Gözleri büyüdü, panik içinde nefes almaya başladı, hızlı ve sık nefesler omuzlarını inip kalkıyordu.

"Sorun yok," diye sakinleştirdim, elimi uzatmış halde. "Onun sana tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim." *Kalbi atmadan bunu yapamaz.* "Lütfen dışarı çıkabilir misin?"

Dudaklarını ısırıp, seçeneklerini değerlendirirken yüzünde acı çekiyordu: kendini güvende hissettiği yerde saklanmaya devam etmek mi, yoksa potansiyel tehlikeye maruz kalma riskini göze almak mı?

"Çocukken mobilyaların altına saklanırdın, değil mi?" dedim, farkına vararak.

Hafif, neredeyse fark edilmeyecek bir baş sallama. "Bu sana güven hissi veriyor."

Yine başını salladı, gözleri yeni gözyaşlarıyla doldu.

"Güvendesin, Scarlett." Sesimdeki kararlılık beni bile şaşırttı. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ama çıkman gerekiyor ki buradan gidebilelim. Çünkü o adam geri gelirse..." Sesim tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Onu öldüreceğim."

Gözleri o anda odaklandı ve ilk kez gerçekten benimkilerle buluştu. Geniş ve endişeli, ama uyanık. Birkaç saniye boyunca bunu sindirmeye çalışır gibi göründü, sanki kaybolacakmış gibi uzattığım elime bakarak. Sonra, tereddütle, avucumu sıktı.

Tanrım, onun cildi benimkine değdiğinde içimi kaplayan duygu seli. Parmakları buz gibiydi, ama o küçük temas içimi bir yangın gibi yakıp kavurdu. O kadar korkmuştu ki masasının güvenli limanından çıkmaya bile cesaret edemediği bir anda bana duyduğu güven, beni alçakgönüllü kıldı ve göğsümün derinliklerinde şiddetli bir koruma duygusu uyandırdı.

Onu polise götürmem gerekiyordu. Güvenlik görevlilerini buraya çağırman gerekiyordu. Ama o konuşamayacak kadar travmatik bir durumda kalırsa, bunların hiçbirini yapamazdık. Bir şekilde, onun panik atakını durdurman gerekiyordu.

Ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Onu masanın altından nazikçe çıkarırken, parmakları benimkine bir can simidi gibi sıkıca tutundu. Bırakmamam için sessiz bir yalvarış. Ve o anda, bırakmayacağıma dair sessiz bir yemin ettim.

Ne bugün, ne de hiçbir zaman.

SCARLETT

Kayıtlara geçsin, Jace'in beni götürdüğü uzun yolculuk boyunca sessiz kalmamın nedeni, kontrolü ele geçirip benimle gelmemde ısrar etmesine kızmış olmam değildi. Sessizdim çünkü Marcus'un beni mobilyaların altına saklanan o zavallı küçük kıza dönüştürmesine izin verdiğim için kendime çok kızgındım. Bir daha asla o kız olmayacağıma yemin etmiştim. Olduğum kadınla gurur duyuyordum.

Kendi faturalarını ödeyen ve konferans odasındaki güç gösterilerinde güçlü erkeklerle boy ölçüşen profesyonel bir kadındım. En iyi arkadaşım Tessa'nın çok güçlü bir adamla çıkmasını nasıl idare ettiğimi de unutmayalım. Blake, ciddi paralar kazanan ve o saçma sapan çatı katında yaşayan bir acil servis doktoruydu ve Tessa'nın tıbbi bakımını kontrol altına almıştı. Onu bu ilişkiden uzak durması için uyardım mı? Hayır, uyarmadım. Çünkü kendi içimdeki şeytanları topluma ve kesinlikle en iyi arkadaşımın kalbine bulaştırmamam gerektiğini biliyordum. Blake ile karşılaştığımda gergin miydim? Hayır, hiç de değil. Kendime güvenim ve alaycı tavrımla rahatça onun yanında durdum, çünkü içten içe onun iyi bir adam olduğunu hissediyordum. En iyi arkadaşımın endişelenecek bir şeyi yoktu.

Olmak istediğim Scarlett olmak için çok ilerleme kaydetmiştim, çocukluğumun o acınası, ağlayan halini bastırmıştım.

Ve sonra hepsi, takım elbiseli bir kurtla birlikte gözlerimin önünde buharlaştı. Bir kurt. Kendime çok kızgındım. Onun o görünmez duvarı aşmasına ve içimdeki korkmuş çocuğu saçından çekip çıkarmasına izin verdiğim için çok hayal kırıklığına uğramıştım. Ve o öfke ve hayal kırıklığının altında, devasa bir korku dalgası vardı.

Ya asla tam olamazsam, asla yüzde yüz *yeni* Scarlett olamazsam, geride bırakmaya çalıştığım Scarlett değil, olmak istediğim Scarlett? Ya bu savunmasız halim her zaman yüzeyin altında yatıp, ortaya çıkmak için doğru anı bekliyorsa? Onu bunun asla gerçekleşemeyeceği kadar derine ittiğimi sanıyordum.

Öyleyse neden bugün oldu?

Çünkü zavallı bir adam bana saldırdı diye mi? Bu olduğunda güvendedim. Tek yapmam gereken çılgık atmaktı, Tanrı aşkına. Binada güvenlik vardı, yani mantiken konuşursak, kendimi bu kadar korkutmam için hiçbir neden yoktu. Bu çok zavallıydı.

Belki de yıllardır ilk kez kararlılığım kırılma noktasına kadar sınındığı için, savunmasızlığın karanlık deliğine düşmüştüm. Sonuçta, babam dışında, bana elini süren bir erkek olmamıştı.

Yine de kendimden nefret ediyordum.

Adil olmak gerekirse, Marcus'un saldırısı karşısında sarsılmak insani bir şeydi. Muhtemelen benim geçmişim olan biri için olduğu kadar, herkes için de sarsıcı bir olaydı.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı gevşetmeye zorladım. İhtiyacım olan şey netlikti. Odaklanmak. Bu utanç sarmalından kurtulmalı ve bir sonraki hamlemi düşünmeliydim.

Marcus batıyordu.

Tamamen. Lanet olası alevler içinde.

"Bana kırık bir insanmışım gibi bakmana gerek yok, çünkü ben öyle değilim," dedim. Neredeyse bir saattir ilk kez konuşuyordum. Ne yazık ki, bu şokun, ya da sesimi kesen her neyse, sonunda geçmesi bu kadar uzun sürmüştü.

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Jace yumuşak bir sesle.

Elini koltuklarımız arasındaki boşluğa uzattı, bir yandan ölümcül bir bakışla, bir yandan endişeli bir bakışla bakıyordu. Eline baktım, onu ne kadar çok tutmak istediğime şaşırdım. Sonunda parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdiğimde hissettiğim rahatlatıcı duygu beni daha da şaşırttı.

Eli sıcaktı, sabitti. Şu anda ihtiyacım olan şekilde güçlüydü.

"Annem beni hamile kalmak istememişti," diye gevezelik ettim, baraj yıkılınca kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. "Çok genç yaşta evlenmişti. Kocasının tam bir pislik olduğunu fark ettiğinde, hamilelik testinde iki pembe çizgi belirdi. Benim için kaldı. İlişkiyi yürütmek istedi, terapiye gitmek istedi, yardım almak istedi, ama düzeltilmesi gerektiğini düşünmeyen birini düzeltemezsin. O kibirli bir pislik, ama ben kurban değilim. Hiçbir zaman kurban olmadım. Ben sadece tam bir narsist olan birinin kızıyım."

Pencereden dışarı baktım, otoyolda hızla ilerlerken yol işaretlerinin arabanın altında bulanıklaştığını izledim. Gökyüzü altın saatin parıltısını almaya başlamıştı, her şeyi aldatıcı bir şekilde huzurlu gösteriyordu.

"Ben zayıf değilim." Belki bunu yeterince söylersem, bu gece gerçek gibi hissedilir. "Benim zayıf olmadığımı görmen benim için çok önemli."

"Scar," dedi Jace, koltuğunda kıpırdanarak, tek eliyle direksiyonu kavradı. Diğer eli benimkiyle sıkıca iç içe kalmış, başparmağı dalgın dalgın cildimde daireler çiziyordu. "Bunu konuştuk. Seni zayıf biri olarak görmüyorum."

"Evet, ama bunu bu gecedен önce konuşmuştuk." Masaya saklanıp çocuk gibi titremeye başlamadan önce.

"Olanlar hakkında konuşabilir miyiz?" Sesi dikkatli ve ölçülüydü.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, midemde mide bulantısı vardı. Boğazım sıkıştı ve alnımda yine soğuk terler çıkmaya başladı.

Paniklediğimi hissetmiş olmalı ki, elimi nazikçe sıktı ve "Sorun yok. Biraz zaman al." dedi.

Biraz. Ama Jace, yaşanan korkunç olayı duymak için uzun süre beklemeyecekti. Göğsümde yer eden korkunç olayı.

"Geldik," dedi Jace nazikçe.

Gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerimden sıyrıldım. Sonra şokla ağzım açık kaldı, farkına vardığımda, anında, kalbimdeki yaralara yatıştırıcı bir merhem yayıldı. Lastiklerimiz çakıllı yolda gıcırdadı, gözlerim beklenmedik bir minnettarlık gözyaşlarıyla doldu.

Çıplak ayakla ve hala dağınık iş kıyafetlerimle olmasına rağmen, Jace arabayı park eder etmez arabadan atladım ve koştum. Rüzgar karışık saçlarımı uçururken, küçük taşlar ayak tabanlarımı ısırırken koştum.

Beklendiği gibi, Jace tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. İhtiyacım olanı. İsteddiğim değil. İhtiyacım olanı.

Ahıra koştum, duvarların açık pencerelerinden sızan kehribar rengi ışık, içerideki her şeyi sıcak ve güvenli gösteriyordu. Tanıdık saman ve yulaf kokusu beni sardı, yıpranmış sinirlerimi anında yatıştırdı. Ahır kapısını açarak, atımın boynuna kollarımı doladım, yüzümü onun sıcak, sağlam varlığına gömdüm ve sonunda kendimi açıkça ağlamaya bıraktım.

"Buttercup," diye fısıldadım yelesine, altımda onun sağlam gücünü hissederek.

O da beni tanıdığını gösteren yumuşak bir kişnemeyle başını omzuma yasladı, sanki kucaklaşmamıza karşılık veriyormuş gibi. Sanki "*Ben buradayım*" der gibi. Sanki "*Artık güvendesin*" der gibi.

Jace'in saygılı bir mesafeden beni izlediğini ve bana bu anı yaşattığını hissettim. Ve o anda, aramızda bir şey değişti. Henüz adını koymaya hazır olmadığım derin bir şey.

Çünkü ben ona özellikle söylemeden, tam olarak nerede olmam gerektiğini, kendimi güvende hissedeceğim tek yeri biliyordu. Maskara lekeli yüzümün ve titreyen ellerimin altında gerçek beni görmüştü. Masasının altında saklanan korkmuş kadının ötesinde, benim gerçek kalbimi görmüştü.

JACE

Scarlett'in yüzünü atına sürmesini izledim, aralarındaki bağ, aralarında görülebilen bir kalp atışı gibi nabız gibi atıyordu. Kırılmaz. Temel. Onu buraya getirmekte haklıydım, bu muhteşem hayvan, dünyasındaki her şey zehirli hissettirdiğinde, yaralı ruhunun tam da ihtiyacı olan şeydi.

Tanrıya şükür. Onu masanın altında titrerken bulduğumdan beri ilk kez, Scarlett West'in asla görünmemesi gereken bir şekilde küçük görünürken, nihayet tekrar nefes alabildim. Ve o nefesle birlikte boşluk geldi — kafamda lanet bir düğüm haline gelen karmaşık düşünce ve duyguların ağını incelemek için boşluk.

Bu kadın, onu tanıdığımdan beri, çocukluğunda yaşadığı kırılmalığı telafi etmek için her anını harcamıştı. Scarlett "Kimseye İhtiyacım Yok" West. Çelik gibi bir iradeye ve merhametsiz bir gülümsemeye sahip bir kraliçe. Bu yüzden, onun korkuya teslim olduğunu görmek bende iki şey yarattı: Birincisi, onun acısı damarlarımda yanan beyaz bir öfke uyandırdı. İkincisi, ona zaten olduğumdan daha fazla aşık olmamı sağladı. Ve inanın bana, zaten tehlikeli bir bölgedeydim.

Beni yanlış anlamayın; onun kendine güvenen, merhamet göstermeyen tarafını hayranlıkla izliyordum. O küstahlığı küçük bir şehri bile besleyebilirdi. Ama onun kırılmalığını görmek bende de bir şeyleri açığa çıkardı: belki, sadece belki, benim de tamir edilemez durumda olmadığım gibi saçma bir umut. Belki o beni yeniden bir araya getirebilirdi ve parçalanmış ruhlarımızı bir arada tutabilirdik.

Gerçek şu ki, milyarlarca dolarımın, imparatorluğumun ve bazı insanların mobil evlerinden daha pahalı olan tasarımcı takım elbiselerimin altında, geceleri eve gidip tavana baktığımda, içim tamamen boş hissediyordum. Boş. Kırık.

Bu kırıklık çocukluğumda başlamıştı, babam soğukkanlılıkla öldürüldüğünde, ve yıllar sonra kanser annemi aldığında kalan parçalar daha da parçalandı.

Tekrar bütün hissettiğim tek an Scarlett'le birlikte olduğum zamandı. Sanki ruhum ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibiydi ve o

deney aşısı, damarlarımdan yavaşça panzehiri yayıyordu. Her seferinde alaycı bir yorum. Her seferinde bir gülümseme. Her seferinde bir dokunuş.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunun bilimini asla anlayamazdım. Ama sanırım Excel tablolarına veya PowerPoint grafiklerine sığmayan şeyler böyle işliyordu. Sözsüz, görünmez güçler bazılarını saf sihir haline getirirken, diğerleri sadece et ve kemik olarak kalıyordu.

Belki de aşkın nasıl işlediğini asla anlayamayacaktım. Ama üç çok basit şeyi anlıyordum:

Birincisi, ona zarar veren adamı bulacaktım.

İkincisi, onunla işim bittiğinde, kalbi artık atmayacaktı. Üçüncüsü, Tanrı şahidimdir ki, bir daha kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecektim.

İntikam planımı karmaşıklaştıran tek bir can sıkıcı ayrıntı vardı. İçgüdülerim, Scarlett ile şu anda yüzleşirsem geri çekileceğini söylüyordu ve onun kabuğundan tekrar çıkmasının ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Ona ne kadar süre vereceğimi bilmiyordum, ama bunu yapabilecek bazı adamlar tanıyordum...

JACE

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Ben: Kadınlarla ilgili bir sorum var.

*Axel: Benim uzmanlık alanım. *kupa emoji* Kadın anatomisinin hangi kısmı seni bugün karıştırıyor? Saatlik ücret alıyorum, ama sana arkadaş indirimi yapacağım. İlk on beş dakika mansplaining tamamen ücretsiz.*

Ben: Bir kız çok korkmuşsa ama ondan bilgi almanız gerekiyorsa, cevap istemek için ona ne kadar süre vermelisiniz?

Blake: Mesajını tekrar oku. "Talep etmek" kelimesine dikkat et. Bu kelime, kadın zihnini hiç anlamadığını gösteriyor.

Ben: Ve şimdi Tessa ile birlikte olduğun için birdenbire Dr. Phil mi oldun?

Blake: Kadınların emir almaktan hoşlanmadığını söylemek için tıp diplomasına gerek yok.

Ben: Biri ona zarar verdi. Onu mahvetmek için adını öğrenmek istiyorum.

*Ryker: MERHABA! Benim, seni de hapisanede ziyaret etmek istemeyen dost canlısı komşu avukatın! Yazılı olarak ağır suç tehditlerinde bulunmaktan kaçınmanı rica edebilir miyim? Yargıçlar, grup mesajlarındaki önceden planlanmış cinayet itiraflarını ikna edici delil olarak görme eğilimindedir. *yüzüne tokat atan emoji**

Ben: Açıkçası abartıyordum. Yok etmek derken, mesleki olarak demek istedim.

Ryker: Yine de korkunç. Sanıklar her zaman ne derler, biliyor musun? "Gerçekten öyle demek istemedim." Mahkûm edilmeden hemen önce. Bu mesajlar mahkemeye sunulabilir ve jüri senin "sadece şaka yapıyordum" demeni umursamayacaktır. Sonraki hukuk davasında servetini nasıl bölüşeceklerini hesaplamakla meşgul olacaklardır.

Ben: Soruma geri dönebilir miyiz? Bir adam bir kadını çok korkuttu ve ben bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum.

Blake: Scarlett?

Ben: Biri ona zarar verdi. Ryker: Polisi ara.

Ben: Ne olduğunu %100 emin değilim. Suç işlendi mi bile bilmiyorum. Bu yüzden sorumu TEKRAR soracağım: Onu sorgulamadan önce ona ne kadar süre tanımalıyım?

Axel: Dostum, ondan sanki bir TV dizisindeki tanık gibi bahsediyorsun, sevdiğin biri gibi değil. Hala bekâr olmana şaşmamalı.

**sırıtan emoji* Ben bile bundan daha iyisini biliyorum, oysa ben profesyonel olarak bağlılıktan alerjim var.*

Ryker: Travma geçirmiş tanıklarla olan deneyimlerime göre bu durum değişkenlik gösteriyor. Bazen hemen konuşmaya hazır oluyorlar. Bazen daha fazla zaman gerekiyor. Neredeyse sanki — bu seni şok edebilir — kadınlar standart iyileşme protokolleri olan robotlar değil, farklı işleme yeteneklerine sahip bireylermiş gibi.

Ben: "Değişkenlik" ne demek? Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Spesifik bir zaman çizelgesi ver.

Blake: Az önce iyileşme zaman çizelgesi mi istedin? Travma için mi? Madde madde ve Gantt şeması ile mi?

Axel: Klasik Jace. Muhtemelen onun duygusal çöküşünü, saat 14:00 ile 15:00 arasındaki toplantıları arasına sıkıştırmak istiyor.

Ben: Hepiniz işe yaramazsınız.

Axel: Dostum, içgüdülerini kullan. Konuşmaya hazır gibi görünüyor mu? Azı dişlerimi gıcırdattım.

Ben: Hayır.

Axel: O zaman bekle.

Ben: Adam yarın ofise gelebilir.

*Axel: O zaman ofisinin önünde nöbet tut. Kadınlar muhtemelen böyle şeyleri sever. Sınırları belirsiz, düşünceli bir milyarder kadar "sağlıklı ilişki"yi simgeleyen başka bir şey yoktur. *süper kahraman emoji**

Ben: Bu adamın bu işten paçayı sıyırmasına izin vermeyeceğim!

*Axel: Peki, o zaman onu azarlayarak vazgeçirmeye çalış. Bol şans. Kadınlar zaten travma yaşamışken baskı altında kalmayı severler. *göz devirme emoji**

Blake: Şaşırtıcı bir şekilde, Axel'e katılıyorum, ama kayıtlara geçmesi için, onun tavsiyesini bundan sonra kesinlikle dikkate almamanı tavsiye ederim. Bu hafta Instagram'da onun kolunda üçüncü kadını gördüm.

Axel: Blake resmi olarak Instagram'ı mı kontrol ediyor? Kıyamet yaklaşıyor olmalı yakın olmalı.

Blake: Tessa'nın iş sayfasını görmek hoşuma gidiyor, ama senin gönderilerin beslememi kesintiye uğrattıyor, ahmak.

*Axel: Lütfen, beni feed'inde görmek gününün en güzel kısmıdır.
Son gördüğün fotoğrafta hangi kadınla birlikteydin?*

Blake: Rahatsız edicisin. Axel:

Kırmızı elbise mi?

Blake: Zamanını, kadınları tavlama dışında yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?

*Axel: Tek bir kadınla yerleşmek gibi bir hata yaptığın için kıskanıyorsun.
Bazılarımız evcil "mutluluğa" teslim olmadık.*

**şeytan emoji* Erkekliğine başsağlığı dilerim. Huzur içinde yatsın.*

Ben: MERHABA? Benim sorunuma geri dönebilir miyiz? Ne kadar sürecek? Blake: Belki Tessa, Scarlett'i sana açılmaya teşvik edebilir?

Ben: Belki. Ama ikisini bir araya getirmek zaman alır. Bu gece bilmek istiyorum. En geç yarın sabah.

Ryker: Ona biraz zaman tanı, ama hazır olduğunda yanında olacağını açıkça belirt. Ve Tanrı aşkına, konuştuğunda, mahkemede "lütfen aptal arkadaşımı mahkum etmeyin" kravatımı takarak açıklamak zorunda kalacağım daha fazla tehditlerde bulunma.

Ben: Tamam. Beklemeye ÇALIŞACAĞIM. Şimdilik.

*Axel: Oğlumuz büyüyor. Bir bakmışsın, uygun akşam yemeği randevusu görgü kuralları hakkında sorular soruyor. *gözyaşı emoji**

Blake: Mucizeler olur. Müdahaleyi şimdi planlamaya başlayalım mı, yoksa "duygular" gibi kelimeleri kurdeşen dökmeden kullanmaya başlayana kadar bekleyelim mi?

Ryker: Her halükarda kaçınılmaz kefalet duruşması için takvimimi boşaltacağım.

Harika. Görünüşe göre bu gece adamın adını öğrenmek için başka bir yol bulmam gerekecek. Neyse ki, bir fikrim vardı...

SCARLETT

"Bu atın nesi var?" Jace, Snickerdoodle tamamen durup dramatik bir şekilde nefes alıp verdikten sonra, düşen bir uçaktaki son paraşüt gibi dizginleri sıkıca kavramasına neden olacak kadar ileriye doğru koştuğunda, öfkeyle bağırdı.

Gülmeme engel oldum. Bay Fortune 500'ü alışık olmadığı bir durumda görmek, en sevdiğim konserin ön sıradaki biletlerinden daha iyiydi. Backstage geçiş kartları ve açık bar da dahil.

"Bu at kusurlu," diye mırıldandı, on dakika içinde on beşinci kez eyerinde pozisyonunu düzelterek. Bu gidişle, gün batımına kadar tasarımcı pantolonu yıpranmış olacaktı.

Neyse ki bu mevsimde güneş saat sekiz buçuk civarında batıyordu. Bugünkü mesai sonrası draması kışın olsaydı, gökyüzü çoktan kapkara olmuştu. Bunun yerine, pamuk şeker rengine pastel bir gökyüzü vardı ve güneş ufka doğru batıyordu.

"O mükemmel."

"Bu tür bir performansla sahip bir çalışanım olsaydı, öğle yemeğinden önce kovulurdu."

"O bir çalışan değil. O dört ayaklı bir ruh ve ona öyle davranmalısın."

"Beni attan düşürmeyi planlıyor." Yeşil gözlerini atın masum kulaklarına dikti. "Boynum kırıkken şirketi yönetemem. Seni dinleyip tekrar ata binmemin kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Savunması olarak, geçen sefer farklı bir ata binmişti. Snickerdoodle daha enerjikti.

"Eğer bir fark yaratacaksa, bunu yaparken çok yakışıklı görünüyorsun." Ve gerçekten de öyleydi. Haksız bir şekilde. Sanki biri *GQ* modelini at takvimine Photoshop'la eklemiş gibiydi. *Aralık ayı, binmeyi beceremeyen ama denerken çok yakışıklı görünen milyarder.*

Jace bana sert bir bakış attı, bu da onun keskin çene hattını daha da vurguladı. Hala takım elbise pantolonu ve düğmeli gömleğini giyiyordu, ancak kravatını ve ceketini

en azından "7 bin dolarlık Brioni takım elbisesinin" yarısı (bu onun sözleri, benim değil) Snickerdoodle'ın yaramazlıklarından kurtulmuştu. Yine de, her gün özel dikim pantolon giyen bir adamın ata bindiğini görmüyorum. Hele de bu kadar... muhteşem bir şekilde kötü bindiğini.

Ben mi? Çok rahattım ve iyi biniyordum, çok teşekkürler. Ahırda sakladığım yedek kıyafetleri giymiş olmam da işimi kolaylaştırıyordu. Vücudum bu patikaları parmaklarımın klavyeyi tanıdığı gibi tanıyordu: zahmetsizce, içgüdüsel olarak.

"Beni buna ikna etmemeliydin, Trouble," diye homurdandı, Snickerdoodle paparazzilerden kaçır gibi yana kayarken ağırlığını tekrar değiştirdi.

"Seni ikna etmek için fazla uğraşmam gerekmedi."

"Yüzündeki o gülümsemeyi görünce, onu orada tutmak için aya giden bir roketle bile binerdim," dedi dalgın dalgın. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki beni mutlu görmek için kendini uzaya fırlatacağını itiraf etmek, kahve sipariş etmek kadar sıradan bir şeymiş gibi.

Kalbim göğsümde takla attı ve aniden, kendimi onun atına atlayıp, onun gülünç derecede kaslı vücuduna sarılma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Ve teşekkür etmek.

Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiğin için teşekkür ederim.

Şirket gündeminde en son sırada olacağına bin yüzde emin olduğum halde binmeye razı olduğun için teşekkür ederim.

Ve şu anda Marcus'un adını sorarak bu anı mahvetmediğin için teşekkür ederim.

Jace'in normalde parmağını şıklatıp bilginin karşısına çıkmasını bekleyen, yumruklarını masaya vuran bir CEO olduğu izlenimini edindim. Sabır? Onun sözlüğünde yoktu.

Ama bu Jace? Bu Jace, benim ihtiyaçlarımı, tüm ihtiyaçlarımı, kendi ihtiyaçlarının çok üstünde tuttu.
kendi ihtiyaçlarının çok üstünde tuttu.

Yanılmayın. Marcus'un adı artık sır olarak kalmayacaktı. Nefesimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, tıpkı ringde kendi şartlarına göre ayağa kalkması gereken bir boksör gibi. O ofiste kendimi çok savunmasız hissettikten, masamın altında korkmuş bir çocuk gibi saklandıktan sonra, tekrar kontrolü ele almam gerekiyordu. İnsan kaynakları ve polis yarın onun adını duyacaktı, bu kesindi, ama bunu onlara ben söyleyecektim — biri beni zorladığı için değil, ben öyle istediğim için.

Bu arada kariyerime zarar vermemeyi başarabilirsem, bu da bir artı olurdu. İnsan kaynaklarından önce Jace'e söylemeli miydim? Bu noktada, her şeyi uydurduğumu düşüneceğini sanmıyordum, ama yine de durum karmaşıktı ve banka hesabım, *prensip olarak işini bırakacak kadar* para ile dolup taşmıyordu.

Kafamı salladım. Bunlar yarının sorunlarıydı. Bugün, güneş batmaya başlamış, ağaçların ve muhteşem yaprakların etrafını kehribar ve altın rengi suluboya vuruşlarıyla boyarken, biz patikada yavaşça yürüyorduk.

"Lanet olası at!" Jace, Snickerdoodle aniden durunca, neredeyse onun başının üzerinden uçacakken homurdandı.

"Senin öfkeni hissediyor," dedim, kendi atımın boynunu okşayarak. "Hayvanlar duyguları hisseder. Rahatlaman lazım."

"Duygularımın, yaramazlık yapan dev bir tüy yumağıyla hiçbir ilgisi yok." "Bunu söylediğin için ölümcül bir şekilde kırıldı." Sırıttım. "Kulaklarına bak. Bu, *'Bu adama inanamıyorum'* anlamına gelen at dilinde bir ifade. Ve bilgin olsun, atların tüyleri vardır, kürkleri değil." "Atlar temelde toynaklı, büyük, tüylü köpeklerdir. Onları sen eğitirsin. Onları beslersin. Bu at, ilk kısımda feci şekilde başarısız oluyor."

"Snickerdoodle, ahırdaki en iyi eğitilmiş atlardan biridir. Ahır müdürünün onu dışarı çıkarmana izin vermesi çok nazik. Çoğu acemi Turtle'ı alır. Bir an durdum. Ona bu isim verilmiş çünkü... şey, anlarsın ya. Buzulları bile hızlı gösterir.

Snickerdoodle yine homurdandı ve o kadar ani bir şekilde ileri doğru koştu ki Jace geriye doğru sıçradı. Bir an için, milyarderlerin sahip olduğu platin ve elmaslarla süslü sigorta planının boyun incinmesini de kapsayıp kapsamadığını merak ettim.

"Lanet olası at!" diye bağırdı.

Gülmekten kendimi alamadım. Muhtemelen yetişkin erkekleri toplantı odalarında ağlatan güçlü Jace Lockwood, bir kurabiye adını taşıyan bir at tarafından tamamen alt ediliyordu.

"Jace, üzgün olduğumu anlayabiliyorum ve ben anlayabiliyorsam, o da kesinlikle anlayabilir. O, temelde kuyruğu olan 1200 kiloluk bir duygu süngerisi."

Gözleri benimkilere çarptığında orman yeşili bir renge büründü, açıkça bastırmaya çalıştığı öfkesini serbest bırakarak homurdandı: "Seni masanın altında titrerken buldum. Tabii ki üzgünüm."

Tamam. Öfken kalbime istenmeyen şeyler yapmamış gibi davranacağım. Hormonlarım...

"Derin bir nefes al, iki saniye tut ve sonra burnundan nefes ver," diye talimat verdim. "Benim laptopum teslim tarihinden hemen önce çöktüğünde yaptığım şey bu."

Jace başını eğdi ve bunu yaparken daha da seksi göründü. Bu adam, sinirlenmeyi bir kolonya reklamı gibi gösterebiliyordu. "Derin nefes egzersizleri mi? Cidden mi?"

"Omurganın tek parça kalmasını seviyor musun? Çünkü eminim ki buradaki Snickerdoodle, tüm vücudunu alçıya almak için zihinsel ölçümler yapıyor."

Jace dudaklarını bükerek, tam anlamıyla dudaklarını bükerek, bu sırada at üstünde seksi bir kahraman gibi görünüyordu. Sorunun onun gömleğinde olduğunu söylemeyi düşündüm. Atın her hareketinde kaslarını ve karın kaslarını kaplayan dövmelelerin gerilmesini görmek... eğitici olurdu. Yerel vahşi yaşam için. Ve benim için.

Bunun yerine, gözlerini kapatıp göğsünü inip kalktıran derin nefesler almasını izledim. Karmaşık bir satın alma sürecinin ortasında olan bir milyarder kadar huzurlu görünüyordu ve birkaç saniye sonra Snickerdoodle sakinleşti. Ya da bir sonraki saldırısı için güç topluyordu.

"Gördün mü?" dedim, sesimdeki kendini beğenmişliği gizlemeye bile çalışmadan. "At psikolojisi 101."

"Sana da uygunsu, bu dört ayaklı tehdit benim vücudumla yerçekimini test etmeye karar vermeden önce kısa bir mola vermek istiyorum."

Buttercup'ın kulaklarını iyice ovuşturdum. "Aferin kızım," diye fısıldadım. "En azından birimiz yakışıklı erkeklerin yanında nasıl davranılacağını biliyoruz."

Atımdan indikten sonra, atımın sırtına bağladığım çantadan biraz yiyecek çıkardım ve bayanlara atıştırılmalık bir şeyler verdim. Snickerdoodle da dahil, o da, tuhaf davranışlarına rağmen, hala çok iyi bir kızdı.

Jace bana yaklaşırken, "Yolculuktan hoşlanmadığın için üzgünüm," dedim. At biniciliğindeki asaletiyle mücadele ederken saçları sevimli bir şekilde dağınık hale gelmişti.

"O kadar da değil."

Ona bakarak sııttım. "Mutsuz görünüyordun."

"Atın davranışından dolayı," diye açıkladı, dudakları yarı gülümsemeye kıvrıldı. "Arkadaşlık mükemmeldi."

Jace beni buraya getirdiğinden beri gözlerim yine yanmaya başladı.

"Beni buraya getireceğini nereden bildin?" diye sordum, Buttercup'a bir havuç uzatarak Buttercup'a uzattım, o da bir hanımefendi gibi kabul etti. "Bunun bana iyi geleceğini nereden bildin?"

Jace aramızdaki mesafeyi kapattı, adımları çimlerde hışırdadı, milyar dolarlık ayakkabıları bu geceye kadar muhtemelen hiç gerçek toprağı görmemişti.

"Beni buraya getirdiğinde, atların insanlara olduğu gibi sana asla zarar vermediğini söylemiştin. Bu atla derin bir bağın olduğunu görebiliyordum. İyileştirici bir bağ." Durdu, çenesi gerildi. "Bugün yaşadıklarından sonra..." Jace yutkundu ve gözlerini sımsıkı kapattı, sanki masanın altında titrediğini görmenin anısı ona dayanılmaz geliyormuş gibi. "Onun sana yeniden güven hissettireceğini umuyordum."

Aniden nefesimi tuttum, beni ne kadar iyi tanıdığını fark ettim. Ve o anda, beni daha iyi hissettirmek istediğini. Her şeyden çok. Yani, tanrım, bu şirketinde bir avcı olan bir CEO'ydu. Onun konumundaki diğerleri kendi ihtiyaçlarını önceliklendirmiş olabilirdi: değerli şirket imajını korumak için bunu kimin yaptığını ortaya çıkarmak. Ama o bunun yerine beni önceliklendirdi.

Daha da yaklaşan Jace, sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi, yüzümü baştan aşağı süzdü ve benim yaşadıklarımı hayal etti. Sonra parmak eklemlerini kaldırdı ve çenemi okşadı, bu dokunuş cildimi alev alev yaktı.

"İyi misin, Scarlett?" Bu sözleri yumuşak bir sesle söyledi, sesinde endişe ve daha derin bir duygu karışımı vardı, sanki benim iyiliğim bir şekilde onun iyiliğı için çok önemli hale gelmiş gibiydi.

Ben başımı salladığımda, göğsü birkaç santim aşağı indi. Sanırım, tüm bu süre boyunca tuttuğı nefesin arkasında bir rahatlama vardı.

"Seni bir daha öyle görmek istemiyorum," dedi.

"Ben de." Hafifçe söylemeye çalıştım, ama mizah girişimim onun tarafından anlaşılmadı, çünkü elini yanağıma koydu ve başparmağıyla cildimi okşadı.

"Sana bir şeyim var," dedim, göğsümde aniden heyecan dalgası yükseldi.

"Bana mı?" Kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı.

Başımı salladım ve çantamdan cüzdanımı almak için karşıya geçtim, Jace'in binadan çıkmadan önce onu almış olmasına minnettardım. Basit kahverengi kağıt ve sicim ile sarılmış küçük bir paketi çıkardım. Özenli bir şey değildi, ama nedense bu onu daha anlamlı kılıyordu.

"Fazla bir şey değil, ama..." Ona uzattığımda sözlerim kesildi.

Jace paketi dikkatlice açtı ve *The Keeper's Compass*'ın yıpranmış kapağı ortaya çıktı. Parmakları kitap üzerinde dondu ve bir an için

korkunç bir hata yaptığımı düşündüm. Sonra, zorlukla yutkunurken boğazının hareketini izledim. Kapağı açıp içindeki el yazısı imzayı gördüğünde, bir zamanlar bu kitabın sayfalarında yolunu bulan çocuğı görebileceğim kadar sakinliğı bozuldu.

"eBay'de her şey var," dedim yumuşak bir sesle. "Bu imzalı ilk baskıyı buldum ve hızlı kargo ile gönderdim. Babamın yüzüne yumruk attığın için teşekkür etmek amacıyla sipariş ettim ve sana daha önce vermek istedim ama..." Gülümsedim. "Bu an doğru geldi."

Başparmağını imzanın üzerinde gezdirdi, o kadar hassas bir hareketti ki göğsümde bir şeylerin ağırmasına neden oldu. Jace'i kendinden emin, güçlü, hatta öfkeli görmüştüm, ama hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

"Hatırladın." Sesi hayretle kısılmıştı.

"Annen, kendini kaybolmuş hissettiğinde sana bunu okurdu," dedim, onun önceki açıklamasını tekrarlayarak. "Zaten bir kopyası olduğunu düşündüm, ama belki imzalı bir kopyası yoktur diye düşündüm."

"Ben..." Sesi kısıldı. "Yoktu."

Sonra bana baktı ve gözlerinde bir değışiklik gördüm. Her şeyi satın alabilen, tek bir kelimeyle milyar dolarlık anlaşmaları kontrol eden bu adam, bu yıpranmış ocuk kitabını sanki altından yapılmış gibi tutuyordu.

"Teşekkür ederim, Scarlett," dedi basitçe, ama bu üç kelimenin ardındaki ağırlık, en süslü konuşmadan bile daha ağırdı.

Aramızda bir sessizlik oldu. Yüzündeki ifade değışti, sanki içsel bir kararla boğuşuyormuş gibi. Muhtemelen bana isim için baskı yapmaya devam mı etmeli, yoksa ne zaman söyleyeceğıme benim karar vermeme izin mi vermeli diye düşünüyordu. Bir iç çekişten sonra, Tanrıya şükür, ikincisini seçtiğini anladım, ama yüzüne yeni bir endişe dalgası yayıldı. Genelde çok kendinden emin ve doğrudan olan gözleri, Snickerdoodle'a doğru kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"At binmeyi sevmiyorum," dedi, vergi kaçakçılığını itiraf eden birinin ciddiyetiyle.

Kafamı eğdim, doğru duyduğumu merak ederek. "Ne?"

"At binmeyi sevmiyorum," diye tekrarladı, bu korkunç yükü omuzlarından atmış gibi rahatlamış görünüyordu. "Senin bunu sevmeni seviyorum. İstedığın zaman seni ahıra götürürüm, seni izlerim ve istediğin tüm ödülleri tüylü hayvanlar için satın alırım. Hatta, istersen sana yüz tane at bile alırım. Yaptığın ve sevdiğin şeylerde seni desteklemek istiyorum. Özellikle seni mutlu eden şeylerde, ama senin yaptığın

Aynı şeyleri yapmak istemiyorum. At binmeyi sevmiyorum. Atlar korkutucu ve asi, söz dinlemiyorlar. Ve çok büyük dişleriyle ısırıyorlar."

Yüzü o kadar ciddiydi ki, sanki binicilikten hoşlanmadığını itiraf etmek yerine yüzyılın suçunu itiraf etmiş gibiydi.

"Tamam mı?" Onun sevimli itirafına gülmemeye çalışarak cevap verdim.

"Umarım sorun olmaz. Çünkü seninle çok zaman geçirmek istiyorum, Scarlett." Sesi daha da alçaldı, daha ciddi hale geldi. "Ve benimle çıkarsan, neye bulaştığını önceden bilmeye hakkın var. At binmeyi sevmiyorum. Kovboy istiyorsan, ben senin adamın değilim. Sanırım atlar bile ahırda bir sahtekar olduğumu hissedebiliyorlar, ama seni çok seviyorum ve umarım bunun bir önemi vardır."

"Çıkmak mı?" diye tekrarladım, bu kelime dilimde yabancı geliyordu. Yıllar önce vazgeçtiğim bir dili konuşmaya çalışmak gibiydi.

"Biliyorum," dedi, elini saçlarının arasından geçirerek. "Çıkmadığını söyledin, ama mesele şu: Buna çıkmak demek zorunda değiliz. Sadece birlikte vakit geçirmek diyebiliriz. Ve seks yapmak."

"Seks," diye tekrarladım, gülümsemeyi zor tutarak.

"Bolca." Gözleri karardı ve beni baştan aşağı süzdü. "Ben sadece... Seni düşünmeden duramıyorum."

Gerçek şu ki, ben de Jace'i düşünmeden duramıyordum. Daha önce hiç bir erkek bu kadar aklımdan çıkmamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, ihtiyaçlarıma bu kadar özen gösteren bir erkekle de hiç karşılaşmamıştım. Hiçbir erkek, annem ve benim ihtiyacımız olduğunda bu kadar yardımsever davranmamıştı. Ve Jace'in bu gece benim ihtiyacımı bildiği gibi, benim ihtiyacımı tam olarak bilen başka birini tanımamıştım.

Mesele şu ki, bu farkındalık artık çok daha az korkutucu ve daha heyecan verici gelmeye başlamıştı. Sanki bir uçurumun kenarında durup aslında atlamak istediğini fark etmek gibi.

"İş yerinde arkadaşlık yasağı olduğunu sanıyordum." *Sonuna kadar pratik, Scarlett. Aferin.*

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Kesinlikle çözülmesi gereken bazı sorunlar olacak. Bunu düşünmeni istiyorum Scarlett, ama..." Sözü bitirmeden, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Yüzündeki tüm bu endişenin nereden geldiğini bilmiyordum. Reddedilme korkusu olabilir mi?

Korkutucu olan şey, onun korkmasına gerek olmadığını hissetmemdi. Ve ben bunun hakkında düşünmeme gerek yoktu. Onu istiyordum. Sadece vücudunu değil, dürüst olmak gerekirse

dürüst olmak gerekirse, kendi posta kodunu hak eden bedenini değil, onu istiyordum.

Elimdeki yiyecekleri yere düşürdüm ve parmaklarımı saçlarına geçirdim, vücudunu kendime doğru çektim, dudaklarımı dudaklarına bastırırken göğsünün sıcaklığını ve sertliğini kendi göğsümde hissettim.

Etrafımızda, pastel renkli gökyüzü mor tonlarıyla turuncuya bürünmüştü, ağaçların yeşil yaprakları rüzgarda hışırdayan ve atların hafif sesleri kuşların cıvıltılarıyla karışıyordu. Akıllıca olan, karanlık çökmeden şimdi geri dönmek olurdu, ama elleri sırtımda dolaşırken, bu anı herhangi bir şey için terk etme düşüncesi imkansız görünüyordu. Soğuk bir sabah sıcak yatağı terk etmeye çalışmak gibi: teorik olarak yapılabilir, ama neden biri bu kadar korkunç bir şey yapsın ki?

Özellikle de öpücüğümüz gelişip derinleştğinde. Özellikle de Jace'in dudakları çenemden boğazıma doğru bir çizgi halinde öpmeye başladığında ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissetmeye başladığımda. Atları, ahırları ve onun dudaklarının benim tenimde hissettirdiği her şeyi unutturan türden bir sıcaklık.

Gömleğini çekerek, Jace beni durdurmak için kitap tutmayan eliyle bileğimi tuttuğunda hazırlıksız yakalandım. Ani duruş, kafam karışık bir şekilde ona bakmamı sağladı.

"Korunmam yok," dedi, sesi gergindi. Sanki bu kelimeleri söylemek fiziksel olarak acı veriyordu.

"Oh." Tamam. Ama... "Hap kullanıyorum." Adet döngüsüyle ilgili bir neden, ama şu anda onun ellerinin benimkileri sıkıca tuttuğu için bunun bir önemi yoktu.

"Daha önce hiç korunmadan seks yapmadım." Özür dilercesine söyledi, ima ettiği şey ve *"şimdi de başlamayacağım"* sözleri aramızda görünmez bir duvar gibi asılı kaldı. Bu mantıklıydı. Sonuçta, milyarlarca dolarlık bir servete sahip bir adam, kendisine yalan söyleyebilecek birine güvenmeyi asla göze alamazdı. Tek bir kaçak sperm, servetini sonsuza kadar ona bağlayabilirdi.

"Tamam." Gömleğini bıraktım ve onun yerine onu öpmeye karar verdim. Çünkü öpüşmek harikaydı, en tatlı işkence olsa bile.

Ellerimiz birbirimizin saçlarını keşfetti, yüzlerimiz her dokunuşla ısındı. Ayrılıp birbirimizin gözlerine bakarak gülümsüyorduk, ama sonra artan bir çaresizlikle tekrar birbirimize yapışıyorduk. Başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve sonra ağzını açarak dillerimizin tekrar tekrar birleşmesine izin verdi. Bu sırada, bacaklarımın arasında biriken ıslığı, şu anda bana verebileceğinden çok daha fazlasını isteme açlığımı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Elleri belime kaydı, parmakları hafifçe batırdı, sonra aniden dondu. Kendi arzusu ile mücadele ettiğini, vücudunun kasıntıdan sertleştiğini hissedebiliyordum.

Sonunda geri çekildim ve parmaklarımı çenesine doğru kaydardım. Gözleri kararmış, irisleri arzuyla genişlemişti.

"Geri dönmeliyiz," dedim, sözlerim ağzımda hayal kırıklığı gibi tadı vardı.

Çenesini sıkıp, göğsünü hızlı nefeslerle kaldırarak, Jace başını salladı, sanki bu duymak istediği son şeymiş gibi. Ama geri adım attı, kollarını yanlarına indirdi ve sanki aramızda irade sahibi olanın ben olmam gerektiğini düşünürcesine bana bakakaldı.

İkimiz de hareketsiz dururken, aramızdaki hava arzuyla doluydu. Sihir tamamen bozulana kadar saniyeleri sayan görünmez bir saatin tik taklarını neredeyse duyabiliyordum.

Duymadan önce döndüm: omurgamdan aşağıya elektrik akımı gibi geçen tek bir gırtlaktan gelen cümle.

"Siktir et," diye homurdandı, eli bileğimi kavradı ve beni döndürdü, yeni bir aciliyetle ağzını tekrar ağzıma yapıştırdı.

O kitabı düşürdüğünde, gömleğimi başımdan çıkardığında ve ardından diğer giysilerimi de çıkardığında inledim. Soğuk hava cildime sadece bir an için değdi, sonra onun vücudunun ısısı benimkine bastırdı, bu kontrast beni titretti. Ya da belki de sadece o titretti.

Tanrım, onun gömleğinin düğmelerini açıp geniş omuzlarından kaydırırken, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ardından kemerinin tıkırdaması sesi geldi, sonra beni bir an için bırakıp kıyafetlerimizi yan yana koydu, gömleklerimizi ve pantolonlarımızı bir araya getirip çimlerin üzerine geçici bir battaniye yaptı.

Sonra beni yakaladı ve battaniyenin üzerine yatırdı, parmaklarım onun koyu saçlarını okşarken, o da boğazımdan köprücük kemiğime kadar öpüyordu. Her dokunuş bir vaat, her öpücük bir beyanat gibiydi, belki, sadece belki, bazı insanlar riske değerdi.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, Scarlett?" Jace göğsümü öptü, meme ucumu ağzına aldı.

Sıcaklık göğsümden cinsel organıma yayıldı ve ihtiyaçla zonklamaya başladı. Dilini hassas tomurcuğun etrafında dolandırdı, ağzının sıcaklığı diğer tarafa geçtiğinde onu terk edip serin havaya bıraktı.

Dokunuşu aynı anda hem ateş hem buz gibiydi, yakıcı ama aynı zamanda beni titretmişti. Dudakları vücudumda izler bırakırken, gözlerinde beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şey gördüm. Bu sadece arzu değildi; tapınmaydı.

"Seni istiyorum, Scarlett," dedi Jace ve ben ne demek istediğini anladım. Beni sadece fiziksel olarak istemiyordu. Beni tamamen istiyordu: kalbimi ve ruhumu, kahkahalarımı ve gözyaşlarımı, geçmişimi ve geleceğimi. Bu farkındalık beni kaçırmalıydı. Ama bunun yerine, beni bu ana, ona bağladı.

Yutkundum, o karnımı öperken ve bacaklarımın arasına yerleşirken gözlerini gözlerimle kilitledim. Bacaklarımı genişçe açtı, bir an daha gözlerime bakarak beni seyretti.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, iç uyluklarımı öperken. Ağzını ihtiyacım olan yere çok yaklaştırarak beni işkence ediyordu, zonklama dayanılmaz hale geliyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesimdeki arzuyu gizleyemeden. Başka bir erkekle olsaydım, bu çaresizliğimden utanırdım. Jace ile birlikteyken ise, bu bana güç veriyordu. İstedikimi isteme gücü.

"Ne istediğini söyle, Trouble." Daha fazla öpücük, tam da ulaşamayacağım mesafede.
Daha fazla zonklama.

"Beni yalamanı istiyorum."

"Aferin kızım." Jace dilini düzleştirdi ve cinsel organımı uzun bir hareketle yukarı doğru yaladı, en üstteki hassas sinir demetine ulaştığında beni titretti.

İnleyerek, göğüslerimin kıvrımından ona baktım, önümdeki manzarayı içime çektim: vahşi doğanın derinliklerinde, تنها bir çayır, batmakta olan güneşin altın ışığı cildimize vururken etrafımızda nazikçe sallanan yabani çiçekler. Dövmeli milyarder, tüm kaslı ve odaklanmış yoğunluğu ile yüzünü bacaklarımın arasına gömmüştü. İçimde bir dalga yükseldiğini hissedebiliyordum.

Bu sefer kıvrımlarımı yaladı ve dilini içime soktu. Keskin bir nefes aldım, dilini içime sokup çıkardığını izledim, her itişte iç uyluklarım daha da sert titriyordu.

"Jace..." diye inledim.

Dilini benim cinsel organımdan geri çekti ve hassas tomurcuğumu ağzına aldı. O, mükemmel basıncı ve tempoyu bilerek vücudumu yalayıp döndürdükçe dalga gittikçe yükseldi. Onun inlemelerini duymayı,

gözlerini kapatıp önündeki güzel, parıldayan kıvrımların tadını çıkarırken gözlerindeki açlığı izlemeyi seviyordum.

"Jace..." Parmaklarımla saçlarını sertçe çektim.

"Benim için gel."

Hepsi bu kadardı. Onun etrafında o kadar sert bir şekilde çalkalandım ki, yerinden kaymamak için kalçalarımı tutmak zorunda kaldı ve her zevk dalgasında benden daha fazlasını çıkardı, daha da fazla ecstasy uyandırdı. Titremem durduğunda nihayet oturdu.

Gülümseyerek üstüme çıktı ve girişime hizalandı.

"Bu harikaydı," dedim, nefes nefese, parmaklarımı kollarında gezdirerek.

"Henüz hiçbir şey görmedin," diye söz verdi. Ve sonra, tek bir hamlede, içime derinlemesine daldı. "Oh, lanet olsun... harika hissettiriyorsun."

Ağzım açık kaldı, o benim içime gömüldüğünde nefesim kesildi. O boynumu öperken ve hareket etmeye başlarken, vücudum onun etrafında gerildi, onunla doldu.

Ve hareket etti. Kalçalarını dairesel hareketlerle çevirdi, böylece her itişinde vücudumun dışındaki sinir demetini uyarırken, aynı anda içimdeki o hassas noktaya da dokunuyordu. Bu sırada gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı, sessizce iyi olup olmadığını soruyordu.

Sessizce, parmaklarımı saçlarında gezdirip ağzını ağzıma çekerek ona cevap verdim. Dili dudaklarımdan kaydı ve öpücükleri çenemden boynuma doğru indi.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandı Jace, sözleri cildimde titreşti. "Mükemmel."

Çıplak ten çıplak tenle, içime girip çıkarken, yeni bir dalga gittikçe yükseldi.

"Dön," diye emretti, içimden çıkıp dizlerinin üzerine oturdu.

Mutlulukla onun isteğini yerine getirdim, beklenti içimi kapladı.

Jace, sonsuzluk gibi gelen bir süre durakladı. Sonra, dizginlenemeyen bir coşkuyla, kendini içime derinlemesine itti. Ben çılgılık attım, o ise hareketsiz kaldı, vücudumun etrafında gerilmesine izin verdi, onun doluluğunu içime çekmeme izin verdi. Geri çekilip ritmini bulduğunda, nasıl görüldüğümüzü düşünerek yine kendimden geçtim. Ben dört ayak üstünde, kaslı, yakışıklı bir adam beni arkadan alıyordu.

"Sen mükemmelsin, biliyor musun?" diye homurdandı.

Cinsel organım onun etrafında zonkluyordu, yeni bir orgazm alt karnımda kıvrılıyordu. Hareket ederken, öfkeli itmeler ve nazik sözler karışımıyla bana sahip olurken, başımı geriye ve yana doğru çekerek ağzımı kendi ağzıyla ele geçirdi.

"Geliyorum," dedim dudaklarına.

O homurdandı, dalgalarını sürmek için bana daha sert bir şekilde girdi, dalga dalga. Sonunda, kendi doruğuna ulaşarak hareketsiz kaldı.

Sonra, çayırdaki birbirimizin kollarında uzandık, vücudum az önce paylaştığımız şeyin etkisiyle hala titriyordu. Bir kişinin beni titreyen bir korku topundan, mutluluk ve tutku vadilerinden geçerek, şimdi tam bir memnuniyet yerine götürebilmesi olağanüstüydü. Hem de hiç çaba harcamadan.

"Senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım," diye itiraf ettim. "Sen gerçekten çok takdire şayan birisin, biliyor musun?" Her açıdan. Yatak odası, duygular, ne dersiniz.

Jace yanımda kaskatı kesildi. Hafif bir gerginlik değildi bu. Tamamen mermer heykel moduna geçmişti. Aramızda sessizlik uzadı, esnek ve kopmak üzereyken, ben aramızdaki sıcaklığın neden düştüğünü anlamaya çalışıyordum.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak, yüzündeki yeni endişeyi inceledim.

"Seni hayranlık duyduğumu söylediğimde neden sönmüş bir balon gibi sönuverdin?"

Çenesi gerildi, gözleri başımın üstündeki uzak bir noktaya sabitlendi. "Senin düşündüğün gibi beyaz şövalye değilim." Bir an durdu ve yemin ederim, etrafımızdaki kuşlar bile cıvılamayı kesip, küçük kulaklarını dikip onu doğru duyup duymadığımızı anlamaya çalıştılar. Sonra ekledi, "Affedilemez bir şey yaptım."

Donakaldım. "Ne oldu?"

Alarmlar çalmaya başlarken o dudağını ısırdı. Her ne ise, büyük bir şeydi. Felaket derecesinde.

"Başka zaman," dedi.

"İmkansız. Bütün gece bana sakladığın korkunç şeyi merak ederek geçireceğim ve yeterince gerçek suç programı izledim ki, gerçekten yaratıcı senaryolar uydurmak için yeterli. Anlat. Hemen."

Jace, benimle tartışmayı kazanma olasılığını zihninde hesaplıyor gibi göründü, sonra bir iç çekerek teslim oldu. Artık beni yeterince tanıyordu ve inatçılığımı tahmin edebiliyordu. Bu konuyu bırakmayacaktım. Bu

Adam az önce içimdeydi. Benden bir şey saklıyorsa, ne olduğunu bilmeye hakkım vardı.

"Peki," dedi, sesi düz. "Ama önce giyinelim." "Neden?"

"Çünkü sana söyledikten sonra, benden olabildiğince çabuk uzaklaşmak isteyebilirsin."

SCARLETT

"Scarlett, sana söylemediğim bir şey var..." Sesi titredi. "Ve bunu söylediğimde, bir daha benimle konuşmak istemeyebilirsin."

Gömleğimi düzeltiltim, aklım korkunç olasılıklarla doluydu.

"Sana daha önce söylemeliydim. Ben... sana bunu kimin yaptığını bulmaya çalışırken kendimi kaybettim, aynı zamanda duygularıyla da mücadele ediyordum, ama senden benim olmanı istemeden önce sana söylemeliydim."

Jace'in konuşması birkaç saniye sürdü. Ben de ciğerlerim yanana kadar nefesimi tuttum, sonunda sesi yumuşak ve suçlulukla dolu bir şekilde duyuldu.

"Babamın ölümünden sonra, ailede güçlü olanın ben olmam gerektiğini hissettim," diye başladı Jace, yavaşça volta atarak. "Hiçbir zaman başını belaya sokmayan kişi. Notlarımı yüksek tutmaya çalıştım ve annem için kolay bir çocuk olmaya çalıştım. Tanrı biliyor ki, annem kendi başına yeterince kederle uğraşıyordu ve kardeşlerim..." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Diyelim ki, babamın ölümünü pek iyi karşılamadılar. Bu yüzden, annem için iyi bir çocuk olmaya çalıştım."

Bir an durdu, dikkatini bana çevirdi. "Bunu dinlemek için oturmak isteyebilirsin."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bana ne söyleyecekti? Jace, gardımı tamamen indirdiğim ilk erkekti, kendimi ona kaptırdığım ilk erkekti, gerçekten bir gelecek kurmak istediğim ilk erkekti. Kısacası, ona kalbim üzerinde bir güç vermiştim.

Eğer o, asla güvenmemem gereken biri çıkarsa, bir daha asla denemeyeceğim.

"Ayakta kalmayı tercih ederim," dedim, kendimi hazırlayarak.

Gece esintisi saçlarımı okşadı, atlar o an için uygunsuz bir neşeyle kıkırdarak sesler çıkardılar.

Jace dudağını ısırdı ama başını salladı.

"Üniversitedeyken annemin kanser olduğunu öğrendim." Sesi sertleşti. "Tedavilerinin başarısız olduğunu öğrendiğim gece, Marcus ile birlikte reşit olmayan çocuklara da hizmet veren bir barda idim. Yirmi yaşındaydım, yasal içki içme yaşının altındaydım

ve o gecenin çoğunu hatırlamıyorum, ama öfkemi alkolle boğduğumu hatırlıyorum."

Yakındaki ağaca doğru yürüdü ve parmakları arasında bir dalı, bu konuşma korktuğum yönde devam ederse benim soğukkanlılığım gibi kırılacağını düşündüğüm kadar bükerek oynattı.

"Yerde kendime geldiğimi, gökyüzüne bakarak, gece yarısı dışarıda uyuyarak ne halt ettiğimi merak ettiğimi hatırlıyorum. O sırada motorun tıslama sesini duydum ve ezilmiş arabanın kaputundan buhar yükseldiğini gördüm. Araba ağaca çarptığında dışarı fırlamıştım."

"Yaralandın mı?" diye sordum, ona doğru adım atarken.

Jace başını salladı. "İlk sorunun yaralanıp yaralanmadığım olmamalı, Scarlett. Birini yaralayıp yaralamadığım olmalı."

Aklım, onun sözlerini sınıflandırmaya çalıştı, itiraf etmek üzere olduğu şeyi gerçekten duymak isteyip istemediğimden emin değildim. Bazı gerçekler her şeyi değiştirir. Bazı gerçekler duyulmamış gibi davranılamaz.

"Kafamdan yaralanmıştım," dedi, sesi düz. "Bu yüzden sağlık görevlileri öncelikle beni stabilize etmeye çalıştılar. Polis benimle konuşmaya geldiğinde, suçu üstlenen Marcus'tan ifade almışlardı bile. O gece arabayı kendisinin sürdüğünü iddia etti."

"Öyle miydi?"

Jace başını salladı, gözlerime bakmadı.

"Hastanede bana olanları anlattı. Bar'da kavgacı ve kendimden geçmiş olduğumu, arabama gidip sürmeye başladığımı söyledi. Bar'dan çıktığımı hatırlamıyorum. O arabada olduğumu hatırlamıyorum."

"Anlamıyorum. Eğer kaza yaptıysan, Marcus neden kendisinin sürdüğünü söyledi?"

"Annemin ne kadar ömrü kaldığını bilmiyordu ve onunla geçirebileceğim zamanı, duruşmada ya da hapiste geçirmemi istemiyordu. Bu yüzden suçu üstlendi."

Bunu, Marcus hakkında şu anda bildiklerimle bağdaştırmaya çalıştım. Gerçekten iyi bir insan olduğu bir zaman olmuş muydu? Jace için suçlu olan bir adam, bu gece bana zarar veren adamla nasıl aynı adam olabilirdi? İki adam nasıl aynı bedende yaşayabilirdi?

Ama bir de babama bakın. Çekici. Komik. Şiddet dolu. Tehlikeli. Sevgi dolu. İnsanlar, iyilik ve kötülük için açma kapama düğmesi olan basit yaratıklar değillerdi.

"Ama birkaç gün sonra durum değişti," diye devam etti Jace, sesi gergin bir şekilde. "Sadece bir ağaca arpmamıştık, başka bir araca da arpmıştık. O sırada, aracı kullanan kadın hayati tehlike arz eden yaralanmalar yaşamamıştı. Ama bir komplikasyon yaşadı. Kan pıhtısı akciğerlerine gitti ve onu öldürdü." Sesi alçaldı. "Böylece Marcus, araçla adam öldürme suçlamasıyla yargılandı."

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma götürdüm.

"Sorumluluğu üstlenmek için ifademi geri almaya çalıştım. Karakola gittim. Bir avukat aradım. Elimden gelen her şeyi yaptım, ama bana inanmadılar. Sadece en iyi arkadaşımı korumaya çalıştığımı düşündüler."

Aklım karışmıştı. Bir kadın ölmüş müydü? Jace'in korkunç kararı yüzünden mi? En azından polise itiraf ettiği için mutluydum, çünkü aksi takdirde ona saygı duyabileceğimi sanmıyordum. Ama yine de, bir ölümden sorumluydu.

Ve Marcus, Jace'i kesin hapis cezasından kurtarmış mıydı? "Marcus hapse girdi mi?"

"Neredeyse. Amcama gidip her şeyi itiraf ettim. Ülkedeki en iyi avukatları tuttu ve onlar bir şekilde sorunu ortadan kaldırmayı başardılar. Ama bu benim suçluluk duygumu daha da artırdı." Jace omuzlarını düşürdü, bunun yağmurda yaptığımız konuşmayı ne kadar doğruladığını fark etmiş gibiydi. "Ondan sonra derin bir depresyona girdim," diye devam etti. "Annem hayat mücadelesi verirken, ben içmeye çıkılmış ve başka birinin ölümüne neden olmuş olmaktan utanıyordum. Ve bunu örtbas etmek için servetimizi ve bağlantılarımızı kullandığımızdan utanıyordum."

Tanrım. Ve sonra restoranın dışında, ayrıcalıklı olanların sonuçlarına katlanmadıkları konusunda ona böyle şeyler söyledim. O konuşma onu bu kadar yıkmış olmasına şaşmamalı.

Derin bir nefes aldı. "Polis beni dinleseydi, Marcus yerine beni suçlasaydı, bana verdikleri cezayı kabul ederdim. Ama benim hatam yüzünden Marcus'un hayatını hapiste geçirmesine izin veremezdim."

Bana baktı, gözleri hüzünlüydü. "O zamanlar diğer arkadaşlarıma bile bundan bahsetmedim. Çok tiksinimiştim ve utanmıştım. Kimsenin en karanlık sırrımı bilmesini istemedim."

Bu sindirilmesi zor bir şeydi. O zavallı kadın — birinin kızı, belki birinin annesi — tek bir pervasız gece yüzünden sonsuza dek gitmişti. O aile, hiçbir açıklamanın dolduramayacağı büyük bir boşlukla kalmıştı. İçimde soğuk bir öfke ve inanamama duygusu savaşıyordu. Nasıl cüret ederdi direksiyona geçmeye? Kederli

ya da olmasın, sarhoş olsun ya da olmasın, bu sadece bir hata değildi. Bu, birine her şeyini kaybettiren bencil ve yıkıcı bir tercihti.

Boğazım düğümlendi. Bir parçam ona bağlamak, o ailenin acısını her zerresiyle hissettirmek istiyordu. Hepimizin, eylemlerimizin başkalarına zarar vermemesini sağlamak gibi bir sorumluluğu vardı. Hiçbir suçluluk duygusu ya da sonradan yapılan iyilikler o kadını geri getiremezdi.

Ve yine de... Jace'in gözlerindeki hayalet gibi gölgelere bakınca, kendi yarattığı bir ömür boyu hapis cezasını çektiğini görebiliyordum. Kendisi için inşa ettiği hapishanenin duvarları yoktu, ama cezası daha az ağır değildi.

"Bir süre hayatımda gerçek bir amacım yoktu," diye devam etti. "Mutluluğu hak etmediğimi hissediyordum ve özellikle sevgiyi hak etmediğimi düşünüyordum. Bu yüzden duvarlar örmeyi ve ilişkilerden uzak durmayı seçtim."

Onun sözleri midemi bulandırdı çünkü buna inandığını anlayabiliyordum. Bunca yıl, yıllar önce verdiği korkunç bir karar yüzünden kendini nefret ediyor, herkesi kendinden uzaklaştırıyordu. Belki bunun kalbimde nasıl bir etki yaratacağını tam olarak bilmiyordum, ama insanların ikinci bir şansı hak ettiğine inanıyordum ve Jace... Jace iyi bir adamdı. En azından bunu biliyordum.

Bana yaklaştı, yüzündeki her çizgide kazınmış acıyı görebileceğim kadar yaklaştı.

"Ama bir süre sonra, kendinden nefret etmenin yeterli olmadığını fark ettim. Bu suçluluk duygusunu alıp ateşe, iyi bir şey yapmak için yakıtı dönüştürmem gerekiyordu."

Sesi güçlendi. "Daha sonra, o gece kadının ana işvereni onu işten çıkardıktan sonra aldığı geç vardiyalı işte çalıştığı için o yolda araba kullandığını öğrendim. Meğer şirketi, kurumsal açgözlülükten başka bir neden olmaksızın yüzlerce çalışanı işten çıkarmış."

Jace'in gözleri tanıdık bir tutkuyla parladı. İş felsefesinden bahsederken her zaman gördüğüm tutku.

"Servetimle iyi bir şeyler yapabileceğimi fark ettim." Sesi yumuşadı. "Ama ilişkiler konusunda fikrimi hiç değiştirmedim... ta ki sen gelene kadar. Seni dünyama aldım ve sana karşı hisler beslemeye başladım, Scarlett. Aslında, sana aşık oluyorum."

Kalbim, sanki onun mesleği karmaşık bir hapishanede tutsak değilmiş gibi, hala bir hıçkırıyla tepki verebiliyordu.

"Ama sen, masum bir kadının ölümüne neden olan bir adamdan çok daha iyisini hak ediyorsun. Başka bir cana kıyan

"

Bütün bunları nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Zaman alacaktı. Jace'in bana anlattıklarını sindirmek, bunların ruhuma nasıl yerleştiğini görmek saatler, günler, belki haftalar alacaktı. Kadın. Örtbas. Başka bir aile sevdiklerini gömerken, her şeyi ortadan kaldıran servet. Bugün affedemezdim. Belki de hiç affedemezdim. Ama ona baktığımda göğsümdeki acıyı, bu itiraf yüzünden kolayca yok olmayacak olan karmaşık duyguları da inkar edemezdim.

Babam insanları kasten, sistematik olarak, en ufak bir pişmanlık duymadan incitmişti. Jace'de gördüğüm şey farklıydı. Bu sadece suçluluk duygusu değildi; yıllarca kefareti ödemek için çabalayan bir adamdı. Binlerce kişinin işini koruyan bir şirket kurmuştu. En karanlık anını bir misyona dönüştürmüştü.

"Ben..." diye başladım, sonra durdum, doğru kelimeleri ararken. "Olanlar hakkında ne hissetmen gerektiğini sana söyleyemem." Gözleri benimkilerle buluştu, savunmasız, reddedilmeyi bekliyordu. "Ama babam..." Yutkundum. "Yaptıklarından dolayı hiç pişmanlık duymadı. Ve kesinlikle hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmadı." Titrek bir nefes aldım. "Hayatını insanlara yardım etmeye adadın, Jace. Bu olanları silmez, ama senin kim olduğun hakkında bir şeyler söyler."

"Beni bir canavar olarak görmüyor musun?" diye sordu, sesi zar zor duyuluyordu.

Yavaşça başımı salladım. "Benim gördüğüm, yıllardır kendini cezalandıran biri... Kendisine ikinci bir şans verilmeyeceğini düşünen biri."

Kalbim çarparken ona yaklaştım. "Bir seçeneğin var. İnsanları dışlamaya devam edebilirsin ya da..." Sesim kısıldı. "Ya da kendini affedip birini hayatına alabilirsin."

Yeşil gözlerinde umut parladı.

"Bu bittiğinde..." Belirsiz bir hareket yaptı, kelimeler ağzından çıkamadı. Bakışları benimkileri aradı, sesli olarak sormadığı soruyu sordu. "Sen... Yani... Zamana ihtiyacın varsa anlarım. Ya da yapamazsan..." Sesi kesildi, çenesi titredi, ifadesindeki kırılganlık neredeyse dayanılmazdı.

İmparatorluklar kuran bu güçlü adam, yarım kalmış cümleler ve söylenmemiş sorularla yetiniyordu. İstedikini doğrudan sormaya korkuyordu. Adını koymaya bile korkuyordu. Benimle bir geleceği olup olmayacağını soruyordu.

"Bana açılman beni sana çok daha yakın hissettiriyor," diye güvence verdim. "Ama bu gece olanlardan sonra, kırılğan ve hassas bir ruh halindeyim ve her şeyi sindirene kadar hayatımı değiştirecek kararlar almamalıyım."

urgent shock.

Boynumdaki tüyleri diken diken eden bir şey.

Marcus bu kadar iyi, onurlu ve özverili bir adamsa, yıllar önce Jace'in suçunu üstlenerek kendini feda etmişse, neden şimdi bu kadar kötü davranıyordu? Görünüşe göre Marcus büyük bir vurgun yapmıştı. Her türlü cezai suçlamadan kurtulmuş ve o zamandan beri Jace'in sadık sağ kolu olarak, muhtemelen aşırı bir tazminat paketi, güç ve sonsuz fırsatlardan yararlanmıştı. Neden hepsini mahvetsin ki?

Ve daha da önemlisi, neden bu gece Jace'i incitmekle tehdit etmişti? Marcus'un ima ettiği karanlık sır, Jace'in başına bela olan şey buydu.

Artık ne olduğunu bildiğim için, onun biraz abarttığını görebiliyordum. Jace muhtemelen özgürlüğünü kaybetmeyecekti; zaman aşımı süresinin dolduğuna inanmak zorundaydım, ama mesele bu değildi. Marcus, Jace'in inandığı gibi sadık bir arkadaş değildi. Jace, Marcus'un kendi tarafında olduğunu sanırken, "sözde arkadaşı" onun arkasından onu tehdit ediyordu.

"Marcus'a çok şey borçlusun," dedim, sesimi düz tutmaya çalışarak. Jace'in ne bildiğini anlamaya çalışırken, anlayışlı arkadaş rolünü oynuyordum. Marcus'un saldırmaya hazır bir yılan olduğunu biliyor muydu?

"Ona her şeyimi borçluyum," dedi Jace, sesindeki sert inanç midemi burktu.

Ve işte böylece cevabımı almış oldum. Jace, Marcus'un bir canavar olduğundan habersizdi. Onu yok etmek isteyen adama minnettarlık duyduğu için, yakın çevresinde gizlenen tehlikenin farkında değildi.

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açtım. Ama sonra, bu gece beni bulduğunda gözlerinde soğuk, filtrelenmemiş bir öfkeyle duran Jace'in yüzünü hayal ettim. Ona Marcus olduğunu söylersem, Jace aceleci bir şey yapabilir, geri alamayacağı bir şey. Marcus'un amaçladığı gibi hayatını tamamen mahvedecek bir şey.

"İyi" haber, eğer buna iyi haber denebilirse, bunun artık sadece bir insan kaynakları sorunu olmadığıydı. Marcus bana saldırarak bir suç işlemişti.

Bana saldırdığı için tutuklanıp o günden beri hapiste olan babamı düşündüm. Bunun için bir sistem vardı. Bir süreç.

Önce polise gidecektim. Şikayette bulunacaktım. Marcus güvenli bir şekilde parmaklıklar ardına girdikten sonra, Jace'in onu döverek hayatını mahvetmesi mümkün olmayacaktı, o zaman Jace'e her şeyi anlatacaktım. Bu şekilde ikimizi de koruyabilirdim.

Ama bu başka bir sorun yaratıyordu: Marcus, bunu kamuoyuna duyurursam Jace'in geçmişini ifşa etmekle açıkça tehdit etmişti. Kaza. Örtbas etme. Jace'in bana güvendiği her şey, Marcus tehdidini yerine getirirse manşetlere taşınabilirdi.

Bir seçim yapmam gerekiyordu: Jace'in sırrını mı korumalıyım, yoksa Jace'i kendisinden mi korumalıyım?

SCARLETT

"Onu gezintiye çıkardın." Ahır müdürü Maggie, Buttercup'ı gece için ahırına geri koyarken gülümsedi.

"Evet." Yüzüme yayılan gülümseme zoraki değildi, bütün hafta iş yerinde takındığım gülümsemeler gibi değildi. "Ruhumun tam da ihtiyacı olan şeydi."

Jace ile göz göze geldim. İtirafı beni şaşırtmıştı, ama en azından ahıra dönerken, geçmişte yaptığım gibi onu itmek için refleks olarak tepki vermemi sağlamamıştı.

"Sevindim," dedi Maggie, ama ses tonu beni duraksattı.

"Her şey yolunda mı?"

Maggie ahır kapısına yaslandı. "Onu gözlemliyorum. Daha az yiyor ve halsiz görünüyor. Henüz ciddi bir şey yok, ama bir terslik var."

Aniden, tüm sorunlarım - Jace, Marcus, babam - önemsiz göründü.

"Neden bana söylemedin?"

"Cumartesi günü söylemeyi planlıyordum." Tereddüt etti. "Ahır arkadaşı gittiğinden beri depresyonda olduğunu düşünüyorum. Atlar güçlü bağlar kurarlar."

Gözlerim yandı. Buttercup, anlayamadığı ve kaçamadığı bir durumda sıkışıp kalmış, acı çekiyordu. Tıpkı benim babamla yaşadığım gibi, tıpkı şu anda Marcus'la yaşadığım gibi.

"Peki ya at zorbaları?" diye sordum.

"Onları uzak tutmaya çalışıyorum, ama şu anda orada tek başına." "Yeni bir ısırik izi var," fark ettim.

"Dikiş atılması gerekmedi."

Ama incinmişti. Tıpkı benim gibi, sadece onun acısını dindirme gücüm vardı.

"Sanırım onu satmalıyım," dedim. Bu sözler kalbime kurşun gibi saplandı.

"Scarlett..." Maggie'nin sesi yumuşadı.

"O, günün yirmi dört saati ahırdaki arkadaşlarıyla birlikte. Beni haftada sadece bir veya iki kez görüyor." Kalbimi parçalayan sözleri zorla aēzımdan çıkardım. "Onun hayatındaki bir kişi yi deēiřtirerek ona en iyi yaşam kalitesini saēlayabilseydik, o kişi ben olurum."

"Bu atı seviyorsun."

"Aynen yle." Buttercup'ın boynunu okşayarak gözlerine baktım. "Ve onun için en iyisini yapmak benim sorumluluēum. Birkaç telefon görüşmesi yapabilir misin?"

"Belki de bunu bir düşünmelisin," diye önerdi Maggie.

"Sadece telefonları et. Onu arkadaşının bulunduēu Valley Creek Stables'a taşıyabilecek maddi gücü olan bir sahibi istiyorum. Sadece sözleşmeyle bunu taahhüt eden birine satarım."

"Scarlett, eminim zamanla..."

"Aramaları yap," diye sözünü kestim, sesim titriyordu. Buttercup'ın kadifemsi burnuna dokundum. "O atlar tarafından ciddi şekilde yaralanmasını beklemeyeceēim."

Kapana kısılmış hissetmenin ne demek olduēunu biliyordum. Onu zgr bırakmak için kendi kalbimi kırmak zorunda kalsam bile, onun bu kaderi yaşamasına izin vermeyecektim.

Ve şimdi, yapmak üzere olduēum şeyle, kaybetme riskine girdiēim tek kişi Buttercup olmayabilirdi...

JACE

Güvenlik görevlisi, masasının üzerinde dururken rahatsız bir şekilde sandalyesinde kıpırdanıyordu. Floresan ışıklar yüzüne sert gölgeler düşürüyor, artan tedirginliğini vurguluyordu.

"Binadan yüz kişi nasıl çıkmış olabilir?" diye sordum, masanın kenarını sıkıca kavrayarak parmak eklemlerim beyazlaşmıştı.

Güvenlik görevlisi boğazını temizledi. "Bu büyük bir bina, Bay Lockwood." Arkasında bulunan izleme ekranlarını işaret etti. "Normalde iki bin kişi çalışıyor burada. Yüz kişi olduğunu öğrenince sevineceğinizi düşündüm."

"Yüz mü?" diye tekrarladım, saçımı elime geçirip her birini araştırmak için kaç saat gerekeceğini hesaplamaya başladım. "Hangi kattan gelenleri ayırmanın bir yolu var mı?"

Güvenlik görevlisi yüzünü buruşturdu. "Binanın içinde güvenlik kameraları yok." Ana girişi gösteren monitörü işaret etti. "Sadece ön kapıların yanındaki güvenlik sisteminin bulunduğu fuayede var."

Daha yakına eğildim, sesim tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Bu akşam saat altı civarında Bayan West'in ofisinde kimlerin olduğunu daraltmanın bir yolu olmalı."

Güvenlik görevlisinin gözleri merakla parladı. "Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim, efendim?"

Çenemi sıktım. "Evet, sakıncası var." Tam boyuma dikildim ve CEO kişiliğimi tam olarak ortaya çıkardım. "Şimdi işini yap ve lanet olası listeyi daralt."

Güvenlik görevlisi irkildi, sonra hızla klavyesine döndü ve parmakları birdenbire çok meşgul oldu. "Hemen, Bay Lockwood."

"Ne kadar sürer?"

Parmakları hareket etmeyi bıraktı. "Şey..."

"Tanrı aşkına, bir şey bulduğunda beni ara."

SCARLETT

"Çayırda ateşli seks mi yaptınız?" Dakota gözlerini kocaman açarak fısıldadı.

"Şşşş!" Ofisimin kapısına telaşla baktım ve kesin bir tıklama ile kapattım.

Bu sabah işe gelmek gerçeküstüydü. Biri ofisimdeki tüm dağınıklığı temizlemiş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi her şeyi yerine koymuştu. Bildiğim kadarıyla, Grabby Hands izlerini örtbas etmek için bunu yapmış olabilirdi, ama ben Jace'in, gelip hiçbir şeyin beni tetiklemesini istemediğine bahse girerdim.

"Az önce anlattıklarımın en önemli kısmı bu değildi!" diye tısladım.

Dakota elini reddedercesine salladı. "Anlıyorum. Grabby Hands hakkındaki sorularımı bir süreliğine saklıyorum, ama şu anda... sen ve Jace? Aranızdaki ilişki ciddileşiyor mu?"

"Cidden mi? Neden odak noktan bu?" Onun önceliklerini anlayamadığım için şaşkın bir şekilde sandalyeme oturdum.

Onun savunması olarak, başka bir önemli bilgiyi atlamıştım: Jace'in bana yaptığı itiraf. Bunun onun bana güvenerek paylaştığı özel bir şey olduğunu bilmek için gizlilik anlaşmasına ihtiyacım yoktu. Onun en karanlık sırrını ifşa etmek bana düşmezdi ve açıkçası, bu konuda ne hissettiğimden bile emin değildim.

Kalbim, onun geçmişini unutmam için yalvarıyordu. Herkesin hata yaptığını, onun bunu kasten yapmadığını, o zamanlar sadece yirmi yaşında olduğunu, yıllarca suçluluk duygusuyla acı çektiğini, insanlara yardım ettiği hayatında verdiği tek kötü karar olduğunu fısıldıyordu.

Ama beynim, sarhoş olsun ya da olmasın, onun eylemlerinin birine her şeyini kaybetmesine mal olduğunu söylüyordu.

Sonra kalbim geri dönüp, insanların tek bir korkunç hatayla mı tanımlanmaları gerektiğini sordu. Yoksa tüm hayatlarıyla mı tanımlanmaları gerektiğini? Ve zaten ben kimdim ki yargılayabilirdim? Camdan evlerde yaşayanlar falan. Beni güvende hissettiren ve anlayan ilk erkeği ciddi ciddi uzaklaştırmayı mı düşünüyordum? Duvarlarımı aşmasına izin verecek kadar güvendiğim ilk erkeği? Ona olan hislerim, öylece çekip gitmek için çok derindi, değil mi?

Kafamı salladım, zihinsel çekişmeyi durdurmaya zorladım. Odaklan. Jace'e olan karmaşık duygularımı daha sonra çözebilirdim. Şu anda Marcus'u alt etmem ve Dakota'nın aşk hayatıma takıntısını bir şekilde durdurmam gerekiyordu.

"Ee?" diye sordum, gerçek suçlar tartışılacakken neden Jace ile çıkma ihtimalimin onun zihninde manşet olduğunu sorduğum soruma cevap vermesini bekledim.

"Tamam, haklısın. Grabby Hands'in şiddet uygulaması kesinlikle manşet olacak. Ama eninde sonunda Jace meselesine geri döneceğiz." Arkalarına yaslandı. "Peki, planın ne?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Polise şikayette bulundum." "Vay canına." Ağzı açık kaldı.

"Dün yaptığı şey saldırı tanımına uyuyor." Masamdaki kalemi parmaklarımla oynadım. "Geriye dönüp bakınca, ofisten direkt karakola gitmeliydim, ama artık bunu değiştiremem."

"İyi. O pislik tutuklanmayı hak ediyor." Burun delikleri haklı öfkeyle genişledi.

"Tutuklanmayabilir," diye açıkladım, memurun beni uyardığı sözlere sinirlenerek kalemimi masaya vurarak. "Maalesef, çok fazla kanıt yok."

"Ne? Bu saçmalık." Dakota'nın yanakları kızardı.

"Biliyorum. İmkansız olduğunu söylemiyorum. Sadece bu olasılığa kendimi hazırlamaya çalışıyorum."

"O zaman neden önce polise gittin? Neden onu insan kaynaklarına ihbar etmedin?"

O adam, yaptıklarından sonra rozet takmayı hak etmiyor."

Ona anlamlı bir bakış attım. "Önce insan kaynaklarına gidersem, bu olayı örtbas etmeye çalışabilirler. Bu şirket, birçok yatırımcının gözü üzerinde olan büyük bir satın alma sürecinde. Liderlerinden birinin karıştığı bir saldırı ile desteklenen cinsel taciz suçlaması, onlara büyük sorunlar yaratır." Parmaklarımla saydım. "Bunu örtbas etmek, beni kovmak ve beni memnuniyetsiz bir çalışan olarak göstermek için her türlü nedenleri var."

"Eminim Jace müdahale eder ve onu kovmalarını falan isterdi," diye karşılık verdi Dakota.

"Haklısın, ama ben riske girmeyeceğim." Sesim sertleşti. "Bu tür bir kontrolü benim dışımda kimsenin eline bırakmayacağım."

Ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorlayan seksi bir milyarderin ellerine bile. Özellikle de onun ellerine.

Dakota sandalyesine yaslandı ve kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, kızım. Akıllıca." Başını eğdi.

"Şansımız yaver giderse, günün sonunda tutuklanacak."

Marcus'un Jace'in kirli sırlarını ifşa etmekle blöf yaptığını ummaktan başka bir şey yapamazdım. Ya da Jace'in şirketini mahvetmeyecek kadar yeterli önlemleri aldığını ummaktan.

O suçluluk duygusu, o korku, bütün gece uykumu kaçırmıştı. Ve artık geri dönüş yoktu.

"Bugün çok ilginç bir gün olacak," dedi Dakota.

JACE

"Efendim, bir sorunumuz var," dedi asistanım, koridorda hızla ilerlerken benim adımlarıma yetişmek için aceleyle yanıma geldi.

Onun hangi sorundan bahsettiğini bilmiyordum, ama *benim sorunum* her şeyden daha önemliydi.

"Bir saat içinde tüm insan kaynakları yöneticileri ve bina güvenliği görevlilerini ofisime çağırın." İnsan kaynakları departmanı şimdiye kadar o lanet olası görüşme listesini hazırlamış olmalıydı, biz de onu kamera görüntüleriyle karşılaştırabilirdik.

"Efendim..."

Ofisimdeki konferans masasının beklenmedik bir şekilde tanıdık yüzlerle dolu olduğunu gördüğümde aniden durdum. Sekiz çift göz bana kilitlendi.

"Yönetim kurulu burada ne arıyor?"

"Size anlatmaya çalıştığım şey buydu efendim." Asistanımın sesi fısıltıya dönüştü. "Gece uçağıyla gelip acil bir toplantı için buraya geldiler."

"Ne için acil toplantı?" Dişlerimi sıkarak mırıldandım. Cidden, şimdi ne sorunları olabilir ki? Bu adamlar, bu yönetim kurulunu *kurduğumdan* beri başımın belası olmuştu. O zamanlar bu fikir mantıklı gelmişti. Lockwood Holdings hızla büyüyordu, ama sermayem tamamen satın almalara bağlıydı. Büyümeyi finanse etmek için dış yatırımlara ihtiyacım vardı. Yönetim kurulu gibi

, yönetim kurulu gibi.

Özel sermaye şirketi, sermaye enjeksiyonu karşılığında yönetim kurulunda yer almakta ısrar etmişti. Paralarıyla iyi şeyler yapmak isteyen, benimle aynı fikirde olan kişiler bulduğumu düşünmüştüm, onları iyice incelediğimi sanmıştım, ama sözleşmelerin mürekkebi kurur kurmaz, resmi koltuklarına oturur oturmaz gerçek yüzlerini gösterdiler.

Ve onların gerçek doğası, şimdiye kadar tanıştığım diğer tüm kurumsal köpekbalıkları gibi fırsatçıydı. Her şey kârla ilgiliydi. Beni yanlış anlamayın

yanlış anlamayın; ben de bir iş adamıydım, bu yüzden kârın önemini anlıyordum. Ama bu, doğru olanı yapmanın önüne geçiyorsa, başka bir şeydi.

Yani, dürüst olmak gerekirse, bu gezegendeki insanların ruhlarına ne oldu?

Ve neden şimdiye kadar yönetim kurulundaki sekiz kişiden sadece birinin kadın olduğunu fark etmedim? Scarlett'in yaşadığı kadın düşmanı kültüre farkında olmadan katkıda mı bulunuyordum?

"Bay Lockwood." Randolph Whitmore ayağa kalktı ve kasıtlı olarak ceketinin düğmelerini ilikledi. Adamın saçları çoktan grileşmişti, fazla masraflı öğle yemekleri yüzünden bel kısmı yumuşamıştı.

"Randolph." Ofisime girdim, omuzlarım gergindi, bir tuzak hissediyordum, ancak kaynağını tam olarak belirleyemiyordum.

"Lütfen oturun," dedi Randolph, sanki benim sandalyemmiş gibi işaret ederek.

En azından sağ kolum Marcus buradaydı.

Onunla göz göze geldim ve sessizce "*Ne olduğunu biliyor musun?*" diye sordum.

Cevabı hemen geldi. Hafifçe başını salladı ve derin bir nefes aldı, Marcus'un da benim kadar bu adamların taktiklerinden bıkmış olduğunu anladım.

"Bugün bir toplantı olacağından haberim yoktu," dedim, bağırsaklarımda hissettiğim gerginliğe rağmen sesimi nötr tutarak.

"Öyle değildi." Randolph'un dudakları, tam bir gülümseme sayılmayacak bir şekilde kıvrıldı. "Otur."

Ses tonu beni sinirlendirdi. Ben Lockwood Holdings'in CEO'suydum ve onun da bunu hatırlaması iyi olurdu.

"Bu şerefi neye borçluyum?" Sandalyenin arkasında ayakta durmaya devam ettim, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar koltuğun arkalığını sıkıca tuttum ve yönetim kuruluna baktım. Vücut dilleri sorun olduğunu haykırıyordu: öfkeli bakışlar ve gergin duruşlar.

"Bir sorunumuz var gibi görünüyor," dedi Randolph.

"Bir tane daha mı?" Kaşlarımı kaldırdım. *Şaşırtıcı*.

Randolph kollarını göğsünde kavuşturdu, koltuğuna yaslandı ve beni oğlunu azarlayan bir baba gibi süzdü. Bunun beni korkutacağını düşünüyorsa, kiminle uğraştığını açıkça unutmuştu.

"Bir şey dikkatimizi çekti."

"Uzatma Randolph." Normalde yönetim kuruluna karşı bu kadar kaba davranmazdım, ama artık sabrım taşmıştı.

Özellikle bu anlaşma konusunda bir engel üstüne engel koymuşlar ve bundan nefret ettiklerini açıkça belli etmişlerdi. Ve ben de bunun,

Çünkü bu anlaşma, daha önce yaptığımız iki anlaşmadan daha fazla finansal baskı yaratıyordu. Önceki sahipleri o kadar borçluydu ki, şirketi düzeltmek için tonlarca nakit gerekecekti ve sabır, açıkça bu yönetim kurulunun eksik olduğu bir şeydi.

Para, para, para. Tik tak.

"Scarlett West ile çıkıyor musun, çıkmıyor musun?" diye sordu Randolph sertçe.

Donakaldım, ancak hareketlerimi durduranın şok mu yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordum.

"Anlamadım?"

"Scarlett West. O burada çalışıyor. Onunla çıktığınızı öğrendik."

Hızla Marcus'a baktım, o da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Her zamanki gibi, beni korumak için bir plan yaparken yaptığı gibi sandalyesinde kıpırdanmaya başladı.

"Nasıl dikkatini çekti?" Marcus öne eğilerek sertçe sordu. "Bu önemli değil." Randolph elini sallayarak reddetti.

"Katılmıyorum." Sesim tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Sen *benim* şirketimin yönetim kurulu üyesisin. Biri sana *benim* özel hayatımla ilgili bilgi verirse, bunu bana söyleyeceksin."

"Bu evet ya da hayır sorusu," diye ısrar etti Randolph, gri sakalını ovuşturarak.

"Jace'in bu şirketteki bir çalışanla çıkıp çıkmaması ne fark eder?" Marcus, sadakatini bir kalkan olarak kullanarak karşılık verdi.

Ona hızlıca minnettarlığımı gösteren bir bakış attım. Bu şirkette beni her zaman yüzde yüz destekleyen tek kişi Marcus'tu.

"Fark, ahlak maddesi," dedi Randolph, önündeki klasöre parmağıyla vurarak. "Bu madde, bir çalışanla çıkmanın şirket kurallarına aykırı olduğunu açıkça belirtir."

"Oh, lütfen Randolph." Ben itiraz ettim. "Oğlun asistanını hamile bıraktı. İkizlere. *Evli* oğlun." Bir an için bunun etkisini bekledim, yüzünün etkileyici bir kurumsal kırmızıya dönüşmesini izledim. "İş yerinde arkadaşlık kurmanın senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum, ama bunun flört etmekle ilgiliymiş gibi davranma. Cenaze yüzün ve stoik gerginliğiyle, beni köpek yavrularını derisini yüzüp karaborsada satmakla suçluyormuşsun gibi görünüyorsun." Tiksintiyle başımı salladım. "Samalamayı bırak. Sen sadece bir çıkış yolu arıyorsun." Sesimi alaltım.

Çenesi gerildi. "Ahlak maddesini uyguluyoruz," dedi Randolph, gözleri soğuktu.

"Varsayımsal bir ilişki yüzünden mi?" Marcus sandalyesinden fırladı. "Bu saçmalık. Bu madde teknik bir ayrıntı, bir boşluk. Jace'in kiminle çıktığını gerçekten umursadığınıza inanmamızı bekleyemezsiniz."

"Aylardır bu satın almayı engellemeye çalışıyorsun. Bunun kiminle vakit geçirdiğimle hiçbir ilgisi yok."

"Bu anlaşma, elde edebileceğimiz kârın sadece bir kısmı," diye hırladı Randolph. "Bu şirketin en az beş katı kâr potansiyeli olan dört başka anlaşmamız vardı. Bu anlaşmayı tercih etmen, CEO olarak yetkinliğini sorgulamamıza neden oluyor."

"Bu şirket batmak üzereydi," dedim, öfkemi kontrol etmekte zorlanarak. "Bekleme lüksümüz yoktu. Ya şimdi ya da asla. Şahsen altı bin kişinin işini kaybetmesini görmek istemedim."

"Ah, senin için her zaman lanet olası *işler* önemli," diye bağırdı Randolph, soğukkanlılığını kaybederek.

"Sen yönetim kuruluma katıldığın ilk günden beri çok netti, değil mi?" Sandalyeyi kenara çekip masanın başına doğru yaklaştım. "Evet, bu anlaşmalardan kâr elde ediyorum, ama amacım bu şirketleri kurtarmak ve böylece çalışanları kurtarmak. Şimdi de buna şaşırmış gibi davranıyorsun?" İnanamıyormuş gibi başımı salladım. "Niyetim konusunda her zaman açık oldum. Sen ise" Randolph'u işaret ettim, "kabul etmiş gibi davrandın, ama belgeleri imzaladıktan sonra, o günden beri başımın belası oldun. Senin için önemli olan tek şey kâr."

"Özel sermaye dünyasına hoş geldin, Jace." Randolph'un gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Sana bir haberim var: Özel sermaye şirketleri hayır kurumları değildir. Bizim işimiz para kazanmaktır. Görünüşe göre bu hedeflerle uyumsuz olan sensin."

"Sen bu anlaşmayı başından beri sabote etmeye çalıştın." Konuşmayı kestim, bir şeyin farkına vardım. Bütün bunları başlatan, beni Scarlett ile ilk tanıştığım bara sürükleyen, imzası eksik olan o yasal belge. "Sen yaptın, değil mi? Bir şekilde onu o sayfalardan birini imzalamayı 'unutması' için ikna ettin."

Randolph'un dudakları, şüphemi doğrulayan bir çizgiye dönüştü.

"İnanılmaz," diye fisıldadım. "O lanet olası kağıt parçası neredeyse tüm anlaşmayı mahvedecekti."

"Pazartesi günü imzalaması gerekmiyordu," diye bağırdı Randolph. "O kağıdı imzalatmak için ne tür kirli taktikler kullandığını bilmiyorum, ama bu anlaşma asla gerçekleşmemeliydi!"

"Onu nasıl imzalatmış olduğumu bilmek ister misin?" Öne eğildim, avuç içlerimi masaya koydum. "Niyetimi açıkça söyledim, Randolph. O adam, birçok işletme sahibi gibi gururlu biriydi. Kurduğu şirketle gurur duymalıydı. Zor zamanlar geçirdi ve bazı hatalar yaptı, ama şirketini ve çalışanlarını önemsiyordu. Benim tek yaptığım, amacımın onların işlerini kurtarmak olduğunu ona hatırlatmaktı. Onu böyle imzalamaya ikna ettim." Dikleştim. "Bazı insanlar kirli taktikler kullanır, ama o kişi ben değilim. O kişi sensin. Açıkçası, bundan tiksiniyorum."

"Tiksiniyor musun?!" Randolph sandalyesinden fırladı, telefonunda bir şey açtı ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı.

Ne olduğunu anladığımda - dün gece çayırda Scarlett ile sevişirken çekilmiş bir fotoğrafım - vücudum bir dizi duyguya tepki verdi. İlk olarak, midem yere düştü. Bu zavallı kadın seks yaparken fotoğraflanmış. Her şeyi görebilecek kadar yakın olan bir sapık tarafından ihlal edilmişti. Ve bunu fotoğraflayan biri. Scarlett'in özel bölgeleri örtülü olsa da, samimi anlarımızın fotoğraflanıp yönetim kurulunun eline geçmesi, aşağılanma hissini azaltmıyordu.

İkinci tepki kalbimden geldi. Kalbim çekiç gibi çarpmaya başladı, damarlarımdan adrenalin akmaya başladı ve kör edici bir öfkeyle yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki, avuç içlerimden kan akacak diye yemin ederdim.

"Biri beni takip mi ediyor?" Sesimi aldatıcı bir şekilde sakın tuttum, içimde kaynayan öfkeyle tam bir tezat oluştuyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Randolph.

"Bir fikrin olsa iyi olur. Telefonunda kanıt var." Gözlerimi kısarak baktım. "Marcus, telefonunu al ve IT departmanına ver. O fotoğrafı gönderen IP adresini öğrenmek istiyorum ve bir saat içinde izini sürülmesini istiyorum."

Marcus ayağa kalktı ve telefona uzandı, ama Randolph daha hızlıydı ve telefonu geri kaptı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Telefonu ver," diye talep etti Marcus.

"Seni kim takip ediyordu bilmiyorum. Açıkçası, umurumda da değil." Randolph telefonunu bir kupa gibi havaya kaldırdı. "Ama kim yaptıysa, bize bir iyilik yaptı

bize bir iyilik yaptı, bize onun adını ve bu fotoğrafı gönderdi. Çünkü ahlak maddesini uyguluyoruz."

"Bunu yapamazsınız," dedi Marcus, çenesini sıkarak.

"Evrakları hazırla," Randolph diğer yönetim kurulu üyelerinden birine emretti. "Bir saat içinde imzalanmasını istiyorum."

"Sen bir iş adamısın. Bunu uzun vadede düşün," Marcus taktik değiştirerek ısrar etti. "Bu anlaşmaya olan küçümseme kısa görüşlü. CEO'nun kötü davranışları suçlamasıyla bir anlaşmayı sabote edemezsin ve CEO ile şirketi yönetme yeteneği bu suçlamalardan kalıcı olarak etkilenmez. Elbette, kamuoyuna çıkıp bunun sadece bir ilişkisi olduğu için olduğunu söyleyebilirsin, ama yarım milyar dolarlık bir anlaşma suya düşüp altı binden fazla insan işini kaybettiğinde, kimse bunun yasak bir ilişki gibi masum bir şeyden kaynaklandığına inanmayacak. Jace'in kirli veya yozlaşmış olduğunu ve çalışanla olan ilişkisinin bir örtbas hikayesi olduğunu düşünecekler. Kimse Jace ile bir daha anlaşma yapmayacak ve Lockwood Holdings batacak. Sizler bir sürü para kaybedeceksiniz ve bu şirketi kurtaracak kadar iyi tanıyan kimseyi bulamayacaksınız."

"Bu yüzden senin devralmanı istiyoruz," dedi Randolph Marcus'a.

Marcus'un başı geriye doğru savruldu. "Sen ne diyorsun?" "Artık Jace'in kararlarına güvenmiyoruz."

Randolph'un yüzüne yumruğunu indirdiğim görüntüler zihnimde canlandı.

"Bu saçmalık," diye tükürdü Marcus.

Randolph bana döndü. "Önce, bu kötü şirketi satın aldın ve satın alma fırsatımız olan diğer şirketlerin çok daha yüksek kârlarını kaçırdın. Şimdi de, yarım milyar dolarlık bir anlaşmayı bozma gücüne sahip olduğunu bildiğin halde bir çalışanla çıkıyorsun."

"Çıkmaya başladığımızda bu şirkette çalıştığını bilmiyordum," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Dün gece biliyor muydun?" diye sordu Randolph, sanki bıyığını kıvrıyormuş gibi. "Marcus CEO olarak görevi devralacak."

"Yani, anlaşmayı sabote edip, bu şirketi iflas ettirip, altı binden fazla insanı işsiz bırakıp, şirketimi benden çalmaya mı çalışacaksın?" Sesim ölümcül bir sessizlikteydi. "Bunu yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu yapacak gücümüz olmadığını sanıyorsun galiba." Randolph'un kendini beğenmiş ifadesi, zımbamı onun yemek borusuna saplamak istememe neden oldu.

Güç. Bu kelime beni durdurdu ve o anda Scarlett'in bahsettiği şeyin bu olduğunu anladım. Başkaları senin üzerinde güç sahibi olduğunda ve bu gücü sana karşı bir silah gibi kullandığında.

"Bu saçmalık," dedi Marcus, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Ben CEO olmayacağım. Hatta, bunu yaparsanız, Jace'i kovarsanız, günün sonunda istifamı alırsınız."

Randolph, bu cevabı bekliyormuş gibi diğer yönetim kurulu üyelerine başını salladı.

"Bu odada ortalık çok gergin," dedi Randolph, makul davranıyormuş gibi yaparken. "Sana düşünmen için biraz zaman vereceğiz. Lütfen tekrar düşün, Marcus. Çünkü bu şirketi devralmazsan, bunu yapacak başka birini buluruz."

"Jace, birlikte çalıştığım en iyi lider," diye ısrar etti Marcus.

"Ve sen de bunca zamandır onun sağ kolu oldun," diye karşılık verdi Randolph. "Bu organizasyonu içten dışa biliyorsun. Şirketlerin nasıl düzeltileceğini biliyorsun."

"Jace CEO," dedi Marcus kararlı bir şekilde. "Onu asla kovmayacağım."

"Yeniden düşünmen için sana otuz dakika vereceğiz," dedi Randolph, eşyalarını toplayarak. "Aksi takdirde, Lockwood Holdings muhtemelen batacak."

JACE

"Blöf yapıyor," dedi Marcus, elini saçlarında gezdirerek, çenesini sıkıca kapatarak.

Gerçekliğin ağırlığı üzerime çökmüş, sandalyeme gömüldüm. "O "

"Bunu yapamazlar." Marcus ofiste volta atıyordu. "Bir avukat ekibimiz var avukat ekibimiz var. O sözleşmeyi en ince ayrıntısına kadar inceleyeceğiz. Hem satın alma sözleşmesini hem de bu yönetim kurulu üyelerinin sahip olduklarını sandıkları saçma sapan hakları."

"Marcus..."

"O fotoğrafı gördün mü?" Küçük gözleri kısıldı. "O fotoğrafı elinden almadan önce bir an gördüm. Çok pikselli bir fotoğraftı. O fotoğrafta Scarlett'in olduğunu kesin olarak bilemezler." Tereddüt etti ve onun meslektaşımın arkadaşına dönüştüğünü izledim. "Doğru mu? Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Ben hiçbir şey söylemeyince, elini yüzüne götürdü. "Sen kiminle istersen çıkabilirsin, Jace."

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı: *Onunla çıkmak, tüm çabalarımızı tehlikeye atar.* Kızgın olmak için her türlü hakkı vardı, neyin tehlikede olduğunu bana hatırlatmak için her türlü hakkı vardı. Ama dostum olduğu için, nutku yuttu. Midem düğüm düğüm oldu. *Zavallı Scarlett.*

"Biri bizi takip ettiğine inanamıyorum."

"O zaman tek yapmamız gereken, o fotoğraftaki kişinin bir çalışan olmadığını onlara ikna etmek." Marcus parmaklarını şıklattı, sesi keskin çıktı. "Hatta kız arkadaşın rolünü oynaması için birini tutabiliriz. Bir çalışan olduğuna dair kanıt yoksa, ahlaki hükümleri uygulamak için bir neden yok. Scarlett bu ilişkiyi inkar etmeye ve fotoğraftaki kişinin kendisi olmadığını kabul etmeye hazırsa, onların elinde hiçbir şey kalmaz."

"Onunla çıktığımı itiraf ettim," diye hatırlattım ona.

O, bu önemsiz bir ayrıntıymış gibi parmaklarını şıklattı. "Bu ifadeyi geri çekeceğiz, yanlış konuştuğunu söyleyeceğiz. Bu maddeyi uygulamak için, soğuk ve sert kanıtlara ihtiyaçları olacak.

kanıtlara ihtiyaçları olacak. Tanık ifadeleri."

Garip bir duygu beni sardı. İhanete uğradığım için tanıdık öfke ya da iş stratejisinin soğuk hesaplaması değildi bu. Bu farklıydı. Koruyucu, şiddetli. "Scarlett'i o duruma sokmayacağım. Benim için yalan söylemesini istemeyeceğim."

"Bak," dedi Marcus, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Onurlu ve asil olduğunu biliyorum, ya da her neyse..."

"Öyle miyim?" diye sordum, gözlerimi ona dikerek, geçmişimin ağırlığı üzerimde baskı yaratıyordu.

Marcus dudaklarını inceltip, "Şimdi bunu konuşmanın sırası değil," dedi.

"Ahlak maddesini uyguluyorlar." Acı bir kahkaha kaçtı ağızımdan.

"Bunu yapmak için yanlış şeyi seçiyorlar."

"Tanrım, bunu yapma." Marcus karşımda bir sandalye çekip oturdu, öne doğru eğildi. "Kendinden nefret etme sarmalına girip bunu hak ettiğini düşünme."

"Belki de hak ediyorum," diye mırıldandım, uzun zaman önce yaptığım seçimlerin anıları hayaletler gibi zihnime hücum etti. Ama bu yüzden altı bin kişinin işi tehlikeye girebilirken kendimi nasıl affedebilirdim?

"Affetmezsin." Marcus'un sesi çelik gibiydi. "O adam tam bir pislik ve sözleşmedeki birkaç cümle yüzünden şirketini senden çalmaya çalışıyor. Bunu olduğu gibi görmelisin. Bu, güç elde etmekten başka bir şey değil. Ve buna boyun eğemezsin, çünkü boyun eğersen, o köpekbalıkları muhtemelen şirketini batıracaktır."

"Sen dümenin başındaysan olmaz," dedim, onun bakışlarına karşılık vererek.

O başını salladı. "Sana bunu asla yapmam. O pozisyona asla gelmem. Özellikle de bu lanet olası koşullar altında."

"Güvendiğim tek kişi sensin, Marcus." Sözleri ağır bir teslimiyetle döküldü. "Bundan bir çıkış yolu bulamazsak, Lockwood Holdings'i devralıp insanların zararına olmaması için güvendiğim tek kişi sensin. Onların aksine, sen çalışanları önemsiyorsun."

"Sanki çoktan pes etmişsin gibi konuşuyorsun!" Sesi yükseldi. "O ateş nerede?"

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedim, enerji harcamak için ileri geri yürüyerek. "Scarlett'i yalan söylemek zorunda kalacağı rahatsız edici bir duruma sokmayacağım."

"İnkâr et," dedi çenesini ovuşturarak. "Bu daha da ileri gitmeden önce onun inkâr etmesi gerekiyor. Ya da Randolph'u fikrini değiştirmeye ikna et. O

diğer yönetim kurulu üyelerini ikna edebilir."

Yumruklarımı sıkıp açtım, düşüncelerim hızla akıyordu. Hayatım boyunca şirketim benim önceliğim, amacım, kimliğim olmuştu. Ama şimdi, burada, kurduğum her şeyin tehlikede olduğu bir durumda, tek düşünebildiğim Scarlett'ti. Bana geçmişini anlattığı zamanki yüzü. Titreyişi. Bana güvenmek için gösterdiği cesaret.

Bu farkındalık bir kasırğa gibi üzerime çöktü ve bir zamanlar önemli olan her şeyi paramparça etti: Şirketimi kurtarmaktan çok onu korumayı önemsiyordum. Ve yaptıklarımın sonuçlarından kaçmak değil, ona karşı doğru olanı yapmak istiyordum.

Marcus kapıya doğru yöneldiğinde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Sesi hayal kırıklığıyla gergindi. "Seni yıllardır korudum, şimdi de bundan koruyacağım."

"Bekle..."

Ama Marcus, onu durduramadan kapıdan çıkmıştı bile. "Lanet olsun."

Birkaç dakika boyunca bir ileri bir geri yürüyerek bir sonraki hamlemi belirlemeye çalıştım, sonra aniden durdum. Ya Marcus şu anda Randolph'a gidiyorsa? Ya da, Tanrım yardım et, ya Marcus doğrudan Scarlett'in ofisine gidip benim için yalan söylemesini istemişse?

Odanın dışına fırlayarak, gergin toplantıda hazır bulunan ve ikisi de acilen dikkatimi çekmeye çalışan hukuk müdürümü ve asistanımı iterek geçtim. Konuşmak yerine, koridorda koşarak birkaç kat merdiven indim ve sonunda onun ofisine yaklaştım.

Ama onu görebilecek kadar yaklaştığımda, bir şey beni durdurdu: yüzündeki ifade.

SCARLETT

Marcus, pürüzsüz bir özgüven ve zehirli bir parıltıyla kapımın eşiğine kaydı. Gözleri hemen kitaplığa gitti, dün geceki şiddetli çatışmada dağınık hale gelen eşyalar şimdi temizlenmişti.

"Çık dışarı." Masamın arkasından kalktım, omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi öne çıkardım.

Bakışlarım onun yanından geçip, yakınlarda dolaşan insanları görünce rahatladım.

Tanıklar. Kalabalıkta güvenlik falan.

Teorik olarak.

"Az önce nereden geldiğimi biliyor musun?" Dudakları, tam bir gülümseme sayılmayacak bir şekilde kıvrıldı.

"Cehennemden mi? Döşeme tahtalarının arasından geri çıkmak çok yorucu olmalı." Sesimi sabit tutarak zayıflık göstermeyi reddettim. Dün gördüğü korkmuş kadının hiçbir izini göstermeyi reddettim. Bugün, meydan okuyan Scarlett'i görecekti. Güçlü Scarlett'i.

İğrenç dudaklarının bir tarafının daha da yukarı kıvrıldığını gördüm. "Görünüşe göre dostumuz Jace'in başı büyük belada."

Baş belada mı? Endişe beni bir balyoz gibi vurdu, ama Marcus'a tepki vermeme izlemenin zevkini tattırmayacaktım. Bildiğim kadarıyla, bu da başka bir oyundu, başka bir tuzaktı.

"Hâlâ *arkadaş* kelimesini kullanman komik. Senin aslında bir yılan olduğunu biliyor mu?" *Çünkü bugün öğrenecek, seni pislik.*

Vay canına. Son küçük zehirli ısırığım Marcus'un hoşuna gitmedi. Ofisime daha da içeri girdi, ellerini ceplerine soktu ve gözlerinde dün gece gördüğüm aynı karanlık parıltı vardı.

Ne yazık ki benim kalbim de aynı tepkiyi verdi: göğsümden fırlayıp benden kaçmaya çalıştı. Boğazım anında kurudu ve ellerimin titremesini gizlemek için ellerimi belime koydum.

"Bugün oldukça şaşırdığımı söylemeliyim," dedi, beni değerlendirir gibi bakarak

"Boynuzlarının bir gecede çıkmasını mı bekliyordun, yoksa Şeytan'ın boynuzlarının çıkmasının daha uzun süreceğini mi düşünüyordun?" Kafamı eğdim, alaycı bir endişeyle.

"Dün gece hemen ona koşup olanları anlatacağını düşünmüştüm."

Polisin her şeyi zaten bildiğini söylemek için ağzımı açtım, ama hemen kapattım. Bilgi güçtü. Şu anda elimdeki kartları açığa vurmanın zamanı değildi.

"Dün gece olanları kimseye anlatmaman gerektiğini sen de biliyorsun," dedi.

dedi.

Ama ifadesinde bir değişiklik oldu, önemli olduğunu hissettiğim bir değişiklik.

Neden dün gecedan farklı bir üslup kullanıyordu? Neden şiddetli tavrını gösterip, buraya daha sert ve daha az saç çekici bir şekilde geldi? Bunun tüm tanklar yüzünden olduğunu iddia etmek mümkün, ama içgüdülerim başka türlü söylüyordu.

"Bir şey değişti." İnkâr etmedi.

"İlginç." Masamın etrafında dolaştım, sanki tüm organlarım onun varlığıyla tamamen paniğe kapılıp cenin pozisyonuna kıvrılmamış gibi davranmaya çalışarak. Beynim Marcus'u alt etmek konusunda kararlı olsa da, vücudum hala babasından kaçan korkmuş küçük bir kız gibi tepki veriyordu.

"Dün geceyi konuşmak için burada değilim," dedi küçümseyerek.

"Yine de, aramızda olanların sana dün olduğundan çok daha büyük sorunlar yaratacağı oldukça açık."

"Bunu da nereden çıkardın?" Gözleri kısıldı.

"Kolay. Yüzünde dün görmediğim bir şey görüyorum." "Anlat bakalım." Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Korku," dedim, gözlemimden güç alarak. "Korkmuş görünüyorsun, Marcus. Söylesene, yaptığın şeyi düşündün ve tüm kariyerinin çökebileceğini fark ettin mi?"

Yani, birkaç saat içinde bu adamın riskini artıracak başka ne olabilirdi ki? İşini kaybetme veya tutuklanma korkusu her zaman yok muydu?

"Senin endişelenmen gereken *benim* kariyerim değil," dedi.

"Doğru, benim kariyerim. Çünkü beni tehdit ederek, senin ne kadar iğrenç bir pislik olduğunu ortaya çıkarmamı engelleyebileceğini sandın." Bu sözler

, öfkem korkumu bastırarak, durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

"Bana böyle konuşurken dikkatli olsan iyi olur. Burada işlerin ne zaman değişeceğini asla bilemezsin, Scarlett."

"Vay canına, yine beni tehdit mi ediyorsun? Ne kadar yaratıcı ve beklenmedik. Hiç orijinal bir şeyin yok mu, yoksa dünden kalma aynı sıkıcı zorbalık taktiklerini mi tekrarlıyorsun?"

"Yönetim kurulu toplantısından yeni geldim," dedi Marcus, alayımı görmezden gelerek.

"Ne, bundan etkilenmemi mi bekliyorsun? Katılımın için sana altın yıldız mı verdiler?"

"Yönetim kurulu, Jace'e karşı ahlak maddesi uygulamak için toplanıyor. Başı dertte. Görünüşe göre, seninle onun bir ilişkisi olduğunu biri ağzından kaçırılmış."

Tamam, kalbimin daha hızlı atmasının imkansız olduğunu düşünüyordum, ama öyle olmadığı ortaya çıktı. O kadar şiddetli çarpıyordu ki, görüş alanımın kenarları kararımaya başladı.

"Onlara bizim bir ilişkimiz olduğu fikrini ne verdi?" Aklım karışık olsa da sesimi nötr tutmaya çalıştım.

O, sanki cevap ona büyük bir tatmin veriyormuş gibi sırıttı. Bu beni tedirgin etti, ne olabileceğini merak ettim. Tabii bunun gerçek olduğunu varsayarsak.

Blöf yapıyor olabilirdi.

"Yönetim kurulu kan istiyor," diye açıkladı Marcus. "Onları korkutacak başka bir şey olursa, satın alma iptal olacak ve bu şirketteki herkes işsiz kalacak."

Demek öyle yapıyordu. Marcus'a karşı çıkarsam, bunun sonuçlarına sadece Jace'in değil, bu şirketteki herkesin katlanmak zorunda kalacağını söylemeye çalışıyordu.

"Ve tüm bunlara inanmamı mı bekliyorsun? Bunun doğru olduğuna söz veriyor musun?" Küçük parmağımı kaldırdım, her kelimedede alaycı bir ton vardı.

"Doğru. İster inan ister inanma, bunun bir önemi yok."

"Jace'i ya da çalışanları umursamıyorsun. Sadece kendini umursuyorsun."

Sanki benim parçaları bir araya getirmemi beklermiş gibi başını eğdi. Bir saniye düşündüm ve şunu söylemeliyim ki, o buraya kötü adam rolünü oynayarak gelmeseydi, bunu asla tahmin edemezdim, ama Marcus bir yöneticiydi.

Jace zor durumdaydı. Marcus buradaydı, kazanmış gibi görünüyordu ve bu demek oluyordu ki...

"Senin devralmanı istiyorlar." Bunu inkar etmesini diledim. Ya da en azından yüzünde bunun doğru olmadığını gösteren bir ifade görmeyi diledim, ama mide bulandırıcı bir farkındalıkla bunun doğru olduğunu anladım. "Yani, sessiz kalmam için bana yalvarmaya mı geldin? Jace için, değil mi?" diye alaycı bir şekilde ekledim.

"Hayır." Bir adım yaklaştı ve bana alaycı bir şekilde baktı, on saniye geçmesine izin verdi. "Öyleymiş gibi göstermek için buradayım."

Gözlerim onun gözleri arasında dolaştı, parçalar yerine oturduğunda ağzım açık kaldı.

"Bunu sen yaptın," diye fark ettim, yüzünde herhangi bir suçluluk belirtisi ararken. "Onu alt etmek istediğin için başına bela açtın."

Marcus çenesini sıktı ama sessiz kaldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Ona kin besliyordun, değil mi?" diye devam ettim. "İkinci adam olmak." Onu yavaşça dolaştım, tıpkı onun daha önce sayısız kez beni dolaştığı gibi. "Muhtemelen onun kararlarını izledin ve daha iyisini yapabileceğini düşündün."

Yanağındaki bir kas seğirdi, bu da onu sinirlendirdiğimi gösteriyordu.

Yakınlaştım, pahalı kolonyasının kokusunu alabilecek kadar. "Kıskançlık tehlikeli bir duygudur, Marcus."

Burnundan keskin bir nefes verdi, elleri yanlarında yumruk haline geldi.

"Peki ya bu?" Benimle üst kat, Jace'in ofisi arasında bir hareket yaptım. "Bu fırsat beklenmedik bir şekilde ayağına geldi." Dudaklarım acı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Onu devirmek, yerine başkasının geçmesini sağlamak... amaç buydu. Ama bu rolü *sana* teklif ettiler, değil mi?"

Marcus'un maskesinin sonunda çatlakları belirdi, gözleri tam da benim hedefi vurduğumu anlayabileceğim kadar genişledi.

"Senin beklemediğin bir şey," diye devam ettim. "Genellikle, yönetim kurulu bir CEO'dan istifasını istediğinde, kendi adamlarını getirirler, ama sana Lockwood Holdings'in CEO'su olmayı teklif ediyorlar."

Yeni kazandığım gücün dalgasını sürerek ona yaklaştım. "Yani, şimdi tüm kirli sırların ortaya çıkarsa, bu senin için büyük bir sorun olacak, değil mi?"

"Konuşmayı kes," diye tısladı Marcus.

Onun emrine aldırış etmeden kollarımı kavuşturdum.

"Çünkü Lockwood Holdings'in YENİ CEO'su? O şimdi cinsel taciz skandalına karışamaz." Etkili olması için bir süre durdum ve yüzünün renginin attığını izledim. "Tecavüz suçlamasından bahsetmiyorum bile."

Marcus kahkaha attı. "Sana asla inanmazlar."

"Belki de inanmazlar," diye omuz silktim. Parmaklarım cebimdeki telefonun kenarını okşadı, onun varlığı bana rahatlık veriyordu. "Ama bir çalışanla olası bir ilişkisi yüzünden Jace'i kovmaya hazırlarsa, saldırını ayrıntılı olarak anlatan yazılı bir polis raporunu keşfettiklerinde ne yapacaklar?"

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Jace'in işini aldığım için benden intikam almaya çalıştığını düşünecekler."

Yüzüme yayılan zafer dolu gülümsemeyi engelleyemedim. "Peki, bununla ilgili küçük bir sorun var, değil mi?"

"Nedir o?" diye homurdandı ve tehditkar bir adım attı.

Çenemi kaldırarak dik durdum. "Bu sabah polise şikayette bulundum. Zaman damgası var," dedim, sözlerim aramızda bir el bombası gibi patladı. "Jace'in yerine geçeceğini yeni öğrenmişsin gibi görünüyor, peki ben nasıl olur da bu sabah uyandığımda psişik yeteneklerim olur?" Ellerimi genişçe açtım. "Ve önleyici bir saldırı olarak seni alt etmeye karar veririm?"

Yavaşça başımı salladım, gözlerinde farkındalığın doğuşunu izledim. Yüzündeki o ifadeyle odadaki hava bin derece soğudu. Çenesi sıkıldı, gözleri ilkel ve tehlikeli bir şeye dönüştü.

"Polise mi gittin?" Yaklaşarak sordu.

"Git." Sesim titremezdi, ama içimde alarmlar çalıyordu. "Hemen."

"Onlara ne söyledin?" Bir adım daha yaklaştı.

"Bağırırım." Elim telefonuma doğru uzandı.

"Seni küçük..." Marcus, soğukkanlılığını kaybederek bağırdı.

"Çok çekicisin. Herkesi kandırabilmen hiç de şaşırtıcı değil." Zoraki bir gülümseme yaptım. "Ama sanırım zehirli erkeklik ve güzel bir takım elbise birçok günahı gizleyebilir."

"Yönetim kurulunda, poliste, herkesin gözünde itibarını yitireceksin."

"Adın resmi polis raporunda siyah beyaz yazıyor ve çok yakında bazı dedektifler seninle konuşmaya gelecek."

Marcus'un sinsi bakışı tüylerimi diken diken etti. Bu bakış, midemi düğümleyen, alarm zillerimin çalmaya başlamasına neden olan türden bir bakıştı.

. O odada, sanki çıldırmak üzere olan bir avcıyla birlikteydim.

O kadar korkutucuydu ki, bu sefer bana doğru bir adım attığında, içgüdüsel olarak avucumu kaldırdım. Ne yazık ki, elim titriyordu. Daha da kötüsü, o bir adım daha attığında, ben geriye doğru adım attım ve dün korkmuş kadın gibi masamın etrafında kıvrıldım. Şimdi her iki elim de savunma amaçlı yukarı kalktı.

Beni takip etti, beni yavaşça duvara doğru itti.

"Bana dokunamazsın," dedim. "Polis kayıtlarında adın var. Bana yine bir şey olursa..." Cümlemi yarım bıraktım.

Marcus durdu, gözleri ellerime kaydı, sonra yüzüme öyle yoğun bir bakışla baktı ki, sanki yüzümü kan ve deriden ibaret bir şeye dönüştürmek istiyormuş gibi hissettim.

O anda Marcus'un gerçekte neler yapabileceğini merak ettim. Babamın annemi dövdüğünü gördüğüm onca yıl boyunca, bu adamın gözlerinden yayılan bu tür bir karanlığı hiç görmemiştim. Gözleri tamamen siyahlaşmış gibiydi, sanki pahalı takım elbisesinin ve çekici gülümsemesinin arkasında başından beri bir iblis saklanıyormuş gibi.

Ve ben onu serbest bırakmışım.

Bakışları açık kapıma kaydı, belki de bana fiziksel olarak zarar veremeyeceğini hatırlamak için. En azından ofis insanlarla dolu olduğu sürece. Yine de şiddet arzusu aramızdaki havada hissedilebiliyordu. Yemin ederim, tadını alabiliyordum.

"Peki," dedi, manşetlerini düzeltirken sesi sinir bozucu bir şekilde sakindi, "tabii bunu anlatacak kadar hayatta kalırsan."

Donakaldım. Bu yüzden beni öldürmekle tehdit ediyor olamazdı.

Olabilir miydi?

Son bir sessiz uyarıda bulunan Marcus, topuklarını dönüp gitti ve kapıyı arkasında kapatarak beni dönen düşüncelerimle baş başa bıraktı. Duvara yaslandım, bacaklarım titriyordu, nefesim kesik kesikti. Dün geceki şiddet, Marcus'un ne kadar tehlikeli olduğunu göstermişti, ama şimdi, onun sandığımdan çok daha ölümcül olduğunu anladım. Beni öldürmekle tehdit etmekle kalmıyordu; o gözleriyle bunu neredeyse vaat ediyordu. Tek ihtiyacı olan, beni bir kez olsun yalnız yakalamaktı. Belki beni eve kadar takip eder ya da daireme girmenin bir yolunu bulurdu. Açıklayamazdım, ama içgüdülerim içgüdülerim, artık sırtımda ölümcül bir hedef olduğunu haykırıyordu.

Ve Marcus'un beni ortadan kaldırmak için her türlü nedeni ve daha da rahatsız edici olanı, niyeti vardı.

Ama bu saçmalıktı, değil mi? Sezgilerim yanlış olmalıydı.

İnsanlar birbirlerini böyle öldürmezler. Değil mi?

Aniden, ofisimin kapısı öyle bir güçle açıldı ki duvara çarptı ve beni şaşkına çevirdi.

"O mu?" diye bağırdı Jace.

JACE

Harika. İyi haber, Marcus doğrudan Randolph'a gidip yumruklarla benim onurumu savunmamış olmasıydı. Kötü haber ise, daha da kötüsünü yapmış olmasıydı: Scarlett ile konuşmaya gitmişti.

Daha da kötüsü, buraya gelirken birkaç kez durdurulduğum için Marcus'tan birkaç dakika gerideydim, bu yüzden Tanrı bilir Scarlett'e ne söylemişti. Vücut dillerine bakılırsa, her ne söylemişse, kesinlikle Scarlett'in hoşuna gitmemiştir.

Tanrım. Kahretsin.

İşyerinde maruz kaldığı taciz ve dün gece yaşadığı travma arasında, Scarlett'in başa çıkması gereken yeterince sorun vardı. İhtiyacı olan son şey, beni zor durumda bırakabilecek bir şeyle yüzleşmekti. Onun, beni korumak için yalan söylemeye zorlanmasını da istemedim.

Lanet olsun, Marcus. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama...

Donakaldım. Ofisinin hemen dışında duruyordum, cam bölmeden içeriyi görebilecek kadar yakındım ama ikisi de beni göremeyecek kadar uzaktaydım. Midemin düğümlendiğini hissettim. Kalbim birden hızla çarpmaya başladı, beynim ise vücudumda adrenalin patlamasına neden olan şeyi anlamaya çalışıyordu.

Belki de Scarlett'in ne kadar üzgün görüldüğüydü. Belki de onun kaskatı kesilip geri çekilmesi idi (neden öyle geri çekiliyordu?). Belki de Marcus'un, onun kişisel alanını talep eden vücut diline ya farkında olmadan ya da duygusuzca kayıtsız kalarak, onun adımlarına uymasıydı.

Belki de omuzlarındaki gerginlikti, çok iyi bildiğim öfkeydi iyi bildiğim öfkesiydi.

Mantıklı olarak, onların davranışlarının sadece bir anlaşmazlıktan ibaret olduğuna kendimi ikna etmeye çalışabilirdim. Hem de sinir bozucu bir anlaşmazlık. Sonuçta Marcus, onun benim için yalan söylemesini istiyordu ve Marcus'un yönetim kurulu toplantısında ne kadar üzgün olduğu düşünülürse, belki de kibarca rica etmemiştir. Belki de emir vermişti ve Scarlett'ten bir şey isteyen bir erkeğin isteği

mutlu bir şekilde karşılanmazdı. Düşmanlık dolu beden dilleri ve duruşları teorik olarak tüm bunlara atfedilebilirdi.

Yine de, bir şekilde, vücudumun hücresel düzeyinde, başka bir şeylerin döndüğünü biliyordum. Daha karanlık bir şey. Scarlett'in vücut dilinde, yüzündeki ifadede, gece gökyüzüne bir uyarı fişeği atan bir şey vardı.

Ve Scarlett bir sonraki hamlesini yaptığında, altıncı hissimin yanlış olduğu yönündeki tüm şüphelerim yok oldu.

Avuç içini yukarı kaldırdı.

Titreyen avucunu, bir avcıya özgü savunma hareketiyle kaldırdı. Ve gözleri. Bulunduğum yerden ayrıntılarını göremesem de, gözlerindeki korkuyu açıkça görebiliyordum. Marcus'tan uzaklaşmaya devam ederken koluna kadar yayılan korku.

Parmaklarımı yumruk yaptım.

Scarlett West'in titrediğini sadece iki kez görmüştüm. Dün gece, masasının altında titrerken bulduğumda. Ve kısa bir süreliğine, tehlikeli bir istismarcı olan babası ortaya çıktığı gece.

O zaman bile, o korkuyu çok iyi bastırmıştı çünkü Scarlett'in yaşadığı onca şeyden sonra, bu kadın kolay kolay korkmazdı. Aslında, terörün kendi kimliğini tehdit eden bir kanser gibi olduğunu düşünerek ona karşı şiddetle çıkmıştı.

Yine de Marcus'tan açıkça korkuyordu.

Marcus. O geri çekilirken ona doğru ilerleyen Marcus, şimdi iki avucunu da kaldırmış, durması için yalvarıyordu. Marcus, ona zarar vermeyeceğine dair sessiz bir güvence vermek için avuçlarını kaldırmamıştı.

Bir adım öne çıktım, ama asistanım aniden önümde belirip, benim dönüşümü bekleyen yönetim kurulu hakkında gevezelik etmeye başladı. Cam pencereden görünen manzaraya odaklandığımda, onun sesi beyaz gürültüye dönüştü. İçimde ilkel ve koruyucu bir şey canlandı, Scarlett'in korkusu ve Marcus'un avcı tavrından başka her şeyi bastırdı.

Neyse ki, ona doğru ilerlemeyi bırakmıştı, ama avını köşeye sıkıştıran bir avcı gibi görünüyordu.

Ve o anda, bir dizi anı domino taşları gibi bilincime çarptı, her biri bir sonrakiyi tetikleyen yıkıcı bir zincirleme reaksiyon oluşturdu. Yıllar boyunca başımı eğdiğim veya kaşımı kaldırdığım küçük anlar. Tuhaf gelen şeyler,

ama beni koruyan, beni hapishaneden kurtaran adamın, üniversitedeki o karanlık gecede onu gördüğüm gibi bir kurtarıcı olmayabileceğinden şüphelenmeme yetecek kadar büyük değildi.

Ya da belki de o benim kurtarıcımdı. Ama belki de aynı zamanda bir avcıydı. Karmaşık kardeşlerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da onların benden çok iyi sakladıklarını sandıkları sırları ortaya çıkarmak, bir insanın kişiliğinin iki yüzü olabileceğiydi: aydınlık ve karanlık. Kahretsin, ben bu ikilemin en iyi örneğiyim. Öyleyse neden Marcus konusunda bu kadar kasıtlı olarak cahil davrandım?

Mesela Marcus'un neden hiç kız arkadaşı tutamadığı gibi. Onunla yaklaşır yaklaşmaz, ilişkilerini bitirir, sosyal medyada onu engeller ve onu bir parya olarak görürlerdi. Bu olayları kızgın eski kız arkadaşların davranışları olarak değerlendirmiştım. Ve onun sonraki aşağılayıcı, küçümseyici sözlerini, terk edilmiş bir eski sevgilinin sözleri olarak görmezden gelmişim.

Bir de kadınlara bakış şekli vardı. Sürekli. Kronik olarak. Hiç durmadan. Neyse ki, ofiste gözlerini her zaman kontrol altında tutuyordu, ama ne zaman halka açık bir yere gitseniz, bakışları sanki bir kadının vücut hatlarında bir sonraki dozu arayan bir bağımlı gibiydi. Ama tüm erkekler bakar, diye kendime söylemişim. Birinin karşı cinse bakmak için harcayacağı uygun zamanın yüzdesine dair evrensel bir ölçütüm yoktu.

Ama başka olaylar da oldu. Mesela bir keresinde bara gitti ve içkisini beklerken solundaki kızıl saçlı kadına dikkatini verdi. Ona bir şey söylediğini ve elini omzuna koyduğunu uzaktan izledim. Tanımadığı birine dokunmasının oldukça cüretkar olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ama bunu onun ne kadar flörtöz olabileceğine bağladım ve kadının ondan geri çekilip uzaklaşmasını Marcus'u mizahi bir şekilde reddettiği için yaptığını düşündüm. Geri döndüğünde kadına "soğuk kalpli sürtük" dediğinde, bardağımı masaya vurup ona kadınlar hakkında asla böyle konuşmamasını söyledim. Bir an için, gözlerinde bir ateş parladı, sanki ona nasıl cüret edersin diye, ama hemen özür diledi. Ve sarhoştı, dedim kendime. Ama o gece, o küçük olay diğerlerinden daha çok canımı sıkmıştı. Sanki maskesini düşürmüş gibi hissettim ve benden saklamaya çalıştığı bir yönünü görmüştüm.

Ama ertesi sabah, bunun kötü bir geceden ibaret olduğuna kendimi ikna ettim. Sarhoştı, istemediği bir şey söylemişti. Hikaye bu kadar. Dahası, Marcus'un bana

sadık bir dost olduğunu, affedilemez bir şeyi affettiğini hatırladım. Öyleyse, ben kimdim ki ahlaki üstünlük iddiasında bulunuyordum? Bunu düşünmek bile kendimi kibirli bir pislik gibi hissettirdi, ben de onu da içime attım.

Ve daha yakın zamanda olan başka olaylar da yerine oturdu. Scarlett'in elinde tuttuğu gizlilik sözleşmesi hakkında fikrini değiştirmiş olması gibi. Geriye dönüp bakınca, bu Marcus ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra olmuştu. Ya da Scarlett'in terfi için görüşme yaptığı kişilerden birinin muhtemelen Marcus olması gibi. Scarlett'in kendisine eziyet eden kişinin kimliğini açıklamak konusunda ne kadar ağzı sıkı olduğu... Sanki kim olduğu, ne yaptığından daha önemliymiş gibi.

İşte o anda tüm parçalar yerine oturdu. Göz ardı etmemem gereken anlar.

Çünkü şimdi burada dururken, birkaç kalp atışı içinde kafamdan geçen tüm bu düşüncelerle, bir şeyi kesin olarak anladım: Scarlett'e zarar veren Marcus'tu.

SCARLETT

"O, değil mi?" Jace'in sesi havayı yırttı. Gözleri öfke ve korkunun karışımıyla yanarken bana doğru yürüdü.

"Jace?" Beklenmedik görünüşüyle kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bugün, kömür rengi bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve şık bir siyah kravat giymişti.

Birkaç uzun adımla odayı geçti, bakışları benimkinden hiç ayrılmadan yanağımlı avuçladı. Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı, dokunuşunun yumuşaklığı vücudundan yayılan ölümcül gerginlikle tamamen zıt düşüyordu.

"Bana gerçeği söyle. Marcus mıydı?"

Yüzde yüz doğrulama arıyordu, fark ettim.

Öncesinde... ne öncesinde?

Ağzımı açtım, en yakın arkadaşlarımdan birinin benim hikayemdeki canavar olmadığını ona temin etmek istedim, ama sözcükleri bulamadım. Gerçek zaten karakolda siyah beyaz yazıyordu, artık inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Sessizliğim karşısında gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir ışık parladı.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı.

"Jace..."

"Sana zarar verdi mi?" Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. "Bugün değil."

Jace'in ihtiyacı olan tek onay buydu. Parmaklarını yumruk haline getirip bir adım geri çekildi, kapıya yaklaştı.

"Dün geceki oydu," diye fark etti Jace, sesi ölümcül bir tona dönüştü. "Ve o, senin o listeyi yaptığın kişi," diye devam etti, çıkışa doğru birkaç adım daha attı.

Hızla hareket ederek kendimi onunla kapı arasına yerleştirdim. "Jace, bekle."

"Biz tanışmadan önce sana elini süren oydu." Sesi o kadar alçaktı ki, omurgamdan buz gibi bir ürperti geçti. "Başka ne yaptı?" diye sordu Jace, vücut dili gitme niyetini haykırmasına rağmen tüm dikkati bana odaklanmıştı.

Artık sır saklamaktan vazgeçerek iç geçirdim. "Beni eve kadar takip etti," dedim. "Beni korkutmak için. Seni ve değer verdiğin herkesi yok etmekle tehdit etti."

Jace'in burun delikleri genişledi, nefesi keskinleşti. "Sevdiğim herkesi yok etmekle mi tehdit etti?" Sözleri bir hırıltı gibi çıktı, bunun sadece tacizden daha fazlası olduğunu anladı. Bu kişisel bir şeydi, Jace'i incitmek için planlanmıştı. Bu gerçeğin farkına varışını izledim, kasları gerildi, şüphesiz her etkileşimi tekrar gözden geçiriyor, kaçırdığı işaretleri arıyordu. "Bunca zaman onun benim tarafımda olduğunu sanmıştım."

Onun bileğini tuttum, konuşurken fiziksel olarak yerinde tutmaya çalıştım. Belki onu konuşturabilirsem, sakinleşene kadar burada tutabilirdim.

"Marcus neden seni tehdit ediyor? Neden şimdi?"

Jace sinirden dudağını yaladı. "Çünkü bana kızgın. O gece benim yerime suç üstlenmesinden beri hep kızgın. Bunu yapmasına izin verdiğim ve bu yüzden karşılaştığı tüm zorluklar için beni hiç affetmedi." Sesi sertleşti. "Ve şimdi o kızgınlığın ne kadar derin olduğunu biliyorum."

"Ama polise arabayı kendisinin sürdüğünü söyleyen oydu, sen değildin," diye işaret ettim, onu yerinde tutmaya çalışarak.

"Hayatını zehirleyen bir anlık koruma içgüdüğü."

Jace sola doğru adım attı. Ben de ona ayak uydurarak onu engelledim, ama kaybedeceğim bir savaşı veriyordum. Panik içinde, onu burada tutmak umuduyla gevezelik etmeye devam ettim.

"Bana izin verin," dedim. "Onlara onun kim olduğunu söyleyeceğim."

Ama Jace'in zihni artık başka yerdeydi. Yani, Marcus'un ofisinden çıktıktan sonra ortadan kaybolduğu, arkamdaki koridorda.

Çenesindeki kas seğirirken, Jace "Sana elini sürdüğüne inanamıyorum" diye homurdandı.

Gözlerinde ateş yanıyordu ve o anda bir iş adamının çok daha ilkel bir şeye dönüşmesine tanık olduğumu anladım. Bir koruyucuya. Bir savaşçıya.

"O sana da zarar verdi," dedim, artık çaresizce, onun attığı her adımda bir adım geri çekilerek. "Senin şirketini ele geçirmeye çalışıyor."

"Önemli olan tek şey, sana zarar vermiş olması."

Bir adım daha. O da bir adım daha.

"Jace, beni dinle," diye yalvardım, iki elimi de göğsüne koyarak. "Marcus sandığımdan daha tehlikeli ve şimdi kaybedecek her şeyi var."

Gözleri sonunda tamamen bana odaklandı.

"Onun kısmen blöf yaptığını inanmak istedim, ama öyle değil. Beni ve senin değer verdiğin herkesi tehdit etti." Yutkundum. "O tehlikeli, Jace. İkimizin de bildiğinden daha tehlikeli."

Sözlerimin onu durduracağını ummuştum. Ama tam tersi bir etki yarattı ve öfkesini daha da körükledi, çünkü Jace dönüp sonunda beni geçerek, yırtıcı bir niyetle koridorda fırtına gibi ilerledi.

"Jace, dur! O sadece tehlikeli değil, dengesiz de. Eğer bir şey söylersem, sevdiğin her şeyi yok edeceğini söyledi!"

Durdu ve bana o kadar karanlık bir bakışla döndü ki, nefesim kesildi.

"Benimkine dokunan biri olduğunda benim yarısı kadar bile tehlikeli değildir." Sesindeki sahiplenici hırıltı, vücuduma yeni bir buzlu su dalgası gönderdi. "Onu gördüğümde..."

Ve bununla birlikte, Jace'in ayak sesleri zeminde gürledi.

Kalbim göğsümde çarparak onun peşinden koştum. "Jace!"

Yavaşlamadı, dönmedi. Hedefine kilitlenmiş bir füze gibiydi. Çalışanlar onun peşinden dağıldılar, sanki ondan yayılan şiddeti hissedebiliyormuş gibi kendilerini duvarlara yasladılar.

"Beni durdurmaya çalışma, Scarlett." Sesi tehlikeli bir şekilde sakindi, 5. kategori bir kasırganın önündeki sükunet gibiydi.

Asansöre yaklaşırken, ön kollarındaki kaslar gerildi ve elleri beyaz parmaklı yumruklar haline geldi.

"Hâlâ yirmi yaşındaki çocuk olduğumu sanıyor," dedi Jace, asansörün düğmesine basarak. "Hâlâ korktuğumu sanıyor." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama korkması gerekenin kendisi olduğunu öğrenmek üzere. Senin saçına bir zarar verenlerin başına ne geldiğini öğrenmek üzere."

Asansör, gerginlik içinde aşırı normal görünen yumuşak bir sesle geldi.

Jace içeri girdiğinde, onu takip etmeye çalıştım, ama o elini karnıma koydu. Nazikçe. Ama kararlı bir şekilde.

"Burada kal," diye emretti Jace, kapılar kapanmaya başlarken gözleri benimkilere baktı. Gözlerinde bir şey vardı: fırtınanın ortasında bir şefkat parıltısı, ruhuma doğrudan işleyen sessiz bir söz.

Kapı Kapat düğmesine bastı ve ben onu durdurmadan, ne yapmaya niyetliyse onu yapmaya başladı.

JACE

Şu anda tek odak noktamın şirketimi kurtarmak, çalışanlarımı korumak için pozisyonumdan geriye kalanları kurtarmak olması gerektiğini biliyordum.

Bunun yerine, zihnimde bir dizi görüntü belirdi.

Marcus'un eli Scarlett'in uyluğunda yukarı kayıyordu. Deli bir sapık gibi onu evine kadar takip ediyordu. Onu korkutuyordu. Tehdit ediyordu. Dün geceki şiddetli çatışmaya kadar tırmanıyordu.

Scarlett'in avucunu kaldırıp ondan uzaklaşması, gözlerinin korkuyla büyümesi. Ve Marcus'un, çaldığı güçle sarhoş olmuş kibirli bir adam gibi onu takip etmesi.

Onu nasıl dokunmaya cüret eder? Onu nasıl incitmeye cüret eder? Yemin ederim, onu bir dahaki sefere gördüğümde...

Scarlett'in ofisinden sadece bir kat yukarıda, asansör kapıları yumuşak bir sesle açıldı. Ve orada, tek başına duran Marcus, gözleri telefonuna yapışmış haldeydi.

Zaman bir anda dondu.

Bu katta ne yaptığı umurumda değildi — bir toplantı, kısa bir görüşme. Tek umurumda olan, asansöre girmesi idi. Yalnız başına. Benimle birlikte. Asansörün duvarları büyük aynalardan oluşuyordu ve o kadar mükemmel temizlenmişti ki, onun hain cildindeki her gözenek yüksek çözünürlükte yansıyordu.

Ben koyu gri giyinmiştim, o ise krem rengi, neredeyse beyaz. Ama renkler tersine olmalıydı. Kötülük beyaz giyiyordu. Ne kadar şiirsel.

Ekranından gözlerini kaldırdığında, bakışlarımız kilitlendi. Gözlerinde tanıma anı parıldadığında, benim bildiğimi anladığı anda, tüm sahte tavırları yok oldu. Dudakları kendini beğenmiş, bilmiş bir gülümsemeye kıvrıldı.

O eğilme fırsatı bulamadan yumruğumu sırtıışına indirdim. Yakınlarda birinin çığlığı duyuldu, ama onlar asansörlerin dışındaydılar. Burada sadece ikimiz vardık, kapılar kapandığında evren ikinci hediyesini vermişti.

Asansör uğultuyla en üst kata doğru yükselmeye başladı, ama bu kısa yolculuk ona yapmak üzere olduğum şey için yeterli değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Acil durum alarını çekince, asansör aniden durdu ve Marcus'u benimle birlikte kapana kısırdım.

Elinin tersiyle dudağını sildi, soluk teninde kırmızı bir leke kaldı.

"Sen yaptın," diye homurdandım.

"Dikkatli ol." Sesi tehditkar bir şekilde yumuşaktı. "Knox ile aynı hapishane hücrelerini paylaşmanı görmek istemem."

En yakın gerçek arkadaşlarımdan biri olan Knox'u tanınması, açık bir yaraya tuz basmak gibiydi, yıllar boyunca Marcus'la ne kadar çok şey paylaştığımı hatırlattı bana. Onca geç saatlere kadar süren geceler, viski eşliğinde yapılan itiraflar, beni ve çalışanlarımı umursuyormuş gibi davranan bir hainin gözü önünde açığa çıkan zayıflıklar. Ona her şeyimi emanet etmiştim.

Ve o Scarlett'i incitti.

İçimde ilkel bir şey kırıldı. Yumruğumu şakağına indirdim, parmak eklemlerim anında acı içinde çılgılık attı, ama öfke her şeyi uyuşturdu. Marcus ceketimin yakasını kavradı ve beni yan duvara çarptı, ayna karmaşık bir örümcek ağı deseni şeklinde çatladı, sonra cam parçaları etrafımıza saçıldı ve asansörün zemininde tınlayan bir senfoni oluşturdu.

Onun kasıklarına diz attım ve nefes nefese eğildiğinde dirseğimi kaburgalarına vurarak onu yere devirdim.

Tekmelerim karnına, sırtına, kıkına isabet etti, o kadar şiddetliydi ki İtalyan deri ayakkabılarımın altında kemikler kırılıyor mu diye merak ettim.

Aniden dengemi kaybettim ve asansörün zeminine gürültüyle düştüm. O benim ayak bileğimi yakalamıştı ve şimdi sırt üstü yatan bendim. Daha da kötüsü, Marcus üzerime çömelmiş, kırık bir cam parçası ile şah damarıma baskı yaparken, sağ kolum altımda sıkışmıştı.

"Neden?" diye bağırdım, sesim öfkeden boğuktu.

"Neden o?" Dişleri kanla lekelenmiş bir şekilde sırttı.

"Şu anda sorduğun soru bu mu? *Neden şirketini ele geçiriyorum? Neden sana ihanet ettim? Neden o gece arabayı senin sürdüğünü düşündürdüm?* Sadece onu mu merak ediyorsun?"

O gece arabayı senin sürdüğünü sanıyordun. Bu cümle kafamda yankılanıyor, bana odaklanmam için yalvarıyor, geçmişin benim sandığım gibi olmadığını haykırıyordu.

Sorun, şah damarımın haklı olarak bana kesilmek üzere olduğunu hatırlatmasıydı.

Sol elimle onun bileğini tuttum ve sağ kolumu altımdan çıkarmaya çalıştım, ama bu hareket omzumda tendonlarımı yırtıyormuş gibi bir acı yarattı. Hayal kırıklığıyla homurdandım.

"Neden o?" diye bağırdım.

Marcus başını eğdi, dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi.

"Başlangıçta mı? Scarlett'in güzel bir kıcı var. Onu masamın üzerinde eğip, onu sikerken nasıl görüldüğünü görmek istedim..."

Kükreyerek onu üstümden attım, üstüne yuvarlandım ve kafasına ve yüzüne yumruk yağdırmaya başladım. Burnundan akan kan, aynaya soyut bir sanat eseri gibi sıçradı.

"Küçük sürtük çenesini kapalı tutmalıydı," diye kanlı dudaklarından tükürdü ve geriye doğru sallandı.

Bu hareketiyle ağzına bir yumruk yedi ve sol ön dişı ikiye kırıldı. Kırılan parçayı yere tükürdü ve bana baktı, diğer dişleri daha da kırmızıya boyanmıştı.

"Sen bunu hiç anlamadın," dedi, ben onu boğazından yakalarken. Ceketimi iki yumruğuyla kavradı ve beni kendine çekti. Şimdi bile geri adım atmıyordu. Gülümsemesi neredeyse sakın, bir delinin huzuru gibiydi. "Dünya adil değil, Jace. Hiçbir zaman olmadı. Sen işi asil bir görevmiş gibi yapıyorsun, ama bu sadece modern bir orman." Ağzının köşesinden kan fişkırırken yüzünü buruşturdu. "Önemli olan tek şey güç. Geri kalan her şey sadece... zayıflara söylediğimiz güzel yalanlar."

Onun yemek borusunu daha sıkı kavradım, ama o konuşmaya devam etti.

"Scarlett'e karşı sınırı aştığımı mı düşünüyorsun?" Gözleri acıma gibi bir şeyle parladı. "Eğer ilgi istemeseydi, öyle giyinmezdi. Muhtemelen yıllardır bu oyunu oynuyor, ofiste dolaşıp erkeklerin ona dokunmasını istemiyormuş gibi davranıyor. Ona ilgi gösterdiğim için minnettar olmalı." Sesi gizli bir fısıltıya dönüştü. "Ve sonra beni tehdit ediyor? Beni mi?" Soğuk bir kahkaha. "Sen hayırseverlik oynarken, bu şirketi ben bu hale getirdim."

Kan, yanağından tertemiz asansör zemine damladı, steril beyazın üzerinde parlak kırmızı bir leke oluşturdu.

"Benim gibi erkekler gerçek kararları verir, Jace. Her zaman öyleydi. Sen dünyayı kurtarmaya çalışırken, ben onu yönetiyordum."

Son bir kez gözüne yumruk attım, yumruğumun eklemleri çarpmanın etkisiyle çatladı, bana söylediği sözleri sindirmeye çalıştım. Yıllardır bana kin beslediği açıktı, yıllar önce yaptıklarımın paçayı sıyırdığım için bana kızgındı

Yine de bu sözler, o kadını benim öldürmediğimi ima ediyordu.

"Ne demek istedin?" diye sordum, göğsüm inip kalkarken. "Beni araba kullandığımı mı inandırdın?"

Yine güldü, neredeyse manyakça, sanki kurt sonunda, sonunda benim tarafımda olma, arkadaşım rolünü oynama maskaralığından kurtulmuş gibi. Ses, bir hastalık gibi tenimde dalgalandı.

"Seni sürmeye zorladım," dedi, gözleri çılgınca. "Büyük Jace Lockwood'un haberlerdeki sabıka fotoğrafını görmek istedim. Alkollü araç kullanmaktan tutuklanmanın seni lanet olası tahtından indireceğini düşündüm."

Sen hiç benim arkadaşım olmadın, fark ettim, gerçek kaburgalarımaya gelen herhangi bir tekmeden daha sert vurdu. *Sen hep beni kıskandın ve beni alaşağı etmek istedin.*

"Sen gümüş kaşıkla doğdun," diye alaycı bir şekilde dedi. "Ben ise yemek kuponlarıyla doğdum."

"Sana her zaman iyi davrandım," dedim, sözlerime inanamama duygusu karışmıştı. "Siz zenginler, insanlara saygılı davranmak sizi süper kahraman yapar gibi davranıyorsunuz." Öksürdü ve kan sıçradı. "Ama senin büyükbabanın şirketi, benim büyükbabamın şirketini iflas ettirdi. Ve babamın işini kaybetmesine neden oldu. Ailem her şeyini bu yüzden kaybetti. Evimiz haczedildi. Okul bölgelerini değiştirmek zorunda kaldık, bazen aç kaldık. Belki de iş hayatında yaptığın gibi, hayatına aldığın arkadaşlarını da gerektiği gibi inceleseydin, bu bağlantıyı keşfederdin. Babamın yardımıyla değil, sıkı çalışmamın sonucunda burslu olarak prestijli bir üniversiteye kabul edildim. Ve sonra sen ortaya çıktın, ailemi mahveden adamın torunu."

"Büyükbabam iyi bir adamdı," diye homurdandım.

"Onun yüzünden kaç küçük işletme battı biliyor musun?" diye Marcus da homurdandı.

"Büyükbabam, onun artan başarısı yüzünden iflas eden herkese iş teklif etti."

"Herkesin onun kırıntılarını minnetle kabul etmesini bekliyordu. Ailem bizi mahveden adam için çalışmayı reddetti ve bunun yüzünden acı çektik." Gözleri kısıldı. "Sen üniversitedeydin. Ben de, alkollü araç kullanmaktan yakalanmanın, sana ve mükemmel aileme küçük bir darbe olacağını düşündüm."

"O gece yıkılmıştım," dedim, anılarım geri geldi. "Annemin ölüm döşeğinde olduğunu yeni öğrenmiştim."

"Hepimiz sevdiklerimizi kaybederiz. Siz milyarderler, acınız bizimkinden daha büyükmüş gibi davranırsınız, ama öyle değildir."

"Direksiyon başındaydın," fark ettim, korkunç gerçek bana aydınlanmaya başladı.

"Sen direksiyona geçmeyi reddettiğinde, başka seçeneğim yoktu," diye açıkladı. "Sanırım dördüncü birayı içmemeliydim." Gözleri sahte bir pişmanlıkla büyüdü, sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Bir kadının hayatına mal olduğu için bakışlarında hiçbir pişmanlık yoktu. İçki içip araba kullanan oydu, ona çarpan oydu ve ben bu adamın paçayı kurtarmasına yardım ettim.

Midem bulandı.

Ama bir şey mantıklı gelmiyordu... Amacı beni mahvetmekse, neden suçu üstlendi?

"Eğer benim alkollü araç kullanmaktan tutuklanmamı istiyorsan, neden *benim*

" diye sordum, onun çarpık mantığını anlamaya çalışarak. "Güvenlik kameraları can sıkıcı bir şeydir," diye omuz silkti. "Polis raporunda güvenlik kameralarına atıfta bulunulmamıştı." "Polislerin kimin sürdüğünü şüphe etmek ve

görüntüleri istemek için bir nedenleri yoktu." Marcus, pahalı avukatlarıma benim kullandığımı söylemek için çok uğraştığı için, avukatlarımıza bu görüntülerden hiç bahsetmedi. "İnan bana, daha sonra ifademi geri almaya çalıştım. İşe yaramadı."

"Seni hapisten kurtardım," dedim, inanamadan. "Sana bir iş verdim." "Yine o süper kahraman kompleksi," diye alay etti.

"Kinin gözünü kör etmiş," dedim. "Ama sana bir haberim var. Baban işini kaybetmiş olabilir, ama birçok insan zor zamanlar geçiriyor, Marcus. Onlar sosyopat olmuyorlar. Hepsi senin suçun."

"Beni övmeyi bırak," dedi yavaşça.

"Başından beri şirketimi çalmayı mı planlıyordun?"

Karanlık ve boş bir sesle güldü. "Senden alabileceğim her şeyi almak için karşımıza çıkan her fırsatı kullanmayı planladım. Bana ne kadar çok güvenirdin, o kadar çok bilgiye sahip olurdum ve senden o kadar çok şey alabilirdim." Gözleri kötülükle parladı.

Yani Marcus'un suçu üstlenmesi, onun açısından bir güç gösterisiydi. Evet, muhtemelen o kadının öleceğini hesaba katmamıştı, ama benim ona sadakatimi borçlu olmamı istiyordu. İleride kullanabileceği bir tür koz istiyordu... ki bunu yıllar boyunca açıkça elinde tuttu. Tüm bunları yaparken, yüzüme karşı iyi,

destekleyici, görevine sadık bir arkadaş gibi davranırken, ben bakmadığımda arkamdan bıçakladı.

"Ama senin o küçük kız arkadaşın her şeyi mahvetti. O gelene kadar her şey yolunda gidiyordu. Şimdi, onu senin için mahvedeceğim. Benim adımları haykırıncaya kadar ona ödetirim. Ben gidiyorum..."

Yumruğum şakağına o kadar sert çarptı ki, inledi. Aniden, direndi ve yine yerde güreşmeye başladık. Asansör tekrar hareket etmeye başlayınca sarsıldı, acil durum düğmesini geri çevirdiğimizi ve ona zarar verme vaktimin çok erken sona erdiğini fark ettim.

Korkarım ki, Marcus üstünlüğü ele geçirdi, kalçalarımı bacaklarıyla sıkıştırdı, dizleriyle kollarımı yere bastırdı ve yine boğazıma keskin aynanın kenarını dayadı ve "Şirketini ele geçireceğim. Kurduğun her şeyi yok edeceğim ve o kadına bedelini ödetikten sonra onu öldüreceğim." dedi.

Gözleri vahşileşti, kan dökme arzusu ile göz bebekleri büyüdü ve o anda her şeyin bittiğini anladım. Onu üstümden atmaya çalıştım ama ağırlığı ve avantajı vardı ve benim için her şeyin bittiğini bilerek sırtı.

Muhtemelen bunun meşru müdafaa olduğunu iddia edecekti. Sonuçta Scarlett benim asansöre doğru koştuğumu görmüştü. Muhtemelen başkaları da görmüştü. Hatta asansör kapıları kapanmadan Marcus'u cam duvara çarpanın ben olduğumu gören bir tanık bile olabilirdi. Bu sırada bıçaklanmış olsam, şey...

Bıçağı boynuma daha sert bastırdı. Sinirden homurdandım, kıvranarak ondan kurtulmaya çalıştım. İlk kesik izini hissettim, ilk kan damlaları boynumdan aşağı sızıyordu. Sonra bıçağın daha derine battığını ve kestiğini hissettim.

Kırmızı bir fişkırmı mini bir volkan gibi patladı, Marcus'un tertemiz krem rengi gömleğini kırmızı desenlerle boyadı ve aynalı duvara sıçradı. Aniden, asansör kapıları benim vahim durumumu alay eden neşeli bir sesle açıldı ve havada bir şey parladı. Marcus bir çığlık atarak benden çekildi ve yanına düştü, parlak kırmızı bir stiletto topuk kulağına derinlemesine saplanmıştı.

"Jace!" Scarlett'in panik dolu sesi, kaybolan bilincimde yankılandı, elleri boğazımı sıkıyordu. "Aman Tanrım! Biri 911'i arasın!"

"Ne oluyor lan?" Randolph'un sesi asansörün dışında yankılandı.

Kalabalık toplanmaya başladı, CEO'larının yerde kanlar içinde yattığını gördüler. Marcus inliyordu, Scarlett'in topuklu ayakkabısını kulak zarından çıkarmaya çalışıyordu.

Asistanım ortaya çıktı ve asansör kapılarının kapanmaması için acil durdurma düğmesine bastı.

"Marcus'u buradan çıkarın!" Scarlett, sesinde otoriteyle emretti.

Onu, beni olası bir ikinci saldırıdan koruduğu için ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim. Şu haline bak, durumu kontrol altına almış, herkes onun emirlerini yerine getiriyor. Randolph, Marcus'u kollarının arasına aldı ve onu asansörden dışarı çıkardı, yere yatırdı. Scarlett ise gözleri yaşlarla dolu bir şekilde başımın üzerinde duruyordu.

"Beni bırakma," diye yalvardı, yarama daha sert bastırarak. "Lütfen. Dayan, tamam mı? Ambulans geliyor. Sadece dayanman gerekiyor.

Scarlett West'in ben ölmeden önce benim hakkımda öğrenebileceği son bir bilgi varsa, onun da benim katil olmadığımı bilmesini istedim. Onurlu bir şekilde ölmek istedim. Ailemin benim olduğum adamla gurur duymasını istedim.

Ve en azından son anlarımda
dud

"Sürücü ben değildim," dedim, kan dudaklarımın arasında köpürüyordu.
akla

"Şşş," diye bağırdı, daha sert bastırarak.
rım. "Ben..." diye başladım, sesim zar zor duyuluyordu.

Kan parmaklarının arasından fışkırdı, yarayı etkili bir şekilde kapatana kadar çığlık attı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, daha önce kimseye söylemediğim sözlerin ardındaki gerçeği fark ederek.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, daha önce kimseye söylemediğim bu sözlerin ardındaki gerçeği fark ederek.

"Benimle kal, Jace," diye yalvardı, sesi kırılıyordu.

Ama kalamazdım. Kendimi kaybolurken hissediyordum. Küçük elleri kanamayı yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyordu, ama ben asansörün zemininde kan kaybından ölüyordum. İmparatorluğumun kalbi, bir zamanlar en büyük zaferim olan çelik ve camdan yapılmış hikayeler, artık son nefesimi vereceğim soğuk bir yüzeye dönüşmüştü.

Hayatımın burada, yıllarca inşa ettiğim hırslımın anıtında sona ermesi ne kadar da uygun, ancak onun içinde bulduğum şeye kıyasla bunun boş olduğunu keşfettim. Bilincim, altımda kırmızı bir havuz gibi azalırken

acılar merhametle azaldı ve bana son bir kez, mükemmel bir berraklık sağladı: dikkatim dağılmadan onun güzel yüzünü görebilmek. İmparatorluk toza dönüşecekti, ama şimdi önemli olan tek miras, yanaklarıma düşen gözyaşlarıydı.

Gerçekten bir melek gibi görünüyordu. Eğer gitmek zorundaysam, en azından sevginin sıcaklığını hissetmiştim.

Görüşümün kenarları karardı ve Scarlett'in "Hayır..." diye ağlayan sesi, karanlık beni sararken yok oldu.

SCARLETT

Jace'in cansız bedeni altımda yatıyordu, kanı — yapışkan, sıcak ve demir kokulu — titreyen ellerimi ıslatıyordu. Vücudumu sarsan hıçkırıkları bastırmaya çalıştım, çünkü her bir hıçkırık omuzlarımı sallıyordu ve ellerimi hareket ettirme riskini göze alamazdım. Bir santim bile.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Lütfen, lütfen, lütfen yardım çok geç olmadan gelsin. Cildi şimdiden çok solgun görünüyor.

Sağlık görevlileri nihayet gelene kadar sonsuzluk gibi geldi, kalp atışlarıyla ölçülen bir sonsuzluk. Benimki hızlanırken, onunki zayıflıyordu. Bir acil tıp teknisyeni benim yerime geçti, onun şah damarını sabitleyip hayati önlemleri aldı ve sonra onu sedyeye yükledi.

Etrafımızda büyük bir kalabalık toplanmıştı. İnsanlar ağlıyor, hıçkırarak ağlıyorlardı. İş yerinde cinayet girişimi görmek her gün olan bir şey değildi, ama benim odaklanabildiğim tek şey Jace'in hayalet gibi yüzü, güçlü vücudunun korkutucu hareketsizliği idi. Gözlerimi kapattım ve evrene, Tanrı'ya veya dinleyen herkese onu benden almamaları için yalvardım.

Söylediği bir şey... arabayı onun sürmediğini... bunun önemli olması gerekirdi, ama o anda fark ettim ki, onun yaptığı tüm yanlışları görmezden gelirdim. Yine de onunla birlikte olmayı seçerdim. Beni terk etmeseydi, her şeyi ona sonsuza kadar teslim ederdim.

"Helikopter indi!" diye bağırdı biri, sesi kaosun içinden duyuldu.

"Onunla gitmek istiyorum," dedim, titrek bacaklarımla ayağa kalkarken, gömleğim, boynum ve ellerim yapışkan kanla lekelenmişti.

"Gidemezsin," diye cevapladı sağlık görevlisi. "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordum. "Mercy Harbor'a hava ambulansı ile götürüyoruz."

Mercy Harbor. Birinci seviye travma merkezi. Acil servis doktoru Blake'in çalıştığı hastane.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Sonra, sağlık görevlilerinin Jace'in cansız bedenini taşıyarak, onun hayatta kalması için tek umudu olan yere doğru koşarken, dehşetle izledim.

Çabuk ol, Scarlett. Çabuk ol.

Kanla kaplı parmaklarımla düşen telefonumu kaptım ve koridorda koşmaya başladım, kalan topuğumu bırakarak otoparka giden merdivenlere doğru koştum, trafikten kaçınmak için normalde yaptığım gibi toplu taşıma kullanmak yerine bugün arabayla geldiğim için minnettardım. Bu sabah karakolda durmak zorunda kalmasaydım, arabam burada olmazdı.

Titrek parmaklarla Tessa'nın verdiği numarayı çevirdim.

"Scarlett?" Blake ilk çalınışta cevap verdi, sesi temkinliydi.

"Ben..." Gözyaşlarım boğazımı tıkadı, değerli saniyeleri boşa harcadığım için kendime kızdım.

"Scarlett, ne oldu?" Dikkatli ses tonu yerini endişeye bırakmıştı. "Hastanede misin?" diye sordum.

"Az önce geldim. Neden?"

"Jace," diye ağladım, sonunda kelimeler ağzımdan döküldü. "Bir sağlık helikopteri onu şu anda Mercy Harbor'a götürüyor. Boyun damarı kesilmiş. Lütfen Blake, lütfen onu kurtar."

SCARLETT

Panik içinde, acil servisin kapısından içeri daldım. Buraya gelmek sonsuza kadar sürmüştü, Chicago'nun acımasız trafiği her adımda bana karşı komplo kuruyordu. Neyse ki, kayıt masasında kimse yoktu, bu yüzden masaya koştum, kadının gözleri kanlı halimi görünce iri iri açıldı.

"Hemşire!" diye bağırdı, sandalyesinden yarı kalkarak.

"Kanamam yok," diye onu sakinleştirdim, ellerimi kaldırarak. "Bu benim kanım değil."

Gözleri tekrar üzerimde dolaştı, hiç ikna olmuş gibi görünmüyordu. Onun bildiği kadarıyla, şokta olabilirdim ve yaralarımı fark etmemiş olabilirdim.

"Emin olmak için seni muayene etmeliyiz," diye ısrar etti ve telefona uzandı.

"Yaralanmadım." Sesimin titrememesine çalışarak, "Sadece Jace Lockwood'un gelip gelmediğini bilmem gerekiyor. O... burada mı? Hayatta mı?"

"Hanımefendi, triyaj ekibimize sizi muayene ettireceğim."

"Ben iyiyim!" Sesim yükseldi, çaresizlik boğazımı sıkıyordu. "Lütfen, bunun için vaktim yok. Jace Lockwood adında bir hasta burada mı, söyleyebilir misiniz?" Avuçlarımı tezgaha bastırdım, kan çoktan kurumuştı, yoksa kırmızı lekeler bırakırdı. "Burada olmalı." Ama ya helikopter bir nedenden dolayı rotasını değiştirmişse? "İyi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Ortalığı karıştırıyordum. Bekleme odasındaki fısıltılı konuşmalar kesilmişti ve sırtımda gözlerin delici bakışlarını hissedebiliyordum.

Yalvarmama rağmen, bir hemşire ortaya çıktı ve beni uzaklaştırmaya çalıştı. Geri adım attım ve reddettim.

"Ben... zarar görmedim," dedim, her kelimeyi vurgulu bir şekilde. "Ve Jace Lockwood'un durumunu bana söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Hemşire, isteksizce iç çeken resepsiyon görevlisiyle göz göze geldi ve sonunda "Onunla ilişkiniz nedir?" diye sordu.

"Ben..." Tereddüt ettim. "Onun kız arkadaşım."

Hemşire acıyarak dudaklarını büzdü. "Maalesef bilgileri sadece aile üyelerine verebilirim."

"Ama..."

"Şimdi sizi muayene edeceğiz ve yaralanmanız *yoksa*, isterseniz şuradaki koltukta oturabilirsiniz." Bekleme salonunu işaret etti.

"En azından hayatta olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Sesim titredi. "Dediğim gibi, sadece aile üyelerine bilgi verebiliriz. Üzgünüm."

Bir an için tüm vücudum yenilgiyle çöktü. "Dr.

Blake Morrison. Ona burada olduğumu söyleyebilir misiniz?"

Omuzları geriye çekildi. "Dr. Morrison'ı tanıyor musunuz?"

"Evet, onun arkadaşayım. Ona burada olduğumu söyleyebilir misiniz?" Kadınlar birbirlerine baktılar.

"Ona mesajınızı iletacağız."

Ancak o zaman hemşirenin beni muayene etmesine izin verdim. Cildimde kesik olup olmadığını kontrol ettiğinden ve hayati organlarımın durumunu ölçtüğünden emindim, ama kafam çok bulanıktı, bunu fark edemedim. Ölmediğime ikna olduğunda, beni bekleme odasına gönderdi ve orada, tüm dualarımın cevabının volta atmak olduğuna karar verdim. Kanlı ellerimi ovma da öyle, tabii ki, ve olanları tekrar tekrar düşünmek de.

Jace asansöre bindiğinde, merdivenlerden yukarı koştum ve asansörün Jace'in katına gelmesini bekledim. Ne kadar hızlı koştuğumla gurur duyuyordum. Ama asansör hemen açılmayınca, beni geçip gittiğinden endişelendim. Ofisine girip Marcus'la çatışmaya başladığından endişelendim. Ama sonra, aniden, asansörden gelen sessiz bir kavga sesi duydum. Her düğmeye basışta sesin şiddeti artan bir kavga.

Sonunda asansör kapıları açıldı ve Jace kanlar içinde yatıyordu.

"Scarlett?" Tanıdık bir ses düşüncelerimi böldü.

Döndüm.

"Blake." Tedavi alanına açılan çift kapıdan çıktığında ona doğru koştum. "Jace hayatta mı?"

"Scarlett" — Blake'in dikkati kanlı giysilerime kaydı — "yaralandın mı?"

"İyiyim. Jace hayatta mı?" Sesim bir oktav yükseldi.

"Kesik var mı?"

"Hayır."

"Neden çıplaksın?"

"Çünkü tek topuklu ayakkabıyla merdivenlerden aşağı koşmak ve otoparktan geçmek çok daha yavaş oluyor." Kolunu tuttum. "Jace hayatta mı?"

Kalbim durdu. Bir nefeslik bir sürede, tüm dünyam durdu ve hayatımı sonsuza dek değiştirecek kararı bekledi.

"Hayatta."

Büyük bir nefes verdim, rahatlamaktan dizlerim o kadar zayıfladı ki Blake beni tutmak için kollarımı tutmak zorunda kaldı.

"Kanamadığından emin misin?" Tıbbi deneyimli parmakları saçlarımı kaldırdı, vücudumda herhangi bir yaralanma izi olup olmadığını aradı.

Kafamı salladım. Boğazım düğümlenirken gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim.

"Bu Jace'in kanı."

Bir süre sonra Blake, dirseğimden tutup odanın kenarına götürdü, teorik olarak bana korku filminden kaçmış bir kadın gibi bakan diğer herkesin duyamayacağı bir yere.

Sonra, düşük bir sesle, "Bunu ona kim yaptı?" diye sordu. "Marcus," dedim, kalbimin çok hızlı atmasından mide bulantısı hissederek.

"Marcus," diye tekrarladı Blake, sanki kimin hakkında konuştuğumu hatırlamaya çalışır gibi.

"Birlikte çalıştığı adam mı?"

Başımı salladım. "Jace iyi mi? İyileşecek mi?"

Blake elini omzuma koydu ve sakinleştirici bir tona geçti. "Çok kan kaybetti. Onu ameliyata aldılar. Seni bekleyebileceğin bir odaya götüreceğim. Ailesini aradım, yoldalar."

"Kardeşleri mi?"

Blake başını salladı. "Sana soracak başka sorularım var."

"Ne isterseniz söyleyeceğim, ama lütfen, lütfen onu kurtarın."

Blake beni bıraktıktan sonra o odada ne kadar durduğumu bilmiyorum. Hala kanla kaplı olan tırnağımı çiğniyordum, ki bu gerçekten iğrençti. Dilimde demir tadı kalmıştı ve birkaç kez hemşire gelip beni temizlemeye yardım etmeyi teklif etti. Ama Jace'in iyi olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey yapmak istemedim. Tuvalette olmak istemiyordum. Kafeteryada olmak istemiyordum. Blake'in beni bıraktığı yerde, haberleri olduğunda beni arayacağı yerde olmak istiyordum.

Kapı açıldı.

Blake'in iri cüssesi odaya girdi, ama şaşırtıcı bir şekilde yalnız değildi. Ryker'ı tanıdım: o benim en iyi arkadaşım Tessa'nın kardeşiydi. Ama üçüncü adamı hiç görmemiştim.

"Jace iyi mi?" diye sordum Blake'e, kalbim çarpıyordu. "Hâlâ ameliyatta," diye cevapladı.

"O... o kurtulacak mı?" Sesim titriyordu.

"Elinden gelen her şeyi yapıyorlar." Blake'in sesinde doktorların sakinliği vardı, ama altında öfke kaynıyordu. "Scarlett, sana birkaç soru sormak istiyoruz."

Adamları süzdüm, tavırlarını inceledim. Sıkılıp açılan yumruklar, geniş omuzlar, sıkı çeneler.

"Ryker'ı tanıyorsun." Blake ona işaret etti. "Ve bu da Axel. Senin için de uygunsa, cevaplarını duymak istiyorlar," diye başladı Blake.

"Tamam mı?"

"Bize ne olduğunu anlat," dedi Axel, sesi alçak ve kontrollüydü.

Ben de anlattım. Anlattıklarım boyunca, arkadaşlarının saldırıya uğradığını dinleyen adamlar, ancak kontrollü bir öfkeyle tanımlanabilecek bir bakışla bana bakıyorlardı.

"Juguler damarı delinmiş, ama kesik aniden durmuş," dedi Blake. "Bu durum, onun boğazını tamamen kesmek istediğini gösteriyor."

Bunun neden önemli olduğunu anlamadım. Tıbbi olarak, ne kadar hasar varsa onu onarmak zorundaydılar, bu yüzden kimin umurunda olurdu ki? O zaman anladım ki, bu adamlar, Jace'in arkadaşları, her korkunç detayı bilmek istiyorlardı.

"Saldırıyı kim durdurdu?" diye sordu Axel, gözlerini kısarak. "Şey...

Sanırım ben dururdum?"

"Nasıl?" diye sordu

Ryker. "Marcus'u

tekmeledim."

Tekmeledim. Küçük bir kadının çelik burunlu botlar giymeden bir cinayeti nasıl durdurabildiğini merak eden adamlar, ayaklarıma baktılar ve çıplak ayak olduğumu fark ettiler.

"Yüksek topuklu ayakkabılarımdan biri kayboldu," diye açıkladım, çıplak ayak parmaklarımı belirsiz bir şekilde işaret ederek. "Marcus'un kulak kanalına saplandı."

Adamlar birbirlerine baktılar, yüzlerinde hafif bir sırıtış belirdi.

"Eğer bir gün saldırıya uğrarsam, Barbie'yi korumam olarak istiyorum," dedi Axel, ses tonu biraz hafifledi.

İsteğim dışında, neredeyse gülümsüyordum. Onların varlığı çok sakinleştiriciydi. Jace'e olan sevgilerini hissettim, onu ne kadar desteklediklerini hissettim.

"Tessa'yı aradım," dedi Blake, omzumu sıkarak. "Yolda."

"Peki, bu Marcus denen adam," Axel'in sesi tekrar ciddileşti, "nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şey..." Gözlerimi kırdım, kaosun ardından ona ne olduğunu hiç bilmediğimi aniden fark ettim. "Ya hapisane hücresinde ya da acil serviste olduğunu tahmin ediyorum."

Blake diğerleriyle anlamlı bir bakışlaştı. "Gidip bakayım." "Ben de geliyorum," dedi Axel, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

"Ben de," diye ekledi Ryker, gözlerinde Marcus'a neredeyse acıyacak kadar bir parıltı vardı.

Neredeyse.

SCARLETT

Blake, Axel ve Ryker ile birlikte odaya girdi. Haberleri beklerken göğsümü tutarak ayağa kalktım.

"Ameliyat bitti. Hayatta, ama kan kaybından dolayı vücudunun ne kadar hasar gördüğünü bilmek için henüz çok erken. Önümüzdeki yirmi dört saat çok kritik olacak."

"Onu görebilir miyim?"

"Yakında," diye söz verdi Blake. "Ama Scarlett..." Bir an durdu ve beni teselli etmek için gelen Tessa'ya baktı. "Kendini hazırlaman gerekiyor."

Kafamı salladım. "Hayır."

"Çok kan kaybetti. Hayatta kalsa bile, oksijen eksikliğinden vücudunun ne kadar hasar gördüğünü bilemeyiz."

"Beyin hasarı."

"Ya da organ hasarı," dedi Blake nazikçe.

"Ama hayatta kaldı." Tessa kolumu sıktı. "Buna odaklanalım ve adım adım ilerleyelim."

Kalbim sıkıştı. Tek istediğim Jace'in hayatta kaldığını kutlamaktı, ama Blake'in yüzündeki ifade, vücut dili, sevdiği birini en kötüsüne hazırlamaya çalışan bir doktorun çılgınlıklarını yansıtıyordu.

Daha fazla soru sormak istedim. Kalıcı hasar belirtisi olup olmadığını sormak istedim. Ve aniden, acım yeni bir şekil aldı: öfke. Marcus, Jace'e bunu nasıl yapabildi? Onu içten içe nefret ederken, nasıl onun arkadaşı gibi davranabildi? Ve nasıl cüret etti, nasıl cüret etti onu öldürmeye çalıştı!

Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. "Marcus'u buldular mı?" diye hırıldadım.

Üç adam birbirlerine baktılar. Aralarında sözsüz bir iletişim geçti. Yanlış yorumluyor olabilirim, ama Axel ve Ryker öfkeliydiler ve Blake'e sert bakışlar atıyorlardı. Blake ise başını hafifçe eğerek, "*Bunu konuşmuştuk*" der gibi bir ifadeyle karşılık *verdi*.

"Acil serviste," diye cevapladı Blake.

"Burada mı?"

"Evet."

"Onu görmek istiyorum," dedim.

Blake, Tessa'ya, çocuklara, sonra tekrar bana baktı. "Korkarım buna izin veremem."

"Neden?"

"Birincisi, sadece aile üyeleri girebilir. Jace'i daha sonra görebilmenin tek nedeni, kardeşleriyle konuştum ve izin verdiler. İkincisi, saygıyla söylüyorum, sanki başka bir topuklu ayakkabı bulup onun göz çukuruna sokacaktıysın gibi görünüyorsun."

"Bunu görmek için yüz dolar veririm," dedi Axel.

"Boynunu kesmiş. Bu, kavganın kötü sonuçlanması değil," dedim. "Bu kasıtlı cinayet."

"Polisin suçlamalarda bunu dikkate alacağından eminim."

"O yaşamayı hak etmiyor."

"Gördün mü?" Axel eliyle bana işaret etti ve Blake'e kaşlarını kaldırdı.

Bu üç adam arasında bir tür anlaşmazlık olduğunu hissettim, ama ne hakkında olduğunu umursamadım.

"Kızgın olduğunu biliyorum," dedi Blake.

"Kızgın mısın?" Axel ve Ryker'ın gözlerini üzerimde hissederek Blake'e yaklaştım. "O adam bir hain. Jace'in arkadaşı gibi davranıp sonra onu öldürmeye çalıştı. Cinayet girişiminde kurbanı hayatı için mücadele ederken, neden bu hastanenin doktor ve hemşirelerinin kaynaklarını kendi hayatını kurtarmak için kullanıyor?"

"Bu kızı sevdim," dedi Axel. "Jace'e onu yanında tutmasını tavsiye edeceğim."

"Aralarında şiddetli bir kavga oldu," dedim. "Lütfen Marcus'un yaralarının da aynı derecede ağır olduğunu söyle. Daha da iyisi, Marcus'un buradan ceset torbasında çıkacağını söyle."

"Tamam, bu kızı *seviyorum*," dedi Axel. "Jace uyandığında onu poker gecesine davet edelim."

"Hadi," dedi Tessa, elini sırtıma koyarak. "Seni temizleyelim. Sana giyecek kıyafet getirdim."

"Burada kalmak istiyorum."

"Jace'i gördüğünde, tüm bu kanla onu korkutmak istemezsin. Seni temizleyip bir şeyler yiyelim, böylece onu

ziyaret ettiğinde acele etmene gerek kalmasın."

"Onu görebilmen için en az bir saat beklemelisin," diye ekledi Blake.

Tereddütle başımı salladım ve önümdeki uzun boylu, kaslı doktora baktım. "Teşekkür ederim Blake. Her şey için."

Cep telefonum, ahır yöneticimden gelen bir mesajla titredi. Mesajda, "*O çok mutlu!*" yazıyordu ve Buttercup'ın bir fotoğrafı eklenmişti. Buttercup'ın bugün iyi bir gün geçiriyor olması, özellikle de yaşadığı onca ıstıraptan sonra, kalbimin bir parçası mutlu olsa da, o küçük mutluluk tohumunun kök salması mümkün değildi. Resmi tam boyutta görmek için bile tıklamadım. Çünkü tek düşünebildiğim, Buttercup'ı son gördüğümde Jace'in yanımda olduğuydu.

"Hadi." Tessa kollarını omuzlarıma doladı. O anda ışık parmağındaki parlak bir şeyi yakaladı.

Elini tutup, sert hastane ışıkları altında elmasın parlaklığını yakalamak için ters çevirdim. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Bunu sonra konuşabiliriz," diye mırıldandı ve Blake'e hızlıca özür diler bir bakış atarak elini nazikçe geri çekti.

"Şimdi duymak istiyorum." Sesim çatladı. "Bu, aklımı her şeyden uzaklaştırır."

Tessa başını salladı, gözleri yumuşak ama kararlıydı. "Sonra."

Israr etmeyi düşündüm — inatçılığım genellikle bu tür mücadelelerde galip gelirdi.

—ama kararını verdiğini anlayabiliyordum. Ayrıca, benim de enerjim yoktu. Bu konuşma şampanya kadehleri, çığlıklar ve aptallar gibi zıplamalarla kutlanmalıydı. Ben ise en iyi ihtimalle kendimin sessiz bir versiyonuydu. En kötü ihtimalle ise, kendi içine çökmekle tehdit eden bir korku kara deliğiydim.

Ayrıca, hala kanla kaplıyım. En iyi arkadaşının nişanını kutlarken istediğin Instagram'a layık bir an değildi. Bazı şeyler, filtreler bile düzeltemezdi.

Bu yüzden, onun beni odadan çıkarmasına izin verdim, ayaklarım gıcırdayan zeminde mekanik bir şekilde hareket ediyordu. Arkamda, Marcus hakkında küçük bir tartışmaya dönüşen fısıltılı sesler duyabiliyordum. "Kısa sürede iki kez... hapisane" gibi bir şeydi. Şu anda ilgilenemeyecek kadar yorgun olduğum başka bir şey daha.

SCARLETT

Blake, beni göreceğim şeye hazırlamaya devam ederken, ben de onu uzun bir koridorda takip ettim.

"Yoğun bakımda, kan pıhtıları, beyin hipoksisi veya aşırı kanama gibi komplikasyonlar için yakından izleniyor. Boynundaki şişlik ve hasar nedeniyle entübe edildi, bu yüzden uyandığında seninle konuşamayacak. Ama umarım entübasyonu yakında kaldırabiliriz."

Her adımında dehşetle yüklüymüşüm gibi hissederek başımı salladım.

"Kardeşleri onu çoktan gördü; buraya çok fazla insan almıyoruz, bu yüzden size biraz zaman tanımak için kafeteryaya gittiler, ama korkarım onunla çok uzun süre kalamazsınız. Hemen geri dönmek istiyorlar."

Gözlerim yaşardı. Onunla kalmak istemem bencilceydi.

Çünkü onu terk etme düşüncesi kalbimi parçalıyordu.

Blake aniden durdu ve bana döndü. "Hazır mısın?" Hayır.

"Evet."

Yoğun bakım ünitesine doğru işaret etti. Jace'in cansız bedeni beyaz bir yatakta yatıyordu, göğsüne kadar beyaz bir çarşafı örtülmüştü. Kolları, damar yoluyla bağlı, keskin kenarlı çarşafın üzerinde yatıyordu, boynu ise kalın bir bandajla sarılmıştı. Uyarıldıktan sonra bile, ağzından çıkan tüpü görmek hala rahatsız ediciydi. Yumuşak bir tıslama sesi, havayı ciğerlerine itiyor, duraklıyor ve sonra tekrar ediyordu.

Yatağına doğru yürüdüm ve elimi eline koydum. "Cildi soğuk," dedim. "Ve çok beyaz."

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Blake. Ve sonra beni onunla yalnız bıraktı.

Jace Lockwood. Güçlü milyarder iş adamı, bu kırılgan, hayalet gibi solgun bir insana dönüşmüştü. Tasarımcı takım elbisesi, her insanın giymek zorunda olduğu soluk mavi noktalı sıradan bir hastane önlüğüyle değiştirilmişti. Bir telefonla satın alabileceği tüm işler,

imzasıyla hayatını değiştirebileceği tüm insanlar, ama onun hayatı, kan gibi sıradan bir şey yüzünden pamuk ipliğine bağlıydı.

Ve ihanet kadar karmaşık bir şey yüzünden.

Sonuç ne olursa olsun, önümüzdeki haftalarda ve aylarda her hareketimi tekrar tekrar gözden geçirip, farklı bir şey yapmalı mıydım diye düşüneneğimi biliyordum. Beni taciz edenin kim olduğunu ona daha önce söyleseydim, Marcus'un o gün beni eve kadar takip ettiğini söyleseydim, bu önlenbilir miydi? Ya da belki Jace'e hiç söylememeliydim. Ofisime geldiğinde, zaten bildiğini anlayabiliyordum, ama ben bunu doğruladım. Bu da Jace'i her şeyi kapsayan bir öfkeye sürükledi.

Mantıklı olarak, bunun sorumlusunun Marcus olduğunu biliyordum. Yine de şu düşüncenin aklımdan çıkmasına engel olamıyordum: *Ya bu benim hatamsa?*

Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşlarla bulanıklaştı. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Çok özür dilerim."

Eğildim ve elini dudaklarıma götürdüm, cildini öptüm. Jace gibi kokmuyordu. Tıbbi dezenfektan gibi kokuyordu ve cildi ağzıma nemli geliyordu.

"Blake, bilincini bir daha asla geri kazanamayabileceğini söyledi," dedim, yanağımdan yeni akan gözyaşlarını silerek. "Ama şöyle bir şey var. Uyanmak zorundasın. Çünkü yarın senin var olmadığın bir dünyada uyanamam. Atıma binip, yanında bindiğini hatırlamadan tek bir tur bile atamam. Çayırda durup senin tenimi öptüğünü düşünmeden duramam. Cam masaya bakıp seni düşünmeden duramam." Sırıttım. "Sen her yerdesin, Jace. Adının yazılı olduğu ofis binalarındasın. İmza gerektiren yasal sözleşmelerde varsın. Kalbimin atışlarında varsın. Bu yüzden uyanmak *zorundasın*. Tamam mı?"

Yüzünde herhangi bir tepki olup olmadığını izledim, ama hiçbir şey yoktu. Göz kapakları kapalı kaldı, ventilatörün hışırtısı acımasız ritmiyle benimle alay ediyordu.

"Uyanmak zorundasın," diye tekrarladım.

Elini sıktım, kalbim çaresiz bir panik içinde güm güm atıyordu.

"Uyanmalısın çünkü bana kendimi güçlü hissettiren sensin. Romantizmin güçle ilgili olmadığını fark etmemi sağlayan sensin. Birbirimize kalbimizi verdiğimizde, ne kadar paramız olursa olsun, kaç tane işimiz olursa olsun, ikimiz de savunmasız hale geliriz. Sen bana kalbini verdin, ben de sana kalbimi veriyorum. Tek yapman gereken gözlerini açıp onu almak."

Ama o kıpırdamadı. Göz kapakları seğirmedi. Parmakları titremezdi.

Blake, yakında bilincini geri kazanmazsa bunun kötü bir işaret olduğunu söylemişti. Bazen, bir kişinin organları o kadar uzun süre oksijensiz kalabilir ki, oksijeni yeniden sağlasalar bile, kanamayı durdursalar bile, hasar geri döndürülemez olabilir.

Hayatım boyunca, kendimi savunmasız hissetmemek için mücadele ettim. Aşkın, erkeklerin beni kırmak için kullanabilecekleri bir silah olduğuna inanarak ondan kaçtım. Duvarlar ördüm, kurallar koydum ve kalbimi kimsenin ulaşamayacağı bir yerde kilitledim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onun gevşek elini alnıma götürdüm.

"Lütfen," diye fısıldadım evrene. "Lütfen onu benden alma

."

Gerçek acı verici bir netlikle bana çarptı: Asla kontrol bende olmamıştı. Gerçekten. Elbette, romantik ilişkilerden kaçınmıştım, ama bunu yaparak, sadece kendi gücümden kaçıyordum. *Bunu* seçme gücünden. Çünkü durum buydu. Zayıflık ya da başka birine teslim olmak değildi. Ama ikimizden de çok daha büyük bir şeye teslim olmak: aşka.

Bu, başkasının beni kontrol etmesine izin vermekle ilgili değildi. Bazı güçlerin hiç kontrol edilemeyeceğini kabul etmekle ilgiliydi. Birini sevmek, kaybin, acının olasılığını kabul etmek, ama yine de onu seçmek demekti.

Dudaklarımı onun parmak eklemlerine bastırdım, gözyaşlarımın tuzunu tattım. Hayatım boyunca bu duygudan kaçınmış, kendimi koruduğuma inanmıştım.

Ama o anda, Jace'in hayatı pamuk ipliğine bağlıyken, sonunda anladım: *Aşk, her şeyden daha güçlüdür.*

"Geri dön bana," diye fısıldadım onun tenine. "Artık korkmuyorum."

Ve korkmuyordum. Çünkü silah aşk değildi. Silah korkuydu. Ve korkunun benim seçimlerimi yapmasına izin vermeyi bırakmıştım.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. *Bu...*

"Parmağın az önce seğirdi mi?" diye sordum, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Elimde tuttuğum eline baktım, heyecan ve umutla nefes nefeseydim. Parmağı tekrar hareket ettiğinde "Evet!" diye bağırdım.

"Buradayım, Jace." Ayağa kalktım

ve bandajlı boynunu kaçınarak parmak eklemlerimi nazikçe yanağına sürttüm.

Sonunda kirpikleri titredi ve göz kapakları yavaşça açıldı.

Yeşil gözleri, parlak ışıklı odada odaklanmakta zorlandı, ama birkaç saniye sonra beni buldu.

"Konuşamazsın," dedim. "Henüz değil. Bu yüzden, bir kez olsun beni dinlemek zorundasın."

Gözlerinin köşeleri hafifçe kırıştı.

Sonra elime baktı ve işaret parmağıyla bir işaret çizdi: bir kalp.

JACE

"Dostum, Cryptkeeper'a benziyordun." Axel ağzına bir patates cipsi daha attı. Bu adamın böyle yiyip de vücudunu nasıl formda tutabildiğini anlamıyordum.

"Çiğnemeyi keser misin?" diye bağırdım. "Yiyecekleri daha sessiz bir şekilde tüketmenin yolları olduğuna eminim."

Ryker sırttı.

"Tanrıya şükür bugün taburcu oluyorsun. Hastane odaları insanı huysuz yapıyor." Axel, hiç etkilenmemiş gibi sırttı.

"Senin sürekli çiğneme sesini dinlemek beni huysuz yapıyor."

Axel gözlerimi kilitledi ve tam olarak nasıl sinir bozacağını bilen bir adamın kasıtlı yavaşlığıyla, lanet olası ağzına bir patates cipsi daha attı. Dudaklarını açarak dişleriyle çıtırdatırken, "*Ne yapacaksın?*" diye bağırarak bir sırıtışla kıvrıldı.

Çoğu zaman, ailemden biri olarak gördüğüm bu adamı çok severdim. Ama bazı günler, patates cipslerini boğazına tıkmak isterdim.

"En sevdiğimiz hasta nasıl?" Blake odaya girdi.

"Tahmini varış süresi hakkında bir gelişme var mı?" Scarlett, umut dolu hoş sesiyle sordu ve bu ses göğsümde bir sıcaklık hissettirdi.

"Taburcu olmak zaman alır." Blake boynundaki stetoskopu çıkardı. "Evrak işleri, imzalar, daha fazla evrak işleri..."

"Dostum, bunu konuşmuştuk," dedim, elini iterek. "Bu hastanede kalp atışlarımı dinleyebilecek başka birçok doktor var."

"Ama hiçbirisi benim kadar yakışıklı değil." Yine de soğuk metali cildime bastırdı. "Ayrıca, bazı hemşireleriniz ne zaman çıldıracağınız konusunda bahis oynuyorlar. *Taburcu olacağına* 20 dolar bahis yaptım."

Ona sert bir bakış attım. Beni kötü bir hasta gibi gösteriyordu. Öyle değildim. Sadece *boynumdan bıçaklanmak, dürtülmek, her otuz saniyede bir hayati* fonksiyonlarımı *kontrol etmek için uyandırılmaktan* bıkmıştım.

"Bir at kadar güçlüsün," dedi Blake, Scarlett'e göz kırparak.

Gülümsemesi tüm odayı aydınlattı. Herkes hayati fonksiyonlarımı kontrol etmeye geldiğinde, kötü bir şey bulacaklarından korktuğu için gerginleştğini görebiliyordum. Ama bulamazlardı.

"Bu çarşaf lar rahatsız," diye mırıldandım.

Blake stetoskopunu boynuna attı. "Mucizevi bir şekilde iyileşen bir hasta için, şikayet edecek çok şey buluyorsun."

"Ne bekliyordun? Bir milyarder muhtemelen bin iplik sayılı Mısır pamuğundan daha azına asla katlanmaz," dedi Axel, ağzına bir tane daha lanet olası cips atarak.

Çıtır. Çıtır. Çıtır.

Sırf benim için sesi yükselttiğine yemin ederdim.

"Bu hastane yatağında istediğimden daha fazla gece geçirdim. Eve gidip, zımpara kağıdından dokunmuş gibi hissettirmeyen çarşaf lar yatmak istiyorum."

"Bunun için çalışıyoruz," diye beni temin etti Blake.

"Dakota az sonra arabanla birlikte gelecek," dedi Scarlett neşeyle.

Odanın diğer ucunda, Axel cipslerinden başını kaldırırken, ben dikkatimi ona verdim.

"Ona benim Mercedes'im i sürmesine izin mi verdin?" Benim değerli Mercedes'im. Özel sipariş ettiğim araba? O kadar kaliteli deriden el dikiş i koltukları olan, muhtemelen oksitosin salgılatan araba?

"Şey... Senin yanından ayrılmak istemedim." Scarlett, bir şekilde gerçekten kızmayı imkansız kılan utangaç bir gülümsemeyle omuz silkti.

"Neden şoförümü aramadın?" diye sordum.

"Neden arayayım ki?" diye cevapladı Scarlett.

"Bu onun iş i."

Ağzı açık kaldı. "Aklıma... gelmedi."

Tanrım. Kahretsin. Scarlett bu yaşam tarzına alışık değildi, fark ettim. Onun dünyasında, araca ihtiyacın olduğunda, benim maaşlı çalışanlarımdan birini değil, bir arkadaşını arardın. Ona, benim personelimi - düzeltme: bizim personelimizi - yardım için nasıl arayacağını öğretmem gerekecekti. Ama şimdilik, kahretsin, onun arkadaşı benim değerli arabamı sürüyordu.

Sanki yüzümdeki dehşeti okuyormuş gibi, "Dakota gerçekten iyi bir şofördür" diye beni rahatlat tı.

"Hiç araba kazası geçirdi mi?" diye sordum, Marcus'un sert bir darbe indirdiği yanımdaki ağrıyı görmezden gelerek, daha dik oturarak.

"Hatta ufak bir çarpışma bile? Otoparkta bir kaza? Onu nefesini kesen bir kaza?"

"Dakota?" Axel öne çıktı ve neyse ki bir sonraki cips terörünü durdurdu. Sesi değışmişti, keskin bir ton vardı.

"Muhtemelen şehir merkezinde yaşıyordur," diye fark ettim dehşetle. "Kendi arabası var mı ki? Çünkü yoksa, muhtemelen çok sık araba kullanmıyordur, bu da şehir merkezinde insanların ne kadar kötü araba kullandığını bilmiyor olabileceğı anlamına gelir." Bebeğimin deneyimsiz ellerde olduğu düşüncesi, kalp monitörümün biraz daha hızlı biplemesine neden oldu.

"Soyadı ne?" Axel'in sesi paniklemeğe yakın bir tondaydı.

Ama Scarlett elimi okşamakla meşgul olduğu için bunu fark etmedi. "Sakin ol. O çok iyi bir sürücü. Senin yanında kalıp sana yardım edebilmem için bana bir iyilik yapıyor."

Lanet olsun. Scarlett bu kadar düşünceli davranırken ona kızmak imkansızdı, ama Dakota arabamı çizerse... Ah, kimi kandırıyordum? Hiçbir şey yapmazdım. Ama çok sinirlenirdim. Büyük harflerle. Ünlem işaretleriyle. SİNİRLENİRDİM!!!

O araba benim bebeğimdi. Krom ve deriden yapılmış ilk çocuğum.

"Dostum, Scarlett'in arkadaşı Dakota *Blackwood* değil, değil mi?" Axel'in sesi bir oktav düşmüştü, sanki bir iblisin adını anıyormuş gibi.

Blackwood. O gece barda Scarlett ve Dakota ile tanıştığım da Dakota'nın bana tanıdık gelmesinin nedeni buydu. Knox'un kız kardeşini görmeyeli yıllar olmuştu ve o zamanlar beni sadece mahkemede görmüştü.

Oda bir anda tanıma havasına büründü. Ani sessizlikte bunu hissedebiliyordum, Blake ve Ryker'ın donup kalmasından da anlayabiliyordum.

Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Her şey etrafımızda dönerken, onu gördüğüm anda bağlantıyı kurmalıydım. O rahatsız edici tanıdık hissi, yüzündeki bir şeyin aklımdan çıkmaması. Daha derinlemesine araştırmak yerine, bunu görmezden gelmişim.

Elbette on yıldan fazla *zaman* geçmişti, ama yine de. Dakota Blackwood. Dakota.

Soyadı da Scarlett'in dikkatini çekti. "Soyadını nereden biliyorsun?"

Axel başını geriye attı ve "Dalga geçiyorsun herhalde" diye homurdandı. "Sen de mi tanıyorsun?" Scarlett'in gözleri Axel'den bana, benden Axel'e bana. Belli ki Scarlett, Dakota ile geçmişte tanıştığını biliyordu. Ama

yüzündeki şok ifadesine bakılırsa, bizim geçmişimizin önemsiz olduğunu düşünüyordu. "Sen onu nasıl tanıyorsun?"

Ben cevap veremeden, Axel onun sorusunu görmezden gelerek, "Dostum," dedi. Cips torbasını sandalyesine attı ve ellerini silkeledi. "Ölmediğine çok sevindim. Gitmem gerek."

"Bekle, aceleyle gidemezsin!" Scarlett onun önüne geçti, belli ki daha acil meseleye odaklanmak için sorularını bir kenara bıraktı. "Jace'i evine götürmeme yardım edeceğinizi söylemiştiniz."

"O olmasa da ben idare ederim," dedim ona, bu gelişmeden birdenbire etkilenerek.

Bir zamanlar Victoria's Secret modeline onun tipinde olmadığını söyleyen Axel, kapıya doğru bir kez daha koşmaya çalışırken endişeden titriyordu.

"Hayır." Scarlett, Axel'in önüne küçük, kararlı bir barikat gibi dikildi. "Bana yardım edeceğine söz verdin. Tanrı korusun, onu penthouse'una çıkardığımda düşerse falan ne yaparım?"

"Adam milyarder. Muhtemelen özel bir robot sipariş edip onu yerden kaldırılabılır ve bir saat içinde teslim ettirebilir. Şimdi çekil." Onu geçmeye çalıştı.

"Hayır." Basit. Kesin.

Axel yine onu geçmeye çalıştı. Başımı eğip onu izledim. Onu en son ne zaman bu kadar telaşlı gördüğümü hatırlayamıyordum. Onun düşmanca davranışlarından sonra, bu çok tatmin ediciydi.

"Söz verdin ve bu sözünden geri dönmeyeceksin." Scarlett ellerini beline koydu.

Axel onun üzerinde yükseliyordu. İstersen onu iki parmağıyla kaldırıp kenara atabilirdi, ama Scarlett sanki üç katı büyüklüğünde biri gibi ona öfkeyle bakarak, üç metre boyunda gibi davranıyordu.

"Evet, ama bu sen küçük bir bomba patlatmadan önceydi." Axel'in gözleri kaçma şansını hesaplar gibi kapıya kaydı.

"Dakota Blackwood'u nereden tanıyorsun?" diye sordu Scarlett,

Axel bana sert bir bakış attı. "Bana bundan neden bahsetmedin dostum?"

"Boynum bıçaklanmakla meşguldüm." Bandajlarıma belirsiz bir şekilde işaret ettim.

bandajlarıma belirsiz bir şekilde işaret ettim.

"*Daha önce.* Boynuna bıçaklanmadan önce. Neden bana onun Dakota Blackwood'un arkadaşı olduğunu söylemedin?"

"Şu ana kadar soyadını bilmiyordum. Ve bilseydim bile, inan ya da inanma, sabah uyandığımda aklıma ilk gelen sen değilsin, Axel. Başka işlerim de var. Bir şirketi yönetmek gibi. Ve ara sıra bıçaklanmak gibi. Ayrıca, senin sorun yaşadığın tüm kadınları birleştirmeye çalışsaydım, yarıya bile gelmeden iplik bitirdiğim.

"O *sıradan bir kadın* değil. O, O kadın. Vebadan, vergi denetimlerinden ve annemin ayarladığı randevulardan daha çok kaçınmak istediğim tek kadın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Axel Pierce bir kadının adını duyunca titriyor mu? Lütfen söyle, bu sihri nasıl yaptı ve daha da önemlisi, bana da öğretebilir mi?"

"Dakota ile uzun zamandır arkadaşız," dedi Scarlett, yüzünde hesaplayıcı bir ifadeyle. "Senden hiç bahsetmedi."

"Bahahahahah." Ryker, saklandığı yerden çıkıp dizine vurdu. "Bu çok acımasız, dostum."

"Kapa çeneni dostum." Axel, Ryker'a saldırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ah," dedim, abartılı bir sempatiyle yüzümü buruşturarak. "Bu, bıçak yarısından daha çok acıtmış olmalı."

"İyi," dedi Axel. "Onun benim hakkımda konuşmasını istemiyorum çünkü onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum. Aslında, onu bir daha görmek bile istemiyorum, o yüzden kenara çekilebilirsen, o gelmeden buradan çıkmak istiyorum..."

"Aman Tanrım." Dakota odaya girdi, gözleri lazer gibi Axel'e odaklanmıştı.

Axel gözlerini kapattı ve idam edilecek bir adam gibi küfürler savurarak derin bir nefes verdi. "Öldür beni şimdi."

"Biri bana Axel'in attığı cips poşetini uzatabilir mi?" Yastıklarına yaslanarak sııttım. "Sanırım bundan keyif alacağım."

SCARLETT

"Axel'i tanıyor musun?" Gözlerim Axel ve Dakota arasında gidip geldi, sanki bir Western filmindeki çatışmanın ortasına düşmüş gibi hissettim.

Mavi kot pantolon ve beyaz tişört giyen Dakota, her yönüyle sıradan bir kadın gibi görünmeliydi. Ama küçük kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözleri ölümcül bir şekilde kısılmış, Axel'i bakışlarıyla öldürmeye çalışırken, sıradanlık sözlüğünde yer almıyordu.

"Şeytanın dölünü mü kastediyorsun? Evet. Maalesef onu tanıyorum." Sesi, genellikle vergi müfettişleri ve film sırasında konuşan insanlar için ayrılmış olan türden bir zehirle doluydu.

"Nasıl?" diye sordum, bu ikisini birbirine bağlayan kozmik şakaya birdenbire ilgi duymaya başlamıştım.

"O, kardeşimin en iyi arkadaşıydı," dedi Dakota, her kelimeyi keskin bir şekilde. "Öyle," diye homurdandı Axel, öne eğilerek. "Şimdiki zaman.

Knox hala benim en iyi arkadaşım."

"Biri bana o cips torbasını uzatabilir mi?" diye araya girdi Jace, elini uzatarak. "Bu, ikramları hak eden bir gösteri."

"Knox mu?" diye sordum.

"Kardeşim," diye açıkladı Dakota, gözlerini Axel'den ayırmadan. "Kardeşin mi?" diye tekrarlardım, sanki kafayı yemiş bir papağan gibi.

"Cidden, o cips torbasını lütfen." Jace sabırsızca parmaklarını salladı.

"Henüz patates cipsi yememelisin," dedi Blake, hiç zorlanmadan doktor moduna geçerek. "Sindirim sistemin hala..."

"Ne zamandan beri bıçak yarası kolesterol seviyemi etkiliyor?" diye karşılık verdi Jace. "Ben baygınken damarlarımı yeniden bağladılar mı?"

"Vücudun iyileşiyor," diye ısrar etti Blake. "Belki daha hafif bir şeyle başla..."

"Vaazını kes. Cipsleri ver."

Ryker gözlerini devirdi ve sonunda kendini işe yarar hale getirerek cipsleri alıp Jace'e attı. "Al. Mutlu öl."

"Sonunda." Jace, paha biçilmez bir eseri açan bir adamın saygısıyla poşeti açtı. Bir tanesini ağzına attı ve yüksek sesle çiğnedi.

Axel ona ölümcül bir bakış attı, Jace ise sırıttı. Ve daha yüksek sesle çiğnedi. "Belki de onlara biraz alan tanınmalıyız," dedi Ryker, kapıya bakarak.

"Kesinlikle olmaz," dedi Jace, çiğnerken. "Bu her neyse, kaçırmak istemiyorum." Dakota ve Axel'in arasında cipsle bir hareket yaptı ve hastane önlüğüne kırıntılar düşürdü.

"Bana kardeşinden hiç bahsetmedin." Dakota'nın itirafından incinmemeye çalıştım. Hayatımla ilgili neredeyse her şeyi biliyordu — babamın istismarından geçen yılki mekanik boğa olayına kadar (ki bu konuyu bir daha asla konuşmayacağımıza yemin etmiştik). Öyleyse neden ailesiyle ilgili bu kadar temel bir şeyi paylaşmasın ki?

Gözlerime baktı, yüzünde pişmanlık ve ürkeklik vardı, öfkesi bir anlığına yerini ham bir duyguya bırakmıştı. "Çünkü o hapiste. Cinayetten."

Hay aksi.

Jace'in çiğneme sesi dışında oda sessizliğe büründü.

"Dostum, ortamı oku," diye fısıldadı Ryker, Jace'in koluna vurarak.

Aniden, Dakota'nın yıllar boyunca sergilediği davranışların hepsi yerine oturdu: ailesiyle ilgili soruları nasıl kaçındığı, kardeşleri konusu açıldığında konuyu nasıl değiştirdiği. Belki bu, sosyal medya imparatorluğuna neden bu kadar dikkatli davrandığını da açıklıyordu. Katil kardeşi hakkında bir manşet çıkarsa, işi bir gecede çökebilirdi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Bu, sohbetin ortasında öylece söylenecek bir şey değil." Acı bir kahkaha attı. *"Hey, öğle yemeği yemeye ne dersin? Bu arada, kardeşim hüküm giymiş bir katil. Buradaki ıspanaklı enginar sosu harika."*

"Seni yargılayacağımı mı sandın?"

"Tanrım, hayır." Dakota eliyle reddetti. "Senden sakladım çünkü nasıl tepki vereceğinden endişelendim, Scarlett. Herkesten sakladığım için senden de sakladım. Sadece..." Nefes aldı. "Bazen günlerimi atlatabilmemin tek yolu, bu bilgiyi zihnimin en karanlık köşesine itmek. Çünkü kardeşimin başka bir insana yaptıklarını düşünmeme izin verirsem, donup kalırım. Tamam mı?"

Peki, o böyle söylediğinde, nasıl anlamayabilirdim ki? Bu, yıllardır babam hakkında konuşmayı reddettiğim durumdan çok da farklı değildi.

"Tamam." Başımı salladım ve bir an için bunu kendime mal ettiğim için kendimi kötü hissettim.

Aslında, Dakota'yı eskisinden daha fazla hayranlık duyuyordum. Bu kadın kendi imparatorluğunu kurmuş (sonunda mega başarılı imparatorluğuna odaklanmak için istifasını vermişti) ve inanılmaz derecede karanlık bir şeyden bahsetmeden tüm günleri atlatmayı başarmıştı. Onu engelleyebilecek karanlık bir şey, ama o buna izin vermedi.

"Jace, Knox'u da tanıyor muydun?" diye sordum, parçalar sonunda yerine oturdu. Dakota'nın onun adını tanımasının, sadece birkaç kez görüştüğü birini "eski aile dostu" olarak adlandırmasının nedeni bu olmalıydı. "İkiniz bu şekilde mi tanıştınız?"

Jace başını salladı. "Knox'un duruşması sırasında Dakota ile birkaç kez tanıştım."

Doğru. Dakota'nın hafızasından silmeye çalıştığı bir cinayet davası.

"Kardeşin hakkında konuşmak istememe nedenini anlayabiliyorum," dedim Dakota'ya, konuya geri dönerek, "ama Axel'den neden nefret ediyorsun?"

"Aramızda bir geçmiş var." Dakota çenesini sıktı. "Ve hoş bir geçmiş değil."

"O benim yeminli düşmanım," diye ekledi Axel, sanki özgeçmişindeki önemli bir detayı açıklığa kavuşturuyormuş gibi.

"Siz ikiniz çıkmış mıydınız?" diye sordum, sesimdeki merakı gizleyemeden.

"Hayır," dediler ikisi de aynı anda, yüzleri sanki aynı anda limon ısırılmış gibi buruştu.

"Ondan her ne pahasına olursa olsun kaçınıyorum," dedi Dakota, ses tonu Axel'i bir insan değil de bulaşıcı bir hastalık gibi gösteriyordu.

"Eh, şansın yok, Sunshine," dedi Axel. Panik halinden eser yoktu, onun yerine Dakota'nın kanını kaynatmak için özel olarak tasarlanmış gibi görünen düşmanca bir sırıtış vardı. "Görünüşe göre bir süre birlikte vakit geçirmek zorunda kalacağız."

Göğsü, ateş püskürmeye hazırlanıyormuş gibi şişti. "Sen gidebilirsin," dedim ona. "Arabayı getirdiğin için teşekkürler."

"Çizik attın mı?" diye sordu Jace, paniği bir anlığına çip görevini gölgede bıraktı.

"Hayır," diye cevapladı Dakota, sonra ateşli bakışlarını tekrar Axel'e çevirdi. "Ve hayır, haşerelerden kaçmam. Yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim. Eğer korkak gibi kaçmak istiyorsa, kaçabilir."

Axel homurdandı. "Kaçmak mı? *Senden mi?*" Gözlerini o kadar dramatik bir şekilde devirdi ki, gözlerinin kafasının arkasına takılmaması şaşırtıcıydı. "Kendini övme. Sen benim dünyamda bir nokta bile değilsin."

"Ben içeri girdiğimde yüzünde öyle bir ifade yoktu," diye karşılık verdi Dakota. "Hayalet görmüş gibiydin. Ya da kredi puanını görmüş gibi."

"Seni gördüğümde şaşırdım, hepsi bu. Yemeğinde saç bulmak gibi. Hoş değil, ama hayatımı değiştiren bir şey değil."

Bunun üzerine Axel sandalyesine geri oturdu, duruşu bir talim çavuşunu gururlandıracak kadar sertti. Dakota ayakta kaldı, kolları hala kavuşturulmuş halde, çeliği eritecek kadar yoğun bir bakışma yarışına girdiler.

"Bana ihtiyaç duyan olursa, ben... burada olmayan herhangi bir yerde olacağım," dedi Ryker, kapıya doğru yavaşça ilerlerken.

"Kal," diye emretti Jace, ona bir çip doğrultarak. "Yardıma ihtiyacımız olabilir. Bu ikisi sonunda çıldırıp birbirlerini öldürmeye kalkışırsa, Blake bir seferde sadece birini kurtarabilir."

SCARLETT

"Jace, ne yaptın?"

Ama cevap beklemedim. Uçsuz bucaksız çayırdaki koşmaya başladım, keskin hava saçlarımı arkamda bir bayrak gibi dalgalandırıyor. Kalbim göğsümde çarpıyordu, yorgunluktan değil, daha vahşi, tehlikeli bir umut gibi hissettiren bir şeyden dolayı.

Buttercup beni gördüğü anda başını kaldırdı, kişnedi ve benim yönüme doğru koşmaya başladı. Bir an durdu, benekli gri bir kısırak ona katılana kadar bekledi, sanki "*Bakın kimi buldum! Bakın şimdi neyim var!*" der gibi.

"Buttercup!" Sonunda ona ulaştığımda gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, yüzümü onun sıcak boynuna gömdüm, saman ve güneş ışığının tanıdık kokusunu içime çektim. "Evet, görüyorum! En iyi arkadaşına geri döndün!"

O yumuşak, mutlu bir kişnemeyle omzuma burnunu sürttü. "Birini sevdiğinde, ondan asla ayrılmak istemezsin, değil mi değil mi?" Geri çekildim ve kadifemsi burnunu okşadım.

Atların bazen sahip olduğu o derin, bilge bakışla gözlerimin içine baktı — sanki evreni bizden daha iyi anlıyorlardı — ve gözleri açıkça görülebilen bir sevinçle doluydu.

Ancak o anda çevremdeki ortamı gerçekten fark ettim. Uçsuz bucaksız görünen otlaklar, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir ahırdan daha fazla alan sunuyordu. Ahır muhteşemdi, yüksek tavanları ve mükemmel yerleştirilmiş pencerelerinden içeri giren güneş ışığıyla atların konforu için bir katedral gibiydi. İçeride, geniş ahırları ve tam zamanlı bir veterinerin de bulunduğu bir personel ekibini görebiliyordum. Sanki biri rüyalarımındaki at cenneti görüntüsünü alıp onu burada, yeryüzünde inşa etmiş gibiydi.

"Nasıl?" diye sordum, Jace yavaş adımlarla yaklaşırken, bana Buttercup ile bu anı yaşıtıyordu.

Boynundaki bandaj olmadan, derisindeki kırmızı kabartı güneş ışığını yansıtıyordu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı ve bu anı yaşayamayacak kadar yaklaştığımı hatırlattı.

"Aslında bunu hastaneye gitmeden önce ayarladım," dedi, elini hayatımın diğer aşkının boynuna nazikçe sürerek. "Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve onu buraya getirdim. Kızmayacağını umuyordum."

"Kızmak mı?" diye itiraz ettim. "Buttercup'a hayallerindeki hayatı vermek neden beni kızdırırsın ki?"

Muhteşem kızıma baktı, sonra güzel yeşil gözlerini benimkilere dikti. Orada kırılğan bir şey parladı, diğer CEO'lara emir veren bir erkekte görmeye hala alışmadığım bir şey.

"Yanlış anlama, ama son kez senin için büyük bir şey yapmaya çalıştığımda, restorandan çıkıp yağmurda bana bağırıydın." Bana terfi verdiği gece, şampanya ile başlayan ve maskara izleriyle dolu suçlamalarla biten o geceyi hatırlayınca yanaklarım yandı. "Ayrıca, insanlar senin için bir şeyler yaptığında sert tepki verme eğilimindesin. Örneğin, bir şeylerin parasını ödemek gibi." Sesinde yargılama yoktu, sadece dikkatli bir gözlem vardı, gözleri beni çözemediği bir bulmaca gibi inceliyordu.

Yumuşak bir kahkaha attım ve elimle gözümünden süzülen bir damla gözyaşını sildim. "Evet. Sanırım bu konuda oldukça katı davranıyorum."

"Ama onu burada daha iyi bir hayat sürmesi için satmaya hazır olduğunu duyduğumda kararımı verdim. Onun taşınması için gerekli masrafları karşılayacak ve hayatının geri kalanında tüm masraflarını üstlenecektim. Böylece atından ayrılmak zorunda kalmayacak ve onu kendine sakladığın için suçluluk duymayacaktın."

"Bu, bıçaklanmadan önce miydi?" Göğsümde sıcak bir his uyandı.

O, sanki bu büyük jestinin ardındaki bu ayrıntı önemli değilmiş gibi başını salladı.

"Yani, birlikte olup olmayacağımızı bile bilmeden bunu mu yaptın?"

Omuz silkti, sanki bu büyük bir şey değilmiş gibi. Sanki ruhumun anahtarını bulmamış gibi. Ve elbette, ne kadar değiştiğimi takdir etmek için bir dakika ayırabilirdim. Eski ben, birinin benim için "sorunlarımı çözmesi" karşısında on kat daha fazla üzülürdü. Bunu, nezaket kılığına girmiş bir kontrol olarak görürdü.

Ama yeni ben? Yeni ben, doyamayacağım bir uyuşturucu gibi neşe ve mutluluğa sarıldı. Yeni ben, aşkın her türlü ifadesini zevkle karşıladı. Ve karşılığını vermeyi sevdi.

Kollarımı Jace'in sırtına doladım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Bir anlığına şaşkınlıktan kaskatı kesildi, sonra bana eridi, dudakları

benim dudaklarıma karşı bir gülümsemeye dönüştü. Öpüşmemiz ilerledi ve derinleşti, ta ki Buttercup burnuyla bizi ayırıncaya kadar, sanki yalnız olmadığımızı hatırlatırcasına.

Onun hayatta olması ne kadar şanslıydım? Avukatlarımız, Marcus'un ölümcül silahla saldırı suçundan suçlu bulunacağından emindiler. Üçüncü derece bir suç, onu on beş yıl hapis cezasına çarptıracaktı. Jace'in arkadaşlarının gözlerinde tehlikeli bir parıltı yakaladım - intikam arzusu - ama ya direnme gücü bulmuşlardı ya da Blake, Marcus'a acil serviste pervasızca bir şey yapmamaları için onları ikna etmişti. Her halükarda, artık umurumda değildi. Kalbim Jace'de yuvasını bulmuştu ve bundan daha mükemmel bir hayat hayal edemiyordum. Neredeyse sonsuza dek kaybedeceğim bir hayat.

Asansörde olanlardan sonra, yönetim kurulu fikrini değiştirmişti. O grenli fotoğrafı gönderen ve daha sonra yok eden Marcus tarafından manipüle edildiklerini fark ettiler. Fotoğrafın IP adresini takip ettiler ve oyuna getirildiklerini anladıklarında, güvenlerini Jace'e geri verdiler. Zaten başından beri olması gerektiği gibi. Şirket, onun liderliğinde şimdi geliyordu. Henüz başlangıç aşamasındaydı, ama her şey doğru yönde ilerliyordu.

Ve sonunda bir işi olan annem vardı. Bu arada babam, saldırı suçlamasıyla hapisteydi ve orada uzun bir süre kalacaktı. Bir gün serbest bırakılacaktı, ama annemin kendi ayakları üzerinde durdukça her geçen gün özgüveninin arttığını görüyordum. Sanki babamın sözleri annemin özgüvenine zarar vermiş, ama annem attığı her bağımsız adımla özgüvenini yavaş yavaş yeniden inşa ediyordu. Aslında babasız daha iyi olduğunu fark etmesini sağlıyordu. Ve bunu kesinlikle kendi başına yapabilirdi.

Jace ve ben ise... muhteşem, imkansız bir mutluluk ve aşk içindeydik. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum, ama bir şeyi kesin olarak biliyordum: Hiçbir anı hafife almayacaktım.

Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum, tanıdık kokusunu içime çektim. "Blake ve Tessa'nın düğününde seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum."

O, hala midemi bulandıran o gülümsemesiyle gülümsedi ve parmaklarını çenemden aşağı doğru kaydırды.

"Çok çabuk evleniyorlar."

Gülerek, "Bir düğün organizatörünün bir yıllık özenle hazırlanmış bir şölen isteyeceğini düşünürsün, ama hayır. Blake'in karısı olmak için daha erken olacağına göre, neredeyse eşofmanla kaçmaya hazır." dedim.

"Blake'i böyle görmek güzel," dedi Jace, sesi yumuşayarak. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Tessa da öyle. Neredeyse ışık saçıyor."

"O zaman düğünde benim eşimin sen olacaksın, Trouble?" Gözleri benimkilere kilitlendi, hala sadece benim görebildiğim o kırılmalılık izi vardı.

Onu yavaşça, kasıtlı olarak öptüm. "Hayatta kaçırmazdım.

Ama şimdiden uyarıyorum: Düğünlerde ağlarım."

Daha önce ne kadar istemediğini söylemesine rağmen, benimle ata binmeye gitti. Yeni ahır müdürü, yavaş ve yaşlı atlarından birini seçmeme yardım etti, bu yüzden bu sefer Jace bundan nefret etmedi. Her zaman benimle ata binmeye gitmese de, bazen gitmeye istekli olduğunu takdir ettim.

Eve döndüğümüzde, Jace telefonuna bakarak ekrana sevimli bir şaşkınlıkla gözlerini kısıyordu.

JACE

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Ryker: Dostum. WTF. Sana olan saygım 10 puan düştü, Jace.

Blake: 10 mu? En az 15 den. Belki 20. Klinik değerlendirmeme göre, saygınlığın tamamen yok oldu.

Ben: Ne diyorsun sen?

Ryker: Kız arkadaşın az önce bunu Insta'ya gönderdi...

[Ryker resim gönderir]

Ben: Ne...

Fotoğraf bendim. Bir atın üzerindeydim. Yüzüme tam olarak vuran altın ışıkla gün batımına dalgın dalgın bakıyordum. Çekildiğini hiç bilmediğim türden bir fotoğraftı.

Ancak romantik bir roman kapağına dönüştürülmüştü. Parlak yüzey ve kabartmalı harflerle profesyonelce yapılmıştı. Bir saniye boyunca, bunun belki de PR ekibimin bahsetmeyi unuttuğu bir tür yayıncılık anlaşması olduğunu düşündüm.

Ta ki başlığını okuyana kadar.

DOUCHEBAG COWBOY

Men Who Surrendered Their Balls Serisinin Birinci Kitabı

Zaten bildiğim şeyi hızlıca doğruladıktan sonra — Scarlett sosyal medyaya ham bir fotoğraf yüklemiş ve erkeklerden biri düzenlemeyi yapmış — metne devam ettim.

Ben: Bu işi yapan hanginiz, sizi olgunlaşmamış aptallar? Photoshop'ta bunu yapmak ne kadar zamanınızı aldı? Bana takıntılı mısınız lan?

*Axel: Oh, lütfen, kolay düzenleme uygulamalarını hiç duydun mu? 30 saniye sürdü. Onu gördüğünde ruhunun çıkardığını hayal ettiğim ses, ihtiyacım olan tüm motivasyondur. *şef öpücüğü emoji**

Ryker: Yazı tipi seçimi gerçekten çok iyi. Fabio ile Wall Street'in pisliği karışımı gibi.

Blake: Bunu sonsuza kadar saklayacağım. Bunu hastanenin dinlenme odasına asacağım.

Ben: Sil şunu. Hemen.

Axel: Asla. Vasiyetime yazacağım. Ölüm döşeğindeki son isteğim, bunu şirketinizin genel merkezine yansıtmak olacak.

Ben: Böyle devam et, Dakota'yı evine gönderirim.

Dakota, 5. kategori bir kasırganın insan versiyonu gibiydi ve bir şekilde Axel'ı, tanıdığım en kontrol edilemez adamı, tedirginlik içinde titretmişti.

Axel: Bu komik değil.

Ben: Ama komik. Keşke şu anda yüzünü görebilseydim. Eminim saçların bile gergin olmuştur.

Axel: Cesaret edemezsin.

Ben: Bir mesaj. Tek gereken bu.

Blake: Ne oldu az önce? Biri Axel'in kapatma düğmesini mi buldu?

Ryker: Telefonumdan onun endişesini hissedebiliyorum. Dakota ile neyin var ve onu Nobel Ödülü'ne nasıl aday gösterebiliriz?

Axel: O, yüksek topuklu ayakkabılar giyen, ruhları yok eden bir şeytan. Ve bu hiç de eğlenceli bir şey değil.

Blake: Buradan bile kan basıncının yükseldiğini hissedebiliyorum.

Ben: Hastanede sadece adının anılması bile boğazını tıkadı. Neden biliyor musun? Çünkü senin saçmalıklarına bağışıklık geliştirmiş olan bizlerin aksine, Dakota görünüşe göre ruhunu parçalara ayırıp sırf eğlence olsun diye sana gümüş tepside sunar.

Ryker: Dakota tam benim tipim bir kadın gibi görünüyor. Ders veriyor mu? Axel: G 'a gitmeliyim. 'da 'ın devam filmi olan 'da Cowboy'da çalışıyorum.

Felaket: O gözlerini kırptığında erkekliği uçup gitti.

*Blake: *kafatası*

emojisi Ryker: Ön*

sipariş verdim. Ben:

Hepinizden nefret

ediyorum.

Axel: Douchebag Cowboy'daki ithafta öyle yazmıyor. "Gergin bir milyarderden ezik bir erkek arkadaşına dönüşen yolculuğumda bana destek olan arkadaşlarıma."

Blake: Bu konuşmanın tamamını çerçeveleteceğim. Düğün resepsiyonumuzda göze çarpan bir yerde sergileyeceğim.

Ryker: Bu arada, nişan sürenizin kısıklı avukatların "şüpheli" dediği türden bir durum. Eğer düğünden önce kız kardeşimi hamile bıraktığını öğrenirsem

, hayalarını başka bir yere taşıırım.

Ben: Tüm şirketlerini satın alıp, hepinizi kovacağım. Ryker:

Buna değer.

Telefonumu cebime geri koydum ama hala mesajlarıyla titrediğini hissedebiliyordum, tıpkı Scarlett'in o anlamlı gözlerle beni izlediğini hissedebildiğim gibi.

Çünkü, lanet olsun, gülümsüyorum.

SCARLETT

Jace ve ben onun penthouse'una döndük. *Bizim penthouse'umuza*. Sıcak su üzerimizde akarken, ellerimiz yeni bir takdirle tanıdık bölgeleri keşfederken, saman ve deri kokusunu duşla yıkadık.

Ateşin başında şarap yudumlarken, cabernet ve memnuniyetin tadını taşıyan tembel öpücüklerde kendimizi kaybettik. Ama bu gece sakladığım bir şey vardı, daha önce hiç yapmadığım bir şey: Jace'e aramızdaki her şeyin ne kadar değiştiğini göstermek için bir jest. Benim ne kadar değiştiğimi.

Onu yemek odasına götürdüm, her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır." Tek bir hareketle tişörtümü çıkardım.

"Oh." Yavaş ve çekici bir gülümsemeyle, gözleri kararmış bir şekilde beni izledi.

Giysilerimizi çıkardıktan sonra, bugün erken saatlerde sandalyeye koyduğum mavi ipek kravatı aldım. İlk hafta sonumuzda taktığım aynı mavi kravat.

"Otel odasındaki gibi mi olsun?" Kaşlarını kaldırdı, o yarım gülümseme hormonlarımı harekete geçirmişti bile.

"Öyle bir şey."

Tamamen çıplak olarak yemek masasına tırmandım ve sırt üstü uzanırken Jace'in gözlerine baktım. Kravatı gözlerimin üzerine bastırmadan hemen önce, yüzünde bir anlık bir anlayış belirdi.

İpeksi kravatı başımın etrafına bağladım ve karanlığa teslim oldum. Bana yapmak istediği her şeye teslim oldum. Benimle. Benim için. Nefesinin değiştiğini duyabiliyordum, adım fısıldarken farkına vardığı şeyin ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum.

Cildim elektrikle titriyordu, arzu ve beklenti bacaklarımın arasında nabız gibi atıyordu. Etrafımı saran varlığını hissedebiliyordum, ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum.

Ta ki elleri ayak bileklerimi kavrayıp beni serin yüzeyde daha aşağı kaydırana kadar. Uyluklarımı omuzlarına astı, sakalları

bacaklarımın içini öperken hassas cildimi okşadı. Sırtımı kavisledim, arzuladığım şeyi bekledim. Ama bunu istemeyecektim. Kontrol etmeye çalışmayacaktım. Sadece öpücüklerinin tadını çıkardım, nazik ilgisi bacaklarımın arasında zonklayan hissi kalıcı, talepkar bir nabız haline getirdi.

Sonunda, dili merkezimden yukarı doğru bir yol çizdi, beni nefes nefese bıraktı ve masanın kenarlarına tutunmamı sağladı.

Jace benim vücudumu benden daha iyi tanıyordu. En hassas bölgelerimde nasıl hassas daireler çizeceğini biliyordu, ne zaman baskı uygulayıp ne zaman gevşeteceğini tam olarak biliyordu, zevkimi uzatıyordu. Ben yaklaşırken ne zaman geri çekileceğini biliyordu, titreyene ve sessizce yalvarana kadar bu enfes işkenceyi uzatıyordu.

Bunda, hayatımın her alanında bana verdiği zevkin ne kadar inanılmaz güzel bir yanı vardı. Dünyanın en güçlü adamlarından birinin dizlerinin üzerine çöküp beni bu şekilde taparcasına sevmesinin son derece samimi bir yanı vardı. O bana karşı inlerken, titreşimler vücudumda şok dalgaları yaratırken, bunu zihnimde canlandırdım. Nefesim daha düzensiz hale geldi ve o, bu tempoyu bir müzik notası gibi okudu, kreşendonun ne zaman yükseleceğini tam olarak biliyordu.

Sonunda onun etrafında parçalandığımda, lezzetli bir güçle uyluklarımı kavradı, beni ağzına tuttu ve boşalmamın son dalgasını da çıkardı. Ancak o zaman beni bıraktı ve iç uyluklarıma son bir öpücük kondurdu.

Bir an orada uzandım, tamamen çıplak ve onun merhametine kalmış halde bana bakışını hayal ettim, sonra ne yapacağını, beni nasıl sahipleneceğini merak ettim.

"Dön," dedi, sesi arzuyla boğuklaşmıştı.

Nazikçe beni yüzüstü çevirdi ve bacaklarımı yere koyarak uyluklarımı ayırdı. Hâlâ hiçbir şey göremiyordum, sadece masanın sıcaklığını cildimde ve onun sıcak ellerini vücudumda hissediyordum. Parmakları omurgam boyunca kayarken, kendini girişime hizaladı.

"Seni seviyorum, Scarlett," dedi, kendini bir santim bir santim içeri iterek.

Beni tamamen doldurduğunda, yanağımı masaya dayadım ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadım.

İlk başta nazikçe hareket etmeye başladı, omuzlarımı kavrayıp vücudumu kendine doğru çekti. Ama çok geçmeden ritmini buldu, daha sert iterek beni doldurdu, nefesimi kesen o enfes şekilde beni gerdi.

Onun vücudunun benimkine değdiğinde hissettiğim inanılmaz duygulara asla alışamayacaktım. Bana ne kadar mükemmel uyuyordu, duvarlarım onu sıkıca sarıyordu ve ben bir başka orgazma doğru yükseliyordum. Birlikte boşaldığımızda, üzerimde hareketsiz kaldı, omuzlarımın üzerine nazik öpücükler kondurdu, nefes alışını benimkine uyum sağlamak için yavaş yavaş yavaşladı.

Temizlendik, giysilerimizi giydik ve şöminenin başına oturduk, alevlerin yüzüne gölgeler düşürürken sessiz bir mutlulukla birbirimize baktık.

"İstediğin her şeyi sana alacağımı biliyorsun," dedi Jace yumuşak bir sesle, gözlerinin yansımada turuncu közler dans ediyordu. "Seni istediğin yere götürürüm. İstediğin her şeyi sana veririm."

Ama benim istediğim şey maddi varlıklarla ilgisi yoktu. Bu devasa penthouse'daki parlak mobilyalarla, aşağıda uzanan nefes kesici şehir manzarasıyla, hatta Marcus'a saldırdığım stilettoların yerine aldığı müstehcen pahalı kırmızı tabanlı ayakkabılarla da ilgisi yoktu. Hayatımda ihtiyacım olan tek bir şey vardı, onsuz yaşayamayacağım tek bir şey.

"Tek istediğim sensin."

EPİLOG

DAKOTA

"Otur, *sevgili* nişanlım." Axel masasının önündeki sandalyeyi işaret etti, dudaklarının köşesi beni suç işlemeye teşvik eden o sinir bozucu yarı gülümsemeye kıvrıldı.

Oturdum mu? Kesinlikle hayır.

Bunun yerine, tertemiz maun masasına yaslandım, iki elim avuç içleri aşağıya bakacak şekilde, ve onun sinir bozucu derecede mükemmel mavi gözlerindeki kehribar rengi benekleri sayabilecek kadar yakına kadar onun değerli kişisel alanına girdim.

"Bana bir daha öyle de, sikini koparırım, Şeytan'ın Dölü." Bunu en tatlı gülümsememle söyledim. Fotoğrafçılar ve trafiğe itmeyi hayal ettiğim insanlar için sakladığım gülümsemeyle.

Axel hiç irkilmedi. Gözleri eğlenceyle parladı ve geri çekilmek yerine meydan okumama karşılık vermek için bana yaklaştı. "Bu terime alışsan iyi olur, Güneş Işığı. Yakında herkes duyacak."

Hain bir titreme omurgamdan aşağı indi. Onun aptal lakabının bana yaptığını itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim. Ve gözleri takdirle vücudumda dolaşırken midemde bir şeylerin uçtuğunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim.

"Bakmayı kes."

"Buna da alışsan iyi olur. Dünyayı mutlu bir nişanlı çift olduğumuza ikna etmek için yapmamız gereken çok şey var."

Mutlu nişanlı çift. Bu ifade tek başına, renk uyumlu kitap rafına kusmak istememe neden oldu.

"Bir fikrim var," dedim, parmağımı çeneme dokunarak. "Sen çeneni kapat. Orada otur. Güzel görün, ki bu senin tek gerçek yeteneğin, ben de sosyal medyadaki sihrimi konuştururum. Anladın mı?"

O, haksız bir şekilde çekici olan samimi bir kahkaha attı. "Bu işe yaramayacak, Güneş Işığı."

"Bana öyle demeyi kes." Her kelimenin kendine özgü bir zehri vardı.

"Bunu satamazsak" —bir parmağıyla aramızdaki mesafeyi işaret etti, hareketi bir şekilde hem tembel hem de hassastı—"ikimiz de mahvoluruz. Ve sadece biz değil. Hatırlatayım, bu senin sayende." Son kelimedeki sesi alçaldı. "O yüzden otur. Ve işe koyulalım."

"Bu iş mahvoldu," diye hırıldadım. "Dünyada hiç kimse benim SENİNLE nişanlı olduğuma inanmaz."

Özellikle de hepinizin, sana dokunmaktansa cam yutmayı tercih edeceğimi bildiğiniz halde.

Gönüllü olarak. Herkesin önünde.

Dudakları gözlerine kadar uzanan bir gülümsemeye dönüştü. "Onları inandırmamız gerekecek." Sesindeki güven kibir değildi; emindi. Sanki bunu birlikte başarabilirmişiz gibi.

Masayı dolaşarak bana doğru geldi, açıkça geri çekilmemi bekliyordu. Ben çekilmedim. Bir santim bile.

180 cm'den uzun boyuyla, özel dikim takım elbisesiyle ve zar zor kontrol ettiği güveniyle üzerimde dikildi ve yavaşça elini uzattı. "İzin verir misin?"

Bir dakika. Axel gerçekten bana dokunmak için iznimi mi istiyordu? Bu... beklenmedik bir şekilde centilmence bir davranıştı. Beklenmedik olan bir diğer şey de, istemememe rağmen başımı sallamış olmamdı.

Parmakları kolumu hafifçe okşadı. Doğal olarak geri çekildim.

Tamam, geri çekildim çünkü bu şeytan söz konusu olduğunda, *hoş bir titreme* benim kelime dağarcığımda yoktu.

"Bunun üzerinde de çalışman gerekecek," dedi, sesi alaycı değil, nazikti. Gözlerine baktığımda, zafer yerine sıcaklık gördüm. "Tabii sana dokunmamı tamamen kesmemi istemiyorsan?" Soru samimiydi, bana bir seçenek sunuyordu.

"Dokunuşun cildimi yakıyor." *İyi anlamda.* Bu düşünce istemeden, istenmeden ve kesinlikle kabul edilemez bir şekilde aklıma geldi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunun yalan olduğunu biliyordu.

"O zaman merhem al," diye karşılık verdi, benim ses tonuma, cevap vermemesi imkansız olan bir şakacılıkla uyum sağladı. "Çünkü sen ve ben oraya çıktığımızda" — kapıyı işaret etti, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı — "bunu satmamız gerekiyor. İkimizin de iyiliği için."

Bunu, sanki bu karmaşada düşman değil de ortakmışız gibi söylemesi, odanın atmosferinde bir şeyleri değiştirdi.

"Koşulların farkındayım." Parmaklarının dokunduğu yerde kalan karıncalanmayı görmezden gelerek elini itekledim. "Sadece şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum, ben

resmi olarak kendi kişisel cehennemimde olduğumu açıkça belirtiyorum."

Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğildi. O kadar yakındık ki, onun saçma sapan pahalı kolonyasının kokusunu alabiliyordum. O kadar yakındık ki, bir saniye için, bu mesafeyi kapatırsam ne olacağını merak ettim. Bu düşünce beni olması gerektiği kadar dehşete düşürmedi.

"Şimdi gidip eşyalarını topla," dedi, gözleri şüpheli bir şekilde beklenti dolu bir şekilde parıltıyordu. "Çünkü benimle birlikte yaşayacaksın." Daha dik durarak, onun bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Bir şeyi netleştirelim, Axel. Asla kimsenin hayatını mahvetmek ya da bombayı patlatmak gibi bir niyetim olmadı ve ailemi kurtarmak için bu sahte nişan durumunu kabul etmiş olsam da, kararları tek başına senin vermenize izin vermeyeceğim. İkimizin de ellerinde kan var ve bu anlaşmada ikimiz de eşit güce sahibiz."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı, başka türlü süreni istemeyeceğini ima eden bir gülümseme.

"Evet," diye devam ettim, "tanıdığım en sinir bozucu adamın nişanlısı rolünü oynamaya zorlanabilirim, ama bunu sessizce yapmayacağım. Senin evine taşındığımda, hayatımı senin benimkini yaptığın kadar ilginç hale getireceğime söz veriyorum."

Gözleri, kesinlikle öfke olmayan bir şeyle karardı. "Buna güveniyorum, Sunshine."

* * *

BOUND'da Axel ve Dakota'nın hikayesini kaçırmayın. "Benimle evlen ya da şirketinin yanışını izle." O, onun en büyük rakibi, kardeşinin en iyi arkadaşı ve şimdi de sahte nişanlısı...

P.S. BOUND'da Blake ve Tessa'nın düğünü nihayet gerçekleşiyor! Ama bu büyük gün, mutlu sonla mı bitecek... yoksa kimsenin tahmin edemeyeceği bir sürprizle mi?

BOUND'u hemen okuyun ve öğrenin!

Jace ve Scarlett'i daha fazla görmek mi istiyorsunuz? Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel bonus sahne için [buraya tıklayın](#). Uyarı: Biraz baharatlıdır.

* * *

POWER'daki "bunu nasıl atlatabilirler ki?" enerjisini sevdiyseniz, **FATAL CURE'u** da seveceksiniz. Bu kitapta, DEA ajanı, ailesini yok eden

ailesini yok eden uyuşturucu baronunu avlayan bir DEA ajanının, onun aşık olduğu adam olduğuunu keşfetmesini anlatıyor...

Ya da Jace ve Lockwood kardeşleri daha fazla görmek istiyorsanız,
SECRET VENDETTA'yı okuyun.

* * *

Kathy Lockheart'ın diğer eserleri

'nin arzusu ve 'nin tehlikesi 'nin çarpıştığı, **elinizden bırakamayacağınız bu çok satan romantik diziye** kendinizi kaptırın. Dört ift, romantizm, aksiyon, gizem ve şok edici dönüşlerle birbirine bağlanan dört bağımsız hikaye...

□ **Deadly Illusion** □ Herkesten morluklarını saklayabilmişti... ta ki bir MMA dövüşçüsü ortaya çıkana kadar. şimdi onu korumak için ölecek, hatta belki de öldürecek...

□ **Fatal Cure** □ Ailesini yok eden düşmanı yok etmek için her şeyi riske atacak. Ama bu tehlikeli düşman, aşık olduğu adam çıkarsa ne olacak?

□ **Lethal Justice** □ Chicago'nun en çok aranan suçlusunu yanlış kadına aşık olmuştur. Kadın, soygun sırasında onun rehinesidir ve eğer herhangi bir tanık bırakırsa, meslektaşları ikisini de öldürecektir.

□ **Grave Deception** □ Yeni komşusu, yakışıklı bir polis dedektifi —kadın ona delicesine aşık, ama onun dikkatini bu şekilde çekmek istememişti: bir cinayet girişiminin kurbanı olarak.

Hem heyecan verici hem de yoğun olan bu roller coaster serisi, daha fazlasını istemenize neden olacak. **Cesaretiniz varsa, bu tüm gece uyanık kalmanızı sağlayacak romantik romanları bir çırpıda okuyun...**

- "Şaşırtıcı, yürek burkan... beden dışı bir deneyim."
- "Ham, duygusal ve güzel yazılmış."
- "Hayatımızı değiştirecek türden bir masal."

Lockwood Kardeşlerin Düetleri:

- Gizli İntikam □ Ciddi takipçi eğilimleri olan bir katilin takıntısı haline geldim.
- Capraz Ates □ Savunmam gerekirse, ona aşık olduğumda beni öldürmek için gönderildiğini bilmiyordum.

TEŞEKKÜR

Siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Zamanınız sınırlı ve onu Lockheart Universe'de geçirmeyi tercih ettiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem! En içten dileklerle, TEŞEKKÜR EDERİM.

Skye Warren'a ve Romance Author Mastermind'in tüm sunucularına ve katkıda bulunanlara teşekkür etmek istiyorum. 2024'te ilk konferansına katıldım ve daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Oradaki herkes birbiriyle paylaşmak ve birbirinin büyümesine yardımcı olmak istiyordu. Çok etkileyici ve güzel bir dostluk ve destek duygusu vardı. Bu konferansta kariyerimin bir sonraki adımlarını keşfettim ve bir yazar olarak gerçekten çok şey öğrendiğimi söyleyebilirim. Öğrendiğiniz her şeyi başkalarıyla paylaştığınız için teşekkür ederim!

Ayrıca Jill Ramsower ve Hannah Shield'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum. En iyi uygulamaları benimle paylaşmak, beni cesaretlendirmek ve eğitmeme yardımcı olmak için gösterdiğiniz çabayı ne kadar takdir ettiğimi kelimelerle ifade edemem. Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve bilgeliğiniz, hem yazar hem de girişimci olarak büyümeme yardımcı oldu. Teşekkürler!

Arkadaşlarıma ve aileme: Sevginiz ve cesaretlendirmeniz, hayatımın her günü için minnettar olduğum şeyler. Sizi, bir sayfaya yazabileceğim tüm kelimelerden daha çok seviyorum.

Susan Staudinger'e teşekkür ederim. Geliştirme ve içerik düzenlemeleriniz sayesinde bu kitap, siz olmasaydınız olabileceğinden çok daha iyi oldu.

Amy ve Kristen'a, resmi beta okuyucularıma. Bu hikayeyi daha da iyi hale getirmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Valentine ve Valentine PR'in tüm çalışanlarına! Bu kitap sizler olmasaydınız bu hale gelemezdi. Teşekkürler!

Editörüm Jovana'ya, detaylara gösterdiği özen bu hikayeyi cilaladı ve olabileceği en iyi hale getirdi! Kapak sanatçılarım Hang Le ve Wild Love Designs'tan Sherri'ye, bu romana böylesine bir güzellik kattıkları için!

Benden önce gelen tüm yazarlara — başarınız, yeni yazarların sevdikleri şeyi yapmaları için yolu açıyor. Teşekkürler.

~ Kathy

BAĞLANALIM!

Benimle bağlantı kurmanın en kolay yolu, web sitem www.KathyLockheart.com'a gidip sosyal medya bağlantılarımı bulmaktır. Okuyucularla etkileşim kuruyorum, bu yüzden gönderinize cevap verdiğimi veya sizi okuyucu ekibine davet ettiğimi görürseniz şaşırmayın!

Xoxo

Kathy

İçindekiler

<u>Yarım Başlık</u>	
<u>Başlık</u>	
<u>Sayfası Telif</u>	
<u>Hakkı</u>	
<u>Tanıtım</u>	
<u>Yazısı</u>	
<u>Yazarın Notu</u>	
<u>Adanma</u>	
<u>1. Scarlett</u>	
<u>2. Scarlett</u>	
<u>3. Jace</u>	
<u>4. Scarlett</u>	
<u>5. Jace</u>	
<u>6. Jace</u>	
<u>7. Scarlett</u>	
<u>8. Scarlett</u>	
<u>9. Jace</u>	
<u>10. Scarlett</u>	
<u>11. Scarlett</u>	
<u>12. Scarlett</u>	
<u>13. Jace</u>	
<u>14. Scarlett</u>	
<u>15. Scarlett</u>	
<u>16. Jace</u>	
<u>17. Scarlett</u>	
<u>18. Scarlett</u>	
<u>19. Jace</u>	
<u>20. Scarlett</u>	
<u>21. Jace</u>	
<u>22. Scarlett</u>	
<u>23. Jace</u>	
<u>24. Scarlett</u>	
<u>25. Scarlett</u>	
<u>26. Scarlett</u>	
<u>27. Scarlett</u>	
<u>28. Scarlett</u>	

[29. Scarlett](#)
[30. Jace](#)
[31. Scarlett](#)
[32. Scarlett](#)
[33. Scarlett](#)
[34. Scarlett](#)
[35. Scarlett](#)
[36. Scarlett](#)
[37. Scarlett](#)
[38. Jace](#)
[39. Scarlett](#)
[40. Scarlett](#)
[41. Jace](#)
[42. Scarlett](#)
[43. Scarlett](#)
[44. Scarlett](#)
[45. Scarlett](#)
[46. Jace](#)
[47. Jace](#)
[48. Scarlett](#)
[49. Jace](#)
[50. Scarlett](#)
[51. Jace](#)
[52. Jace](#)
[53. Scarlett](#)
[54. Scarlett](#)
[55. Scarlett](#)
[56. Jace](#)
[57. Scarlett](#)
[58. Jace](#)
[59. Jace](#)
[60. Scarlett](#)
[61. Jace](#)
[62. Scarlett](#)
[63. Jace](#)
[64. Scarlett](#)
[65. Scarlett](#)

[66. Scarlett](#)

[67. Scarlett](#)

[68. Jace](#)

[69. Scarlett](#)

[70. Scarlett](#)

[71. Jace](#)

[72. Scarlett Epilog](#)

[Teşekkürler](#)

[Bağlantı kuralım!](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM